
DULCE AMĂRUI

COLLEEN MCCULLOUGH

Dulce-amărui

Traducere din limba engleză
Cristina Michaela Tache
Gabriel Florin Drăghici

EDITURA LITERA
Bucureşti 2020

Lira **şi Cărţi** ***romantice***

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
McCullough, Colleen
Dulce-amărui

Colleen McCullough
Bittersweet
2013

Pentru Val şi Alex Martínez, cu multă dragoste şi multe mulțumiri pentru toată bunătatea dovedită de-a lungul anilor.

Partea întâi
Patru infirmiere de tip nou

Capitolul 1

Edda şi Grace, Tufts şi Kitty. Două perechi de gemene, fiicele reverendului Thomas Latimer, parohul Bisericii Anglicane St. Mark din regiunea şi oraşul Corunda, New South Wales.

Erau aşezate pe patru scaune delicate la gura largă a şemineului unde nu ardea niciun foc. Salonul foarte spaţios era ticsit cu femei care sporovăiau, invitate de soţia reverendului, Maude, ca să sărbătorească evenimentul ce urma să se petreacă în mai puţin de o săptămână: cele patru fiice ale reverendului părăseau casa parohială ca să înceapă cursurile de infirmiere la Spitalul Regional din Corunda.

„Mai este mai puţin de o săptămână, mai puţin de o săptămână!” îşi tot repeta Edda în timp ce îndura stânjeneala de a fi aidoma unui exponat, iar privirea ei rătăcea peste tot, fiindcă prefera să nu se uite la mama ei vitregă, Maude, care domina discuţia ca de obicei, taca-taca-taca.

Era o gaură în podeaua de lemn, lângă scaunul Eddei, ultimul din şirul de patru; îi atrase atenţia o mişcare dinăuntrul găurii şi se învioră, amuzându-se copios în sinea ei.

„Un şobolan mare! Un şobolan era pe cale să dea buzna la petrecerea lui mami! Numai încă vreo doi centimetri”, se gândea ea în timp ce urmărea capul, „după care o să scot o exclamaţie grozavă şi o să ţip din toţi rărunchii «Şobolan! Ce distracţie!»”.

Dar înainte să reuşească să articuleze vreun cuvânt, Edda văzu capul şi îngheţă. Un triunghi negru lucios cu o limbă care se mişca continuu – uriaşă din câte-şi dădea ea seama! – urmat de un corp negru lucios gros cât braţul unei femei – un corp negru, da, dar cu un abdomen roşu dedesubt. Şi chestia asta se tot mărea, peste doi metri de şarpe negru cu burtă roşie, cu venin mortal. Cum ajunsese aici?

Încă ieşea din gaură, gata în clipa în care vârful cozii era liber să facă un salt într-o direcţie imprevizibilă. Uneltele pentru foc se aflau departe, în partea cealaltă a şemineului, iar la mijloc erau Tufts, Grace şi Kitty care nu suspectau nimic; n-ar putea defel să ajungă la ele.

Scaunul ei era capitonat, dar nu avea braţe, iar picioarele lui fragile se îngustau spre capăt ajungând ca nişte măciulii delicate, nu mai mari decât un etui de ruj; Edda trase adânc aer în piept, se ridică vreo doi centimetri cu tot cu scaun şi puse piciorul stâng din faţă exact pe capul şarpelui. După aceea se aşeză, lăsându-şi toată greutatea, cu mâinile încleştate de marginile scaunului, hotărâtă să iasă cu bine din această grozăvie, ca şi când ar fi fost Jack Thurlow îmblânzind un cal.

Piciorul scaunului străpunse capul exact între ochi, şi cei peste doi metri de şarpe se înălţară sus în aer. Cineva scoase un ţipăt ascuţit, apoi urmară alte ţipete, în timp ce Edda Latimer stătea pe scaun chinuindu-se să ţină piciorul scaunului bine înfipt în capul şarpelui. Trupul se zvârcolea, sărea, se izbea de ea, şocând-o cu lovituri mai sălbatice şi mai dure decât pumnul unui bărbat, potopind-o atât de iute încât părea împresurată de fulgere ameţitoare, o umbră nimicitoare.

Femeile alergau în toate părţile, încă ţipând, cu imaginea Eddei şi a şarpelui în faţa ochilor, incapabile să treacă peste panică pentru a o ajuta.

Cu excepţia lui Kitty – drăgălaşa Kitty, curajoasa Kitty –

care făcu un salt peste cămin mânuind tomahawkul pe care îl foloseau ca să despice în ultima clipă vreascuri mult prea mari. Înfruntând loviturile biciuitoare ale şarpelui, reteză capul de trunchi din două mişcări.

— Acum poți să-ți ridici greutatea de pe scaun, Eds, îi spuse Kitty surorii ei lăsând jos toporişca. Ce monstru! O să fii toată plină de vânătăi.

— Eşti nebună! suspină Grace, cu lacrimile şiroindu-i din cauza şocului.

— Smintite! le spuse Tufts furioasă şi Eddei, şi lui Kitty. Alb la față, reverendul Thomas Latimer era prea ocupat să aibă grijă de cea de-a doua soție a lui, paralizată de isterie, ca să facă ceea ce tânjea să facă – să-şi liniştească fiicele minunat de curajoase.

Țipetele şi strigătele începuseră să se stingă acum, iar groaza se diminuase suficient pentru ca femeile mai cutezătoare să se adune ciorchine în jurul şarpelui şi să inspecteze cu ochii lor moartea lui – o chestie enormă! Şi deşi doamna Enid Treadby şi doamna Henrietta Burdum îl ajutară pe reverend să o calmeze pe Maude, nimeni cu excepția celor patru gemene nu-şi mai amintea de scopul inițial al acestei reuniuni distruse. Ce conta acum era că creatura aceea ciudată, Edda Latimer omorâse un şarpe extrem de veninos şi că venise momentul să dea fuga acasă, ca să perpetueze principala activitate feminină din Corunda – Bârfa şi tovarăşele ei, Zvonul şi Speculațiile.

Cele patru fete se îndreptară spre măsuța pe roți plină cu bunătăți, îşi turnară ceai în ceşcuțe delicate şi dădură iama în sandviciurile cu castravete.

— Nu-i aşa că femeile sunt nişte proaste? întrebă Tufts fluturând ceainicul. Puteai să juri că o să cadă cerul pe ele! Dar tu, Edda, ai fost tu însăți. Ce aveai de gând să faci dacă nu reuşeai cu piciorul de la scaun?

— În cazul acela, Tufts, aş fi apelat la tine pentru o idee.

— Ha! N-a fost nevoie să apelezi la mine fiindcă celălalt geniu strălucit şi strateg al familiei, Kitty, ți-a sărit în ajutor. Tufts privi în jur. Uau, pleacă toți! înfulecați, fetelor, putem să mâncăm o grămadă.

— Lui mami o să-i trebuiască două zile ca să-şi revină din asta, spuse Grace cu veselie, întinzând ceaşca pentru încă puțin ceai. E oarecum mai tare decât şocul de a le pierde pe cele patru servitoare neplătite ale parohiei.

Kitty scoase un sunet nepoliticos.

— Prostii, Grace! Şocul de a-şi pierde cele patru servitoare neplătite e cu mult mai amenințător în mintea lui mami decât moartea unui şarpe, oricât de mare sau de veninos ar fi.

— Şi în plus, spuse Tufts, primul lucru pe care îl va face mami după ce-şi va reveni va fi să-i servească Eddei o predică despre cum să omori un şarpe cu eleganță şi discreție. Ai creat o adevărată zarvă.

— Vai de mine, da, aşa este, spuse Edda placid, întinzând nişte dulceață densă roşie pe o brioşă peste care puse un morman de frişcă. Delicios! Dacă nu aş fi creat zarvă, noi patru n-am fi reuşit în veci să punem mâna pe o brioşă. Toate amicele lui mami le-ar fi devorat. Râse. Lunea viitoare, fetelor! Lunea viitoare ne începem viețile pe cont propriu. Gata cu mami! Şi tu ştii, Kitty, că nu spun asta împotriva ta şi a lui Tufts.

— Ştiu prea bine, spuse Kitty morocănoasă.

Nu că Maude Latimer era groaznică în mod conştient; în conformitate cu principiile proprii era o sfântă între mamele vitrege dar şi printre mame. Grace şi Edda aveau acelaşi tată ca Tufts şi Kitty ale ei, şi nici nu putea fi vorba de discriminare în nicio privință, se grăbea Maude să le spună chiar şi observatorilor cel mai puțin interesați de viața parohiei. Cum puteau patru copii minunați să fie enervanți pentru cineva care adora să fie mamă? Şi poate că lucrurile

ar fi stat aşa în realitate, cum se întâmplase în mintea lui Maude, dacă nu ar fi fost un accident fizic al destinului. Şi anume, că cea mai mică din gemenele lui Maude, Kitty, avea un grad de frumuseţe peste cel al fermecătoarelor ei surori, pe care le întrecea întocmai cum soarele umbreşte strălucirea lunii.

Din frageda pruncie a lui Kitty şi până la petrecerea de plecare de acasă de azi, Maude făcuse caz de perfecţiunea fetei în orice ureche aflată în apropiere. Părerile personale ale oamenilor erau identice cu cele publice ale lui Maude, dar, oh, cât de *plictisiţi* deveneau cu toţii când se ivea Maude la orizont, ţinând-o strâns de mână pe Kitty, iar celelalte trei gemene mergeau cu un pas în urma lor. În Corunda opinia generală era că Maude făcea în realitate trei duşmani implacabili pentru Kitty din surorile ei – cât de tare probabil că o urăsc Edda, Grace şi Tufts pe Kitty! Oamenii mai traseseră concluzia că Kitty trebuie să fie antipatică, răsfăţată şi insuportabil de încrezută.

Dar lucrurile nu stăteau aşa, deşi motivul era un mister pentru toată lumea, mai puţin pentru pastor. *El* interpreta dragostea dintre fetele lui drept solidă, o dovadă palpabilă despre cât de mult le iubea Dumnezeu. Bineînţeles că Maude presupunea că laudele pe care i le aducea lui Dumnezeu i se cuvin mai degrabă ei, şi numai ei.

Fetele Latimer o compătimeau pe Maude la fel de mult pe cât o antipatizau, şi o iubeau în felul acela care uneşte persoanele de sex feminin din aceeaşi familie, fie că există sau nu o legătură de sânge. Iar ceea ce le unise pe cele patru fete în alianţa lor de nezdruncinat împotriva lui Maude nu era situaţia celor trei aflate la marginea afecţiunii lui Maude, ci situaţia lui Kitty, asupra căreia se concentra întreaga dragoste a lui Maude.

Kitty ar fi trebuit să fie o copilă obraznică şi pretenţioasă; ea era însă timidă, liniştită, retrasă. Cu douăzeci de luni mai

mari, Edda şi Grace au observat cu mult înaintea lui Tufts, dar în momentul în care şi-au dat toate trei seama, s-au îngrijorat foarte tare în legătură cu ceea ce au recunoscut a fi efectul mamei lor asupra lui Kitty. Cum începuse exact, treptat, conspirația lor pentru a o apăra pe Kitty de Maude se pierdea în negura copilăriei, numai că, odată cu trecerea timpului, conspirația devenea tot mai puternică.

Edda cea autoritară avea întotdeauna cel mai mult de suferit în urma răscoalelor de proporții; era un tipar ce fusese stabilit atunci când Edda, în vârstă de 12 ani, o prinsese pe Kitty, care avea zece ani, atacându-şi fața cu o răzătoare, i-o luase din mână şi o dusese degrabă la tati, care era cel mai dulce şi mai bun om din lume. Iar el rezolvase criza minunat, abordând problema în singurul mod pe care îl cunoştea: convingând-o pe micuță că dacă încearcă să se mutileze îl insultă pe Dumnezeu care o făcuse frumoasă dintr-un motiv misterios pe care îl ştia doar El, un motiv pe care ea avea să-l înțeleagă într-o bună zi.

Toate acestea au susținut-o pe Kitty până la începutul ultimului ei an la Liceul de Fete din Corunda, o instituție de pe lângă Biserica Anglicană. Amânând începerea educației pentru gemenele mai mari şi devansând-o pe cea pentru cele mai mici, toate cele patru fete au trecut prin şcoala primară şi gimnaziu în aceeaşi clasă, şi au absolvit împreună. Directoarea, o scoțiancă severă, le-a întâmpinat pe cele unsprezece fete care rămâneau la şcoală până la sfârşitul ultimului an cu un discurs menit să le înăbuşe aşteptările de la viață mai curând decât să le încurajeze.

— Părinții voştri v-au permis să vă bucurați de roadele a încă doi până la patru ani de educație ținându-vă la L.F.C. Până când veți absolvi, le-a spus ea cu o voce cu inflexiunile acelea rotunjite ale cuiva educat la Oxford, ceea ce se va întâmpla la sfârşitul acestui an al Domnului Nostru Iisus Cristos, 1924. La momentul absolvirii, educația voastră va fi

superbă – atât cât permite educația femeilor. Veți avea o bază solidă pentru admiterea la universitate la engleză, matematică, istorie antică şi modernă, geografie, bazele ştiinței, latină şi greacă. Făcu în mod semnificativ o pauză, apoi trase concluzia. Însă, cariera cea mai de dorit şi potrivită pentru voi va fi o căsătorie convenabilă. Dacă alegerea voastră va fi să rămâneți nemăritate şi să vă întrețineți singure, vă sunt deschise două cariere: să predați în şcoala elementară şi în câteva şcoli gimnaziale, sau munca de secretară.

Discurs la care, în duminica următoare, Maude Latimer a adăugat un post-scriptum în timpul prânzului de la parohie.

— Ce aiureli! spuse Maude pufnind. O, nu vorbesc despre căsătoria adecvată. Fireşte, fetelor, voi toate veți realiza *acest lucru.* Dar niciuna dintre fiicele parohului de la St. Mark nu trebuie să-şi murdărească mâinile muncind ca să-şi câştige existența. Veți locui acasă şi mă veți ajuta să țin gospodăria până când vă veți mărita.

În septembrie 1925, când Edda şi Grace aveau 19 ani, iar Tufts şi Kitty optsprezece, Kitty s-a dus la grajdurile parohiale şi a găsit o bucată de frânghie. După ce a făcut o buclă la un capăt şi a aruncat frânghia peste o grindă, Kitty şi-a băgat capul în buclă şi s-a suit pe un butoi gol de benzină. Când a găsit-o Edda, Kitty dăduse deja cu piciorul la butoi şi atârna înduioşător de liniştită, aşteptând să scape de viață. Absolut incapabilă ulterior să înțeleagă de unde găsise puterea, Edda a eliberat-o pe Kitty din frânghia care o strangula înainte să se producă răul cu adevărat.

De data aceasta nu a dus-o imediat pe Kitty la reverend.

— Oh, scumpa mea surioară, nu se poate, nu se poate! a strigat ea plângând, cu obrazul lipit de claia de păr mătăsos. Nimic nu poate fi atât de rău!

Dar când Kitty a fost în stare să dea un răspuns cu voce răguşită, Edda a ştiut că era chiar mai rău.

— Urăsc să fiu frumoasă, Edda, detest asta! De-ar tăcea din gură mami, să mă lase un pic în pace...! Dar nu are de gând. Pentru oricine vrea să asculte, eu sunt Elena din Troia. Şi nu... nu vrea să mă lase să mă îmbrac neceremonios şi nici să nu mă fardez – Edda, dacă ar putea, îți jur că m-ar mărita cu prințul de Wales!

Edda a încercat să fie jovială.

— Până şi mami bănuiesc că şi-a dat seama că nu eşti genul Alteței Sale Regale, Kits. Lui îi plac cele căsătorite şi mult mai în vârstă decât tine.

A reuşit să-i smulgă un chicotit pierit, dar Edda a fost nevoită să mai vorbească mult şi cu fiecare fărâmă de putere de convingere pe care o avea înainte ca Kitty să fie de acord să-i spună tatălui ei despre problemele ei.

— Kitty, nu eşti singură, a insistat Edda. Uită-te la mine! Mi-aş vinde sufletul diavolului – şi vorbesc serios! – pentru şansa de a deveni doctor. E tot ce mi-am dorit vreodată – diplomă în Medicină. Dar nu pot să o obțin.

Pe de o parte, nu există banii, şi nu vor exista niciodată. Pe de altă parte, tati nu este nici în ruptul capului de acord – o, nu pentru că se împotriveşte ca femeile să aibă o profesie, ci din cauza modului groaznic în care se poartă toată lumea cu femeile de la Medicină. Nu crede că aş fi fericită. Ştiu că nu are dreptate, dar refuză să se lase convins.

Edda a luat brațul lui Kitty şi l-a strâns cu degete puternice, zvelte.

— Ce te face să crezi că eşti singura nefericită, spune-mi şi mie? Nu crezi că m-am gândit şi eu să mă spânzur? Ei bine, mi-a trecut prin minte! Nu doar o dată, ci de nenumărate ori.

Aşa că în momentul în care Edda i-a dat vestea lui Thomas Latimer că Kitty încercase să se spânzure, Kitty era docilă ca plastilina.

— Oh, scumpa mea, scumpa mea! a şoptit el, cu lacrimile şiroindu-i pe faţa prelungă şi frumoasă. Pentru păcatul sinuciderii, Dumnezeu are un iad special – fără cazan cu foc, fără tovărăşie pentru cei în suferinţă. Cei care comit păcatul sinuciderii, rătăcesc veşnic singuri prin vastitatea eternităţii. Nu văd niciodată un alt chip, nu aud niciodată o altă voce, nu gustă agonia *sau extazul!* Jură-mi, Katherine, că nu vei mai încerca niciodată să-ţi faci rău în niciun fel!

Kitty jurase şi îşi ţinuse jurământul, deşi toate cele trei surori ale ei erau cu ochii pe ea.

Şi s-a dovedit că tentativa de sinucidere avusese loc exact la momentul potrivit, mulţumită faptului că parohul de la St. Mark era membru în Consiliul de Administraţie al Spitalului Regional Corunda. În săptămâna de după criza lui Kitty, s-a reunit Consiliul Spitalului, şi printre chestiunile discutate s-a făcut o referire la faptul că în 1926 Ministerul Sănătăţii din New South Wales introducea un nou tip de infirmieră: o infirmieră instruită cum se cuvine, educată şi *calificată.* Aceasta, şi-a dat seama imediat reverendul, era o carieră adecvată pentru o fată educată ca o doamnă. Ceea ce l-a umplut pe reverend de un mare entuziasm a fost că acele infirmiere instruite cum se cuvine vor fi obligate să locuiască în incinta spitalului, aşa că la nevoie puteau fi chemate de îndată. Plata era derizorie după ce se scădeau banii pentru internat, uniforme şi manuale, dar fetele lui aveau – fiecare – o zestre modestă de 500 de lire, iar salariul acela de nimic însemna că nu erau nevoite să se atingă de ea; Maude se plângea deja că încă patru guri în plus la parohie erau prea multe, şi nu putea să facă toate treburile în gospodărie. De aceea, îşi spunea reverendul în timp ce gonea spre casă în Fordul lui model T, de ce să nu le fluture fetelor lui pe sub nas o carieră de infirmieră? Potrivită pentru o doamnă, locuinţă la spital, cu un salariu modest – şi (deşi era prea loial ca să-i dea glas fie şi în sinea

lui) – libertate față de Maude Distrugătoarea.

La început a abordat-o pe Edda, iar ea a fost bineînțeles absolut nebună de entuziasm; aşa că până şi pe Grace, cea mai refractară, a fost relativ uşor s-o coopteze. Dacă gândul eliberării de Maude a funcționat mai puternic cu Grace şi Kitty decât perspectiva muncii în sine chiar mai conta în realitate?

Mult mai dificilă pentru reverend a fost bătălia pe care a dus-o de unul singur în Consiliul de Administrație ca să-i convingă pe ceilalți doisprezece membri că Spitalul Regional Corunda ar trebui să se afle printre spitalele de avangardă în care se introducea noul tip de infirmieră. Undeva în interiorul trupului uscățiv cu grația unei gazele al lui Thomas Latimer stătea la pândă – atât de vechi că era cu siguranță uitat – un leu. Şi pentru prima oară de când îşi amintea oraşul Corunda, leul a început să ragă. Cu colții dezveliți, cu ghearele scoase, leul era o manifestare a reverendului Latimer față de care oameni precum Frank Campbell, directorul Spitalului Regional Corunda, nu ştiau cum să se poarte. Aşa încât, deosebit de încântat de ceea ce putea face agresiunea leonină, reverendul Latimer s-a trezit victorios pe câmpul de luptă.

Indiferente dacă nu de-a dreptul blazate, cele patru gemene Latimer se uitară una la alta triumfătoare, fără să scoată o vorbă. Salonul era gol, iar ceaiul care mai rămăsese în ceainice fusese prea mult infuzat, dar în fiecare piept tânăr bătea o inimă fericită.

— Lunea viitoare, gata cu Maude, spuse Kitty.

— Kitty! Nu poți să-i spui aşa, este mama ta adevărată, spuse Grace scandalizată.

— Ba pot dacă vreau.

— Taci din gură, Grace, nu face decât să-şi sărbătorească emanciparea, spuse Edda zâmbind larg.

Tufts, care era singura practică, se holba la trupul mort al

şarpelui. Petrecerea s-a terminat, spuse ea ridicându-se. E timpul să facem curățenie, fetelor!

Când dădu cu ochii de şarpele aflat acum într-o baltă de sânge, Grace se cutremură.

— Nu mă deranjează să scot frunzele de ceai din ceainice, dar nu curăț *aia!*

— Cum tot ce ai făcut de când a apărut şarpele a fost să țipi şi să te smiorcăi, în mod absolut sigur vei curăța, Grace, spuse Edda.

Tufts chicoti.

— Ți se pare că asta este mizerie, Grace? Stai să ajungi într-un salon de spital!

Gura generoasă fiindu-i „închisă” într-un mod atât de lipsit de generozitate, Grace îşi încrucişă brațele, fulgerându-le cu privirea pe surorile ei.

— O să încep când o să trebuiască, niciun minut mai devreme, spuse ea. Kitty, tu ai făcut tot sângele ăla când i-ai spintecat capul, aşa că tu să faci curat! Starea de spirit i se schimbă, şi chicoti. Oh, fetelor, imaginați-vă! Zilele noastre de servitoare neplătite au luat sfârşit! Păzea, că venim, Spital Regional din Corunda!

— Cu toată mizeria şi ce-o mai fi, spuse Edda.

Capitolul 2

Reverendul Thomas Latimer, cu ceva sânge din familia Treadby, dar care însă nu se născuse la Corunda, fusese numit paroh al Bisericii Anglicane St. Mark din Corunda în urmă cu douăzeci şi doi de ani. Vaga înrudire cu Treadby făcuse să fie acceptat de populaţia care ţinea în mare măsură de Biserica Anglicană în ciuda tinereţii lui şi a relativei lipse de experienţă; niciuna din aceste din urmă calităţi nu era percepută ca un handicap major, căci oraşului Corunda îi plăcea să modeleze lutul moale în propriile scopuri. Soţia lui, Adelaide, era dintr-o familie bună şi era foarte îndrăgită, ceea ce era mai mult decât puteau spune majoritatea despre menajera parohiei, Maude Treadby Scobie, o văduvă fără copii, cu origine bună şi o părere insuportabilă despre propria ei importanţă.

Thomas şi Adelaide se stabiliseră acolo şi fuseseră tot mai îndrăgiţi, căci reverendul, extrem de arătos într-un fel intelectual, era un suflet blând şi încrezător, iar Adelaide îl întrecea. După un interval decent, a urmat o sarcină şi pe 13 noiembrie 1905, Adelaide a dat naştere unor gemene, Edda şi Grace. Adelaide a fost însă secătuită de o hemoragie îngrozitoare şi a murit.

Cu eficienta Maude Scobie deja foarte experimentată în toate problemele parohiei, guvernatorii Bisericii St. Mark s-au gândit că, având inima frântă, Thomas Latimer nu ar trebui să renunţe la serviciile doamnei Scobie, mai ales dată fiind prezenţa bebeluşilor nou-născuţi. Maude era mai mare cu şase ani decât reverendul şi, colac peste pupăză, trecuse bine de treizeci de ani. Grozav de simandicoasă şi remarcabil de drăguţă, a fost încântată să continue să ţină gospodăria. Munca ei nu era bine plătită, dar era convenabilă; guvernatorii erau mulţumiţi să finanţeze atât doici, cât şi menajere.

Întreaga congregaţie a înţeles atunci când, la un an după moartea primei sale soţii, reverendul şi-a luat o a doua soţie, pe Maude Scobie. Care a rămas însărcinată imediat şi pe 1 august a dat naştere, puţin înainte de termen, la două gemene. Au fost botezate Heather şi Katherine, dar mai târziu au devenit cunoscute ca Tufts şi Kitty.

În orice caz, Maude nu avea nicio intenţie să moară; intenţia ei era să-i supravieţuiască reverendului şi, dacă era posibil, chiar şi propriilor ei copii. Acum că era soţia reverendului devenise mult mai cunoscută în comunitate, care – cu câteva excepţii – o detesta considerând-o arogantă, superficială şi oportunistă. Corunda hotărâse că Thomas Latimer fusese păcălit să se însoare de o femeie cicălitoare şi intrigantă. Un verdict care ar fi trebuit să o zdrobească pe Maude, dar care nici măcar nu i-a ştirbit aroganţa. Căci Maude era genul de persoană a cărei automulţumire este atât de mare, atât de înrădăcinată, că nu avea nici cea mai vagă idee că este detestată. Sarcasmul şi ironia treceau pe lângă ea cum trece gâsca prin apă, ba chiar ea era cea care le administra altora dojeni. Pe lângă toate acestea, a venit un noroc excepţional: deziluzionat foarte devreme în căsnicie, soţul ei privea căsătoria ca pe un contract sacru pe viaţă, care nu putea fi reziliat sau pângărit. Oricât de nepotrivită era Maude ca soţie, Thomas Latimer adera mereu la părerile ei. Prin urmare, se purta cu ea cu răbdare, îi făcea pe plac în unele chestiuni şi prin manipulări subtile o convingea să nu facă altele, îi răbda crizele de plâns şi migrenele, şi nici măcar o dată nu a luat în calcul ruperea jurămintelor faţă de ea, nici măcar în gând. Şi dacă uneori îi trecea prin minte un crâmpei de gând că ar fi minunat dacă Maude s-ar îndrăgosti de altcineva, alunga gândul îngrozit, aproape înainte să prindă contur.

Gemenele din nicio pereche nu erau perfect identice, fapt care ducea la dezbateri aprinse despre ce însemna exact

„identic” la gemeni. Edda şi Grace aveau înălțimea şi zveltețea mamei lor, dar şi abilitatea tatălui de a se mişca cu grație. Era o bucurie să le priveşti pe amândouă, trăsăturile feței, mâinile şi picioarele erau identice; amândouă aveau părul atât de închis că se zicea că e negru, sprâncene foarte arcuite, gene lungi şi dese şi ochii de un cenuşiu-deschis. Şi totuşi existau şi diferențe. Ochii lui Grace erau larg deschişi şi reflectau o tristețe naturală pe care o exploata, în vreme ce ai Eddei erau mai adânciți în orbite, ascunşi de pleoape somnoroase, şi aveau o doză de stranietate. Timpul a demonstrat că Edda era extrem de inteligentă, încăpățânată şi un pic inflexibilă, în timp ce Grace nici nu citea, nici nu era dornică să afle lucruri noi, şi enerva pe toată lumea cu tendința ei de a se lamenta – şi mai rău, de a se tângui. Iar rezultatul a fost că, atunci când au început cursurile de infirmiere, cei mai mulți nu vedeau cât de mult seamănă Grace şi Edda una cu alta; temperamentele le imprimaseră pe chipuri expresii foarte deosebite, iar ochii lor se uitau la lucruri diferite.

Maude nu le plăcuse cu adevărat niciodată, dar îşi ascundea antipatia cu o subtilă şiretenie. La suprafață, toate cele patru fete erau ținute la fel de îngrijite şi curate, îmbrăcate cu cheltuieli egale, şi disciplinate nepărtinitor. Dacă cumva culorile pe care le alegea pentru gemenele ei li se potriveau mai bine decât aceleia oferite fetelor lui Adelaide – ei bine... Nu avea cum – şi nici nu s-a întâmplat – să dureze mai mult decât până pe la 15 ani, când fetele au apelat la tati pentru a-şi alege singure stilul şi culorile. Norocul Eddei şi al lui Grace atunci, că după ce s-a sfârşit revoluția adolescentină a modei, surzenia selectivă i-a permis lui Maude să ignore opinia generală că Edda şi Grace aveau gusturi mult mai bune în materie de haine decât avea ea, Maude.

Tufts şi Kitty (Tufts se născuse prima) erau în acelaşi

timp şi mai mult, şi mai puțin identice decât prima pereche. Semănau cu mama lor, o femeie ca o Venus miniaturală: scunde, cu sâni rotunzi şi bine proporționați, talii delicate, şolduri generoase şi picioare excelente. Având tipul de frumusețe perfectă pentru fetițe, erau absolut adorabile aproape din momentul naşterii, şi oamenii erau încântați când îşi dădeau seama că în cazul lui Tufts şi Kitty Latimer Dumnezeu folosise mulajul de două ori. Gropițe în obraji, bucle, zâmbete fermecătoare şi ochi rotunzi enormi le dădeau farmecul fascinant care te topeşte al unui pisoiaş, completat de fruntea bombată, bărbia ascuțită şi buzele arcuite ce aduceau vag cu Mona Lisa. Aveau aceleaşi nasuri subțiri, scurte, drepte, aceleaşi guri cu buze pline, aceiaşi pomeți înalți şi sprâncene delicat arcuite.

Ceea ce nu împărtăşeau Tufts şi Kitty era coloritul, şi aceasta era diferența dintre soarele lui Kitty şi luna palidă a lui Tufts. Tufts era toată miere, de la auriul bătând în chihlimbariu al părului până la strălucirea de piersică a pielii, şi avea ochi galbeni calmi, lipsiți de emoție; era o combinație potrivită de nuanțe din aceeaşi culoare de bază, ca un artist cu o paletă extrem de limitată. A, dar Kitty! Unde Tufts amesteca culorile, ea contrasta. Cea mai remarcabilă era pielea ei, de un cafeniu pal intens şi cald pe care unii îl numeau *café au lait* în timp ce alții, cu înclinații mai puțin caritabile, şuşoteau că se vedea că familia lui Maude ar fi avut ceva sânge de negru pe undeva. Părul, sprâncenele şi genele ei erau foarte deschise la culoare, un blond pal lipsit aproape total de căldură; în contrast cu pielea închisă erau spectaculoase; numai timpul a pus capăt zvonurilor că Maude îi blonzeşte părul lui Kitty cu apă oxigenată. Pentru a încununa unicitatea lui Kitty, ochii erau de un albastru viu, presărați cu irizații de culoarea lavandei care apăreau şi dispăreau în funcție de starea ei de spirit. Când credea că nu o urmăreşte nimeni, Kitty îşi contempla

lumea fără seninătatea nici uneia dintre surorile ei; lumina din ochii ei era tulburată, ba chiar puțin îngrozită, iar atunci când lucrurile depăşeau puterea ei de a judeca logic sau controla, stingea lumina şi se retrăgea într-un univers al ei despre care nu vorbea nimănui, şi doar cele trei surori ale ei înțelegeau că există.

Oamenii se opreau literalmente şi se holbau fățiş când o vedeau prima oară pe Kitty. Şi de parcă povestea asta n-ar fi fost suficient de rea, mama ei îi lăuda neobosită frumusețea tuturor celor pe care îi întâlnea, inclusiv celor pe care îi vedea în fiecare zi: un potop de exclamații ascuțite şi afectate care nu luau în seamă că obiectul lor, Kitty, era de obicei atât de aproape, încât auzea tot, la fel ca toate celelalte trei fete.

„Ați mai văzut vreodată o copilă atât de frumoasă?”

„Când se va face mare, se va mărita cu un bărbat bogat”.

Genul de remarci care duseseră la răzătoarea de brânză, la frânghie şi la hotărârea pe care o luase Edda ca toate patru să se înscrie la noul curs pentru infirmiere de la Spitalul Regional Corunda la începutul lui aprilie 1926. Deoarece, conveniseră surorile, dacă nu o scoteau pe Kitty de sub controlul lui Maude, va veni ziua când s-ar putea ca Edda să nu mai ajungă la timp să zădărnicească o tentativă de sinucidere.

Fiindcă singura lume pe care o cunosc copiii este cea în care trăiesc, nici uneia dintre cele patru fete Latimer nu-i trecuse prin minte să pună la îndoială comportamentul lui Maude Latimer sau să se întrebe vreo clipă dacă toate mamele erau la fel; pur şi simplu presupuneau că oricine ar fi la fel de răpitoare (era cuvântul lui Maude) precum Kitty ar fi supusă aceluiaşi inexorabil torent de atenție. Nu le trecea prin minte că în felul ei şi Maude era unică, nici nu-şi dădeau seama că poate un copil cu o altfel de fire decât Kitty ar fi fost încântat de această atenție. Lucrurile fiind

însă aşa cum erau, fetele Latimer au înțeles că era sarcina de bază a trei dintre ele să o protejeze pe cea de-a patra, vulnerabilă, de ceea ce Edda numea „idioțenii părinteşti". Şi pe măsură ce au crescut şi s-au maturizat, instinctul şi dorința de a o proteja pe Kitty nu au pălit, nu s-au diminuat, nu au părut niciodată mai puțin importante.

Toate cele patru fete erau inteligente, deşi Edda culegea întotdeauna laurii academici, pentru că mintea ei pricepea matematica la fel de bine cum pricepea evenimentele istorice sau compunerea la engleză. Calitatea inteligenței lui Tufts era foarte asemănătoare, deşi îi lipsea focul şi pasiunea Eddei. Tufts avea un caracter practic, realist, care în mod bizar îi diminua frumusețea de netăgăduit; în toți anii adolescenței a manifestat un interes foarte mic pentru băieți, pe care îi considera prostănaci şi ignoranți. Orice o fi fost mireasma pe care o emanau băieții şi adia pe sub nasurile fetelor atrăgându-le, nu reuşea absolut deloc să o stârnească pe Tufts.

Exista un echivalent masculin pentru Colegiul de fete Corunda: Liceul de băieți Corunda, şi toate cele patru fete Latimer făceau echipă cu băieții în chestiuni precum jocuri cu mingea, petreceri, sporturi şi alte evenimente. Erau admirate – ba chiar dorite, după moda băieților de liceu – sărutate cât de mult sau de puțin voia fiecare, dar lucruri precum sânii sau şoldurile nu erau „vătămate".

Reguli care nu constituiau o dificultate pentru Tufts, Kitty şi Edda, deşi enervante pentru mai aventuroasa, mai puțin studioasa Grace. Veşnic cufundată în reviste pentru femei şi de scandal despre stele de cinema şi actori de teatru, modă şi lumea celor cu sânge albastru, aşa cum era reprezentată de familia Windsor care conducea Imperiul Britanic, Grace nu se sfia să citească şi bârfele locale. Creierul ei era centrat asupra ei înseşi, dar ager, şi era expertă să scape din necazuri sau de sarcini care nu-i plăceau, însă Grace avea o

pasiune bizară: adora locomotivele cu aburi de la căile ferate. Dacă dispărea, toată lumea din parohie ştia unde să o găsească: la depoul de căi ferate, admirând locomotivele cu aburi. Totuşi, în ciuda nenumăratelor ei trăsături de caracter neplăcute, era din fire bună la suflet, extrem de iubitoare şi devotată surorilor ei, care îi treceau cu vederea tendința naturală de a se văicări.

Kitty era cea cu imaginație romantică, dar era salvată de la o frumusețe spirituală egală cu cea fizică de un limbaj care putea fi caustic sau colorat, sau amândouă. Era modul ei de a se apăra de toate acele ode pline de exaltare, căci îi lua pe oameni prin surprindere, făcându-i să reflecteze că în mod sigur mai trebuie să fie ceva la ea în afară de un chip frumos. Accesele de depresie (deşi ele le spuneau „neplăcerile lui Kitty") care tăbărau asupra ei de fiecare dată când Maude îi străpungea scutul de apărare constituiau un chin la care puteau să-i dea o mână de ajutor numai surorile ei, care cunoşteau toate motivele pentru care se întâmpla aşa şi se grupau în jurul ei până când se sfârşea criza. La examenele de la şcoală lua note bune până când matematica îşi ițea capetele urâte de hidră; ea era cea care lua premii pentru eseu şi se exprima extrem de bine pe hârtie.

Maude o ura pe Edda, veşnic capul răutăților în opoziție cu planurile ei pentru fetele ei, în special pentru Kitty. Nu că Eddei i-ar fi păsat. Când avea zece ani era deja mai înaltă decât mama ei vitregă, iar la maturitate o domina pe Maude într-un fel pe care acea doamnă îngâmfată îl găsea deopotrivă incomod şi amenințător. Ochii palizi se holbau precum cei ai unui lup alb, şi în rarele ocazii când Maude avea coşmaruri, întotdeauna cea care o tortura în vis era Edda. Lui Maude îi făcuse mare plăcere să-l convingă pe reverend să nu facă sacrificiile băneşti care i-ar fi permis Eddei să meargă la Medicină, şi socotea că este cea mai

mare victorie a ei; de fiecare dată când se gândea că-i refuză Eddei visul vieții, torcea mulțumită în sinea ei. Dacă Edda ar fi ştiut cine anume avusese votul decisiv în dezbaterea părinților ei legată de cariera ei medicală, pentru Maude lucrurile ar fi devenit mai complicate, dar Edda nu ştia. Prins între inevitabila constrângere ca de fier a unei soții şi propria lui convingere că interzicându-i Eddei să meargă la Medicină o scuteşte de o viață de suferințe, Thomas Latimer nu a suflat niciodată niciun cuvânt nimănui. Din câte ştia Edda, pur şi simplu nu existau banii necesari.

Edda şi Grace, Tufts şi Kitty îşi pregăteau singura valiză pe care fiecare putea să o ia cu ea în lumea spitalului, iar la începutul lui aprilie 1926 s-au prezentat la datorie la Spitalul Regional din Corunda.

— Tipic! spuse Grace posomorâtă. E 1 aprilie!

Capitolul 3

Regiunea şi oraşul Corunda erau o zonă rurală mai prietenoasă şi mai bogată decât cele mai multe din Australia, aşa cum se aflau aşezate pe podişurile sudice, la trei ore de mers cu trenul rapid de la Sydney. Aici se produceau miei dolofani, cartofi, cireşe şi rubine sânge de porumbel, deşi rubinele Treadby, găsite pe fundul peşterilor şi în alte locuri asemănătoare, se epuizaseră, lăsând depozitele din Burdum fără rival în toată lumea.

La această altitudine, vara îşi aduna răsplata, dar la sfârşitul lui martie pornea spre alte regiuni cu climă diferită; aprilie era începutul unei toamne cu miresme mai degrabă englezeşti, completată de arbori şi arbuşti de import cu frunze căzătoare, precum şi de o pasiune pentru grădinărit în felurite stiluri, de la Anne Hathaway[1] la Capability Brown[2]. Aşa că ziua de întâi aprilie văzu prima răcoare, iar frunzele coniferelor indigene aveau aerul acela obosit şi prăfos care imploră ploaia. Reverendul îşi depuse fetele la intrarea principală a Spitalului Regional Corunda şi, cu ochii cenuşii plini de lacrimi, le lăsă să-şi ducă singure valizele înăuntru, fără niciun ajutor. Cât de *goală* va fi casa parohială!

Deşi surorile Latimer nu aveau să afle asta, sora-şefă Gertrude Newdigate fusese pusă în această funcție doar de o săptămână atunci când au sosit ele, însă nu era deloc amuzată. Când acceptase postul din Corunda, nu se menționase nicăieri ceva despre studente la noul curs de infirmiere, un motiv temeinic pentru care hotărâse în favoarea acestui oraş. Zău! Sydney era în fierbere de când

---

[1] Soția scriitorului englez William Shakespeare (n.tr.).

[2] Lancelot Brown sau Capability Brown, arhitect peisagist englez din secolul al XVIII-lea (n.tr.).

cu schimbările radicale în profesiunea de infirmieră, iar sora-şefă Newdigate nu voia să fie implicată în asta. Zău!

O siluetă glacială în alb din cap până în picioare şedea în spatele biroului privindu-le pe cele patru tinere aflate în picioare în fața ei. Îmbrăcate cu haine scumpe la modă, toate date cu ruj Clara Bow, cu pudră şi rimel, cu părul tuns bob scurt, cu ciorapi de mătase naturală, cu pantofi din piele de ied, poşete şi mănuşi, cu accent englezesc în glas, mărturie a unei şcoli particulare...

— Nu am o cazare potrivită pentru voi, spuse sora-şefă cu răceală şi, de apretată ce era, uniforma ei scoase un scârțâit când respiră adânc. Aşa că va trebui să vă duceți la vechea căsuță a infirmierelor pe care directorul, doctorul Campbell, a fost nevoit să o renoveze cu costuri considerabile. Îndrumătoarea voastră va fi sora Marjorie Bainbridge, care va locui cu voi, dar va avea un oarecare grad de intimitate.

Capul ei, înfăşurat într-un văl apretat din organdi care atrăgea privirea, semănând cu o podoabă de cap egipteană, se mişca doar cât să facă să strălucească ecusonul din argint cu email prins la gulerul uniformei: înscrisul spunea că domnişoara Gertrude Newdigate este infirmieră calificată cu drept de practică în statul New South Wales. Dacă fetele ar fi ştiut să caute, ar fi observat că alte ecusoane spuneau că este moaşă autorizată, infirmieră calificată de pediatrie şi absolventă a Şcolii de Infirmiere de pe lângă al doilea cel mai vechi spital din lume, St. Bartholomew, din Londra. Spitalul Regional Corunda se alesese cu un nume foarte prestigios.

— Infirmierele calificate, spuse sora-şefă, se numesc surori. Denumirea nu are nicio legătură cu călugărițele, deşi a apărut cu secole în urmă când călugărițele dădeau îngrijiri. Însă, odată cu dizolvarea ordinelor monastice şi distrugerea mănăstirilor sub Henric al VIII-lea, meseria de infirmieră a fost surghiunită, fiind încredințată unor femei de o cu totul altă factură – prostituatele. Domnişoara

Florence Nightingale şi tovarăşele ei au trebuit să depăşească obstacole de neimaginat ca să obțină meritul cuvenit pentru profesia noastră modernă, iar noi nu trebuie să uităm niciodată că suntem urmaşele ei. Timp de trei secole şi mai bine meseria de infirmieră a avut o reputație proastă, domeniul criminalilor şi al prostituatelor, iar în rândul autorităților încă mai există *bărbați* care gândesc aşa despre infirmiere. Este mult mai ieftin să angajezi o prostituată decât o doamnă. Ochii de un albastru-deschis aruncau fulgere înghețate de groază. Ca soră-şefă a acestui spital, sunt superiorul vostru suprem şi vă avertizez că nu voi tolera niciun fel de obrăznicie sau nesupunere. S-a înțeles?

— Da, doamnă, răspunseră toate în cor într-o şoaptă plină de teamă şi admirație, chiar şi Edda.

— Gradele de rudenie şi numele, continuă vocea, din ce în ce mai categorică. Am decis că veți păstra doar pentru voi faptul că sunteți rude. Colegele voastre de la cursul de infirmiere din acest spital nu au nici banii, nici privilegiile şi nici educația voastră. Unul dintre lucrurile care îmi displac cel mai mult la voi este aspectul vostru de fete de familie bună şi accentul. Aerul... ăăă... aerul vostru de superioritate. Vă sugerez să mai renunțați puțin la el. Numele... întrucât spitalele nu-şi permit confuzii, veți practica sub nume de familie diferite. Domnişoară Edda Latimer, vei deveni sora Latimer. Domnişoară Grace Latimer, vei deveni sora Faulding, după numele de fată al mamei dumitale. Domnişoară Heather Latimer, vei deveni sora Scobie, după numele din prima căsătorie al mamei dumitale. Domnişoară Katherine Latimer, vei deveni sora Treadby, după numele de fată al mamei dumitale. Uniforma apretată scârțâi când sora-şefă trase prelung aer în piept. Cursurile de ştiințe şi teoriile privind îngrijirea bolnavului nu vor începe oficial până în iulie, ceea ce înseamnă că veți

avea trei luni ca să vă familiarizați cu sarcinile şi îndeletnicirile zilnice ale meseriei de infirmieră înainte de a deschide un manual. Sora Bainbridge este superiorul vostru direct, responsabilă cu instruirea voastră de fiecare zi.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă; în pas săltat intră o femeie cu aer vesel, trecută bine de 30 de ani, al cărei chip nu avea nici urmă de ruj sau pudră; se uita la sora-şefă ca un câine slugarnic, pe jumătate hămesit.

— Ah, tocmai la țanc! spuse sora-şefă. Soră Bainbridge, ele sunt protejatele dumitale – sora Latimer, sora Faulding, sora Scobie şi sora Treadby. Vă rog să vă duceți cu sora, fetelor.

Fără să aibă răgaz să-şi tragă sufletul, cele patru fete o urmară pe sora Bainbridge afară din încăpere.

Sora Marjorie Bainbridge purta pe cap, la fel ca sora-şefă, acelaşi văl din organdi alb apretat şi țeapăn, precum egiptenii antici. Aici însă se oprea orice asemănare. Uniforma ei era o rochie cu mâneci lungi, închisă până în gât, cu manşete şi guler detaşabile din celuloid; talia amplă era cuprinsă într-o centură cauciucată verde-închis din care răsăreau fâşii de bandă albă care se terminau în buzunare; la care, aveau să afle cu timpul, era ataşată foarfeca ei pentru bandaje, un căluş în caz de crize epileptice şi o trusă minusculă de ustensile într-un portofel. Uniforma ei apretată era cu dungi înguste verde cu alb, ciorapii bej erau din fire groase de bumbac, iar pantofii negri cu şireturi aveau tocuri groase de cinci centimetri. O ținută care nu adăuga niciun pic de farmec siluetei ei pătrățoase şi nici nu făcea să ți se pară mai mic fundul ei uriaş, căci se mişca ca al unui soldat la paradă, sus-stânga, jos-dreapta, sus-dreapta, jos-stânga, fără nici cel mai vag aer de feminitate la el. Cu timpul, fetele aveau să se obişnuiască atât de mult cu aspectul unui fund disciplinat de infirmieră încât să se molipsească şi ele, dar în acea dimineață proaspătă şi

răcoroasă de aprilie era o noutate.

O plimbare de vreo cinci sute de metri le aduse la o casă de lemn tristă şi dărăpănată care avea o verandă pe toată fațada. Când sora-şefă folosise cuvântul „căsuță”, se aşteptaseră la ceva mic şi drăguț, dar asta semăna mai degrabă cu un hambar îngrămădit pe un singur etaj de un ciocan pneumatic. Şi dacă directorul Campbell făcuse „cheltuieli considerabile” ca să o renoveze, atunci nici chiar ochiul de vultur al Eddei nu reuşea să vadă unde. Pentru a adăuga la ineleganța clădirii, casa fusese împărțită în secțiuni care dădeau interiorului un aspect de bloc de apartamente, iar cele patru studente la cursul de infirmiere de tip nou nu erau înzestrate cu prea mult spațiu sau confort.

— Latimer şi Faulding, veți împărți acest dormitor. Scobie şi Treadby îl împart pe acesta. Cele două încăperi la care aveți acces sunt această baie şi bucătăria aceea. Locuința mea este după uşa aceea încuiată care blochează restul coridorului. În momentul în care mă aflu acolo, nu aveți voie să mă deranjați. Acum vă las să vă despachetați bagajele.

Şi dusă a fost, prin uşa încuiată a coridorului.

— Măi să fie! spuse Kitty lipsită de vlagă.

— Destul de auster, spuse Tufts oftând. Erau în picioare în bucătăria micului apartament, în care singura îmbunătățire era un aragaz, fără nimic altceva care să le uşureze viața.

Grace se pregătea pentru o criză de lacrimi şi, cu ochii umezi, se holba la mica masă din lemn şi la cele patru scaune de lemn din jurul ei.

— Nu pot să cred! se smiorcăi ea. Nici un alt spațiu comun în afară de patru scaune tari într-o bucătărie.

— Grace, dacă plângi, te dau cu mâna mea la câini, spuse Tufts, plimbându-şi degetul înmănuşat peste marginea de sus a aragazului. Făcu o grimasă. Aş putea să trec cu

vederea lipsa unui strat nou de vopsea, dar nimeni nu a făcut *curat* cum trebuie în locuința noastră.

— Atunci, asta este prima noastră îndatorire, spuse Edda, a cărei voce părea extraordinar de fericită. Gândiți-vă, numai, fetelor! Nu ne vor aici.

Trei perechi de ochi se precipitară spre Kitty, cea fragilă – cum avea să primească vestea asta pe care trebuia să o afle, şi cu cât mai repede, cu atât mai bine?

— Atunci, ducă-se la dracu' cu toții! spuse Kitty cu voce puternică. Să fiu a naibii dacă cineva din familia Latimer o să se lase învins de o ceată de cățele peste măsură de arogante!

— Ticăloase, vrei să zici, spuse Edda.

Kitty chicoti.

— Ce nu ştiu ele este că sunt în liga de amatori când vine vorba de ticăloase. Ne-am „bucurat" o viață de mămicuța, care ar putea să-i dea lecții de ticăloşie sorei-şefe.

Cu lacrimile uscate, Grace o țintui uimită cu privirea pe Kitty.

— Nu te simți nefericită? întrebă ea.

— Până acum, nu, răspunse Kitty zâmbind larg. Sunt prea uluită la gândul că în sfârşit îmi conduc propria viață.

— Edda, tu ce părere ai despre sora-şefă? întrebă Tufts.

Grace răspunse:

— O navă de război cu toate pânzele în vânt, aşadar este obişnuită să tragă salve de tun către lucruri atât de îndepărtate, încât nici nu le vede la orizont.

— Aş zice că mai curând noi însemnăm pentru ea o muncă suplimentară, replică Tufts. După cum spune doamna Enid Treadby, sora-şefă a acceptat postul ăsta ca să-şi încununeze cariera într-un loc unde poate să-şi permită să iasă la pensie.

— De ce ai păstrat secretul ăsta prețios şi ne spui abia acum? întrebă Edda. Sunt informații vitale, Tufts!

— Nu mi-a trecut niciodată prin cap să repet bârfele – aşa sunt eu, Eds, zău! Ştii asta.

— Da, ştiu, şi îmi pare rău că m-am repezit aşa la tine – Grace, încetează să mai zbieri ca un vițel orfan.

— Sora-şefă este o femeie îngrozitoare şi la fel şi sora Bainbridge, spuse Grace printre suspine, cu lacrimile şiroindu-i pe față. Oh, de ce nu ne-a trimis tati la un spital din Sydney ca să învățăm?

— Pentru că la Corunda tati este o persoană importantă, aşa că poate să fie cu ochii pe noi, răspunse Tufts. O să ne doară fundul de la aceste scaune tari, fetelor, şi nu avem nici măcar un salonaş. Mă întreb dacă pe undeva pe aici se ascunde vreun boiler? La urma urmelor, ăsta este un spital.

— În bucătărie nu este apă caldă, spuse Edda cu o grimasă.

Kitty ieşi din dormitorul pe care urma să-l împartă cu Tufts ținând în mână un obiect în dungi verzi şi albe atât de apretat, încât semăna cu o coală de carton. Strângând pumn mâna dreaptă, începu să lovească cele două straturi ca să le separe. Îi scăpă un hohot de râs. Chestia asta e la fel de rea ca atunci când jupuieşti pielea de pe un miel tăiat. Punând jos uniforma, dădu la iveală o coală de carton. Cred că ăsta va fi şorțul după ce îl desfacem şi îl găurim. Cu pumnul, lovi cu putere cartonul. O, ia uitați-vă! Trebuie să se înfăşoare exact peste uniformă şi să o acopere cu totul – numai mânecile se vor vedea. Dar îmi dau seama de ce ciorapii noştri sunt fără pretenții, din lână neagră împletită.

Grace, care-şi refăcea machiajul adăugând puțin ruj şi pudră, ridică privirea.

— Ce vrei să spui? întrebă.

— Oh, Grace, nu fi aşa de încuiată! De ce crezi că sora-şefă ne-a servit predica aceea despre călugărițe, castitate şi prostituate? Ce voia de fapt să spună este că în următorii trei ani nu vom avea parte de sex, chiar dacă statistic

vorbind suntem de genul feminin. Fără flirturi cu vreunul dintre doctori, Grace, indiferent ce altceva vei face. Sora-şefă Newdigate te-ar ierta dacă ai omorî un pacient mult mai degrabă decât dacă te-ai purta ca o curvă. De aceea o să purtăm uniforme urâte şi ciorapi groşi negri împletiți. Sunt gata să pun pariu că nu ni se va permite nicio umbră de ruj sau pudră.

— Dacă plângi iar, Grace, eşti moartă! spuse pe ton răstit Edda.

— Vreau să mă duc acasă!

— Nu, nici vorbă!

— Nu-mi place deloc să curăț mizerii. După care Grace se lumină. Totuşi, când o să împlinesc 21 de ani, o să fiu infirmieră calificată şi o să pot să fac tot felul de lucruri fără permisiune. Cum ar fi să mă mărit cu cine vreau şi să votez la alegeri.

— Bănuiesc că cel mai greu lucru pe care va trebui să-l învățăm este să ne înțelegem cu celelalte infirmiere, spuse Edda gânditoare. Vreau să zic, cine sunt ele? Niciuna dintre noi nu a fost vreodată în spital, şi nici părinții noştri nu au de-a face cu persoane care lucrează în spital. Mie mi s-a părut că instrucțiunile sorei-şefe menite să ne facă supuse sunt groaznice. Am dedus că s-a referit la faptul că suntem dintr-un aluat diferit decât celelalte infirmiere, din punct de vedere social şi al educației. Noi nu am fost niciodată cu nasul pe sus, e ultimul lucru din lumea asta la care ne-am gândi. Tata ar fi oripilat, mai ales cu mama drept exemplu. Oftă. Dar din păcate oamenii au tendința să judece cărțile după coperți.

Tufts dădu glas din nou unor informații pe care le ştia despre chestiuni locale.

— Infirmierele sunt toate din West End, vulgare şi lipsite de maniere, spuse ea.

— Ei bine, vom începe prin eliminarea unor expresii

precum „vulgare şi lipsite de maniere” din vocabularul nostru, spuse Edda – oh, uneori Tufts era exasperantă!

Problema era că nu era prea vorbăreață, aşa că niciuna din celelalte nu se aştepta ca tăcerea ei să ascundă informații.

— Întotdeauna am fost de părere că folosirea unui şervet la masă nu face decât să mărească îngrozitor cantitatea de rufe de spălat, spuse Kitty pe un ton vesel. Vreau să zic că poți să te ştergi la gură cu mâna, iar dacă-ți curge nasul ai manşeta cu care poți să te ştergi.

— Foarte adevărat, spuse Edda pe un ton grav. Cred că trebuie să învățăm să ştergem la gură şi la nas, dar să curățăm şi răni, căci mă îndoiesc serios că vom avea şervete de masă. Şi batiste bărbăteşti, fetelor. Nicio fărâmă de dantelă. Pufni. Batistele de damă sunt oricum nişte prostii.

Kitty îşi drese glasul cu zgomot.

— Fetelor, ştiu că mă descurajez uşor, dar nu sunt laşă. Nicio răutate de West End nu o să mă doboare pe mine. Profesia de infirmieră nu mă atrage aşa cum te atrage pe tine, Edda, căci pentru tine e cel mai bun lucru după Facultatea de Medicină. Dar cred că pot învăța să o iubesc.

— Bravo, Kitty! strigă Edda, aplaudând micul discurs. Kitty se elibera de poverile copilăriei chiar în fața ochilor ei. „O să facă progrese *aşa cum se cuvine,* reflectă Edda, o simt cu toată ființa mea. Atât de sinceră în ce o priveşte pe Maude, atât de conştientă de pericolele care pândesc pretutindeni în apropiere de Maude. Pe lângă Maude, cei din West End sunt fleacuri”.

— Am trecut de mult peste durerea de a nu putea merge la Medicină, spuse Edda către Kitty, îngrijorată că situația ei delicată este exagerată în mintea lui Kitty. Profesia de infirmieră este o alegere mai rațională, iar instruirea noastră după metode moderne înseamnă că nu vom fi nişte ignorante care ştiu să bandajeze, dar nu ştiu de ce o fac.

Gândiți-vă la mine ca la un bătrân cal de război – cel mai slab iz de eter mă face să nechez şi să bat din copite. Într-un spital sunt *viei*

— Apropo de nechezat şi bătut din copite, Jack Thurlow ştie că ai plecat la cursurile de infirmiere? întrebă Tufts pe ton poznaş.

Săgeata îşi rată ținta; Edda zâmbi larg.

— Bineînțeles că ştie. Şi inima lui nu e mai frântă decât a mea. Partea cea mai dificilă va fi să o mențină pe Fatima în formă, să se ridice la aşteptările lui Jack. Îndrăznesc să spun că în viitor voi călări mai mult singură.

— Dacă ai mai avea-o pe Thumbalina, ar fi mai uşor, spuse Grace. Tata n-ar fi obligat față de Jack Thurlow, care nici măcar nu vine la biserică.

Kitty interveni iute, înainte ca norii de furtună să se adune pe chipul Eddei.

— Taci, Grace, acest subiect nu se discută! Veşnica mea întrebare, Eds, este de ce îți place să călăreşti?

— Când sunt călare pe spinarea unui cal, sunt la minimum 1, 50 m deasupra solului, spuse Edda cu voce serioasă. Pentru mine, asta este toată plăcerea călăriei. Să fiu mai înaltă decât un bărbat.

— Mi-ar fi plăcut să fiu înaltă, spuse Kitty cu un suspin.

Uşa de la hol se izbi, apoi se deschise cu putere. Sora Bainbridge stătea în prag, privindu-le furioasă pe cele aflate în grija ei.

— Ce înseamnă toate acestea, domnişoarelor infirmiere? Nici măcar nu ați început să vă despachetați bagajele!

Capitolul 4

Spitalul Regional Corunda era cel mai mare spital rural din New South Wales, având 160 de paturi la secția de medicină generală, 80 de paturi la boli psihice şi 30 de paturi la un cămin de bătrâni/convalescență, undeva pe drumul spre Doobar, unde aerul şi altitudinea erau considerate benefice. Spre deosebire de eleganța altor câtorva spitale construite din gresie, aspectul său exterior nu fermeca pe nimeni, fiindcă arăta ca o cazarmă. Construit din lemn pe piloni şi cu fundații de calcar, era constituit dintr-o serie de clădiri dreptunghiulare, pe care le salva de la apelativul de „şură” doar prezența unei verande largi acoperite, pe fiecare latură lungă.

Pavilioanele Unu şi Doi pentru bărbați erau duble, la fel cum erau şi Pavilioanele Unu şi Doi pentru femei; cele pentru copii, Ambulatoriul, Radiologia împreună cu Anatomopatologia, sălile de operații, bucătăriile şi depozitele erau în câte un singur corp, în timp ce Administrația, care dădea spre Victoria Street, se lăfăia într-o clădire construită în întregime din blocuri de calcar. Ca suprafață, se întindea pe hectare întregi, presărate cu dependințe care variau de la căsuța ca din poveşti a sorei-şefe până la case ridicate în perioada Marelui Război, când funcționase şi ca spital militar. O caracteristică generală făcea acest loc practic: terenul era neted până la ultimul centimetru din ultimul hectar. Iar acest lucru la rândul său dusese la traversele şi firele care legau clădirile una de alta, precum Brooklyn Bridge sau ca o pânză de păianjen – pasaje acoperite pe care toată lumea le numea platforme. În afară de acoperiş, majoritatea platformelor ofereau o oarecare protecție de intemperii sub forma unor panouri laterale cam de un metru şi ceva, deşi pe ultimii vreo două sute de metri până la casa fetelor Latimer nu erau decât podeaua şi un

acoperiş. Acolo unde platforma era mărginită de o parte şi de cealaltă de Pavilionul pentru bărbați, spațiul fusese complet închis şi transformat în sală de aşteptare; cu cel al femeilor se procedase la fel. Cei care aşteptau ca să viziteze copii foloseau fie pavilionul bărbaților, fie pe cel al femeilor. Secția de moaşe avea noroc; se afla în interiorul clădirii cu administrația, aşa cum erau şi secția de urgențe şi o mică sală de operații.

Şocurile s-au abătut ca potopul asupra fetelor Latimer, deşi dacă sora-şefă le-ar fi citit corect caracterul, niciuna nu ar fi rezistat mai mult de prima zi la Spitalul Regional Corunda. Fuseseră crescute cu grijă să fie doamne şi nu duseseră niciodată lipsă de bunuri materiale, dar din amintirile lui Gertrude Newdigate dispăruse tinerețea, şi ea uitase complet să ia în considerație dârzenia şi tăria de caracter.

Primul şi cel mai mare şoc nu a fost personal; a fost când şi-au dat seama că un spital era un loc în care tu, pacientul, erai primit ca să mori. În total, o treime dintre pacienți părăseau spitalul prin morgă, iar o altă treime se întorceau acasă ca să moară. O statistică pe care o aflaseră de la un brancardier posomorât pe nume Harry, care în acest fel a devenit o autoritate didactică pentru cele patru noi infirmiere, cu multe săptămâni înainte ca ele să-şi cunoască instructorul, pe doctorul Liam Finucan.

— Se vede în ochii pacienților! strigă Tufts îngrozită. Mă simt mai degrabă ca un apostol al morții decât ca o persoană care vindecă – cum pot fi celelalte infirmiere atât de vesele?

— Sunt obişnuite şi resemnate, spuse Grace stăpânindu-şi lacrimile.

— Prostii, spuse Kitty. Au experiență, ştiu cum să convingă pacienții că nu vor muri. Le urmăresc, nu-mi pasă cât sunt de nesuferite cu mine. Nu este important cum ne

tratează pe noi. *Observați-le!*

— Kitty are dreptate, adăugă Edda păstrându-şi indignarea pentru lucruri precum ziare tăiate bucăți pentru hârtie igienică şi prosoape prea uzate ca să usuce pielea udă – spitalele nu erau finanțate cum trebuie? Grace ți-ai epuizat deja porția de lacrimi pentru azi – să nu îndrăzneşti să plângi!

— Infirmiera aia Wilson a vărsat un lighean de vomă pe mine!

— Te-ai pricopsit cu voma pentru că ai lăsat-o pe sora Wilson să vadă cât eşti de revoltată de asta. Stăpâneşte-ți dezgustul, şi nu se va mai întâmpla.

— Vreau să mă duc acasă!

— Asta n-o să se întâmple, domnişoară Purceluş, spuse Edda, mascându-şi compasiunea. Acum du-te şi schimbă-ți şorțul înainte ca voma să-ți ude uniforma. Pfui! Chiar că puți!

Cumva, însă, a trecut prima lor săptămână; la sfârşitul ei, reuşeau să se îmbrace fără cusur în „cartoanele” lor apretate, ba chiar şi să plieze absurd de numeroasele cute ale bonetelor lor care semănau cu o pereche de aripi. Celelalte infirmiere purtau uniforme şi şorțuri mai rezonabile, inclusiv mâneci scurte, în vreme ce surorile Latimer, care se pregăteau să devină infirmiere de tip nou, erau împopoțonate cu mai multe ambalaje decât coletele.

Mâncarea, au descoperit ele, era oribilă deopotrivă pentru pacienți şi pentru personal, dar munceau atât de mult, încât mâncau tot, de la varza fără niciun gust până la sosul plin de cocoloaşe care plutea în grăsime; bucătăria din locuința lor, le informase sora Bainbridge, era pentru făcut o ceaşcă de ceai, cafea sau cacao.

— Nimic altceva, nici măcar pâine prăjită, spusese ea cu un aer intimidant.

Reverendul le scutise pe fetele lui de aspectele groaznice

şi mai sordide ale profesiei religioase şi exclusese cuvintele incest, sifilis şi perversiune din vocabularul lor. Din cauza climei călduroase şi pentru că nu puteau fi ţinuţi la rece, morţii erau îngropaţi în 24 de ore, în sicrie închise. Aşa că, în cea de-a doua lor dimineaţă, când sora Bainbridge le-a arătat cum să pregătească un cadavru, era pentru prima oară când vedeau sau atingeau un mort.

— Un sifilitic care şi-a violat sora, spuse Bainbridge, glumind.

Reacţia lor la această explicaţie fu o privire absentă.

— Păstraţi-vă mândria! spuse Edda cu o şoaptă furioasă, de îndată ce Bainbridge se îndepărtă, râzând de ignoranţa lor. Nu uitaţi că suntem din familia Latimer. Ceea ce ne necăjeşte astăzi mâine va fi o chestiune banală – să nu le lăsăm să ne învingă! Fără lacrimi şi fără depresii!

Erau încontinuu obosite, într-un fel complet nou şi foarte greu de suportat; le dureau picioarele, le durea spatele, le dureau încheieturile. Tot ceea ce le învăţase delicata Maude trebuia abandonat; nu era nici loc şi nici timp pentru fragilitate în Spitalul Regional Corunda, al cărui director era un zgârcit fără margini care nu voia să se îngrijească de nevoile nimănui, şi toată lumea trebuia să facă economie la bani, de care el era ataşat precum o lipitoare de o bucată de carne plină de vene.

Aprilie, mai şi iunie s-au scurs într-o stare de epuizare ca o ceaţă deasă, de care de fapt a beneficiat spitalul. Nici măcar Grace nu avea energia să se gândească să renunţe; numai gândul de a face atâta zarvă se profila de neatins, înalt cât Everestul. Pur şi simplu îndurau greutăţile.

Edda le ţinea unite, convinsă în sufletul ei că lucrurile aveau să se schimbe, aşa cum se întâmplă de obicei în mod absolut natural. Poate că singurul lucru care le făcea să rămână resemnate în tăcere era singurul pe care aveau să-l piardă dacă se întorceau la casa parohială: încăperi

încălzite. Cu iarna care se apropia, era *minunat* să trăieşti la căldură, oricât ar fi fost de îngrozitoare umilinţele şi insultele vieţii lor de infirmiere. Şi, Edda era sigură de asta, în clipa în care le vor dovedi de ce sunt în stare acelor femei nemiloase care le conduceau, va veni şi răsplata: ca scaunele cu şezut tapisat, şansa de a face sendvişuri prăjite, un mic răsfăţ. Căci la sfârşitul primelor trei luni va începe instruirea lor, li se va cere să-şi folosească creierul, dar şi mâinile şi vocea. Pentru ele, aprilie, mai şi iunie nu fuseseră altfel decât pentru cele din West End.

Îndrumătorul lor era doctorul Liam Finucan, patologul spitalului (şi totodată cel mai important medic legist al regiunii şi oraşului Corunda). Acceptase sarcina de a preda din două motive: primul, pentru că socotea că profesia de infirmieră este inteligenţă irosită, iar al doilea fiindcă remarcase calitatea celor patru stagiare pentru cursul modern când erau plimbate prin spital într-un soi de program rapid de orientare.

Protestant din Ulster, Liam Finucan îşi luase diploma în Medicină la St. Bartholomew din Londra când sora-şefă Gertrude Newdigate era acolo, aşa că erau cunoştinţe vechi; pasiunea lui pentru patologie îl condusese spre marele Sir Bernard Spilsbury, iar competenţele lui i-ar fi permis să se îndrepte spre secţia de patologie a oricărui spital din Sydney sau Melbourne. Faptul că alesese un post fără importanţă la Spitalul Regional Corunda se datora soţiei lui, Eris, fată din Corunda pe care o cunoscuse şi cu care se căsătorise la Londra. În 1926, când fetele Latimer au început cursul de infirmiere, el era în Corunda de cincisprezece ani.

Tipic pentru mulţi patologi, era tăcut şi timid, nu vorbea cu bolnavii, şi găsea că morţii sunt mai interesanţi decât viii. Totuşi, spre mijlocul lui iulie, după două săptămâni de instruire a noilor cursante, Liam Finucan şi-a dezvoltat o latură a personalităţii nedetectată până atunci de niciunul

dintre cei care îl cunoşteau, iar asta îl includea şi pe el. Dintr-un grajd imaginar a ieşit un cal de război, iar dintr-un dulap acoperit de pânze de păianjen, vechi şi prăfuit a apărut o armură; Liam s-a suit pe cal şi s-a îmbrăcat cu armura, şi-a agitat lancea şi a pornit în galop la război. Prada lui nu era jalnicul şi hrăpărețul doctor Frank Campbell; era sora-şefă Newdigate.

— Nu le-ai oferit acestor patru fete absolut niciun fel de ajutor sau sprijin, Gertie, şi chestia asta trebuie să înceteze, spuse Liam cu vocea de obicei uşor cântată, acum dură şi străină. Ar trebui să-ți fie ruşine! Când începe studiile aici una dintre infirmierele pe stil vechi, este dusă în aripa celor din West End, copleşită cu sfaturi şi nenumărate amabilități. Pe când aceste patru tinere nu au pe nimeni la care să apeleze. Nu mă interesează cât de nouă erai chiar tu în post când au venit ele aici, aveai față de ele o datorie pe care ai ignorat-o fără ruşine, fiindcă prezența lor le deranja pe cele din West End, care sunt majoritare. Crezi că am uitat cât mi te-ai smiorcăit în prima ta săptămână la gândul că ți se pune în cârcă o povară odată cu venirea noilor cursante? Uite, am ajuns la mijlocul lui iulie, iar tu te porți de parcă nu ar exista. Le-ai forțat să se instaleze într-o casă dărăpănată, le-ai dat în grija linguşitoarei ăleia grase şi leneşe de Marje Bainbridge, pe care ai răsplătit-o cu *jumătate* din aceeaşi casă!

Ochii lui deveniseră acelaşi cenuşiu întunecat precum marea pe furtună şi o țintuiau disprețuitor.

— Stagiarele tale pentru cursul modern sunt chiar mai obosite decât ar trebui, continuă el. Spațiul în care sunt cazate este tipic pentru Frank Campbell – scaune tari şi paturi mici şi înguste, o bucătărie pe care nu au voie să o folosească. Dintr-o pură întâmplare casa lor se află pe conducta de căldură, aşa că cel puțin le-a fost cald, dar trebuie să taie lemne şi să alimenteze boilerul ca să aibă apă

caldă, iar acest lucru este de neconceput!

Mă auzi? *Criminal!* în ciuda privilegiilor, au fost educate să se gândească la ele cu umilință – ai pur şi simplu noroc că mama lor este o ticăloasă egoistă.

Se aplecă în față şi îşi puse palmele pe biroul ei imaculat, fixând-o cu o privire furioasă.

— Mă duc să vorbesc cu Frank Campbell acum, dar te avertizez, Gertie, că mă aştept la sprijinul tău sincer şi total în această chestiune. Întrucât fetele sunt în regim de internat, vor avea fiecare dormitorul ei. Le vei asigura un salon cu fotolii, cu birouri şi rafturi de cărți ca să poată studia. Bucătăria va fi la dispoziția lor ca să pregătească mese uşoare, dar şi lichide, şi ai grijă să primească un răcitor până vine primăvara. Mişcă-ți fundul ăla cocolit şi ai grijă de bunăstarea lor! Foloseşte-o pe Marje Bainbridge pe post de însoțitoare, negreşit, dar să nu stea în puf. Am auzit că vor fi bani pentru construirea unui cămin nou pentru infirmiere, dar până când va fi gata, vreau ca stagiarele mele să locuiască în condiții potrivite.

Gertrude Newdigate ascultase, dar nu era pregătită să-şi asume vina pentru parcimonia lui Frank Campbell.

— Luptă-te tu cu omul acela îngrozitor, spuse ea cu glas rece. Eu am mâinile legate.

— Prostii! Te cunosc de douăzeci de ani, şi nu mă sperii. Şi nici Frank nu mă sperie. Gertie, *gândeşte-te!* Fetele alea patru sunt extraordinar de bune, şi aici e adevărata tragedie! De ce naiba să rişti să pierzi patru potențiale infirmiere-şefe doar ca să faci pe plac unui grup de infirmiere meschine din West End care nu fac deosebirea între sodiu şi potasiu? Cine n-ar recunoaşte rădăcina latină sau greacă a unui termen medical dacă a luat-o pe coajă? Foloseşte-ți energia ca să le convingi pe cele din West End că în viitor Medicina va cere infirmiere instruite, deci bizuie-te pe fiicele lor. Nu fi atât de retrogradă!

Ei îi revenea stăpânirea de sine naturală; înțelegea ce vrea să spună Liam, deşi nu intenționase să se întâmple asta. Necazul era că era prea nouă la Spitalul Regional Corunda şi nu înțelesese cât de deplorabilă era calitatea sistemului de predare pentru cursantele din West End atunci când venea vorba despre ştiință şi teorie. Însă mai voia să strecoare o răutate.

— Şi ce mai face soția ta? întrebă ea cu glas ingenuu.

El nu muşcă momeala, o ignoră.

— Îşi face de cap, ca de obicei. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Ar trebui să divorțezi de ea.

— De ce? N-am nicio intenție să-mi iau altă soție.

Fetele Latimer îl adorau pe doctorul Liam Finucan, o rază singulară de lumină într-un tunel foarte întunecat. După ce aflase cât de inteligente şi de bine pregătite erau, se dedicase cu energie şi entuziasm sarcinii de a le instrui, încântat să descopere că cunoştințele lor de matematică şi legate de fenomenele fizice le permiteau deja să înțeleagă chestiuni precum legile gazelor şi electricitatea. Erau tot atât de competente ca bărbații în primii ani de specializare medicală. Când venea vorba despre subiecte noi şi ciudate, exploatau aceste cunoştințe cu mult entuziasm. Până şi Grace, îşi dădea el seama, avea suficient creier ca să se descurce cu teoria; ceea ce o încetinea, era lipsa interesului adevărat. Sorei-şefe îi spusese „patru potențiale infirmiere-şefe", dar mai corect ar fi fost trei. Oricare o fi fost cea mai arzătoare dorință a lui Grace, aceea nu era să devină infirmieră cu diplomă.

Între cele patru, preferata lui era Tufts, căreia îi spunea întotdeauna Heather. Edda era cea mai dotată şi mai inteligentă, dar patologul din Liam admira ordinea, metoda, logica, iar în domeniile acelea Tufts deținea supremația. Edda era chirurgul strălucit, Tufts era patologul

sârguincios, fără niciun fel de îndoială. Simpatia lui pentru ea era reciprocă; nici frumusețea cu monoclu a chirurgului Max Herzen şi nici farmecul exuberant al experimentatului obstetrician Ned Mason nu prezentau tot atât de multă atracție pentru Tufts cum se întâmpla în cazul doctorului Finucan, cu părul lui negru înspicat cu alb, cu fața prelungă cu trăsături fine şi ochi albaştri cenuşii. Nu că prea puțin romantica Tufts ar fi tânjit după doctorul Finucan sau că l-ar fi visat când dormea; pur şi simplu îl plăcea enorm ca persoană şi adora să se afle în compania lui. Înțelegându-i firea, surorile ei nu făceau niciodată greşeala de a o tachina în legătură cu bărbații, mai ales cu doctorul Liam Finucan. Deşi înfățişarea ei nu avea nimic de călugăriță, Tufts chiar aducea un pic cu un călugăr.

Imboldul pe care i l-a dat Liam sorei-şefe a avut un pic efect de domino, prin faptul că sora-şefă a impulsionat-o pe sora Bainbridge, care a pus-o în mişcare pe şefa infirmierelor din West End, Lena Corrigan, iar aceasta a resimțit suficient de tare impulsul încât să pună pe jar toată gaşca de infirmiere din West End. Efectele s-au resimțit săptămâni întregi.

Dintr-odată, casa infirmierelor a fost deschisă şi curățată fără milă: cele patru fete aveau fiecare dormitorul ei; patru fotolii şi seturi de birouri au apărut într-un salon, care conținea şi un radio; bucătăria putea fi folosită pentru a pregăti mese uşoare; existau două băi, şi apa caldă venea de la capătul unui şanț săpat în grabă. Harry-brancardierul le lua uniformele să le ducă la spălat în fiecare zi, iar în dulapurile din bucătărie erau biscuiți, cutii cu marmeladă, sticle cu sos, o mulțime de ceai, Camp – un amestec de cafea solubilă şi cicoare, cacao pudră, pulbere pentru tot felul de băuturi răcoritoare şi concentrat de coacăze pentru sirop. Toate acestea au pălit la vederea răcitorului, suficient de mare cât să încapă un bloc de gheață şi să păstreze la

rece ouă, şuncă, unt şi cârnaţi.

— Am murit şi am ajuns în rai, spuse Grace cu un oftat.

Din senin, cu total neaşteptat, sora Bainbridge a fost mutată alături, într-o căsuţă de pe aceeaşi platformă. Dar înainte să plece, le-a făcut cunoştinţă fetelor cu sărurile Epsom; dizolvate în apă fierbinte în cadă sau într-un lighean, vindecau durerile musculare sau de picioare. Cum de supravieţuiseră fără miraculoasele săruri Epsom?

— Este rândul meu să mor şi să ajung în rai, spuse Edda. Îmi simt din nou picioarele normale.

Şi deşi infirmierelor din West End le-au trebuit multe luni ca să recunoască faptul că studentele de la cursul modern, cele cu nasul pe sus, erau absolut la fel de bune ca ele la îngrijit bolnavii pe stil vechi, răutăţile au dispărut din panoplia persecuţiilor celor din West End. La ce mai foloseau răutăţile, când ţintele lor reuşeau mereu să le supravieţuiască?

— Ţine de la mijlocul lui iulie, spuse Edda când septembrie se sfârşi într-o mare unduitoare de narcise. *Cineva* a avut amabilitatea să intervină – dar cine?

Presupunerile lor erau multe şi variau de la adjuncta infirmierei-şefe, Anne Harding, până la cea mai puţin dezagreabilă dintre cele din West End, infirmiera Nancy Wilson; dar niciuna dintre ele, nici măcar Tufts, nu a bănuit că e mâna doctorului Liam Finucan. Care stătea deoparte şi urmărea mulţumit cum cele patru protejate ale lui înfloresc în această atmosferă mai fericită şi mai plină de satisfacţii.

— Marele Război a adus multe progrese în chirurgie, spuse cu vocea lui blândă în faţa celor patru cursante, dar a făcut mult mai puţin pentru medicina fizică şi de reabilitare. Marii ucigaşi încă omoară mulţimi uriaşe – pneumonia, bolile de inimă şi cele vasculare. Voi, femeile tinere, reprezentaţi cel mai mare progres în tratamentul pneumoniei din toată istoria omenirii şi până azi.

Sprâncenele i se arcuiră în sus, şi ochii îi sclipiră. Cum? Nu înţelegeţi? Fiindcă, domnişoarelor, autorităţile înţeleg acum că o infirmieră instruită şi educată cum se cuvine abordează în mod *inteligent* tratarea pneumoniei. Bizuindu-se pe anatomie şi fiziologie, ea nu-şi limitează îngrijirea la golirea scuipătorii pacientului, a ploştii şi a sticlei pentru urină şi la făcutul patului. Nu, îl bate la cap să facă exerciţii constant chiar şi atunci când este ţintuit la pat, îl face să creadă că se va face bine, îi explică într-un limbaj simplu ceea ce nu fac niciodată doctorii – natura bolii lui – şi nu-l lasă niciodată singur să sufere ca o momâie, lipsit de atenţie, oricât ar fi de ocupată. Un singur lucru îl salvează pe pacientul bolnav de pneumonie – îngrijirea neîncetată şi competentă de către infirmieră.

Îl ascultau cu aviditate şi înţelegeau ceea ce Liam Finucan nu avea voie să spună: că numai cunoştinţele ştiinţifice temeinice puteau să împingă o infirmieră spre munca suplimentară pe care o pretindea tipul de îngrijire al lui Liam Finucan.

— Aici greşesc cele din West End, le spuse Edda surorilor ei, în timp ce mâncau sendvişuri cu cârnaţi în bucătăria lor încălzită. Locuiesc acasă, duc pe umerii lor toate grijile şi problemele şi de acolo şi de aici, abia ştiu să scrie şi să citească, având numai cunoştinţe elementare şi se pricep doar ce medicamente să aleagă în salon. Unele dintre ele sunt infirmiere foarte bune, dar pentru multe din ele nu este decât o slujbă. Dacă un pacient cu pneumonie trebuie zguduit, plimbat ca să-l forţezi să tuşească şi ca să i se schimbe patul, depinde de cât sunt de ocupate infirmierele, de felul de a fi al sorei-şefe şi de ce infirmiere din West End sunt de serviciu. Cunoştinţele lor nu au nicio bază ştiinţifică.

Grace se smiorcăi.

— Nouă nu cred că o să ni se întâmple asta, spuse

posomorâtă. Mă doare capul de la atâția termeni şi boli.

— Rezistă, Grace! Te doare capul fiindcă are şi altceva de făcut decât să leşine după Rudolph Valentino.

— Ador orele de curs, spuse Tufts cu nasul în *Anatomia lui Gray.*

— Dacă scapi grăsime din cârnat pe pagina aia, ai încurcat-o Tufty, spuse Edda cu un aer amenințător.

— Când am pierdut eu vreo picătură de grăsime din cârnat?

Educația lor continua; doctorul Finucan era neobosit.

— Nu există medicamente sau tehnici farmaceutice, spuse el, care să merite nici cât o ceapă degerată pentru vreuna din cele mai importante boli ucigaşe. Ştim ce sunt microbii şi putem să-i distrugem în mediul înconjurător, dar nu şi după ce ajung în corpul nostru. Un bacil care infectează țesutul, la fel cum face pneumonia în plămâni, nu are tratament. Putem să-l studiem la microscop, dar nimic din ceea ce administrăm pe gură sau piele sau prin injecție hipodermică nu-l omoară.

Nu se ştie de ce, privirea lui alunecă spre Tufts – o soră-şefă perfectă!

— Cum eu sunt medicul legist din Corunda, fac autopsii care înseamnă disecția chirurgicală a morților. Cealaltă denumire pentru autopsie este necropsie. O să învățați despre fiziologia şi anatomia voastră stând lângă masa de la morgă. Dacă persoana moartă este un vagabond, fără familie sau prieteni, ciopârțesc cadavrul cu minuțiozitate ca să vă arăt un anumit sistem – de exemplu cel limfatic, vascular sau digestiv. Trebuie să sperăm că o să fac rost de destui nevoiaşi, dar de obicei aşa se întâmplă. Le fixă cu o privire aspră. Să nu uitați niciodată acest lucru, domnişoarelor infirmiere! Subiectul pe care îl operăm este una dintre creaturile Domnului, oricât de umil ar fi. Ceea ce vedeți, ce auziți, ce atingeți şi manevrați este, sau a fost, o

ființă umană şi face parte din marea schemă a lui Dumnezeu, ce-o mai fi însemnând şi asta. Fiecare om merită respect, inclusiv după moarte. Soră Latimer, nu trebuie să uiți că dorințele pacientului contează la fel de mult ca ale dumitale. Soră Treadby, să nu uiți că nu toți copiii sunt sau tind să fie îngeri, soră Scobie, că sunt situații când cele mai apreciate metode nu funcționează, şi soră Faulding, că până şi cea mai oribilă mizerie pe care ar putea-o produce un pacient îşi are locul în planul lui Dumnezeu. Zâmbi larg. Nu, eu nu sunt religios cum e tatăl vostru, domnişoarelor, căci Dumnezeul despre care vorbesc eu este suma a tot ceea ce a fost, este şi va fi.

Un om extraordinar, fu verdictul Eddei, susținut şi de Tufts; pentru Kitty era genul care cam strica cheful altora, dar pentru Grace era un alarmist care repeta refrenul de fundal al vieții ei de infirmieră – mizerie, mizerie şi, iar mizerie.

De un singur lucru erau foarte bucuroase: deşi sora-şefă, doctorul Campbell şi doctorul Finucan ştiau că sunt surori gemene, nimeni altcineva nu mai era la curent. Între casa parohială de la St. Mark şi Spitalul Regional Corunda exista o întreagă lume.

Capitolul 5

După părerea Eddei, niciun bărbat nu se putea compara cu Jack Thurlow, pe care îl întâlnise prima oară pe cărarea pe care călăreau de-a lungul râului Corunda când ea avea vreo 17 ani. Atunci, ca şi acum, el călărea pe un cal de rasă pură înalt şi rotat cu coamă şi coadă închise la culoare, tipul de cal pentru care Edda, călare pe bătrâna şi grasa Thumbelina, ar fi dat orice să-l aibă, dar pe care ştia că nu va putea să-l aibă niciodată.

Încă îşi mai amintea ziua aceea: se apropia iarna, iar ramurile lungi şi grațioase ale sălciilor plângătoare fluturau agitat frunze galbene, o adevărată furtună de săgeți zvelte. Apa râului era limpede ca cleştarul curgând cristalin de-a lungul Cordilierilor australieni, ale căror creste bătrâne şi rotunjite se profilau în partea de est a oraşului Corunda. O lume magică a vânturilor pătrunzătoare, a mirosului îndepărtat al zăpezii, a pământului puternic înmiresmat, cu un cer împestrițat de nori pufoşi în veşnică schimbare...

Cobora pe cărare în galop, iar ea îl zărise prima oară prin ploaia de lacrimi înghețate ale sălciilor. Stătea atât de frumos pe cal, cu brațele musculoase şi arse de soare relaxate pe gâtul calului, abia atingând frâiele. Cal şi călăreț erau prieteni vechi, se gândise, trăgând-o pe Thumbelina de pe cărare şi aşteptând să vadă dacă el va trece pur şi simplu ca fulgerul pe lângă ea fără să-i observe prezența sau se va opri ca să salute un alt călăreț.

Cum ziua era mohorâtă, nu purta pălărie; încetinind, dusese mâna în dreptul sprâncenelor, cu degetele îndoite ca şi când ar fi apucat un bor inexistent. Nu era o stea de cinema, dar pentru Edda era mai arătos decât unul din gentlemenii aceia artificiali, cu stratul gros de fard, gene rimelate şi guri rujate. Un adevărat băştinaş al oraşului Corunda şi frumos în ochii de adolescentă ai Eddei. Dând

dovadă de bune maniere, se oprise, descălecase, apoi o ajutase şi pe Edda să descalece, deşi ea nu avea nevoie de ajutor.

— Această bătrână doamnă trebuie să se întoarcă la păşune, spusese el mângâind nasul Thumbelinei, după ce se prezentase.

— Da, dar acum tata are maşină, aşa că ea este ultimul cal care a rămas în grajdurile parohiei.

— Hai să facem schimb!

Ochii de un albastru-deschis, cu pleoape grele, se măriseră.

— Schimb cu mine?

— De fapt, cu reverendul. Padocul meu de acasă este prea mic pentru un cal tânăr bun, dar ar fi tocmai potrivit pentru doamna asta bătrână. O iau pe ea în schimbul unei iepe de patru ani, pe nume Fatima, cu condiția să o păstrezi în formă, spusese Jack, răsucindu-şi o țigară.

— Dacă tata este de acord, facem târgul! strigase Edda, simțindu-se ca într-un film. Un cal bun de călărit şi un padoc mic şi cochet pentru Thumbelina! O, se ruga ca tata să zică da.

Înalt şi bine făcut fără să pară neîndemânatic sau greoi, la vremea aceea Jack Thurlow abia împlinise 30 de ani; părul des şi ondulat era plin de şuvițe de la auriu la blond-deschis, fața lui era frumoasă, modelată bărbăteşte, iar ochii erau de un albastru intens. Un Burdum până în măduva oaselor, de la păr la ochi, reflectase Edda.

— Sunt moştenitorul bătrânului Tom Burdum, spusese el cu glas lipsit de veselie.

Eddei i se tăiase răsuflarea; râsese.

— Te *plângi?*

— Al naibii să fie, sigur că da! Ce să fac cu toți banii ăia şi cu puterea? vorbise cu glas apăsat, ca şi când banii şi puterea erau chestii dezgustătoare. M-am ocupat de

Corundoobar pentru bătrânul Tom de când aveam 18 ani, şi *Corundoobar* este tot ce vreau. Mieii de carne aduc un venit constant, iar caii arabi pe care îi cresc pentru călărie pentru doamne încep să câştige premii la unele dintre expoziţiile importante din regiune. Orice altceva în plus m-ar împovăra.

Un bărbat cu ambiţii măsurate, meditase Edda, care la acel moment încă suferea după aflarea veştii că nu poate urma Facultatea de Medicină. Dacă bătrânul Tom Burdum mi-ar da mie 5.000 de lire ca să mă duc la Medicină, nici n-ar observa gaura minusculă din averea lui, în vreme ce moştenitorul lui este pe cale să renunţe la tot, mai puţin la fărâma aceea care ar trece neobservată. *Corundoobar* înseamnă ceva mai mult de 2000 de hectare de pământ minunat, dar nu este nici cea mai mare, nici cea mai bună dintre proprietăţile bătrânului Tom. În ce lume trăim!

Acela fusese începutul unei curioase prietenii limitate la plimbări călare pe malul râului Corunda, o prietenie la care – Edda descoperise cu surprindere – tatăl ei nu se opunea absolut deloc, începând de la Fatima, calul de dar, până la întâlnirile nesupravegheate ale fiicei sale cu Jack.

Chestie pentru care Maude purta vina. Rotiţele din mintea ei au început să se învârtă, apoi s-a făcut lumină când reverendul indignat a informat-o de obrăznicia lui Jack Thurlow care încerca să lege o relaţie cu copila lui virgină, şi că nu o va accepta pe Fatima în schimbul Thumbelinei, şi că în mod categoric s-a terminat cu plimbările călare ale Eddei pe cărare…

— Pur şi simplu nişte tâmpenii, i-o tăiase scurt Maude, uluită de stupiditatea reverendului. O să mă duci la *Corundoobar* diseară, Thomas, şi o să-i mulţumeşti foarte frumos lui Jack Thurlow pentru amabilitatea de a-i oferi Eddei un cal decent pentru călărie. Oh, cât de proşti pot fi bărbaţii! Omul acesta este foarte înstărit, rudă de sânge cu familia Burdum şi, în acest moment, singurul moştenitor al

lui Tom Burdum. Ar trebui să îngenunchezi în fața altarului şi să-i mulțumeşti lui Dumnezeu că a scos-o pe Edda în calea lui. Cu puțin noroc şi cu o foarte bună organizare, va fi soția lui în trei ani.

O tiradă pe care au auzit-o din întâmplare toate cele patru fete şi despre care au discutat de nenumărate ori de-a lungul celor trei ani. Obiectul tiradei, Edda, a fost mai puțin tulburată decât surorile ei, căci succesul însemna că o avea pe Fatima şi un prieten nou. Cea care a fost stingherită şi s-a speriat în fața unei hotărâri atât de evidente a fost biata Kitty; dacă Maude putea să se poarte în acest fel în ce o privea pe Edda, de care nu-i păsa, cum avea să se poarte când va veni rândul lui Kitty?

Bineînțeles că nu putea fi decât prietenie. Virginitatea era extrem de prețuită, iar fiicele reverendului erau educate să creadă că un bărbat respectabil se aştepta ca soția lui să fie virgină în noaptea nunții; o sarcină în afara căsătoriei era cel mai mare păcat ce se putea închipui.

Desigur că existau motive, iar reverendul, în calitate de educator religios al fiicelor sale, s-a asigurat că ele înțeleg că nu este vorba despre un capriciu, ci de o lege logică. „Un bărbat nu are decât o singură dovadă că este tatăl copiilor săi”, le spunea reverendul Latimer cu o voce cât se poate de serioasă fiicelor sale de 15 ani, „şi aceasta este virginitatea soției sale în ziua căsătoriei, îmbinată cu fidelitatea în timpul căsătoriei. De ce le-ar da un bărbat mâncare şi adăpost unor copii care nu sunt ai lui? Atât Vechiul, cât şi Noul Testament condamnă lipsa castității şi infidelitatea”.

Din când în când Thomas Latimer repeta această tiradă, deşi fără să înțeleagă că cel mai mare ajutor pentru a fi sigur de inocența fiicelor lui era faptul că niciuna dintre ele nu era tentată să-şi facă de cap, inclusiv Edda.

Deşi Jack Thurlow era atrăgător, nu-i făcea Eddei inima să bată mai tare. De fapt, nici un alt bărbat nu reuşise.

Ştiind că este în stare să fascineze bărbaţii, Edda aşteptase să-i bată inima mai tare, dar acest lucru nu se întâmplase. Dar pentru că este în natura umană să te autoînvinovăţeşti, ajunsese să conchidă că îi lipsesc emoţiile profunde. Sunt o persoană rece, îşi spunea; nu sunt în stare să simt cum simt alţii. Niciunul dintre băieţii sau bărbaţii care m-au sărutat începând de la balul L.F.C. Din 1921 nu a provocat o reacţie profundă. Ceva pupat şi mângâiat într-un colţ întunecos despre care îmi amintesc inevitabil că se sfârşea în momentul în care eu plesneam mâini masculine pline de sudoare aşezate pe sânii mei – ce naiba îi *excită* aşa de tare?

În ciuda unor astfel de gânduri, a continuat să se întâlnească cu Jack Thurlow pe cărarea de călărie, recunoscătoare că nu a încercat niciodată să o îmbrăţişeze sau să o sărute. O, între ei exista o atracţie fizică clară, dar în mod evident lui îi displăcea să se lase dominat de ea, aşa cum îi displăcea şi ei să se lase dominată de această atracţie.

Apoi, în ianuarie 1926,l-a sărutat ea.

În clipa în care a văzut-o, a dat pinteni calului sur ca să grăbească întâlnirea, s-a dat jos de pe spinarea lui, şi a săltat-o de pe Fatima, cu mâini tremurânde.

Fremăta şi plângea făţiş, ceea ce nu l-a împiedicat să o ridice de pe pământ şi să o învârtească într-un dans smintit, fără noimă – un fel de ţopăială de nebun.

— A apărut din senin un nou moştenitor Burdum! spuse, punând-o din nou pe pământ. Edda, am scăpat din lanţul bătrânului Tom! În această dimineaţă la ora zece am devenit proprietarul legal al moşiei *Corundoobar,* liberă de orice sarcini şi servituţi, şi am semnat un document prin care renunţ la orice alte pretenţii legate de averea bătrânului Tom. Liber, Edda! Sunt liber!

Ea nu s-a putut abţine; l-a sărutat pe buze, un mesaj cald şi afectuos de felicitări care a durat suficient de mult pentru

ca amenințarea de a deveni ceva mai serios, mai intens să planeze periculos în aer. După care el s-a desprins, cu chipul ud de lacrimi, şi i-a luat mâinile în ale lui.

— Sunt aşa de fericită pentru tine, spuse ea cu glas răguşit, zâmbind.

— Edda, este visul meu! Bâjbâi după batistă ca să-şi şteargă lacrimile. *Corundoobar* este o proprietate de primă mână exact de dimensiunea potrivită, şi nu există nici urmă de rubine niciunde, pe toată cuprinderea ei, aşa că banii şi puterea vor trece pe lângă mine. Zâmbind larg, îi ciufuli părul tuns bob, gest care ei îi displăcea. Cum tu vei pleca la cursurile de infirmieră peste trei luni, iar plimbările noastre călare se vor scurta, nu ştiam ce voi face. M-am gândit chiar să plec spre vest, în ținutul oilor merinos. Şi acum, a apărut asta!

— Tot mai putem să călărim în zilele mele libere, spuse ea pe un ton serios.

— Ştiu, şi asta este foarte important.

Se pare că bătrânul Burdum găsise în sfârşit un moştenitor potrivit, şi în mod firesc întregul ținut aştepta ca noul moştenitor să apară coborând din trenul de Sydney sau Melbourne. Dar nu s-a întâmplat asta, iar bătrânul Tom refuza să spună de ce.

Când chiar au venit veştile legate de moştenitor, erau doar mici frânturi lamentabile lipsite de realități solide şi niciodată suficiente ca să-i potolească pe cei mai lacomi bârfitori din Corunda.

Cea mai întreprinzătoare dintre bârfitori era Maude care, norocoasă să aibă un măr plin de fructe timpurii, a umplut un coş cu multă generozitate şi li l-a dus bătrânului Tom şi bătrânei Hannah Burdum. Acolo a aplicat cu inegalabilă îndemânare instrumentele de tortură ale bârfei, dar cu prea puțin efect. Totuşi, a aflat exact cât trebuie pentru a-i stârni apetitul şi a o stimula către noi culmi, mai înalte, de adunat

informații.

De la bătrânul Tom şi bătrâna Hannah a aflat că numele noului moştenitor era Charles Henry Burdum, că era născut şi crescut în Anglia, că avea 32 de ani şi că încă trăia în Anglia. Nici chiar moşia uriaşă a bătrânului Tom nu însemna nimic pentru el, căci era el însuşi foarte bogat; se ocupa, a spus cu mare admirație bătrânul Tom, de piețele financiare din City-ul londonez, capitala financiară a lumii!

Înarmată cu aceste realități, Maude a ajuns la ora 03.00 în gară, în noaptea rece, ca să se suie în trenul expres de la Melbourne la Sydney, unde a sosit la ora 06.00, a luat micul dejun în restaurantul Gării Centrale, şi când s-a deschis biblioteca publică, ea aştepta deja la intrare. Şi acolo, în sala de lectură, a aflat totul despre Charles Henry Burdum. O femeie foarte ingenioasă, Maude Latimer.

O fi fost el expert în chestiuni băneşti, dar Charles Burdum avea şi înclinații altruiste: era medic, absolvent al Şcolii de Medicină King's College din Londra, iar în prezent avea o slujbă ca director adjunct al Spitalului Regal din Manchester – foarte prestigios! Bineînțeles că banii nu aveau să aducă o stagnare în cariera lui medicală, nu? Maude a căutat în dicționare biografice (Eton, Balliol, Guy's), în ziarele serioase şi plictisitoare, în tabloidele de scandal, în revistele mondene, în cele mai puțin pretențioase şi în gazetele destul de cunoscute, mai degrabă de senzație, aflate la limita calomniei. Şi toate i-au dat apă la moară; doctorul Charles Burdum era o informație de primă pagină.

În 1925 se logodise cu fiica unui duce. Afacerea senzațională, scandaloasă ținuse capul de afiş în tabloidele de pe ambele maluri ale Atlanticului, căci în ciuda averii sale şi a celor câtorva mii de hectare din Lancashire, doctorul Burdum nu era suficient de bun în conformitate cu vederile ducelui. Când fiica lui, Sybil, a apărut pe prima pagină în *News of the World* dansând un charleston nebun

cu Charles Burdum la o petrecere dubioasă, ducele a intervenit şi a scos-o pe Sybil din viața lui Charles Burdum. Fascinată, Maude a aflat că Sybil nu era decât o adolescentă de 17 ani, realmente cu totul sub autoritatea tatălui ei. Era în mod clar o relație amoroasă pătimaşă; cuplul a fugit, au fost prinşi, iar Sybil s-a evaporat de pe fața pământului. Un fotograf francez iscoditor i-a făcut o fotografie fetei care stătea tristă pe balconul unei vile de pe Riviera; în următoarea fotografie era îmbrăcată mireasă şi se căsătorea cu alesul ducelui drept soț: un tip a cărui descendență ajungea dinspre partea feminină până la Wilhelm Cuceritorul, avea un metru nouăzeci şi cinci, deținea cea mai mare parte din Northumberland şi Cumberland, iar dinspre tată se înrudea cu vechea Casă de Hanovra.

Dar ceea ce nu a reuşit Maude să obțină era o fotografie decentă a acestui tip remarcabil, jumătate bancher, jumătate medic. Fotografiile în alb şi negru în care apărea nici măcar nu răspundeau controversatei întrebări dacă era urât sau frumos; o gură, un nas, doi ochi şi un smoc din ceea ce părea păr blond. Totuşi, instantanee în care apărea într-un grup de bărbați arătau că nu era exagerat de înalt... Asta este bine, se gândea Maude; un bărbat prea înalt nu s-ar potrivi în veci cu Kitty.

Deşi a fost fericită să împrăştie bârfa, Maude nu a vorbit cu nimeni despre planurile ei pentru Kitty. Mai devreme sau mai târziu, Charles Burdum îşi va vizita moştenirea colonială, dar grozăvia încercării lui eşuate de a se căsători cu fiica unui duce spunea că mândria lui rănită nu avea să se vindece repede. Vizita lui avea să aibă loc cât încă era burlac. Iar între timp, Kitty avea să fie complet ocupată cu cursurile de infirmieră, pusă bine la păstrare pe un raft, fără să viseze ce i se pregăteşte. Lucrurile mergeau atât de bine! Edda avea să se mărite cu Jack Thurlow, Grace avea să se mărite cu vreun pierde-vară bun de nimic care-şi câştiga

existența muncind cu mâinile, iar Tufts avea să devină necesitatea vitală, mătuşa fată bătrână, care va face naveta de la o soră la cealaltă când copiii lor aveau nevoie de ea.

Maude nu avea nicio îndoială că totul va merge aşa cum plănuia ea; până şi Dumnezeu lua parte la uneltirile ei, din cel mai simplu motiv: El era un tip practic, căci altminteri nu ar fi creat nicio Maude pe lume.

Capitolul 6

Când e ceva nou şi ciudat primele şase luni sunt întotdeauna cel mai greu de suportat: o mantra care le-a guvernat viețile surorilor Latimer fix până la sfârşitul lui 1926 când, spre amuzamentul lor, au descoperit că au supraviețuit, chiar şi Grace cea îndărătnică.

„Ce păcat că de fapt nu ne-am lărgit orizontul ca oameni”, se gândea Tufts. „De la sala de mese a infirmierelor până la cazare, totul este ierarhizat; nu avem voie să ne amestecăm cu doctorii sau cu servitorii, iar surorile se asigură că fetele din West End ştiu că le suntem net superioare, mesagere ale noului tip de instruire a infirmierelor. Nu pot să mă împrietenesc cu Harry sau cu Ernie, brancardierii, nu pot să mă aşez printre fetele din West End în sala de mese, şi dacă apare un doctor în salon, sunt trimisă imediat să sortez rufele murdare sau să frec ploştile în camera specială pentru evacuarea dejecțiilor. Sunt la un nivel superior sau inferior de pe care nu îndrăznesc să mă mişc. Cum poate să existe *esprit de corps* sau camaraderie între diferitele tipuri de oameni care formează personalul unui spital dacă nu li se permite să comunice între ei ca prieteni? Cu toate acestea, cei mai înverşunați oponenți, dacă nu chiar de-a dreptul duşmani, sunt exact oamenii care ar avea cel mai mult de câştigat. Tânjesc să mă ofer să le învăț pe Lena Corrigan, Nancy Wilson şi Maureen O'Brien ABC-ul chimiei şi fizicii, să le fac să înțeleagă că apa are trei stări de agregare şi că iodul este un element chimic. Numai că ele nu vor să ştie, pentru că dacă şi-ar recunoaşte ignoranța, ar însemna să-şi admită înfrângerea în această luptă fără rost pe care au pornit-o. Cum să le bag în cap că singura cale care te scoate din sărăcie şi servitute este cunoaşterea?”

— Cele din West End sunt convinse că, dacă nu avem altă companie în afară de noi, o să ne prăbuşim de durere, spuse

Edda. Când credeți că o să se trezească?

Se apropia Crăciunul, şi se îmbrăcau pentru biserică, prima duminică în care niciuna nu era de serviciu de când începuseră munca de infirmiere. După slujbă se duceau la casa parohială pentru un prânz festiv; Tufts şi Kitty împliniseră 19 ani în august, iar Edda şi Grace 21 în noiembrie, dar fără cine aniversare. Astăzi era o zi foarte specială.

După ce a verificat ca dunga ciorapului ei din mătase naturală să fie dreaptă, Grace a ridicat privirea.

— Fetele din West End nu ştiu că suntem surori, spuse, şi se tot întreabă cât de rele sunt disputele şi certurile noastre.

Splendidă! se gândea ea cu privirea fixată asupra Eddei – eu de ce nu pot să arăt ca ea? Felul în care se mişcă, unduitor şi grațios, felul în care-şi ține capul, zâmbetul acela mic şi enigmatic. Roşu era în mod clar culoarea ei, nu conta exact nuanța; astăzi purta roşu chinezesc, o rochie grea de tafta care cădea lejer dar cu toate acestea sugera splendoarea trupului ei. Pe cap purta o tocă cu pliuri din crep roşu, pusă pe o parte, pantofi negri din piele de ied, poşetă şi mănuşi.

— Arăți minunat, Grace, spuse Edda pe neaşteptate – sau poate gemenii ştiu să ghicească gândurile? Mi-ar plăcea să am răbdare să fac aşa o broderie! Face crepul tău de culoare crem să pară o aripă de fluture cu un schelet negru. Exact ca Aubrey Beardsley[3].

Trăgându-şi o pereche de mănuşi negre lungi din piele de ied, Grace spuse radiind toată:

— Pălăria mea? Stă bine, Eds?

— Perfect. Întocmai ca nişte aripi pliate bordate cu negru.

Un grup de infirmiere din West End le văzură pe cele

---

[3] Desenator, grafician şi ilustrator englez din secolul al XIX-lea (n.tr).

patru fete traversând platforma spre Victoria Street;

Lena Corrigan se încruntă. Îi depăşea puterea de înțelegere faptul că, după opt luni de izolare strictă în ce priveşte prieteniile în spital, fetele astea patru încă îşi mai vorbeau. Arătau de milioane şi traversau platforma râzând şi glumind între ele, atât de evident şi de inexplicabil de fericite.

— Oare un accent stilat şi o educație bună pot să facă asta? întrebă Lena.

— Ce să facă?

— Nu ştiu, Nance, dar au *ceva.* Lena suspină. Necazul e că, cu cât le cunosc mai bine, cu atât le plac mai mult. Mai ales pe Latimer. Uitându-te la ea, zici că e o regină, dar nu e cu nasul pe sus.

— Nu, niciuna din ele nu e cu nasul pe sus, spuse Maureen. Chiar şi Treadby, blonda aia cu părul oxigenat e simpatică.

Sora Corrigan îşi întoarse privirea spre ele.

— Ştiți ceva, fetelor? M-am săturat de războiul ăsta. Nici n-au împlinit încă 20 de ani, dar nici n-o să ne dăm seama, şi ele o să aibă diploma de absolvire. Cred că a sosit timpul să ne gândim să ne batem cu bătrânul pentru ceva din banii lui de bere ca să ne vedem şi fetele noastre înscrise. Şi, da, aveți dreptate – nu e ideea mea. Scobie a zis asta.

Viața în saloanele spitalului era o provocare pentru Edda, Tufts şi Kitty, dar pentru Grace era un supliciu. Absolut toate infirmierele de la Spitalul Corunda erau persoane de nădejde şi funcționari publici oficiali. Infirmierele neoficiale din West End aveau libertatea să fie căsătorite pentru că erau considerate drept „lucrătoare ocazionale” fără avantaje, la fel ca brancardierii, îngrijitoarele de salon, personalul de la bucătărie, dactilografele şi restul. Funcționarii publici de sex feminin nu aveau voie să se căsătorească, aşadar nu existau infirmiere practicante măritate. Văduvele putea fi

angajate; teoretic, la fel şi divorţatele, numai că o femeie divorţată nu ajungea niciodată atât de departe cum ar fi interviul faţă în faţă. Divorţatele care existau acolo pretindeau că sunt văduve, şi aveau mare grijă să nu fie văzute niciodată în mod repetat în compania unui bărbat. Numeroase infirmiere locuiau „afară”, în case închiriate, pe care le împărţeau de obicei cu o altă infirmieră, dar Spitalul Regional Corunda, la fel ca alte câteva spitale, oferea cazare în incintă unui număr limitat de asistente. Frank Campbell prefera să vadă cum intră ceva bani închiriind locuinţele din Marele Război decât să le ţină goale, iar infirmierele, fiind nemăritate, erau chiriaşii ideali – fără copii, fără soţi care să dea pe gât bere.

Dar nimeni, în afară de infirmiere, nu se gândea la aspectele nemateriale ale asumării unei cariere în această profesie: copiii nenăscuţi, jumătatea de pat goală, lipsa provocărilor în eterna companie feminină, grijile legate de o bătrâneţe plină de nevoi. Aşa că se îngropau în muncă, încercau să-şi găsească colege de cameră prietenoase, aveau ocazional relaţii cu bărbaţii sau o scoteau la capăt una cu alta. Nimic din toate astea nu le făcea şefe uşor de suportat. Exista totuşi, deşi inflexibil, un anumit nivel de echitate; dacă ar fi existat aşa ceva precum un judecător de sex feminin, şi ea ar fi necăsătorită dacă ar primi salariu de la guvern.

Ziua era împărţită în trei schimburi – de la şase dimineaţa până la două după-amiaza, de la două la zece seara şi de la zece la şase dimineaţa. Pentru fiecare era nevoie de minimum o soră de gardă la orice oră; saloanele duble, de bărbaţi şi de femei, necesitau două, la fel şi cele pentru copii. Rezultatul era că existau în total cincizeci de infirmiere responsabile de saloane, în care erau incluse şi cele de la azilul de boli mintale şi de la căminul de convalescenţi/bătrâni.

Unele, cum erau sora Una Robertson, de la Bărbaţi, şi sora Meg Moulton, de la Copii, se făceau cunoscute a doua zi după ce îşi începeau munca oriunde în spital, în timp ce altele, ca adjuncta sorei-şefe, Anne Harding, rămâneau anonime cu lunile. Era o chestiune de personalitate. Sora Moulton era categoric o scumpete, în vreme ce sora Robertson era zmeul zmeilor. Amândouă erau femei de vârstă mijlocie, cărora abia începuse să le mijească păr în bărbie, cu talii îngroşate şi pielea aspră şi ridată, dar asemănările se opreau aici. Toată dragostea sorei Robertson era îndreptată spre pacienții de sex bărbătesc, care erau la fel de îngroziți de ea cum erau şi doctorii. Pentru Grace, diavolul era un adversar mult mai agreabil.

— Faulding, alergi, îi spuse sora Robertson pe un ton amenințător lui Grace care era disperată. Ai bunătatea să încetezi chiar în acest moment! Nu sunt decât două motive pentru care o soră aleargă – incendiu sau hemoragie.

„Dar cum”, se întreba Grace, „să apuc să termin treaba dacă nu mi se permite să alerg? Şi de ce trebuie toți bărbații să fie bărbieriți în fiecare zi? *Cincizeci de bărbieriri pe zi, chiar dacă sunt pe moarte!”* Sentiment pe care mulți bărbați îl împărtăşeau cu Grace.

— Ți-ar prinde bine un bărbierit şi dumitale, soră, a zis într-o zi un bărbat furios când Grace era de față. Dă-mi mie vălul tău şi treci în locul meu sub briciul ăla afurisit – eşti mai rea decât Kaizerul Bill[4]!

— Bietul om! i-a spus Grace lui Kitty ceva mai târziu ştergându-şi lacrimile de râs. A primit un supozitor *exploziv* pe care i l-a îndesat în fund sora Robertson în persoană cinci minute mai târziu şi a petrecut o dimineață îngrozitoare pe toaletă. Noroc că a putut să se ducă până

[4] Nepot al reginei Victoria, împărat german şi rege al Prusiei, între 1888 şi 1918; considerat mult timp ca fiind principalul vinovat pentru declanşarea Primului Război Mondial (n.tr.).

acolo.

Erau numeroase momente amuzante, dar erau şi momente atât de copleşitor de triste că fetelor Latimer le-a luat tot anul 1926 să înveţe să facă faţă suferinţei. Au descoperit că unii oameni erau atât de curajoşi! Alţii se dădeau înapoi şi începeau să ţipe înainte de a fi atinşi. Nimeni nu stătea în spital mai mult timp decât era posibil, nu în totalitate pentru că asta era politica spitalului. Faimoasa zgârcenie a directorului, Frank Campbell, îi afecta pe pacienţi, dar şi personalul. Saltele vechi şi pline de cocoloaşe, cearceafuri cârpite de uzate ce erau, prosoape atât de roase că nu mai aveau puf, săpun făcut în casă îngrozitor de caustic, bucăţi de ziar pentru şters la fund şi cei mai proşti bucătari pe care puteai să-i găseşti.

Ce le uluia pe fetele Latimer era cum de putea tatăl lor să fie membru al Consiliului de Administraţie al spitalului şi să se plimbe prin saloane în fiecare zi fără să vadă ce făcuse şi ce făcea Frank Campbell. Nu, tata se lăsa purtat pe calea lui sfântă, zâmbitor, oferindu-le consolare spirituală pacienţilor, dar ignorând în acelaşi timp mizeria lor fizică acută, ca şi când nu ar fi existat. Căci spitalizarea nu era *gratuită.* Până şi cel mai sărman pacient primea o notă de plată, ceea ce făcea ca sarcina asistentei sociale să fie cea mai grea din tot spitalul; ea trebuia să găsească un motiv ca să nu perceapă bani pentru servicii, lucru imposibil foarte adesea. Medicii specialişti care consultau erau cumsecade, dar Frank Campbell taxa fiecare bucăţică de ziar tăiată.

Kitty a înflorit, mai ales după ce a fost trimisă la secţia pentru copii, unde mulţi dintre micuţii pacienţi aveau probleme cu oasele: în principal oase rupte ale membrelor, din când în când câte o displazie de şold congenitală, fracturi infectate, boli legate de densitatea osoasă şi prea mult rahitism printre săraci. Indiferent de ce problemă aveau, erau de obicei copii veseli, obişnuiţi cu durerea şi

patul, şi care deveneau o pacoste greu de stăpânit atunci când li se permitea să se dea jos din pat. Pentru Kitty nu conta; adora toţi copiii, fiecare obstacol, în fiecare clipă.

Fetele şi băieţii erau îngrijiţi împreună până când împlineau şase ani, după care salonul era împărţit în Băieţi şi Fete. La 14 ani erau primiţi în saloanele pentru adulţi. Iarna se întâlneau mai multe oase rupte, vara mai multe boli intestinale sau gastrice, dar cele cincizeci de paturi erau pline tot timpul anului, căci pacienţii copii aveau nevoie de obicei de o spitalizare mai lungă. Numai aici făcuse reverendul Thomas Latimer un efort de a uşura suferinţa; existau jucării şi cărţi din belşug, caloriferele erau ţinute în funcţiune, ceea ce nu era mereu cazul în alte părţi. Bugetul lui Frank Campbell asigura plata unui singur instalator, al cărui vis veşnic neîmplinit era să mai aibă un coleg instalator.

Când Kitty şi-a dat seama că depresia ei dispăruse pentru totdeauna era atât de copleşită de cerinţele muncii ei că n-a putut niciodată să spună exact când a fost momentul acela. Poate că venise prea pe nesimţite, prea treptat, dar cu siguranţă, după ce s-a dus k secţia pentru copii, depresia nu şi-a mai arătat capul. Îngrijirea copiilor îi dădea o stare de bine învăluitoare care îi alina, hrănea, calma şi satisfăcea toate nevoile. A înţeles că lumea era plină de oameni ale căror nevoi şi suferinţe le făceau pe ale ei să pară hilare, ridicole. După ce nouăsprezece ani a fost centrul universului, Kitty s-a văzut izgonită la marginea societăţii – un nimeni, o anonimă. Şi îi plăcea acest lucru atât de mult, încât a uitat că este frumoasă, ba a uitat-o chiar şi pe Maude, şi viaţa la parohie. Nici cel mai obraznic sau nesuferit copil nu avea puterea să-i ştirbească încrederea nou descoperită, împăcarea, seninătatea la care ajunsese cu ea însăşi. În sfârşit, Kitty zbura liberă.

Ce nu înţelegea ea era că această trezire nu făcuse decât

să-i sporească frumusețea. În încercarea disperată de a o îndepărta de privirile insistente ale bărbaților, sora-şefă o trimisese în ultimă instanță la secția pentru copii.

— Necazul e că Treadby este o infirmieră atât de bună, că nu-mi pot permite să o pierd, i-a spus sora-şefă lui Liam Finucan. Şi nu pot să zic că e cu nasul pe sus sau conştientă de frumusețea ei, fiindcă nu este. Dar îi face pe bărbați să fie cât se poate de ridicoli, iar pacientele o urăsc pentru blândețea firii ei, dar şi pentru cum arată.

— Din fericire, Spitalul Corunda nu are niciun Paris care să o tenteze pe Elena din Troia a noastră, spuse Liam cu un zâmbet larg.

— Cum de tu eşti aşa de insensibil în ce o priveşte, Liam?

El îşi trecu mâna prin părul care îi tot cădea peste sprâncene, împiedicându-l oarecum să vadă.

— N-am idee. Poate pentru că nu-mi plac femeile care se vopsesc blonde?

— Nu are părul vopsit. Aş fi vrut eu să fie – rădăcinile negre poate i-ar fi dezamăgit pe unii dintre doctorii noştri tineri.

— Secția de pediatrie e suficient pentru Treadby, o linişti el.

— Da, dar nu poate rămâne veşnic la pediatrie.

— E drept. Pur şi simplu foloseşte-o la minimum pentru îngrijirea adulților.

— Meg Moulton o adoră pe fată – asta e o uşurare! Mi s-a spus că Treadby este o infirmieră perfectă pentru copii. Salonul este un loc mai vesel când este tura ei, iar ea munceşte ca un salahor.

— Nicio ființă umană nu este perfectă, Gertie.

Umblând în pas vioi sau țopăind prin salon, pusă pe şotii, toată un zâmbet, făcându-i mereu pe copii să râdă, Kitty îşi continua călătoria de descoperire, minunându-se de ignoranța ei. Până să înceapă munca de infirmieră şi în

special de îngrijire a copiilor bolnavi, nimeni, mai puțin surorile şi tatăl ei, nu o luase în seamă ca membru productiv al societății. Acum, avea o țintă.

Nu că secția de pediatrie îți lăsa timp pentru reflecție. Dacă Jimmy Collins nu-şi rupsese coaja de pe o rană nevindecată sau dacă Ginny Giacometti nu căzuse din pat încercând să facă o glumă, atunci Alf Smithers mâncase o cutie întreagă de cretă colorată fiindcă mesele nu-i umpleau niciodată burta ca un sac fără fund.

— Efectul zâmbetului lui caleidoscopic ar fi putut fi absolut fermecător, îi spuse Kitty sorei Moulton, doar că a mâncat creta neagră la urmă – revoltător!

Se auzi o văicăreală dinspre Barry Simpson, făcându-le să se răsucească rapid.

— Soră, soră! Am făcut caca în pat!

— Şi uite-aşa s-a dus cearceaful lui Frank Campbell, spuse Kitty. Caca lui Barry este groaznic.

Totuşi, şi la pediatrie erau bărbați care o sâcâiau pe Kitty. Pacostea cea mai insistentă era rezidentul, doctorul Neil Cranshaw; avea greutatea autorității medicale ca să-şi susțină perseverența. Kitty îl disprețuia categoric, dar statutul lui social cerea cu tărie să fie tratat cu un respect servil.

— Luăm cina la Parthenon? întrebă el, supraveghind-o pe sora Treadby care se ocupa de rana fără coajă a lui Jimmy.

— Îmi pare rău, domnule, sunt ocupată.

— Este imposibil să fii ocupată în fiecare seară, soră.

— Sunt, până în iunie 1929.

— Ce se întâmplă atunci? stărui el, întrebându-se ce expresie ar merge cel mai bine cu ea din multitudinea la care se gândea – era o frumusețe mică! Simulă o privire de admirație nereuşită din cauza dorinței care îi clocotea în creier.

— Îmi iau diploma de absolvire, răspunse ea cu modestie,

şi voi fi liberă să accept invitaţii la cină. Până atunci, sunt obligată să studiez în tot timpul meu liber.

Poate că s-ar fi târguit, dar sora Moulton se apropia ameninţător gata să pună tunurile pe el. Doctorul Cranshaw se evaporă.

— Mulţam, soră, spuse Kitty.

— Doctorii necăsătoriţi sunt o pacoste, le spuse ea mai târziu celorlalte trei.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu încă, spuse Edda.

— Te sâcâie Neil Cranshaw? întrebă Tufts pufnind în râs. Zilele trecute m-a invitat şi pe mine să luăm cina la Parthenon – m-a prins când eram pe platformă compunând un mesaj pentru sora Smith. Am rămas nemişcată, fixându-l cu privirea, mi-am ţuguiat încet buzele ca un bot de peşte şi m-am uitat cruciş. A luat-o la fugă.

— Nu uitaţi că la Spitalul Regional Corunda nu ajunge crema Facultăţii de Medicină din Sydney, spuse Edda. Cei mai buni se duc la Vinnie's şi la RPA[5] şi la North Shore din Sydney. La noi nu vin cei mai răi, dar sunt destul de neplăcuţi.

— Unde altundeva ar fi un Stan Laurel precum Cranshaw, numit idolul spitalului? întrebă Tufts.

— Nu are aerul acela abătut al lui Stan Laurel, fu de acord Kitty.

— Duhneşte mereu a ţigări de foi ieftine, spuse Grace, şi nu suport părul roşcat la bărbaţi. De fapt, fetelor, nu există niciun doctor aici de care să fiu atrasă. Cu toţii au impresia că sunt mai cu moţ.

Din fericire pentru el, doctorul Neil Cranshaw nu era la curent cu aceste remarci, nici nu avea habar că sora Treadby, care semăna cu un înger de Botticelli, avea o limbă suficient de ascuţită, care înţepa mai rău ca o viespe. Prin

---

[5] Royal Prince Alfred Hospital.

urmare a continuat să fie o pacoste la salonul pentru copii, liber să o hărțuiască pe Kitty, pentru că pentru moment făcea cu schimbul cu doctorul Dennis Faraday; doctorul Faraday era pediatrul Spitalului Corunda, iubit şi respectat.

Salonul tocmai revenea la viață după o luptă frenetică împotriva unei epidemii de difterie care fusese pusă în primejdie de stocurile insuficiente de tuburi de cauciuc special modificate, folosite pentru a ajuta un copil să respire. O falsă economie caracteristică pentru Frank Campbell; adjuncta sorei-şefe, Harding, a fost nevoită să ia trenul expres de dimineață spre Sydney, să plătească unui furnizor mult prea mult, apoi să se întoarcă cu trenul de noapte ca să afle că Liam Finucan încropise altele din tuburi obişnuite care funcționau suficient de bine pentru a evita ceea ce ar fi fost două decese din neglijență. La fel ca în toate bolile infecțioase la copii, erau spitalizate numai cazurile cele mai grave – peste o sută de pacienți între doi şi 12 ani cu difterie laringiană: o falsă membrană din gâtul umflat creştea atât de mult, încât ajungea să blocheze căile respiratorii, pe care aceste tuburi modificate din cauciuc le mențineau deschise. A fost o epidemie gravă în care au murit şaptesprezece copii, iar alți patru au avut nevoie de câteva luni de îngrijiri medicale în spital din cauza complicațiilor la inimă.

La capătul unei platforme speciale erau întotdeauna două saloane goale, dar complet pregătite pentru a servi drept zonă de izolare pentru epidemii, dar ultima oară când fuseseră atât de intens folosite a fost în cei trei ani de după Marele Război, când gripa a ucis mai mulți oameni decât războiul. Întotdeauna se considerase că epidemiile letale atacau mai degrabă copiii sau adulții tineri; poate, reflecta Edda, dacă un organism ar supraviețui tuturor încercărilor şi ar ajunge la bătrânețe, ar fi mai rezistent, mult mai greu de ucis.

Kitty nu dăduse îngrijiri în saloanele cu difterie. Sora Meg Moulton preferase să o păstreze în salonul obişnuit pentru copii, deşi Grace, Edda şitufts făcuseră de serviciu în zona cu difterie. Pentru Kitty a însemnat ture duble şi zile libere suspendate, dar era o criză acută de infirmiere disponibile. Numai câteva voluntare, toate pensionare din West End, au fost martore la supravieţuirea Spitalului Corunda.

Într-un fel intim, fără publicitate, epidemia de difterie a marcat un triumf pentru Kitty, triumf pe care l-a împărtăşit numai cu surorile ei.

— Luăm cina la Parthenon în orice seară vrei tu? a întrebat-o doctorul Neil Cranshaw pe Kitty când aceasta făcea paturile.

Şi brusc, era prea mult. Dacă nu ar fi fost epidemia de difterie – dacă spitalul ar fi avut aşternuturi decente – dacă Cranshaw nu ar avea gura aia spurcată...!

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, imbecil şi neghiob ce eşti, bagă-ţi invitaţiile în curul tău idiot! Hai, acum, valea, şi lasă-mă în pace!

Ar fi fost mai puţin surprins dacă ar fi fost atacat cu sălbăticie de un fluture în timpul unei plimbări prin grădină; în mod cert nu s-a gândit niciun moment să riposteze. O vâlvătaie violet în ochii aceia de obicei albaştri l-a făcut să iasă în goană din salon, ca un şoarece care fuge de mătură.

Capitolul 7

Când iunie şi-a făcut apariţia în 1927, surorile Latimer erau infirmiere de paisprezece luni, intrând în a doua iarnă sub conducerea lui Frank Campbell, şi îşi înfrânseseră toţi duşmanii şi spiritele rele. Cum rezistase Grace, celelalte trei nu ştiau, exceptând faptul că înclinaţia ei spre şiretenie avea să-i servească în viitor, iar felul în care-şi îndeplinea sarcinile de infirmieră, acum că era mai mult sau mai puţin deprinsă cu mizeria, era considerat acceptabil; momentul în care a înţeles că nu fiecare zi aducea cu ea mizerie a venit ca o surpriză îmbucurătoare.

Trecuseră prin rotaţie prin toate saloanele. La începutul lui iunie Kitty era din nou la Pediatrie, împreună cu Tufts. Edda se lăsase convinsă că cineva va observa asemănarea dintre gemene, dar nici măcar sora Meg Moulton n-a remarcat-o; uniformele le ascundeau trupurile, iar culoarea diferită a ochilor le domina feţele. A fost de ajutor şi faptul că lui Kitty îi plăcea să aibă grijă de băieţi, în timp ce Tufts prefera fetele, aşa că de obicei erau văzute ca două persoane distincte.

— Toate infirmierele îmi vor da raportul în biroul meu, de îndată ce se întorc de la masă, spuse sora Moulton pe un ton neobişnuit de tăios.

— Ce naiba s-a întâmplat? o întrebă Tufts pe Kitty în timp ce mâncau nişte sandviciuri cu şuncă la ele acasă. În orice caz, conştiinţa *mea* este curată.

— Asta a fost spusă cu un aer de superioritate, Soră Prea Evlavioasă. Cum eu o cunosc pe Moulton mult mai bine decât tine, ceva îmi spune că o să ni se dea un fel de sarcină specială.

O presupunere corectă, după cum au aflat o oră mai târziu în biroul sorei Moulton. Era acolo şi doctorul Dennis Faraday, amândoi cu un aer grav pe chip.

— Deoarece cazul de care veți avea grijă va fi şi unul de scurtă durată, sora-şefă a sugerat să fie repartizate cele patru stagiare de la cursul modern, spuse doctorul Faraday cu vocea lui joasă şi plăcută. Un bărbat uriaş care în tinerețe fusese un celebru jucător de rugby, le amintea celor care îl cunoşteau de un urs brun prietenos, inofensiv – piele smeadă, păr şaten, ochi căprui – şi avea un inexplicabil talent magic de a se purta cu copiii.

— În mod normal, continuă el, copiii pe moarte sunt îngrijiți în salon cât se poate. Totuşi, copilul de care veți avea grijă nu poate fi expus privirilor curioase. Spitalul Corunda este un viespar de bârfe, iar pacienții copii au mulți vizitatori. Pacientul vostru va fi îngrijit în izolare, departe de străini. Numele copilului este Michael Vesper, dar răspunde la Mikey. Are sarcom şi este plin de metastaze, suferă îngrozitor. O doză minusculă de opiu îl eliberează pe acest băiețel minunat – atât de vesel şi atât de recunoscător. Ştie că va muri şi este un erou.

Ochii doctorului străluceau de lacrimi; sora Moulton le săgetă cu privirea pe Kitty şi Tufts, avertizându-le să nu comenteze emoțiile doctorului.

— Când o să pot, domnişoarelor infirmiere, o să vă dau rapoartele poliției, însemnările asistentei sociale, tot ce pot să găsesc despre Mikey. Doctorul Faraday clipi, trase aer în piept. Mikey are doi ani, dar nu arată mai mare de douăsprezece luni. Până astăzi, a fost diagnosticat, dar nu a fost tratat. Dacă nu ar fi fost curiozitatea asistentei noastre districtuale, nu s-ar fi ştiut nimic de el şi nu ar fi fost salvat. I-am dat cam două sau trei săptămâni de trăit, dar sunt hotărât ca acele câteva zile amărâte să fie cele mai fericite şi confortabile din viața lui Mikey.

Doctorul Faraday se duse spre uşă.

— Soră, alte explicații sunt la latitudinea dumitale. Şi, cu un zâmbet, dispăru.

Tăcerea care urmă păru să țină ore întregi; în realitate însă, câteva minute în care au venit Grace şi Edda şi au aflat ce urma să se întâmple. În paisprezece luni nu fuseseră niciodată toate patru de serviciu, împreună ca un cvartet, şi nici nu aveau să o facă îngrijindu-l pe Mikey Vesper, deşi era singurul lor pacient. Kitty şi Tufts aleseră să facă tura de la 06.00. La 22.00 împreună, Grace urma să facă tura de noapte, iar Edda să fie infirmiera de rezervă.

— Sora-şefă v-a ales, spuse sora Moulton, în principal pentru că nu veți bârfi *cu nimeni* despre acest lucru. De ce este atât de încrezătoare, nu am idee, dar accept judecata ei. Ceea ce vreau eu, personal, să vă spun este să păstrați o oarecare doză de detaşare. Mikey Vesper este un caz care-ți frânge inima, dar dacă îl lăsați să vă frângă inimile, nu veți obține niciodată diploma.

— O să supraviețuim, soră, spuse Edda.

Numai că sora Moulton nu terminase.

— Nu ştim în ce măsură malnutriția de care suferă Mikey se datorează metastazelor şi în ce măsură simplei neglijențe, dar ştim că amândouă au contribuit la asta. Cel mai rău însă este că Mikey nu a contat niciodată suficient pentru cineva ca să se dezvolte ca identitate. Nu este decât o permanentă bătaie de cap, nici mai mult, nici mai puțin. Mama lui este forțată să muncească mai greu decât sclavii – îşi vinde serviciile ca spălătoreasă. Asistenta districtuală nu ştie dacă este retardată mintal sau victima barierei de limbă – familia este germană şi nu sunt în Corunda decât de optsprezece luni. Copiii sunt ceva ce biata mamă poartă în pântec, naşte şi alăptează până când sunt suficient de mari ca să mănânce şi să bea. Sunt trei băieți între 13 şi 16 ani, apoi o pauză, după care vin trei fete între şase şi nouă ani. Şi Mikey, în vârstă de doi ani.

— De ce sunt pauzele acestea, soră? întrebă Tufts. Vesper a făcut închisoare?

Ochii albaştri ai lui Meg Moulton se deschiseră larg.

— E o deducție inteligentă, Scobie. Sergentul Cameron ar putea să facă nişte investigații.

— Băieții merg la şcoală? întrebă Kitty.

— Nu, categoric nu. Sora Moulton oftă. Ei bine, trebuie să ştiți, şi sunteți infirmiere de destul timp ca să nu fiți şocate. Directorul şcolii Corbi a făcut o plângere oficială către sergentul Cameron. Cele trei fetițe ale familiei Vesper au fost toate agresate de tată şi de frații lor.

— Cea mai mică nu are decât şase ani, spuse Edda cu gura uscată, şi niciuna nu a ajuns la pubertate.

— Deci probabil că Vesper este conştient că îl pasc necazurile din toate părțile, spuse Grace, care era suficient de mare să nu plângă. Ar trebui spânzurat!

— Nu se va întâmpla asta, spuse Tufts, dar o să ajungă din nou la închisoare pentru mult timp.

Sora de salon băgă capul pe uşă.

— A venit Michael Vesper, spuse.

Salonul unu era prea mic ca să încapă un pat de dimensiuni normale, dar Mikey Vesper era într-un pătuț de copil în care stătea foarte confortabil. Deşi Kitty ştia câți ani are, copilul părea într-adevăr să aibă jumătate din vârstă, iar abdomenul umflat care era o urmare a malnutriției, dădea o impresie falsă că e împlinit. Avea pielea deschisă la culoare şi delicată, iar părul castaniu cârlionțat; ochii negri imenşi aşezați pe un chip în mod surprinzător îmbătrânit spuneau povestea lui, căci erau serioşi, calmi şi inteligenți. Nu era un copil frumos, cu excepția ochilor. Infirmieră cu mare experiență, Meg Moulton ştia că Mikey era unul dintre acei copii care au puterea să te bântuie chiar şi când visezi cu ochii deschişi.

O fi fost Mikey neglijat şi o povară în familie, dar sarcomatoza nu-i atinsese încă creierul, după cum au aflat curând Tufts şi Kitty care făceau împreună o lungă tură

dublă. Amândouă au înțeles că Mikey era un pacient special căruia i se dădea orice cantitate de opiaceu voia ca să-i oprească durerea constantă; dependența nu intra în discuție pentru un pacient muribund. Şi era atât de *recunoscător* pentru o picătură de opiaceu! Oare cum o fi fost agonia lui, lună după lună, pe măsură ce cancerul se răspândea, fără să încerce cineva să-i uşureze suferințele? Morfina îl făcea să strălucească – slavă Domnului că nu era din cei cărora le provoca greață. Nu cerşea mai mult opiaceu; păstra injecțiile pentru nevoi reale, explicându-i lui Grace în timpul unei nopți de insomnie că, dacă ar fi sedat tot timpul, nu le-ar cunoaşte aşa de bine pe infirmierele lui. Kitty dansa charleston pentru el, iar el râdea şi bătea din palme, Tufts executa dansul celor şapte voaluri cu cearceafurile ponosite ale lui Frank Campbell, iar Edda cânta diverse melodii la castroane şi ligheane de metal, la care punea cuvinte fără noimă. Mikey adora tot ceea ce făceau infirmierele pentru el.

Singurul lui vizitator era Maria, fiica mijlocie a familiei Vesper, care apărea ca o nălucă de nicăieri, rămânea în picioare la capul pătuțului lui Mikey şi asculta cum îi povesteşte cu răsuflarea tăiată despre toate lucrurile minunate pe care le făceau infirmierele pentru el, de la înțepături cu ace care îi uşurau durerile, până la cele mai nebuneşti cântece şi dansuri ale lui Kitty. Nu că Maria l-ar fi vizitat în fiecare zi; poate o zi din cinci. Ceea ce cu siguranță nu putea să înțeleagă greşit era ataşamentul lui Mikey față de Kitty. Deşi le iubea pe toate patru, Kitty deținea locul de onoare în inima lui. Ceea ce se întâmpla între cei doi copii ai familiei Vesper rămânea între ei; infirmiera de serviciu era aproape inevitabil Kitty, care respecta legăturile lor de rudenie, lăsându-i singuri cincisprezece minute dacă Mikey se simțea destul de bine; la fiecare vizită, Maria observa că starea lui de sănătate se ameliora.

Sergentul Jim Cameron din cadrul Forțelor de Poliție din

New South Wales ajunsese să fie foarte interesat de familia Vesper, între neglijarea lui Mikey, plângerile profesorului de la şcoală că Bill Vesper şi băieţii lui le agresează sexual pe fetele familiei şi convingerea lui nezdruncinată că Vesper fură miei. Şef al poliţiei din Corunda, Cameron bănuia că ar trebui să cheme experţi din Sydney, dar încăpăţânarea tipic scoţiană îl făcea să spună „nu” la cei veniţi din exterior. Familia Vesper era problema *lui,* şi el o putea rezolva.

Pauline Duncan, asistenta districtuală fusese un fel de catalizator pentru sergentul Cameron, care o cunoştea prea bine. În ziua în care Mikey Vesper fusese internat în spital, sora Duncan fusese chemată înainte de ivirea zorilor să dea o mână de ajutor pentru a pune capăt unui scandal din tabăra de ţigani de sub podul de cale ferată peste râul Corunda, în partea de vest a oraşului. După ce s-a ocupat de cucuie şi a pus copci la câteva răni de cuţit, s-a suit în Fordul ei Model T şi s-a îndreptat din nou spre oraş. Casa veche în care locuia familia Vesper era în drumul ei, iar îndoiala tracasantă pe care o simţea uneori în legătură cu Bill Vesper o făcu să încetinească, apoi să se oprească. De ce nu? se întrebă. Chiar sunt aici, aşa că de ce să nu arunc o privire înăuntru? Membrii de sex masculin ai familiei Vesper sigur nu sunt aici, poate reuşesc să stau de vorbă cu biata femeie...

Doamna Vesper fierbea nişte aşternuturi într-o vană de cupru, afară, în spate, iar cele trei fiice, care se întorseseră de la şcoală cu ochii învineţiţi, o ajutau. Un băieţel mititel se împiedica printre picioarele lor, scâncind încetişor, şi din când în când câte una din cele patru îl împingea deoparte. O singură privire i-a fost de ajuns. Pauline Duncan se repezi, luă copilul în braţe, apoi alergă la maşină. Cu copilul lângă ea, pe locul pasagerului, se îndreptă direct spre cabinetul doctorului Faraday. O oră mai târziu, Mikey Vesper era internat în Spitalul Regional Corunda, iar doctorul Faraday

îl punea pe jar pe sergentul Cameron.

În ce le priveşte pe infirmierele lui Mikey, avertizate să nu se lase afectate, era mult prea târziu.

— Cum ar putea cineva să trateze un copil cu atâta cruzime? întrebă Kitty.

— Un om ca Bill Vesper nici măcar nu ştie ce înseamnă cruzime, spuse Grace ştergându-şi ochii. Dacă oamenii nu vor copii, atunci nu ar trebui să-i aibă.

— Ha! pufni Edda. Nu ai cum să-i împiedici să-i aibă.

— În cazul ăsta, o să mă asigur că mă mărit cu un bărbat care poate să-i întreţină, spuse Kitty cu hotărâre.

— Ai grijă ce-ţi doreşti, Kits, spuse Edda. Dacă vreuna dintre noi ar putea să prezică viitorul, atunci clarvăzătoarele nu s-ar mai bucura de venituri aşa de grase. Uită-te la stelele de cinema despre care tot flecăreşte Grace. Toate consultă clarvăzătoare. Şi cu toate astea, când stai să te gândeşti, ce ar putea să o îngrijoreze pe o vedetă de cinema?

Tufts zâmbi cu toată gura şi zise:

— Un copil nedorit?

Înconjurat de atâta dragoste şi grijă, sfârşitul lui Mikey a fost încetinit. Chiar dacă zilele lui nu erau mereu fără dureri, doctorul Faraday menţinea durerea cât putea de suportabilă fără să-i provoace coma. Distracţia preferată a lui Mikey era să fie tras în sus şi în jos pe o porţiune scoasă din uz a platformei, într-un căruţ de lemn vopsit în galben viu, iar infirmiera făcea pe poneiul, nechezând şi tropăind. Grace însă nu a trăit bucuria de a fi căluţul lui Mikey, dar ştia că Mikey avea şi unele nopţi foarte proaste, şi că atunci era momentul în care el vorbea.

Suferinţa şi lipsurile îi forţaseră creierul să ajungă la o maturitate precoce, dar oricine s-ar fi aşteptat la o înţelepciune rafinată de pe buzele lui, ar fi ascultat în zadar. Gândurile lui, deşi o idee precoce pentru vârsta pe care o avea, erau în foarte mare măsură ale unui copilaş. Ceea ce

te făcea să-l iubeşti era drăgălăşenia firii lui, iar curajul lui te făcea să-l admiri.

— Sau poate, îi spuse Grace Eddei când schimbau tura, ceea ce-l face pe Mikey atât de formidabil de memorabil este refuzul lui de a se plânge. Ştiu ce spun! Faţa i se încreţi. Ce îngrozitor, un copil de doi ani să-ţi dea o lecţie!

Înţeleaptă, Edda nu răspunse.

Când s-a apropiat ameninţător perioada de o lună, socotită punctul de răscruce, durerile lui Mikey au devenit brusc mai puternice, iar asta a însemnat că injecţiile cu opiacee au devenit mai frecvente. Nu mai reuşea să mănânce, supravieţuia numai cu milk shake cu aromă de ciocolată şi acadele sau caramele.

— Obosit, Kitty, spuse copilul exact când depăşise o lună ca pacient, îngrozitor de obosit.

— Dormi, atunci, scumpule.

— Nu vreau să dorm. În curând nu o să mă mai trezesc.

— Oh, puşchea pe limbă, Mikey! întotdeauna ne trezim.

— Nu şi eu. Prea obosit.

Când Maria a venit în vizită, sora Moulton i-a spus să le transmită mamei şi tatălui ei mesajul că Mikey nu va mai rezista 24 de ore; fetiţa a dat din cap că a înţeles şi a plecat. În după-amiaza aceea, Bill Vesper, beat, şi cei trei fii ai lui, tot beţi, au venit la spital şi au cerut să-l ia pe Mikey acasă. Răspunsul lui Frank Campbell a fost să cheme poliţia care, în frunte cu sergentul Cameron, i-a aruncat pe toţi cei patru membri ai familiei Vesper în închisoare ca să se trezească. A doua zi dimineaţă, mahmur, dar *compos mentis,* nu a pomenit nimic despre Mikey sau despre externarea lui din spital; cei din familia Vesper s-au suit în camioneta lor veche şi au plecat.

În zorii aceleiaşi zile, Mikey a suferit o deplasare bruscă de vertebră, unde era tumoarea primară, şi a început să urle. Devastată, Kitty a chemat-o pe Meg Moulton care l-a

chemat de acasă pe doctorul Faraday, sculat dintr-un somn adânc.

În cele din urmă urletele au încetat; Kitty îl ținea pe Mikey în brațe în timp ce doctorul Faraday îi pregătea injecția. Ochii copilului se deschiseră, îi zâmbi lui Kitty, suflă ca şi când ar fi încercat să zică ceva. Kitty îi zâmbi şi ea, aşteptând să vadă ce zice, dar nu ieşi nicio răsuflare.

— Lăsați seringa, domnule, îi spuse doctorului Faraday. Mikey a plecat din această viață.

— Mulțumesc. Ştii ce ai de făcut, soră, spuse doctorul Faraday şi ieşi din salon.

L-a pregătit pe Mikey pentru înmormântare, dureros de conştientă de cât de repede se răcea un trup atât de micuț. Când a terminat pregătirea lui pentru odihna veşnică, trupul lui Mikey era rece, rece, rece...

Nimeni nu a văzut-o pe Kitty coborând platforma şi strecurându-se în refugiul ei, unde luase obiceiul să se retragă după sosirea lui Mikey. Încă nu ploua, dar cerul hibernal acoperit de nori denşi cenuşii era tot mai jos, bătea un vânt aspru, iar platformele erau pustii. Locul ei era o buturugă veche de sub o porțiune de platformă pe sub care curgea un pârâiaş. Kitty bâjbâi orbeşte după buturuga ei, se aşeză cu mâinile încleştate şi simți lacrimile fierbinți şiroindu-i pe obraji. Mikey, Mikey! De ce să vii pe pământul ăsta dacă singurul tău scop a fost să înduri doi ani de suferință, suferință pentru care nu ai făcut nimic ca să o meriți? Sper din inimă că există un rai plin cu cărucioare galbene trase de ponei şi milk shake de ciocolată!

Accesul de regrete şi durere nu a durat mult. Când a fost gata, Kitty s-a întors la pavilionul pentru copii ca să-i dea raportul sorei Moulton că Michael Vesper murise liniştit. Doctorul Faraday nu o făcuse, ştiuse acest lucru undeva în adâncul sufletului.

Regiunea şi oraşul Corunda au plătit pentru

înmormântarea lui Mikey, la care nu a venit niciun membru al familiei Vesper; Bill Vesper fusese auzit în cârciumă declarând că dacă guvernul avea puterea să-i răpească omului o rudă, atunci guvernul avea şi puterea să-i îngroape omului ruda. Reverendul Latimer a oficiat la mormânt o slujbă la care au participat destul de mulți din personalul de la Spitalul Corunda. Au fost donați suficienți bani ca, după ce avea să se aşeze pământul peste el, Mikey Vesper să aibă un monument funerar din granit cenuşiu gravat cu litere aurii. Cumva era important ca Mikey Vesper să aibă un mormânt decent.

Povestea lui Mikey Vesper a făcut înconjurul oraşului după moartea băiețelului, contribuind la sentimentul general de ură față de Bill Vesper şi băieții lui. Cum sergentul Cameron nu a reuşit să o convingă pe niciuna din fete să depună plângere de agresiune sexuală împotriva tatălui şi a fraților, situația a continuat să se agraveze, dar în acelaşi timp a dispărut din prim-planul memoriei colective a oraşului Corunda.

Furtuna aprigă de iarnă care amenința de trei săptămâni să se abată peste Corunda s-a hotărât într-un târziu să se dezlănțuie cu toată furia la sfârşitul lui iunie şi după lăsarea întunericului.

Tufts era singura dintre cele patru fete Latimer care era de serviciu, făcându-şi tura la salonul unu pentru bărbați, cel mai neglijat din toate saloanele.

Până şi sora-şefă fusese atrasă în conflictul dintre doctorul Frank Campbell şi aceia dintre membrii personalului din Spitalul Corunda care aveau legătură cu salonul unu pentru bărbați; salonul doi, mai mic, avea de suferit mai puțin iarna decât salonul unu. Îngrozită că țevile de încălzire pierdeau prea multă presiune ca să încălzească salonul unu, sora-şefă instalase două sobe cu cărbuni în salonul lung; aflase însă că după ce fusese păcălit să

cumpere sobele pentru că era cărbunele foarte ieftin, doctorul Campbell refuza să cumpere o cantitate suficientă pentru ca achiziția să fie profitabilă. Şi în nopțile cu viscol cum era asta, ambele sobe trebuiau suplimentate cu abur, lucru posibil doar dacă caloriferele de pe stânga erau închise şi toată presiunea aburului era trimisă către coloana din dreapta.

Sora-şefă a ajuns în salon la ora nouă şi a văzut că gălețile pentru cărbuni erau goale, iar caloriferele, reci.

— Scobie, îi spuse ea lui Tufts, şi uniforma îi scârțâia de apretată ce era, du-te acasă la doctorul Campbell, scoală-l din pat şi adu-mi-l aici imediat! Nu sta acolo zgâindu-te – *dă-i drumul!*

Tufts se conformă. Extraordinar, reflecta ea în timp ce-l zorea pe doctorul Campbell când traversau platforma, până unde merge o infirmieră descurcăreață când i se ordonă *„dă-i drumul”!*

— Zici că sora-şefă e furioasă din cale afară? întrebă directorul.

— De-a dreptul turbată, domnule. Oh, *vă rog* grăbiți-vă!

Şi aşa era. Când Tufts şi directorul au ajuns la salonul unu pentru bărbați, sora-şefă chiar avea un aer de nebună. Scrobeala se dăduse bătută şi se veştejise, vălul era pe podea, iar degetele cărnoase de la amândouă mâinile se crispaseră, arătând ca nişte gheare.

— Zgârcitule! Hrăpărețule! Despotule! tună ea şi-l apucă pe Frank Campbell de gulerul halatului, ridicându-l în aer. Un omuleț costeliv care fusese despot timp de 25 de ani, Campbell atârna în pumnul sorei-şefe precum o carcasă la măcelărie, paralizat de frică. Cotoroanța asta căruntă era nebună!

— Te-am mai avertizat şi altă dată, doctore Campbell, că nu vreau să văd oameni murind de pneumonie fiindcă dumneata refuzi să încălzeşti saloanele cum trebuie! Dacă

nu ai grijă să fie cărbuni şi presiunea ridicată, am de gând să mă întâlnesc cu ministrul sănătății la Sydney şi să-i povestesc exact ce se petrece la Spitalul Regional Corunda! Mi-au trebuit optsprezece luni să obțin o audiență, dar în cele din urmă am reuşit, şi când mă voi întâlni cu onorabilul gentleman îi voi da mormane de dovezi ale păcatelor dumitale împotriva umanității – bărbați, femei şi copii care sunt bolnavi!

Şi asta nu a fost tot. Toți bărbații şi infirmierele din salonul unu pentru bărbați au uitat de ce erau acolo; pacienții erau ridicați în fund în pat cu ochii strălucitori şi cu inimile, dacă nu şi cu trupurile, încălzite de criticile vehemente ale sorei-şefe.

— O, a fost minunat! spuse Tufts după ce le trezi pe surorile ei să le dea vestea extraordinară. Sora-şefă l-a scuturat pe Frank cum face un terier cu un şobolan – a fost mai tot timpul cu picioarele atârnate în aer.

— Sora-şefă a câştigat bătălia salonului unu pentru bărbați, spuse Edda, dar marea întrebare este: a câştigat şi războiul?

Poate că nu, dar a fost o mare îmbunătățire în încălzirea saloanelor, iar instalatorul a căpătat în cele din urmă un coleg. Suficient de înțeleaptă ca să ştie că bărbații îşi vor ține mereu partea unul altuia, sora-şefă şi-a anulat audiența la ministrul sănătății. Şi dacă nu a făcut pentru Spitalul Corunda decât să se asigure că pacienților le este mai cald, înseamnă că timpul ei nu a fost în zadar. Dar a mai făcut încă un lucru, pe principiul că în cel mai rău caz nu va schimba nimic, dar în cel mai bun, va schimba totul. A cumpărat un blestem de la o hoaşcă atunci când au poposit țiganii următoarea dată sub podul de cale ferată. A, nu un blestem de moarte! Doar un blestem care să-l facă pe Frank Campbell să-şi strângă catrafusele şi să plece altundeva. În iad ar fi minunat, dar nu neapărat necesar; la

Darwin sau la dracu' în praznic ar fi suficient.

În iarna aceea s-a auzit ultima oară de familia Vesper. Când asistenta districtuală Pauline Duncan s-a dus în octombrie 1927 să-i vadă, a găsit casa veche şi părăginită goală. Bill Vesper şi familia lui plecaseră; unde, nimeni nu ştia. Tot ceea ce rămăsese era piatra funerară din granit cenuşiu din cimitirul bisericii St. Mark, cu litere îngroşate aurii şi strălucitoare, care amintea că acela era locul de odihnă veşnică al lui Michael Vesper, în vârstă de doi ani. Nimeni nu ştia ziua lui de naştere; niciunul din copiii familiei Vesper nu era înregistrat oficial.

Partea a doua
Una renunță, trei merg mai departe

Capitolul 8

Grace avea întotdeauna probleme. Cu cât pregătirea ei ca infirmieră dura mai mult, cu atât erau mai multe lucruri enervante pe care trebuia să şi le amintească, până când în cele din urmă şi cele mai elementare noțiuni ale meseriei refuzau să se lase rememorate.

— Soră Faulding, explică-mi diagrama balanței hidrice, îi ceru sora-şefă, chemată în disperare de cauză.

— Diagrama balanței hidrice se ține pentru a ne asigura că fluidele ingerate sunt în cantitate suficientă pentru a înlocui fluidele eliminate, spuse Grace, turuind pe tonul acela care îi spune oricărui profesor că elevul repetă ca un papagal.

— La ce foloseşte diagrama balanței hidrice?

Privirea lui Grace era goală.

— La echilibrul fluidelor, soră-şefă.

— Chiar şi un orb poate vedea acest lucru, Faulding. Ce vreau să spun este, cui îi aparține diagrama balanței hidrice?

Grace privi în gol şi mai pierdută.

— Spitalului, soră-şefă.

— Proprietatea cui este? insistă sora-şefă.

— A spitalului? întrebă Grace nesigură.

Gura se îngustă până când deveni o tăietură fără buze.

— Având în vedere calitățile celor trei surori ale tale, Faulding, refuz să cred că eşti atât de proastă, dar cu siguranță tu îmi pui credința la grea încercare! Diagrama balanței hidrice îi aparține cuiva numit pacient şi reprezintă

într-adevăr consemnarea cantității de fluide pe care respectivul pacient o bea şi cantitatea de fluide pe care o produce, cum este în principal urina, dar care mai poate de asemenea include...?

— Aăă... fecale? întrebă plină de speranță Grace.

— Nu şi dacă sunt în stare solidă, Faulding. Fluidele sunt lichide, nu-i aşa? Diagrama ar trebui să mai includă voma, sângele, sputa sau saliva, dacă sunt în cantități măsurabile, spuse sora-şefă, care nu era deloc amuzată. Spitalul Regional Corunda avea nevoie de o infirmieră coordonatoare – şi încă foarte urgent! Pentru ce este necesar să ținem o diagramă a balanței hidrice?

— Oh, asta e simplu! spuse Grace ingenuă. Pentru retenția de lichide!

Uniforma apretată a sorei-şefe scârțâi periculos.

— Retenția de lichide este unul dintre simptomele incipiente ale unei proaste funcționări a rinichilor, Faulding – este doar unul dintre aspecte. Nu mi-ai spus pentru ce este necesar să ținem o diagramă a balanței hidrice, în afara faptului că este un indiciu al bolii de rinichi. Dar cum rămâne cu boala de ficat? Ulcerele? Ce faci atunci când diagrama balanței hidrice îți arată că un pacient vomită mai mult decât urinează? Soră, întoarce-te în bibliotecă şi citeşte, apoi scrie-mi o lucrare de cinci pagini despre diagrama balanței hidrice.

Fața lui Grace fu inundată de dezamăgire; înghiți în sec.

— Da, soră-şefă. Îmi cer iertare, soră-şefă.

— Scuzele tale sunt de formă şi nu au nicio importanță pentru această examinare. Sora-şefă îşi ținea degetele cu unghiile scurte, dar frumos îngrijite, cu vârfurile lipite unele de altele. Nu mi-a scăpat faptul că îți faci de mântuială îndatoririle zilnice. Unde ți-e gândul, soră Faulding? Nu pot tolera ca mintea să-ți rătăcească, iar a ta rătăceşte precum coada unei vaci care se luptă cu muştele – de colo până colo

fără nicio direcție. Acest lucru trebuie să înceteze, auzi ce-ți spun? Te întreb, de pildă, îți *place* să fii infirmieră? Sau pregătirea pentru slujba de infirmieră este numai o corvoadă pe care o suporți ca să rămâi în continuare cu surorile tale?

Şi iată că se confrunta cu întrebarea pe care dorise cu atâta ardoare să şi-o pună, sigură că atunci când asta se va întâmpla, toate îndoielile şi problemele ei vor ieşi la suprafață ca un şuvoi. Numai că întrebarea fusese pusă de *sora-şefă,* dar cum ar fi putut cineva atât de lipsit de însemnătate să-i destăinuie acestui personaj exaltat totul despre micile ei necazuri? Grace înghiți în sec spasmodic, îşi încleştă mâinile una de alta şi privi spre ele cu hotărâre.

— Bineînțeles că îmi place să fiu infirmieră, soră-şefă, minți ea. După cum spuneți şi dumneavoastră, ceea ce îmi lipseşte este capacitatea de a-mi stăpâni mintea. Câteodată mai… rătăceşte.

— Atunci descoperă-ți acea capacitate, soră. Eşti liberă.

„Ar fi putut ieşi mai rău”, îşi spuse Grace, străbătând în grabă platforma către casa lor. Începând de astăzi urmau trei zile libere – ce fericire! Lucrarea pe care i-o dăduse sora-şefă se profila amenințătoare; Grace pufni. Nu, era exclus să-şi petreacă prețiosul ei timp liber cu pedeapsa asta! Putea fi scrisă în zilele în care era de serviciu – la urma urmei nu fusese amintită nicio dată pentru predare.

După douăsprezece luni petrecute aici, casa lor putea să aibă o oarecare pretenție că arată ca o căbănuță confortabilă, căci toate cele patru fete aveau o predispoziție accentuată de a fi gospodine, chiar dacă gusturile lor nu erau identice. Aşa că zugrăviseră pereții, agățaseră tablouri, „împopoțonaseră exteriorul” cum spunea Kitty, şi făcuseră o grădină de legume. Sora Marjorie Bainbridge, care locuia alături, cu siguranță nu putea să se plângă că îşi dispreţuiesc căsuța. Duceau o viață fericită.

Nici vorbă ca Grace să rămână acasă în acea după-

amiază. Fredonând în surdină, a scos la iveală hainele ponosite roşu ruginiu pe care le purta atunci când îşi urma pasiunea, aceea de a privi locomotivele cu aburi. Triajul era prea murdar ca să poarte haine bune, şi pe deasupra nu voia să iasă în evidență; voia să se piardă în peisaj atât cât putea o femeie s-o facă în asemenea împrejurări ciudate. Încă de la zece ani, atunci când le descoperise, trenurile cu aburi o vrăjiseră; atât de mult, încât nici măcar faptul că surorile ei o tachinau nu avusese puterea de a o descuraja.

Îmbrăcată, cu pălăria pe cap şi cu mănuşile trase pe mâini, Grace a ieşit pe poarta laterală care dădea în parc şi s-a îndreptat apoi spre vest pe Victoria Street. În timp ce mergea, mintea ei stăruia asupra altor lucruri care o preocupau, fenomenele oculte la modă descrise atât de tentant în reviste ai căror clarvăzători faimoşi anticipaseră dezastre care chiar deveniseră realitate şi care în acelaşi timp aruncau pe piață ponturi detaliate cu privire la modul în care arătau viețile private ale starurilor de cinema. Nu toate gândurile ei erau superficiale; Grace bănuia că mai degrabă adulația şi bogăția venite aşa cum le veniseră unor oameni tineri şi frumoşi îi împinseseră pe unii dintre ei spre nişte excese hedoniste care nu le-ar fi fost pe plac admiratorilor lor.

Imediat după ultimul rând de clădiri publice din Corunda aflate pe Victoria Street se afla un gard din țepuşe metalice dincolo de care se afla triajul pentru trenuri; Grace şi-a răsucit trupul zvelt pe lângă o barieră improvizată şi a pătruns iute chiar în interiorul lui.

Nu a văzut-o nimeni. Liniile duble cu lățime standard erau ascunse de şiruri întregi de vagoane de marfă; vagoane care aduceau cărbune din Wollongong pentru uzinele de gaz şi centralele termice, vagoane de vite cu pereți din şipci de lemn care puteau duce mai multe rânduri de miei de carne către abatoarele din Sydney şi Melbourne, vagoane

platformă pentru diverse maşinării, vagoane pentru minereuri, toate tipurile de vagoane. Lui Grace îi plăceau mirosurile de aici: de rugină, ulei, fum de cărbune, căcăreze uscate de oaie, saci de cânepă, metale, eucalipt şi iarbă uscată.

În fața ei se ivi clădirea depoului de locomotive. Micşoră pasul, căută cel mai bun loc de observație pe care i-l putea oferi dispunerea vagoanelor de marfă în ziua asta şi îl găsi pe platforma aflată la înălțime din capătul unui vagon de vite. Nu-i fu greu să se cațăre pe platformă; instalată confortabil, Grace se pregăti să se bucure în tihnă de privelişte.

Se afla acolo să vadă locomotivele, uriaşele maşinării cu motoare cu aburi care transportau tot ce însemna material rulant în interiorul şi în afara triajului, pe toate liniile de cale ferată din New South Wales. Astăzi se aflau acolo cinci locomotive, cam ca de obicei; Corunda se afla în capătul liniei din partea de sud a munților, astfel încât aici trenurilor li se ataşa o locomotivă suplimentară pentru lungul urcuş, sau la întoarcere li se scotea pentru că nu mai aveau nevoie de ea. Celălalt capăt al liniei şi cealaltă stație de locomotive se afla cu optzeci de kilometri mai aproape de Sydney, dar în Corunda se aflau atelierele şi depoul de bază, aşa că această industrie prospera aici.

Grace nu-şi dădea seama prea bine pentru ce era atât de impresionată la vederea unei locomotive cu aburi C-36 sau C-38. Pur şi simplu de când împlinise zece ani şi se aflase pentru prima dată lângă una, vederea acestor catâri uriaşi de fier, învăluiți în fum şi aburi, o încânta. Ar fi stat ore întregi numai să le privească, desfătându-se la vederea forței sistemului bielă-manivelă care făcea roțile să se învârtă – roți mai mari decât ea, care o făceau să pară neînsemnată. Vuietul, uruitul, şuieratul şi rafalele de abur ale pufăiturilor o făceau să se simtă în al nouălea cer, iar atunci când privea

una galopând pe şine şi scoţând pufăituri sacadate de fum negru ca smoala, şi-ar fi dorit să fie una cu ele, să simtă acea forţă interioară uriaşă.

Şi-a dat seama repede în acel moment că va avea parte de o zi pe cinste. Corunda avea o platformă turnantă, un disc rotativ uriaş cu un diametru mai mare decât lungimea unei locomotive C-38 împreună cu tenderul său, cu o singură şină pe ea, care putea face legătura cu şinele aflate de ambele părţi ale circumferinţei. Faptul că locomotivele mergeau pe două şine rigide cu un ecartament fix le reducea capacitatea de a se întoarce singure; ca să schimbe semnificativ direcţia aveau nevoie de câţiva kilometri de şină care făceau o curbă uşoară, astfel încât singurul mijloc de a-şi schimba direcţia fără să parcurgă kilometri întregi era platforma turnantă. Locomotiva şi tenderul intrau pe platforma turnantă, iar aceasta se rotea şi o întorcea.

Cineva sări sus lângă ea; Grace se întoarse puţin şi văzu un bărbat într-un costum cu vestă, apoi, dându-şi seama că acesta se afla acolo din acelaşi motiv ca ea, uită cu totul de el în euforia cu care urmărea cum un mecanic de locomotivă experimentat poziţiona o locomotivă uriaşă exact pe liniile platformei turnante.

— Voiam să fiu ca el când eram puşti, spuse bărbatul de lângă ea.

— Şi atunci de ce nu sunteţi? întrebă ea pe ton scăzut în timp ce platforma începu să se rotească.

— Nu am avut relaţii în sindicatele din căile ferate. – Oh.

Conversaţia se stinse; erau prea absorbiţi de locomotive şi de rotaţia platformei turnante. Dar în cele din urmă spectacolul luă sfârşit. Grace sări jos înainte ca bărbatul să-i poată oferi ajutorul.

— A fost tare, spuse el, ţinându-şi echilibrul pe o linie şi trecându-şi degetele peste borul pălăriei. Vă mulţumesc pentru companie.

— Şi eu aş putea spune acelaşi lucru. E mai interesant să priveşti în doi.

— Nu e ceva obişnuit ca unei tinere domnişoare să-i placă aşa ceva.

— Ştiu. Şi surorile mele mă necăjesc tot timpul pe chestia asta.

El râse.

— Pot să vă cer o favoare, domnişoară?

— Vă *permit,* răspunse ea accentuând cu delicateţe pe „vă permit”.

Oricine ar fi fost el, nu primise deloc o educaţie corespunzătoare.

— Pot să mă uit la faţa dumneavoastră?

Fu rândul ei să râdă.

— Aveţi *voie,* spuse ea, privindu-l drept în faţă.

— Nu aşa, vreau să spun fără pălăria aia caraghioasă.

Surprinsă şi puţin tulburată, îşi scoase pălăria cloş de pe cap şi studie şi ea faţa tânărului: destul de prezentabil, dar neobişnuit de blond, ca şi când ar fi fost scufundat într-o găleată cu gheaţă, deşi pielea lui era mai degrabă bronzată decât rozalie şi pătată cu pistrui. Ca şi când, îşi spuse Grace plină de fantezie, soarele nordului strălucise pe un cer fără nori şi îi determinase pe strămoşii lui să aibă o piele mai pigmentată. „Am învăţat totuşi ceva!” strigă în gând. „Ceva din pregătirea de infirmieră s-a lipit până la urmă şi de mine”.

— Sunteţi încântătoare, spuse el. Unde mergeţi? Pot să vă însoţesc? Vagabonzii dau târcoale prin jurul triajului.

Nimeni nu-i mai spusese până atunci că era încântătoare, ci doar o „mândreţe de fată” sau „grozavă”. Poate că nu avea el educaţie, dar intuiţia lui era mai bună. „De fapt”, îşi spuse Grace cu satisfacţie, „mă îndoiesc că lui Kitty şi Eddei li s-a spus că sunt încântătoare. Simţind că nu reprezenta niciun pericol pentru ea, Grace îi zâmbi şi încuviinţă din

cap.

— Vă mulțumesc, domnule...?

— Björn Olsen. Dar îmi puteți spune Bear[6]. Toată lumea îmi spune aşa. Björn înseamnă urs în suedeză. Dumneavoastră cum vă numiți?

— Grace Latimer. Sunt infirmieră la spital, unde mi se spune Faulding pentru a evita confuzia. Suntem patru cu numele de familie Latimer, înțelegeți.

Îşi simțea picioarele uşoare, ca şi când ar fi păşit pe nişte nori pufoşi şi nu pe pământ; Grace observă cu satisfacție că el depăşea cu mult cei un metru şi şaptezeci ai ei şi uită complet de tot ce era în jurul lor. Era conştientă doar de faptul că mergea alături de Bear Olsen şi voia să afle totul despre el. Iar inima îi plutea împreună cu picioarele, numai că în alt mod, caldă şi radioasă. Câți ani avea el? Cu ce se ocupa? O considera încântătoare şi ochii lui de un albastru-deschis o priveau mângâietori.

Trecură de barieră şi intrară în partea din spate a parcului unde găsiră o bancă într-un colț izolat. Nu se afla nimeni pe acolo într-o zi de marți, era ca şi când întreaga lume ar fi fost a lor, ca şi când ar fi fost singurii din ea.

— Nu vă deranjează dacă ne aşezăm aici? îl întrebă ea neliniştită.

— V-aş duce mai degrabă într-un loc în care vă pot oferi o ceaşcă cu ceai şi o prăjitură, spuse el cu un zâmbet care îi dezvălui dinții albi şi un incisiv ciobit. Ce adorabil! Nu există o cantină la spital?

Întoarse spre el o privire şocată, îngrozită.

— Nu! Oh, nu! Nu puteți intra pe domeniul spitalului cu mine, este împotriva regulamentului. M-aş alege cu nişte probleme îngrozitoare, iar eu se pare că am tot timpul probleme. Urmez noile cursuri de infirmieră, iar regulile

---

[6] *Bear* înseamnă urs, în limba engleză.

sunt de fier. De fier!

El rămase cu gura uşor căscată şi o privi fix. Sărmana mititică!

— Aduce mai mult a puşcărie decât a slujbă, spuse el.

— E complicat, adăugă ea cu tristețe.

— O să aveți necazuri şi dacă ne întâlnim la Parthenon sau la Olympus? o întrebă el.

— Oh, nu, deloc, răspunse ea uşurată. Dacă nu încălcăm regulile, sorei-şefe nu-i pasă ce facem când nu purtăm uniforma şi nu ne aflăm pe domeniul spitalului.

— E ca la mănăstire, nu ca la închisoare, remarcă Bear.

Ea chicoti.

— Într-o oarecare privință, da, dar fără rugăciuni.

— Sunteți catolică?

— Nu, tatăl meu este parohul Bisericii Anglicane St. Mark – fără îndoială protestantă, dar mai degrabă conservatoare decât modernă.

El avea un aer absent.

— Zău? întrebă pe un ton confuz.

Doar umbrele care se lungeau au readus-o pe Grace cu picioarele pe pământ; după ce a acceptat să se întâlnească cu Bear a doua zi la prânz la cafeneaua Parthenon, într-o ambianță cunoscută, a plecat în grabă cu pălăria încă în mâna înmănuşată şi cu inima cântând.

Bear Olsen! îi era net inferior din punct de vedere social, era foarte conştientă de acest lucru, dar nu-i păsa câtuşi de puțin. Bear îi spusese că el e din genul acela de bărbați notorii pentru numeroasele lor iubite şi chiar, în cazurile cele mai rele, pentru bigamie. Da, Bear era unul dintre tipii ăia sordizi, era comis-voiajor! Era uşor să fii infidel atunci când slujba însemna să călătoreşti din loc în loc pe circuite lungi care se repetau, dar nu la intervale scurte. Comis-voiajorii vorbeau bine, erau întotdeauna fermecători cu femeile, şi părerea generală era că sunt în stare să vândă

castraveți chiar şi grădinarului. Tatăl ar fi sărit în sus dacă ar fi aflat de Bear, dar Grace nu avea nicio intenție să-i spună, şi cu atât mai mult mamei ei vitrege. În surorile ei putea avea încredere deplină; n-o să scoată niciodată niciun cuvânt, indiferent ce-ar fi crezut în sinea lor. Edda, de pildă, nu l-ar fi socotit pe Bear suficient de bun. Oricum, nimic nu mai conta: Grace ştia care va fi soarta ei. Într-o singură după-amiază se îndrăgostise de Bear Olsen şi se va căsători cu el. Oh, nu imediat şi nu fără împotrivire din partea părinților ei. Dar se va mărita cu el!

Era angajat la compania Perkins, ceea ce trebuia să însemne *ceva.* Bear Olsen nu era un filfizon cu părul negru strălucitor şi mustăcioară periuță, gata să vândă o duzină de perechi de ciorapi unei neveste de fermier din brusa australiană! Compania Perkins producea şi vindea balsamuri, tonice, alifii, unguente, loțiuni, emolienți, laxative, antiseptice, elixiruri, vomitive, pastiluțe albastre pentru ficat şi pastiluțe mov pentru rinichi, săpunuri şi o băutură sărată efervescentă care fie te făcea să verşi totul, fie te liniştea. Toată lumea cumpăra de la comis-voiajorii Perkins. Produsele Perkins nu se vindeau în magazine, ci direct către clienți, astfel încât comis-voiajorii Perkins erau cunoscuți de toată lumea de la oraş sau de la țară. Alifia Perkins pentru cai şi unguentul Perkins deveniseră nişte noțiuni comune, şi în fiecare casă se găsea o cutie de tablă cu pudră sărată Perkins. Copiilor chiar le plăcea laxativul lichid Perkins care era *foarte* popular, întrucât alternativa la el era uleiul de castor. Bunicile aveau încredere deplină în pastiluțele mov, tații, în pastiluțele albastre, şi toată lumea, în tonic, care conținea alcool şi creozot din belşug. După atât de mult timp petrecut ca infirmieră, până şi Grace ştia cât de important era să chemi doctorul. Când oamenii se simțeau rău, se tratau singuri, de obicei cu ceva care avea eticheta Perkins. Era mai ieftin ca doctorul şi aproape

întotdeauna la fel de eficient.

Bear îi spusese că venea din suburbiile de vest ale oraşului Sydney, dintr-un loc numit Clyde, unde se găseau ateliere ale căilor ferate; îşi petrecuse copilăria ascultând pufăiturile, fluierele şi vuietele locomotivelor cu aburi, dar tatăl lui, un bețiv incorigibil, nu ceruse ajutorul sindicatelor muncitorilor feroviari, astfel încât cohorta lui de fii deveniseră muncitori necalificați, fără nicio legătură cu calea ferată. Bear, care era cel mai mic, era hotărât să plece din Sydney şi răspunsese unui anunț din ziar prin care era căutat un comis-voiajor pentru produsele Perkins.

Directorul adjunct care discutase cu el era la fel de perspicace pe cât era de experimentat; Grace a dedus pe măsură ce Bear îşi continuase povestea că îl interesase mai mult ceea ce văzuse la el, în pofida lipsei de educație. Pentru că Bear avea o față cu adevărat onestă, nu avea nici urmă de macaronar sau de latin în el, de care o femeie singură acasă să se teamă, avea o anume încredere în sine şi o înclinație spre generozitate care l-ar fi putut face să se ofere să-i taie doamnei nişte lemne pentru maşina de gătit. Şi lucrul cel mai încurajator pentru directorul adjunct fusese priceperea lui Bear la automobile, la care se adăuga talentul lui pentru repararea unei maşini. Rezultatul a fost că Bear a obținut slujba.

Dacă era să te iei după ce spunea Bear, nu regretase niciodată. Pentru că în primul rând descoperise că îi plăcea să vândă. Şi nici nu cheltuise mai mult decât îi îngăduiau sumele alocate drept cheltuieli de deplasare. Treptat avansase şi obținuse trasee din ce în ce mai bune, îi fusese repartizată prima maşină nouă dintr-un lot, îi fuseseră mărite cheltuielile de deplasare şi cheltuielile suplimentare şi îi fusese mărit salariul. După cinci ani de la angajare era cel mai bun comis-voiajor Perkins din New South Wales, iar după alți patru ani fusese cel mai bun angajat Perkins din

Australia şi Noua Zeelandă. La 30 de ani, îi spusese el triumfător lui Grace, ducea o existență bună – avea o carieră sigură şi bani la bancă.

Faptul că era foarte atras de ea era evident, mai ales dacă țineai seama că împărtăşeau amândoi această obsesie ciudată pentru locomotivele cu aburi. Şi el se interesase puțin despre viața ei şi fusese încântat să descopere că îi era simțitor superioară în plan social. Asta însemna că era soția ideală, copiii ei aveau să fie educați de acasă să fie nişte doamne sau gentlemeni, şi va avea aspirații înalte pentru educația lor. Numai că în ce mod avea să convingă familia lui Grace că el şi *numai* el era soțul potrivit pentru ea?

Nu a pierdut vremea şi a discutat toate aceste lucruri cu ea de îndată ce s-au strecurat într-un separeu din spate, la Parthenon; ea a comandat sandviciuri cu ouă şi curry, iar el, o friptură cu cartofi prăjiți, roşii şi ciuperci sălbatice. Ce binecuvântare! Nu-i observase absolut nimeni! I-a servit însuşi Con Decopoulos, proprietarul, aşa că nicio chelneriță nu a stat pe capul lor.

— Ştiu că nu sunt egalul tău, Grace, îi spuse Bear cu sinceritate la ceai şi la înghețata asortată cu glazură, dar am de gând să mă însor cu tine. Pentru mine nu există altă femeie, am ştiut asta de când ai scos strigătul ăla la vederea locomotivei ăleia aerodinamice C-38 care trage expresul Spirit *of Progress.* Apoi ți-am văzut fața – încântătoare! Trebuie să ne căsătorim şi n-o să accept niciun refuz. Îi prinse strâns mâna. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, draga mea. Te iubesc.

Cu ochii întunecați de o emoție nouă şi stranie pentru ea, Grace privi insistent fața blondă ca de gheață a lui Bear, de-abia venindu-i să creadă ce-i spunea. Căsătorie?

Nici nu terminase bine când începu să-i mângâie cu degetul mare dosul mâinii şi continuă:

— Draga mea, eu pot să vând orice. N-o să rămân

niciodată fără slujbă. Îmi place să vând produse Perkins pentru că sunt atât de bune şi pot să fiu cinstit. Pentru mine vânzările cinstite sunt la fel de importante ca viața mea. Am două mii de lire la bancă şi asta e de ajuns să cumpăr o casă decentă în Corunda şi să-mi mai rămână destul – oh, nu una aşa de elegantă ca aceea cu care eşti tu obişnuită şi nu ne-am putea permite mai mult decât o femeie la curățenie, dar o să ajung sus, Grace, zău că da! într-o zi o să trăieşti înconjurată de lux.

Ea îl strânse la rândul ei de mână cu degete tremurătoare.

— Oh, Bear! Nici mie nu mi-a fost greu deloc să-mi petrec timpul cu tine! Parcă aş fi simțit şi eu, pentru că de când te-am cunoscut ieri, mintea mea nu se poate gândi la altcineva sau la altceva decât la tine.

Scufundându-se în pasiunea arzătoare din privirea lui, ea îşi spuse în clipa aceea că fața lui era extrem de atrăgătoare. „Faptul că era atât de blond mi s-a părut ieri descurajant, ba chiar prea straniu, dar astăzi parcă sunt obişnuită de când lumea cu asta, ca şi când ar face parte din mine pentru totdeauna. Sprâncenele lui par înghețate, iar genele îi sclipesc precum cristalul – dar de unde vine pielea aia bronzată? Şi n-am mai văzut niciodată ochi atât de albaştri, atât de fascinanți... Nasul lui seamănă cu al meu şi al Eddei; o să avem copii cu trăsături frumoase şi o să fie şi înalți. Oh, *mă rog* să nu fie gemeni! Doar o pereche, întâi un băiat şi apoi o fată...”

— Te măriți cu mine? insistă Bear.

— Da, dragul meu Bear, sigur că mă mărit, răspunse Grace.

Cu fața aprinsă, el înflori vizibil.

— Hai să mergem înapoi pe banca noastră din parc, femeie! Vreau să te sărut.

El o grăbea, dar Grace de-abia băga de seamă ritmul în

care mergeau, cu mintea care i se învârtea şi inima care îi cânta. Pentru prima dată în viața ei era cu adevărat fericită şi se temea că acest lucru ar putea lua sfârşit. Bear o iubea, Bear voia să se însoare cu ea! Bucuria era atât de mare, încât aproape că o durea, iar viitorul se profila înaintea ei ca un răsărit imens şi trandafiriu, prea măreț ca să poată fi savurat pe deplin. N-o să mai fiu niciodată singură – sunt iubită şi iubesc. Ce-ți poți dori mai mult decât atât de la viață?

Nu se vedea nimeni prin împrejurimi. Se aşezară pe bancă întorşi pe jumătate unul către celălalt; Bear prinse capul lui Grace cu degete tremurătoare, privind-o intens în ochii care îi zâmbeau nesiguri.

Apoi fața lui se apropie atât de mult încât n-o mai văzu; Grace închise ochii şi aşteptă atingerea buzelor lui – răcoroase, catifelate şi diafane ca un fulg. După micul şoc inițial îşi mişcă şi ea buzele, începând să savureze senzația incredibilă de a fi sărutată de cineva care iubea şi era iubit; pentru că se simțea ca şi când n-ar mai fi fost sărutată vreodată, era atât de diferit, o plăcere împărtăşită. El nu încercă nici să-i despartă buzele înainte ca ea să fie pregătită şi nici nu încercă vreuna dintre tehnicile după care alți tineri erau convinşi că tânjesc fetele. Când Grace răspunse şi ea din toată inima, sărutul deveni mai profund şi pasional, iar atingerea mâinilor lui pe sânii ei, chiar peste haine, o electriză.

— Numai că n-o să mergem mai departe până când n-o să ai verigheta pe deget, spuse el, îndepărtându-se de ea câteva minute mai târziu. Nimic nu este prea bun pentru tine, Grace, iar eu n-o să te dezonorez.

Printr-o întâmplare ciudată toate cele trei surori ale ei erau în sufragerie atunci când intră Grace. Edda îşi ridică privirea şi deveni mai încordată.

— Grace, parcă te aleargă vântul, spuse ea.

Era o zicală pe care o auziseră de la o dădacă când erau mici; atât cât o înțeleseseră ele, însemna că erai într-o stare de confuzie totală, aşa cum devin animalele atunci când vântul le aduce mirosurile tuturor duşmanilor în acelaşi timp.

Grace îşi dădu repede drumul la gură şi le spuse vestea.

— O să mă mărit!

Chiar şi Tufts îşi ridică ochii din cărți; Edda şi Kitty rămaseră cu gura căscată, uluite.

— Prostii! spuse Tufts pufnind.

— Nu, nu, e adevărat!

— Cine e norocosul? întrebă pe jumătate în glumă Edda.

— Îl cheamă Bear Olsen şi l-am cunoscut ieri când mă uitam cum platforma turnantă întorcea locomotivele, spuse Grace, cu un entuziasm din ce în ce mai scăzut, fără să ştie nici ea exact pentru ce.

— Ieri? întrebă Kitty accentuând îngrozită cuvântul.

— Da, ieri! A fost dragoste la prima vedere, spuse Grace.

Toate trei oftară adânc.

— Grace, Grace, lucrurile nu se întâmplă aşa! strigă Edda.

— Când el este alesul, se poate, se ținu tare Grace. El *este* alesul, Edda, şi o să mă mărit cu el cât de repede voi putea.

— Ce-ar fi să termini mai întâi cursul de infirmieră? o întrebă Tufts. Ai avea ceva pe care să te bazezi la nevoie, Grace.

— *Urăsc* să fiu infirmieră! Nu-mi doresc decât să mă mărit cu Bear!

— Mama n-o să te lase niciodată să te măriți cu cineva cu care nu este de acord, replică Kitty, iar purtarea ta *demonstrează limpede* faptul că băiatul ăsta e nepotrivit.

— Am 21 de ani, spuse Grace sfidătoare, aşa încât cum mă poate împiedica cineva să mă mărit cu cine vreau eu?

— Nu ai tăria necesară, spuse Edda rece.

— De data asta o am! afirmă Grace cu glas răspicat. Mi-am întâlnit *sufletul-pereche,* Edda! împărtăşim acelaşi entuziasm şi aceleaşi idealuri şi sunt hotărâtă să-mi leg destinul de al lui! Îți spun răspicat, mă voi mărita cu Bear Olsen, indiferent cine s-ar opune!

— Cum îl cheamă? întrebă Tufts.

— Björn Olsen. Familia lui e suedeză. Björn înseamnă urs, aşa că toată lumea îi spune Bear. Este comis-voiajor la Perkins, cel mai bun din companie şi cu toate că probabil nu este egal cu mine din punct de vedere social, are un viitor strălucit în față. Grace îşi înălță capul demonstrând că este de neînduplecat. Mă *voi* mărita cu el!

— Nu înainte ca surorile tale să aibă ocazia să-l privească mai de aproape, spuse Kitty pe un ton afectuos. Hai, Grace, dă-ne te rog o şansă – nouă şi lui Bear Olsen! Pot să înțeleg pentru ce crezi că mama n-o să fie de acord, deşi poate că îl judeci pe tata prea aspru. Nu e un snob, Grace, şi dacă bărbatul tău îi va plăcea, o să fie un aliat de nădejde. Dar trebuie să-l aduci aici mâine după-amiază pe Bear la ceai, când vom fi toate patru libere.

— Nu-l putem invita aici! spuse Tufts alarmată.

— Oh, chiar nu putem? întrebă Edda, ridicându-se în picioare. Mă duc să vorbesc cu sora-şefă.

— Edda, nu! se văicări Grace.

Prea târziu, căci Edda plecase şi fu destul de norocoasă s-o găsească pe sora-şefă disponibilă.

— Da, Latimer?

— Doamnă, putem primi permisiunea de a invita un tânăr mâine după-amiază la ceai în sufrageria căsuței noastre? Vom fi prezente toate patru la întâlnirea cu el.

Această solicitare nu stârni nicio explozie de mânie; dimpotrivă, sora-şefă îi arătă scaunul din fața ei cu o față lipsită de orice expresie.

— Cred că ai face bine să stai jos, Latimer, şi să-mi explici

ce e cu această cerere oarecum ieşită din comun.

— E vorba de sora mea Faulding, doamnă.

— Ştii că nu-i place să fie infirmieră?

Edda oftă, şi umerii i se încovoiară.

— Da, ştiu.

— Mai are şi alt necaz?

— Nu încă, dar dacă cineva nu se va ocupa de ea corespunzător poate intra într-unul foarte serios. Când spun că cineva se va ocupa de ea corespunzător, înțeleg că surorile ei trebuie să se apropie de ea şi s-o sprijine în dilema pe care o are acum, spuse Edda, străduindu-se să nu spună prea multe, aşa cum se cuvenea. Mama noastră vitregă are nişte idei foarte fixe – lucru lăudabil, fireşte! – şi s-a ivit o situație despre care noi, surorile, trebuie să ştim mai multe înainte de a o informa pe mama noastră vitregă. Mâinile ei se întinseră rugătoare. Ştiți, Grace a cunoscut un tânăr cu care vrea să se mărite, dar din nefericire acesta nu este din Corunda – de fapt călătoreşte foarte mult, e comis-voiajor. Lucrează la firma Perkins, este un om respectabil, dar trebuie să-l întâlnim pe acest tânăr şi să aflăm mai multe despre el. Ceaiul de după-amiază la noi acasă ar fi prilejul ideal.

— Vi se acordă permisiunea, spuse sora-şefă, întrevăzând o rezolvare pentru problemele pe care le avea cu Grace. O să o informez pe sora Bainbridge.

— Ce tânără extrem de rațională este domnişoara Latimer! îi spuse sora-şefă sorei Bainbridge la cina din casa ei. A venit la mine, adică a făcut exact ceea ce trebuia să facă. Este deosebit de important ca infirmierele să ne ştie de frică, dar totodată este reconfortant să descoperi că unele dintre ele pot înțelege ce se ascunde dincolo de aparențe. Şi e şi o tânără deşteaptă. Latimer nu a criticat-o absolut deloc pe Maude Latimer, dar am reuşit să intuiesc despre ce e vorba. E clar că după criteriile lui Maude tânărul este

suspect din punct de vedere al statutului social. Marjorie, trebuie să facem tot ce putem ca să ajutăm, inclusiv să apelăm la reverend, dacă se va ajunge până acolo. Bucătarul nostru poate să facă rost de nişte prăjiturele, gem şi frişcă?

Două ore petrecute cu Bear Olsen le-au liniştit pe surorile lui Grace în privința acestei schimbări uluitoare şi neaşteptate din viața ei şi a bunăstării ei viitoare. Era clar că o iubea, dar – lucru la fel de important – nu era un comis-voiajor iresponsabil şi un pierde-vară. Era un adevărat angajat Perkins, cel mai bun de la Antipozi, cu o carieră promițătoare, două mii de lire în bancă şi cu prieteni în conducerea superioară a firmei. Nu era un bețiv şi va fi un soț bun pentru Grace; întrevederea cu el le-a convins pe deplin pe cele trei surori ale ei de acest lucru.

— O să rămân pe acelaşi traseu pentru cel puțin încă cinci ani, le-a explicat el, după ce apreciase la adevărata lor valoare prăjiturelele cu gem şi frişcă ale bucătarului – un semn de generozitate şi aprobare din partea sorei-şefe care le descumpănise pe destinatarele lui. Poate că sub răceala ca de aisberg sălăşluia totuşi o ființă umană? Era un gând şocant şi bizar. Din acest motiv, continuă Bear, n-aş vrea încă s-o rup pe Grace de Corunda şi de familia ei. Am găsit o casă decentă pe Trelawney Way, ceea ce înseamnă că are apă şi canalizare. Pot s-o cumpăr cu o mie o sută de lire, bani gheață.

— E un preț bun dacă are apă curentă şi canalizare, spuse Edda.

— Şi e şi bine construită, Edda! Este bine acoperită cu carton asfaltat, pereții interiori sunt tencuiți, iar toaleta este într-o încăpere separată de baie. Podelele sunt din lemn de karri[7], iar ferestrele sunt bine izolate şi li se poate pune uşor plasă pentru a ține muştele şi țânțarii la distanță.

---

[7] Lemn de eucalipt tare şi roşu (n.tr.).

— Toate bune şi frumoase, admise Edda. Dar cum rămâne cu mobila? Câte dormitoare sunt?

— Trei şi o să-mi rămână destui bani după cumpărarea casei ca s-o las pe Grace să-şi aleagă ce mobilă îi place, spuse Bear stânjenit, dar conştient că trebuia să iasă învingător în urma acestei întâlniri dacă voia să reuşească să se însoare cu scumpa lui Grace. Ea asculta neliniştită, fără să spună încă vreun cuvânt – era absolut îngrozită, bănuia el. Observase că surorile ei aveau tendința de a o hărțui. Trelawney Way este pe traseul omului care aduce gheață, alt lucru bun – Grace poate avea un răcitor. E foarte important pentru copilaşi.

Copilaşi? Trei perechi de ochi îl sfredeleau cu privirea.

— Sper că intenționați să vă limitați mărimea familiei la numărul de copii cărora vă permiteți să le oferiți o educație corespunzătoare, spuse Tufts pe un ton oarecum răstit.

— Crede-mă, copiii mei o să fie bine educați, le asigură Bear.

Grace îl conduse afară, lăsându-le pe celelalte trei să-şi bată capul cu lucrurile practice.

— Mama n-o să binecuvânteze în veci această căsătorie, spuse Kitty dezolată.

— Prostii! o contrazise Edda repede. Trebuie doar s-o manevrăm pe Maude aşa cum se cuvine. Ceea ce înseamnă că trebuie să acționăm prin tata. Originea lui socială umilă o va scoate din minți pe mama, aşa că trebuie să facem mult caz de faptul că este un angajat de frunte al firmei Perkins şi nu un escroc dubios care livrează medicamente contrafăcute şi lenjerie intimă vulgară pentru femei. Cu alte cuvinte, vom apela la ajutorul tatei să-i spele lui Bear imaginea obişnuită a unui comis-voiajor. Cel puțin nu arată şi nu are nume de macaronar! Este foarte respectabil ca aspect şi purtare, conduce un Ford T model nou, iar directorul băncii noastre n-o să facă mutre când o să-l vadă. Eu, una, cred că Grace

s-a descurcat foarte bine.

— De acord, spuse Kitty, iar eu o voi bate la cap pe mama pe tema asta.

— Şi eu, adăugă Tufts. Bear este exact ce îi trebuie lui Grace. Adică s-au cunoscut admirând locomotivele cu aburi la depou. Cât de ciudat poate să fie? chicoti. Copiii lor vor mânca mai degrabă cărbune decât lapte şi vor şuiera mai degrabă decât vor țipa.

— Şi ce e rău în asta? întrebă Grace care tocmai intra.

— Nimic, dragă, nimic, răspunse Kitty. Şi cum vrei s-o convingi pe mama să-ți facă nuntă?

— Nu vreau nicio nuntă, spuse Grace categorică. Nu vreau să spun că n-o să port o rochie albă şi un buchet de flori, doar că fără tărăboi cu mese şi discursuri. Bear nu are familie şi prieteni apropiați care să umple o parte din biserică şi nu vreau să se simtă stânjenit. Aşa că vreau ca tata să ne căsătorească în linişte, apoi voi pleca cu Bear pe traseul lui în locul unei luni de miere oficiale.

Sufletul ei deborda de fericire; şi nici măcar perspectiva că Maude Latimer nu va fi de acord nu-i putea ştirbi lui Grace această fericire.

Cele patru au căzut de acord că Edda va aborda cu reverendul Thomas Latimer şi soția lui subiectul căsătoriei lui Grace şi că va face acest lucru în prima din următoarele lor zile libere.

Dacă Maude şi reverendul au fost surprinşi să o vadă pe fata lor cea mare, nu au lăsat să se vadă pe fețele lor şi au invitat-o la masă.

— Nu reuşesc să înțeleg care e fascinația meseriei de infirmieră, spuse Maude, al cărei instinct de conservare era suficient de dezvoltat ca să înțeleagă că în prezent Edda era imună la comentariile ei jignitoare şi sarcastice de altădată.

Devenise o tânără stăpână pe sine cu o conştiință de nezdruncinat a propriei valori; Maude s-a simțit puțin

derutată după ce a înțeles că studiind să devină infirmiere, fetele o întrecuseră oarecum în ceea ce privea caracterul, hotărârea şi eleganța. Sentimente care nu-i plăceau deloc lui Maude.

— Pentru cele cărora le place, meseria de infirmieră le dă un scop adevărat în viață, spuse Edda, bucurându-se pe îndelete de mâncarea de la parohie, după cea de la spital. Cum reuşeşte bucătarul să facă musacaua atât de gustoasă, mamă? Cel de la spital o face groaznică.

— Habar nu am, răspunse Maude cu un ton superior. Tot ce am eu de făcut este să stabilesc meniurile săptămânale.

— Asta face şi infirmiera care se ocupă de treburile gospodăreşti, dar rezultatele sunt cu totul altele. Ochii stranii ai Eddei îi căutară pe ai tatălui şi rămaseră pironiți asupra lor. Oricum, lui Grace nu-i place meseria de infirmieră.

Maude pufni.

— Ha! De ce nu mă miră deloc? Edda, sora ta geamănă este o ratată.

Edda râse.

— Înțepătura asta nu şi-a atins ținta, dacă ținta am fost eu. Asta arată în mod limpede că nu te-ar deranja dacă Grace ar renunța la cursurile de infirmieră pentru a se mărita cu un alt ratat.

Maude se încordă.

— Poftim?

— M-ai auzit bine, mamă. Grace este pe cale să se mărite cu un comis-voiajor care lucrează la firma Perkins – un băiat tânăr şi drăguț, care o iubeşte foarte mult. Se potrivesc perfect, tăticule.

— Grace n-o să facă aşa ceva! Maude se întoarse spre reverend, care până atunci nu făcuse niciun comentariu despre comportamentul lui Grace şi a cărui față nu-i trădase gândurile lăuntrice. Tom, nu poți să stai pur şi

simplu acolo fără să spui o vorbă! Grace nu se va mărita cu un ratat!

— Dimpotrivă, eu am cam înțeles altceva din ceea ce ne-a spus Edda, replică liniştit reverendul, ştergându-şi buzele cu şervetul. Maude, îi judeci prea aspru pe oameni, în special pe cei mai apropiați şi mai dragi, şi trebuie să mărturisesc că asta mă deranjează. Sunt absolut sigur că un angajat de la Perkins nu este un ratat – cămara ta e plină de produse Perkins, inclusiv noua ta cremă de față de care eşti atât de entuziasmată. Îi zâmbi Eddei, un zâmbet deschis şi larg. Bineînțeles că tu eşti avangarda, nu, Edda?

— Da, tati. Numele logodnicului lui Grace este Björn Olsen, dar noi îi spunem Bear. Are bani la bancă, este cel mai bun comis-voiajor Perkins şi este îndrăgostit nebuneşte de Grace. Vrea să vă întâlnească cât mai curând posibil pentru că nu vor o logodnă lungă.

— E însărcinată! strigă Maude, scrâşnind din dinți.

— Nu, nu e însărcinată! Cât de josnic gândeşti, mamă!

Reverendul puse cu zgomot cuțitul şi furculița pe farfurie; ochii lui blânzi şi cenuşii scăpărau.

— Maude, încetează şi abține-te! Dacă nu poți spune ceva amabil, atunci nu spune nimic! Pentru ce trebuie să fii atât de nemiloasă?

Fascinată, Edda îşi plimba privirea de la tatăl ei la mama vitregă şi înapoi. Tonul tăios din vocea tatălui ei era ceva absolut nou pentru ea – să fi fost atunci traiul singur cu Maude o asemenea povară?

— O să mă întâlnesc cu potențialul meu ginere mâine la prânz, îi spuse reverendul Eddei, iar Grace poate veni şi ea la parohie la douăsprezece şi jumătate. Maude, vreau un prânz deosebit.

— Nu e însărcinată, tati, dar prevăd că în cel mai scurt timp cuvenit vor exista nepoți de ținut în brațe, spuse Edda cu o privire jucăuşă. Sunt fericită pentru ea pentru că Bear

n-o va dezamăgi niciodată şi va avea întotdeauna grijă de ea.

Maude Latimer, căreia nu îi venea să creadă că fusese umilită – şi încă în fața Eddei! – rămase tăcută tot restul mesei, dar hotărâtă în privința unui lucru: Grace va plăti. De fapt, toți vor plăti.

Grace Faulding-Latimer rezistase cincisprezece luni la cursurile moderne de infirmieră, apoi le abandonase ca să se mărite.

A urmat o nuntă mică şi foarte austeră, din partea ginerelui au participat trei colegi de la firma Perkins, iar din partea miresei au venit familia şi foarte puțini prieteni. Fericitul cuplu, care s-a căsătorit la începutul lui iulie 1927, adică la jumătatea iernii, a avut o lună de miere neobişnuită, dar foarte educativă; Grace l-a însoțit pe Bear pe traseul său de comis-voiajor Perkins, din sud-vestul provinciei New South Wales. La sfârşitul călătoriei nu l-a invidiat pe Bear. Încântată să aibă căminul ei, s-a mutat în casa pe care Bear o cumpărase în cartierul Trelawney. Rămăsese însărcinată, deşi numai Bear ştia acest lucru.

Capitolul 9

Edda, care nu fusese despărțită niciodată de Grace în cei 22 de ani ai lor, nu anticipase cât de mult o va durea despărțirea de sora ei. Dacă lăsăm deoparte asemănarea fizică dintre ele, nu semănau deloc ca temperament sau în spirit şi în nici un alt mod atribuit în general gemenilor identici. De nenumărate ori o învinovățise pe Grace că se ținea scai de ea, reflecta acum Edda, că nu era mai amuzantă, mai veselă sau o tovarăşă mai bună, cel puțin aşa i se păruse unui copil activ şi băgăreț ca ea. Nu, Edda fusese silită întotdeauna să ia comanda, iar Grace fusese nevoită s-o urmeze. Iar acum cu Grace plecată, Edda s-a trezit că era irațional de nefericită.

— Sper că nu am considerat-o niciodată pe Grace drept o tumoare malignă inoperabilă, îi spuse lui Tufts, cu care se înțelegea mai bine decât cu Kitty, dar nu pot să neg că în multe moduri faptul că am fost geamăna lui Grace m-a făcut să mă simt de parcă aş fi avut o tumoare. Acum Hymen, zeul căsătoriei, m-a despărțit de tumoarea mea ca un chirurg nemilos.

— Păi, eşti doar dezorientată, dragă, îi spuse Tufts cu blândețe. O să dureze mult timp până când te vei obişnui fără Grace.

— Tu nu înțelegi! se plânse Edda. Întotdeauna am crezut că voi fi extaziată când voi scăpa de Grace.

— Da, aşa cum sunt sigură că mă voi simți eu când o voi pierde pe Kitty, deşi bunul-simț îmi spune că voi deplânge groaznic plecarea ei. Dar la fel ca mine, şi tu ai bun-simț, Edda. Cum să nu fie o schimbare extraordinară să-ți pierzi cealaltă jumătate?

Edda scoase un oftat.

— Într-adevăr, cum să nu fie?

— Cel puțin eu şi Kitty te înțelegem, să nu uiți asta.

Edda încerca, dar să vadă în fiecare zi cât de unite erau nu făcea decât să accentueze propria pierdere. Nu că n-ar fi existat compensații. Lucrul cel mai important pentru Edda era accesul subit de independență al tatălui ei față de Maude, atât de vizibil încât tot felul de oameni rămăseseră puțin surprinşi. Nu o trata pe cea de-a doua lui soție cu mai puțin respect, doar că supunerea lui de bărbat ținut sub papuc dispăruse. Prea superficială ca să-şi scruteze propriul comportament, Maude dădea vina pe aspectul ei tot mai şters pentru noua atitudine a reverendului, aşa că a plecat fără să stea pe gânduri să petreacă trei luni la un sanatoriu din Munții Albaştri, ca să țină acolo regim alimentar, să facă exerciții şi să-şi uşureze sufletul în fața unor oameni cunoscuți drept „psihiatri”. Nu ar fi putut face o mişcare mai proastă, pentru că asta a scos-o din viața reverendului exact în momentul în care căsătoria primei lui fiice i-a reamintit că şi el îmbătrânea. A descoperit că viața fără Maude era foarte plăcută: putea să mănânce orice voia la micul dejun, să-şi aleagă singur psalmii care urmau să fie cântați de cor, să-şi compună singur predicile şi să-i viziteze pe oamenii săraci şi în consecință neimportanți din parohie de câte ori dorea. Obiceiuri la care a refuzat să renunțe, atunci când Maude s-a întors de la tratamentul medical; se părea că devenise complet surd la doleanțele ei.

— Mama mea vitregă o merită, îi spuse Edda triumfătoare lui Jack Thurlow când s-au întâlnit pe poteca pe care călăreau şi au descălecat ca să „aibă o discuție cuviincioasă”, aşa cum spunea Jack.

Nu se întâlneau prea des; lucrul la spital îi răpise o mare parte din libertatea de a-şi petrece timpul liber de voie, până atunci cele patru fete nu făcuseră mai nimic pentru a-şi câştiga existența în afara treburilor gospodăreşti pentru Maude, care erau o îndatorire flexibilă. Munca de infirmieră însemna o epuizare fizică ce făcea ca mersul la filme sau în

cazul Eddei călăritul să fie un efort prea mare.

Amuzată de descoperire, Edda a aflat că lui Jack Thurlow nu-i plăcea această trecere a lui în plan secund, după cum s-a exprimat:

— Un accesoriu pe care îl bagi într-un dulap şi nu-l scoți decât atunci când ai chef. Nici nu ştiu pentru ce îți satisfac acest capriciu.

Veselia ei interioară se transformă într-un hohot de râs.

— Oh, Jack, maturizează-te! Ai cu unsprezece ani mai mult ca mine, dar te porți ca un băiețaş a cărui soră mai mare i-a şterpelit jucăria preferată. Acum muncesc ca să-mi câştig existența şi cuvântul important este „muncesc”. Nimic nu-mi face mai multă plăcere decât o partidă de călărie cu tine, dar adesea nu mai am timp sau energie – m-am exprimat destul de clar?

— Când ai început munca de infirmieră la spital erai pătrunsă de ideea că partidele regulate de călărie te vor ajuta să faci față, dar acum lucrezi de o eternitate, iar partidele de călărie se tot răresc. Tatăl tău o înhamă pe Fatima la o şaretă pentru Maude, doar ca să-i ofere posibilitatea bietului animal să facă mişcare.

Fața ei trăda dezamăgire, dar aprobă printr-un gest din cap.

— Tata procedează corect, însă ştiu că tu nu eşti de acord să pui în ham un cal de călărie, şi îmi pare rău. Chipul ei luă un aer cât se poate de seducător. Problema este că îmi place s-o călăresc atunci când am ocazia, dar dacă o iei înapoi, nu voi mai avea deloc această ocazie. Este atât de rău pentru Fatima s-o ducă pe Maude cu şareta? Ştiu pentru ce mi-ai dat-o pe Fatima – este un cal foarte nătâng, dar şi placid în acelaşi timp. Maude a antrenat-o chiar să care resturile la mormanul de compost.

El zâmbi ezitant, apoi zâmbetul se lărgi.

— Ce păcat că eşti femeie, Edda! În tine se ascunde un

politician priceput.

— Atunci o să mă mărit cu un politician priceput, spuse ea în glumă.

— Hai să călărim până acasă la mine şi să bem o ceaşcă de ceai cu o prăjitură, o linguşi el. Este mai comod decât pe malul râului.

Ea se ridică în picioare imediat.

— Şi e şi mai puţină lume, spuse ea încălecând-o pe Fatima, care chiar era un cal bun la toate perfect şi reuşea să îndeplinească toate sarcinile. Prostia o ajuta.

— Ceva veşti despre moştenitorul Burdum? îl întrebă ea la nişte brioşe cu brânză unse cu unt, scoase calde de la cuptor – Jack făcea nişte brioşe minunate!

— Veneticul ăla englez? Bătrânul Tom nu spune prea multe, dar nu cred că noul moştenitor are vreun gând să vină în Australia prea curând. Sunt prea multe lucruri care îl leagă de Anglia, mai ales de Londra.

— Pentru ce le spunem englezilor care vin aici venetici?

— N-am cunoscut pe nimeni până acum care să ştie, spuse Jack ridicând din umeri. Noul moştenitor nici măcar nu va şti că este un venetic până când nu va ajunge aici. Bătrânul Tom spune că e doctor.

— Şi Maude a spus asta, dar îţi mărturisesc că n-am luat-o în seamă. Edda se strâmbă. Dacă e să te iei după ea, este şi magnat.

— Imposibil. Sunt două lucruri opuse – altruist şi lipsit de scrupule. Ca şi când ar fi un sfânt şi un demon în acelaşi om, spuse Jack.

— Oh, ştiu o mulţime de oameni care sunt exact aşa. Edda zâmbi superior. Uită-te la cei care au genunchii lustruiţi de atâta rugăciune – nemernici îngrozitori!

— Asta îmi place la tine. Vezi şi partea ascunsă a lucrurilor.

— Mă ajută profesia. Nu poţi învăţa prea multe despre

natura umană de la mieii de carne, Jack, dar de la oamenii bolnavi, poți.

— Poate că de asta s-a făcut doctor moștenitorul Burdum. Nici banii nu te învață ce anume animă ființele umane. Jack îi luă ceașca și farfuria. Vino, te duc înapoi la spital cu mașina!

Cu sufletul plin de încântare, așa cum nu mai fusese de la pierderea lui Grace, Edda se întoarse la spital în camioneta veche și rablagită a lui Jack. Pentru ce am avut un asemenea șoc când mi-am dat seama că Jack este bărbatul potrivit pentru mine? Am fost întotdeauna atrasă de el, iar intimitatea prieteniei noastre e o dovadă pentru ceea ce simt. Și cu toate acestea, cele două ore de conversație relaxată din bucătăria lui, la un ceai și o prăjitură, au fost o revelație: *o parte din mine îl iubește!* Cum s-a întâmplat asta? Pentru ce s-a întâmplat asta? Nu vreau să mă mărit cu el, și mă rog ca nici el să nu-și dorească să se însoare cu mine, dar legătura dintre noi există, și este puternică, foarte puternică.

Eu vreau să călătoresc, vreau să evadez din Corunda după ce voi termina cursurile și voi deveni infirmieră, dar Jack îmi demonstrează ce frumos ar fi să călătorești în compania unei persoane iubite. Care ar fi acolo pentru a ne proteja reciproc slăbiciunile pe care le vădim, dar care ne-ar lăsa totuși suficientă libertate pentru a ne simți în largul nostru. Îl iubesc pe Jack, dar fără patimă, oare și el simte la fel pentru mine? Asta n-o știu. Nu mi-a dat încă semnalele cuvenite. Așa că mă mențin în expectativă și se menține și el în expectativă. Încredere? Oh, încredere! Nu există așa ceva.

Kitty observă cât era de fericită când intră.

— Edda, ai trecut în sfârșit peste despărțirea de Grace.

— Da, așa e, spuse Edda, dându-și jos cizmele și pantalonii de călărie. Îi stătea pe vârful limbii să vorbească despre Jack, dar n-o făcu – să lăsăm lucrurile așa cum

sunt. Ai ascultat pălăvrăgelile lui Maude despre moştenitorul Burdum? o întrebă ea.

— Am înțeles doar că este doctor. Mă întreb unde profesează?

— Habar n-am, răspunse Edda. Ştiu doar că este moştenitorul Burdum şi este rudă mai apropiată decât Jack Thurlow.

Tufts intră ca o vijelie în salon.

— Edda, programul de serviciu a fost schimbat. Trebuie să-ți iei zilele libere, dar apoi mergi în sala de operații. Fața ei drăguță se schimonosi. Ce noroc pe tine! Speram să fiu eu prima.

— Doctorul Finucan n-o să-ți dea drumul până când n-o să termini treaba pe care o faci pentru el, spuse Kitty impasibilă. Nu poți să le ai pe toate, Tufts.

— Ştiu, exact aşa cum ştiu că o să-mi vină şi mie rândul.

Oare pentru ce nu le-am spus nimic despre Jack? se întreba Edda în timp ce se îndrepta spre baie, ca să scape de mirosul de cal. Sunt *surorile* mele! Dar el n-a făcut niciun gest care să arate mai mult decât prietenie, şi ce-ar fi dacă s-ar îndrăgosti de Kitty? Nu, n-o să las să se întâmple aşa ceva! Oricât de mult aş iubi-o pe Kitty, n-o să mă dau la o parte s-o las să-mi distrugă viața.

Gând pe care a doua zi Edda l-a considerat straniu; din pură întâmplare ea şi Jack au dat peste Kitty care se plimba pe cărarea unde călăreau ei. Jack s-a purtat foarte corect, la fel şi Kitty, dar caii aveau chef să galopeze, iar lui Kitty, care era pe jos, îi displăcea să fie atât de aproape de animalele mari.

— Drăguță fată, spuse Jack după ce se aşezară pe buşteanul lor.

— Cea mai drăguță din lume, spuse Edda cu sinceritate.

Jack zâmbi larg.

— Dacă îți place genul ăsta, presupun. Dar tufişurile

îndesate de azalee nu mă încântă. Mie îmi plac plopii sofisticați.

Fu rândul ei să râdă.

— Ştii ce înseamnă sofisticat?

— Sunt o grămadă de lucruri pe care nu le ştii despre mine, spuse el enigmatic.

Secția pentru urgențe a Spitalului Regional Corunda avea o mică sală de operații potrivită pentru oprirea unei hemoragii sau pentru imobilizarea unor oase rupte până când pacientul putea fi transferat pentru alte intervenții mai importante în sala de operații mare şi complet echipată, care se afla în josul platformei, dincolo de locul unde se intersectau saloanele pentru bărbați şi cele pentru femei. Spitalul avea doi chirurgi, şi amândoi aveau şi cabinete particulare în încăperi învecinate: doctorul Ian Gordon era generalist şi gastroenterolog, iar doctorul Erich Herzen era ortoped, şi amândoi erau considerați chirurgi buni. Anestezist era doctorul Tony Watson, care se pricepea la administrarea cloroformului, eterului, gazului ilariant şi la injecții locale; avea şi o bună intuiție atunci când era necesar să-i dea pacientului puțin oxigen pentru a mai reduce din efectul anesteziei induse de gaz.

Când Edda a păşit pe uşile duble s-a trezit la intrarea într-o serie de încăperi dintre care numai una era sală de operație propriu-zisă: erau acolo o sală de dezinfectare, o sală de anestezie, o sală de sterilizare unde era depozitat şi sterilizat tot instrumentarul chirurgical, o încăpere unde se schimbau bărbații şi una pentru femei, o încăpere de depozitare a obiectelor voluminoase care ar fi putut fi necesare şi şase rezerve individuale unde erau ținuți pacienții care îşi reveneau după operație până când chirurgii îi considerau apți pentru a fi mutați înapoi în saloanele lor. Maternitatea, descoperise ea cu mult timp în urmă, era în altă parte – dar dacă mamele aveau nevoie de

cezariană, aceasta era făcută în sala principală. Obstetricianul, doctorul Ned Mason, era o legendă în Corunda; toți cei care aveau sub 40 de ani şi erau născuți în Corunda fuseseră aduşi pe lume de Ned Mason, care nu avea deloc intenția să se pensioneze.

Sora-şefă din sala de operații era un zbir pe nume Dorothy Marshall; avea sub comanda ei zece infirmiere şi două surori practicante. Toate infirmierele erau din West End şi lucrau tot timpul numai la sala de operații, dar sosirea Eddei anunța începutul unei schimbări care avea să se amplifice treptat în anii ce vor veni. În consecință şefa infirmierelor din sala de operație nu era încântată s-o vadă aici. Însă, pe de altă parte, înțelegea că abilitatea ei de a transmite cunoştințe unui lung şir de infirmiere practicante îi vor afecta radical bunăstarea viitoare. Din acest motiv era hotărâtă să facă din Latimer o bună infirmieră pentru sala de operații.

Edda a aflat că va începe chiar în sala de operații, ca infirmieră pentru „treburile murdare" – va curăța şi va freca instrumentele pentru cei care trebuiau să rămână perfect sterili. Datoria ei era să manevreze instrumentarul folosit, să-l spele şi să-l frece de orice particulă de țesut şi sânge, apoi să-l pună în sterilizator şi să-l fiarbă pentru douăzeci de minute, după care să-l ia cu un forceps steril şi să-l pună pe tăvi sterile acoperite cu pânză care mergeau apoi într-o autoclavă de sterilizare cu aburi. Era o muncă periculoasă şi neplăcută, în căldură şi te puteai arde sau opări în fiecare etapă a procesului de dezinfectare. Din pricina pericolelor, această sarcină se desfăşura pe o perioadă fixă. Înainte să se instaleze oboseala, infirmiera înceta aceste activități şi primea sarcini mai puțin laborioase pentru restul turei.

Sora-şefă din sala de operații acționa şi ca asistentă-şefă de la chirurgie şi închidea adesea incizia; dacă operația era extrem de dificilă, chirurgului i se alătura un alt doctor

calificat care se expunea bombănelilor sorei-şefe care ştia mai multe şi opera mai bine. Din nefericire ea nu avea o diplomă de doctor, astfel încât cei bogați, care aveau cunoştințe şi posibilitatea de a intenta un proces, erau mai puțin norocoşi decât săracii, care aveau parte de priceperea sorei-şefe indiferent ce s-ar fi întâmplat. Pe măsură ce cariera ei mergea înainte, Edda se delecta de multe ori şi râdea pe înfundate văzând cum privilegiile date de poziția socială şi bogăție nu garantau întotdeauna cea mai bună îngrijire medicală. Şi nici nu merita să fii un pacient dificil; o infirmieră care suferea din pricina răutății unui pacient avea la îndemână tot soiul de mijloace de a se răzbuna, de la laxative teribil de neplăcute până la provocarea unor mâncărimi extrem de neplăcute. Şi infirmierele erau oameni!

Edda a aflat că sora responsabilă cu instrumentarul chirurgical dădea la mână instrumentele chirurgului sau sorei-şefe şi le arunca pe cele folosite într-o tavă pentru ca sora responsabilă să le adune şi să le curețe. Una din cele câteva infirmiere prezente în jurul mesei de operație, cea care de obicei se ocupa de tampoanele de vată conform organizării sorei Marshall, avea drept sarcină numărarea tampoanelor băgate în interiorul inciziei. Dacă era vorba de o operație abdominală, tampoanele puteau fi de mărimea unor batiste de femeie şi erau înghesuite în cavitatea abdominală şi câte o duzină. Cu toate acestea, fiecare tampon trebuia recuperat înainte ca incizia abdominală să fie închisă. Dacă rămânea vreun tampon în interior, putea surveni moartea pacientului.

O infirmieră se învârtea pe lângă anestezist pentru a-l ajuta şi nu avea altă sarcină decât să facă ceea ce îi cerea acesta. De fapt, toate persoanele cu halat şi mască adunate în jurul mesei de operație aveau sarcini precise şi nu era admisă nicio greşeală. Echipa era formată din sora-şefă, o infirmieră practicantă şi alte cinci infirmiere, iar o a doua

echipă era gata în orice moment să le preia sarcinile în momentul în care sora-şefă ordona acest lucru. Asta se întâmpla de obicei la sfârşitul operației, dar dacă procedura era foarte lungă şi grea, echipa se putea schimba în cursul ei. Dar nici a doua echipă nu stătea degeaba; erau pacienți în convalescență de îngrijit, şi multe alte lucruri de făcut.

Spre marea ei satisfacție, Edda a descoperit că urmărirea unei operații nu-i provoca nici greață şi nici repulsie; era pur şi simplu prea interesant. Mâinile înmănuşate neobosite pline de picături de sânge, care aplicau un tub de metal pentru a aspira o sângerare puternică, obturarea îndemânatică a unei hemoragii intense cu ajutorul unui forceps arterial, modul îngrijit în care un întreg grup de instrumente numite hemostate erau adunate şi legate laolaltă pentru a nu incomoda desfăşurarea operației – fascinant! Adevărul este însă că scrâşnetul fierăstraielor care tăiau oase groase a fost un şoc – adio, baliverne romantice referitoare la mâinile delicate ale unui chirurg! Chirurgii aveau nevoie de nişte mâini ca ale mecanicilor de locomotivă.

Se pare că doctorul Gordon se bucura să aibă un public nou, pentru că sporovăia vesel în timpul unei operații de apendicită, asta numai ca s-o instruiască pe ea şi s-o enerveze pe cealaltă infirmieră practicantă din sală.

— Soră, observă că nu ne aruncăm pur şi simplu în mijlocul organelor din cavitatea abdominală – e prea periculos. Dar poți vedea clar colonul, care se află peste intestinul subțire, nu-i aşa? Da? Bun! Observă culoarea roz intens a interiorului cavității abdominale – primul semn al infecției care urma să se producă, dar am ajuns la timp, n-o să facă peritonită. Operația este destul de simplă pentru că cecumul se află aproape de suprafața ventrală, iar apendicele vermiform se iveşte din el. E o pacoste pentru că se infectează tot timpul! Se înghesuie acolo tot felul de

chestii care nu au unde să se ducă, cum ar fi mici bucăți de fecale întărite.

Oare trebuia să pună întrebări?

— Constipație, domnule?

El izbucni în râs.

— Ai greşit capătul colonului, soră.

— Deschideți şi intestinul propriu-zis, domnule?

— Aş vrea eu! Nu, intestinul conține materii fecale pline de germeni. Dacă deschizi intestinul şi laşi să se împrăştie în abdomen cât de puține materii fecale, provoci peritonită, infecție şi moartea. Vezi tu, nu avem medicamente care să omoare germenii. Aşadar, dacă fac o operație Billroth I sau Billroth II pentru a îndepărta o parte din stomac sau pilorul din pricina ulcerului sau a cancerului, este de o importanță capitală să prind în cleme capetele țesuturilor rămase, astfel încât să nu scape nimic din conținutul lor înainte de a le anastomoza.

Poți încerca acelaşi lucru dacă scoți intestinul din pricina cancerului în scopul de a face o anastomoză de la un capăt la altul, dar e foarte riscant. În cazul vezicii biliare e mai uşor, spuse doctorul Gordon. Ceea ce avem de făcut este să găsim o modalitate de a omorî germenii, pe cale bucală sau prin injecție. Haide, soră, pune întrebări!

Dar Edda nu îndrăznea să-i pună singura întrebare care o rodea cel mai tare: pentru ce erau atât de mulți chirurgi de origine scoțiană? Iar dacă nu erau chirurgi, păreau să fie ingineri, şi între astea *exista* o legătură.

Doctorul Herzen se născuse şi crescuse în Germania, iar spitalul din Corunda avea un noroc foarte mare să aibă un asemenea ortoped de talia lui; veneau pentru el şi pacienți din Sydney. Cel mai îngrozitor eveniment din cariera doctorului Herzog s-a petrecut în timpul Marelui Război, atunci când, în ciuda strigătelor de indignare ale locuitorilor oraşului, guvernul federal ultranaționalist l-a internat într-

un lagăr ca inamic străin şi i-a interzis dreptul de practică. Cum diploma lui medicală era obţinută la Universitatea din Sydney, toate astea n-au avut niciun sens, cu atât mai mult detenţia care a durat doi ani. Devoţiunea lui pentru Corunda era de înţeles, ţinând cont de înverşunarea cu care a luptat oraşul pentru a-l elibera, dar Corunda ştiuse ce face. De fel locuia în Sydney, pe Macquarie Street, dar el a ales să profeseze în Corunda, care a obţinut pentru el şi un paşaport britanic.

Zilele lui Herzen în sala de operaţie erau tot timpul pline, în timp ce doctorul Gordon nu era tot timpul ocupat. Ambii chirurgi îşi împărţeau activitatea în secţia de urgenţe şi la nevoie se puteau înlocui unul pe altul.

Edda a avut cea mai neobişnuită experienţă după ce a fost promovată responsabilă cu instrumentarul chirurgical. Sora-şefă decisese să o placă, ceea ce însemna că urma să primească toată gama de însărcinări din sala de operaţie în afară de cele ale sorei-şefe, dar chiar şi acelea urmau să fie menţionate în treacăt.

Gordon şi Herzen operau împreună, cu Herzen mâna întâi, şi fără anestezie.

— Pacientul este în comă şi este pregătit, spuse sora Marshall în timp ce curăţau instrumentarul. Doctorul Herzen o să încerce să îndepărteze un hematom subdural – un cheag de sânge care s-a format pe suprafaţa exterioară a creierului şi apasă pe el. Asemenea cheaguri continuă să absoarbă fluide şi să se umfle. Pentru că craniul este o cutie osoasă, protuberanţele care continuă să se umfle nu au loc. Aşa încât, chiar dacă creierul în sine nu este afectat de cheagul extern, este afectat ca rezultat al faptului că este apăsat. Dacă presiunea nu este înlăturată, apăsarea va provoca moartea. Iar chirurgii noştri vor încerca să înlăture presiunea extirpând cheagul de sânge.

— De unde ştiţi că pacientul are un hematom subdural?

întrebă Edda. Nu există nicio investigație care să dovedească asta, nu-i aşa?

— Coma, convulsiile epileptice pe o singură parte a corpului şi o pupilă mai mare decât cealaltă – ultimul simptom este un semn clasic al unui hematom subdural, îi răspunse sora-şefă. Nici radiografiile nu arată cheagul, dar doctorul Herzen este sigur că va găsi un cheag uriaş pe partea dreaptă a cortexului fronto-temporal. Pacientul şi-a pierdut capacitatea de a vorbi, semn care indică această zonă, iar doctorul Gordon este de aceeaşi părere.

— N-ar fi trebuit s-o puneți mai degrabă pe sora Trimble responsabilă cu instrumentarul?

— Ca să fiu sinceră, nu. A trebuit să împrumutăm unele dintre instrumente de la Sydney, iar Trimble nu ar şti despre ce este vorba, în timp ce tu eşti familiarizată cu instrumentele chirurgicale neobişnuite, chiar dacă numai din cărți. Cu puțin noroc, n-o să fie nevoie de niciunul dintre ele, dar…

Şefa supremă se pronunțase. Edda se urcă pe scaunul aflat exact lângă sora-şefă, simțind că eforturile ei de a se instrui dăduseră roade.

După ce a făcut o mică incizie în scalp şi a dezvelit osul, doctorul Herzen a apucat ceva ce părea copia fidelă a unei coarbe obişnuite. Burghiul ei era rotund, gol pe interior, dințat şi cu un cui în centru; era cam de dimensiunea unei jumătăți sau a unui sfert de penny. Când chirurgul a început să învârtească de mânerul coarbei, burghiul a început să pătrundă în os, iar doctorul Gordon curăța cu grijă particulele umede de praf de os produs de burghiul care pătrundea tot mai adânc.

— Am ajuns la suprafața creierului – fii atent, îl preveni Herzen.

După o clipă burghiul se retrase cu o bucată de os de mărimea unei jumătăți de penny în el. Chirurgii se

înghesuiră să privească; Edda nu putea să vadă.

— E negru de la sângele de sub dura mater, Erich – nu te-a înşelat nasul! spuse doctorul Gordon încântat.

— Aspiratorul e pregătit?

— Da.

— O să fac o incizie în dura mater – soră, infirmierele tale sunt pregătite să se ocupe de pacientul nostru dacă acesta îşi revine şi intră în panică?

— Da, domnule.

Doctorul Herzen făcu două mici incizii în cruce, cu o foarfecă mică, curbată, cu vârful ascuțit; imediat țâşni un lichid negru şi gelatinos, iar doctorul Gordon se puse pe treabă cu tubul de aspirație.

Pacientul, care era încă în comă, nu s-a trezit după ce presiunea de pe creierul său a fost înlăturată, aşa că cei doi chirurgi au aşteptat să vadă dacă hemoragia continuă, sau dacă în zona vătămată sângele se coagulează corespunzător. În cele din urmă doctorul Herzen oftă uşurat.

— Cred că putem să închidem operația, Ian.

Discul din os fu pus cu grijă înapoi la locul lui, apoi aşchiile de os tasate în jur; patru suturi ale scalpului, şi craniotomia se încheiase. Pacientul începu să se mişte.

— Erich, de ce n-ai folosit un trepan? întrebă doctorul Gordon.

— Nu-mi place, veni răspunsul. E periculos să străpungi prea departe când ajungi la suprafața creierului. E foarte potrivit pentru băieții din Sydney care fac chestia asta tot timpul, dar eu de câte ori sfredelesc găuri într-un craniu? Mai bine să fii precaut decât să-ți pară rău. Coarba e mai uşor de controlat, eu aşa consider.

— Am înțeles şi am băgat la cap pentru viitor.

O săptămână mai târziu, când pacientul a plecat acasă fără să fie afectat prea rău de rana de la cap, Edda a privit acest lucru ca pe un mic miracol; şi-a jurat că într-o bună zi

îi va vedea pe adevărații neurochirurgi operând la Spitalul Queen's Square din Londra. Poate că până atunci fantoma lui Victor Horsley n-o să mai pedaleze pe bicicleta lui prin Bloomsbury, dar mai existau şi alții, iar în acea parte a Londrei erau o mulțime de spitale celebre.

După doi ani de instruire, cele trei surori Latimer care mai rămăseseră erau bine instalate în noua lor îndeletnicire; fețele lor ascunse sub bonetele caraghioase ca nişte aripi erau bine cunoscute tuturor, de la sora-şefă Newdigate şi directorul Campbell până la infirmierele din West End, îngrijitoare şi brancardieri, şi fiecare din ele îşi descoperise o preferință pentru un domeniu anume, deşi nici uneia nu-i plăcea lucrul în azilul de boli mintale.

Eddei îi plăcea cel mai mult să lucreze la sala de operații şi la urgențe. Motivele erau limpezi ca lumina zilei: dramatismul, atmosfera intensă de urgență şi pericol asociate fiecărui pacient, cu excepția răniților care se deplasau pe picioarele lor. Operația va decurge fără probleme, sau pacientul va provoca unele neaşteptate, uneori şocante, lucru care va transforma operația într-o cursă pentru viață? Imposibil de spus. De la nenorocirile Marelui Război chirurgia avansase rapid, dar existau încă foarte multe probleme care nici nu începuseră să fie abordate. Odată cu sfârşitul perioadei de instruire şi obținerea calificării de infirmieră, Edda a hotărât că cel mai bine i se potrivea viața de infirmieră la sala de operații.

Silueta ei subțire şi înaltă atrăgea atenția bărbaților, iar acest lucru nu putea fi negat, pentru că avea lipici la bărbați; totuşi Latimer nu era o devoratoare de bărbați, nu părea să observe vreodată privirile care i se aruncau, trecea peste comentariile lor cu o ridicare din umeri şi îi refuza scurt pe cei care îşi adunaseră curajul să o invite să iasă cu ei. Cu excepția, bineînțeles, a lui Jack Thurlow, cu care continua să aibă o prietenie adevărată. Pentru că, deşi îl

iubea, nu avea nici cea mai mică intenție să pună pretențiile lui sentimentale înaintea carierei de infirmieră. Nu, Jack Thurlow va trebui să mai aştepte ceva timp până când ea va face vreo mişcare în privința lui… Şi chiar şi atunci, o parte din ea şovăia în privința căsătoriei. Bănuia că o viață petrecută alături de Maude îi influențase în sens negativ părerea despre căsătorie sau poate că era mai sincer din partea ei să spună că o parte din ea pur şi simplu se revolta să accepte rolul de subordonare pe care îl solicita viața de femeie măritată.

— Presupun că e logic, le spuse ea lui Tufts şi Kitty într-o seară după ce toate trei îşi terminaseră serviciul, ca femeile să le fie subordonate bărbaților într-o căsnicie. Ele poartă şi cresc copiii, care o duc mai bine sub îngrijirea mamelor decât sub îngrijirea supraveghetorilor sau chiar a dădacelor. Dar cu toate acestea nu mi se pare corect.

— Atunci nu te mărita, spuse Tufts, zâmbind cu gura până la urechi. Eu n-o voi face.

— Oh, amândouă vorbiți prostii! strigă Kitty. O carieră e foarte bună, dar cum rămâne cu dragostea şi prietenia?

— Ce-are a face dragostea cu camaraderia? întrebă Edda.

— Totul! Oh, mă necăjeşti intenționat! În mod sigur înțelegi că iubirea fără ca partenerii să se placă este sortită eşecului, nu? Iubirea şi tandrețea trebuie să existe amândouă.

— Bărbații care mi-au inspirat-o pe una cu siguranță nu mi-au inspirat-o şi pe cealaltă, spuse Edda cu ochi scânteietori.

— Oh, da, şi bineînțeles, tu eşti atât de experimentată! Edda Latimer, tu eşti o impostoare, spuse Kitty cu dezgust.

Eddei îi stătea pe vârful limbii să pomenească de Jack Thurlow, dar nu o făcu. Cumva Jack era secretul ei, al ei şi numai al ei. Mai ales acum când se vedeau regulat. Oh, doar ca prieteni, prieteni buni în acea manieră destul de discretă

pe care ea o impusese încă de la început. Pentru că Edda era foarte mândră; nu avea de gând să-şi arate vulnerabilităţile în faţa nici unui bărbat, nici măcar a lui Jack Thurlow. El trebuia să creadă că ei nu-i prea păsa de iubire şi cu atât mai puţin de un flirt întâmplător; pentru ea, faptul că el era bărbat era un simplu accident al sorţii, fără vreo importanţă pentru relaţia lor. Nicio privire ademenitoare sau invitaţie înfocată din partea ochilor *ei.*

— Tu eşti hotărâtă să călătoreşti după ce îţi obţii diploma, îi spuse Kitty pe un ton acuzator Eddei.

— Da, bineînţeles. Oh, zău, Kitty, nu-mi spune că vei îndura aceşti trei ani numai ca să obţii o slujbă la Spitalul Regional Corunda ca soră începătoare! spuse Edda uimită.

— Eu *iubesc* Corunda! protestă Kitty. Pentru ce să călătoreşti, ca să vezi încă şi mai multă suferinţă umană decât avem aici?

— Nu vorbi aşa, Kitty, îi spuse Tufts tăios.

— Nu, nu, Tufty, n-am vrut s-o spun la modul ăsta nefericit, sincer! Dar eu chiar iubesc Corunda şi vreau să mă mărit cu un bărbat pe care să îl iubesc şi să-mi şi placă, de preferinţă chiar aici, în Corunda.

— Te amăgeşti singură, spuse Edda, turnând ceai.

— Înţeleg, spuse Tufts mai binevoitoare şi îi zâmbi surorii ei gemene. Oricum, la fel ca Edda, şi eu am de gând să călătoresc şi să practic meseria de infirmieră în diferite specializări.

— Noi nu ne-am despărţit niciodată, spuse Kitty pufnind.

— Nici Edda şi Grace n-au fost despărţite, dar odată ajunse la vârstă adultă e mai mult ca sigur că ne vom despărţi. Edda este infirmieră, dar Grace preferă să fie soţie. Şi cu noi se întâmplă acelaşi lucru. Eu sunt infirmiera, tu eşti soţia, spuse Tufts.

— Oh, ajunge! strigă Edda, bătând în masă.

La următoarea întâlnire cu Jack Thurlow pe cărarea de

călărie, Edda a făcut ceva ce nu şi-a putut explica niciodată după aceea, nici chiar după ani buni, când timpul şi distanţa o făcuseră să se gândească cu detaşare: l-a întrebat dacă i-ar plăcea s-o întâlnească pe sora ei geamănă, Grace.

Stăteau ca doi camarazi pe buşteanul lor, iar el îşi răsucea o ţigară cu mâinile lui pătrăţoase şi bronzate care o fascinau pe Edda, în timp ce oasele de sub pielea netedă le puneau în mişcare; nu erau mâini de muncitor manual, cu toate că el spunea că muncea pământul. Mâinile lui erau ale unui şef, nu erau nici crăpate, nici bătătorite.

Degetele lui se opriră; o privi pe sub sprâncene cu privirea aceea pătrunzătoare şi scrutătoare pe care i-o arunca atunci când era surprins.

— S-o întâlnesc pe sora ta Grace? repetă el.

— Da, dar numai dacă ţi-ar face plăcere, spuse ea repede. Uneori îmi dau seama că niciodată nu m-am prezentat cu tine în societate aşa cum era de aşteptat. Ridică din umeri cu nonşalanţă. Poţi foarte bine să refuzi, Jack, şi vorbesc serios când spun asta. Luă o expresie plictisită. N-o să fie prea palpitant. Grace este însărcinată şi va naşte cam peste trei luni, şi este destul de plină – chicoti – bun joc de cuvinte! – de inteligenţa ei de a face un lucru unic, uluitor.

El râse din inimă, dar ironic.

— Biata Edda! Mă rogi fiindcă vrei să te însoţească cineva. Probabil că ţi-ai amânat îndelung vizita.

— Cât de bine mă cunoşti! Vii? Spune nu!

— Mi-ar plăcea s-o cunosc pe geamăna ta, deşi îmi stă mintea în loc la gândul că voi vedea două Edda. Sunteţi gemene identice?

— La naştere am fost, dar viaţa ne-a mai şters din asemănări. Geamăna mea arată ca mine, dar are o personalitate mult diferită de a mea şi mai puţin copleşitoare. *Nu e* altă Edda!

— Asta îmi ia o piatră mare de pe inimă.

— Prostii! Când te-am copleşit eu pe tine?

— Niciodată, recunosc. Câteodată îmi doresc s-o fi făcut.

— Casa lui Grace este pe Trelawney Way, spuse Edda, schimbând subiectul. Numărul zece. Ne întâlnim acolo... când?

El îşi aprinse ţigara.

— Când ai următoarea după-amiază liberă?

— Marţi.

— Te iau din faţa spitalului la trei.

— Nu, ia-mă de la primărie!

Şi asta a fost tot. În loc s-o însoţească, Jack a încălecat, şi-a ridicat pălăria în direcţia ei şi a plecat în galop.

Edda rămase privind, stupefiată de modul în care se retrăsese. „Proasto! Era periculos să schimbi ceva într-o relaţie, şi totuşi trebuia să meargă mai departe şi s-o facă! Pentru ce? Pentru acelaşi motiv”, îşi spuse ea în timp ce călărea înapoi către grajdul parohiei, „care odinioară m-a făcut să pun piciorul scaunului pe capul şarpelui. Să văd dacă pot. Ce e cu mine de nu pot să las lucrurile aşa cum sunt? E viu sau mort? Toţi ceilalţi ar fugi, dar Edda rămâne să cerceteze, să experimenteze”.

Jack Thurlow se îndepărta călare, întrebându-se pentru ce fusese de acord s-o întâlnească pe Grace Olsen născută Latimer, deşi în adâncul fiinţei lui avea simţământul neplăcut că o făcuse pentru că Edda Latimer îl fascina. Dacă nu ar fi fost aşa, nu s-ar fi obosit cu aceste galopuri nebune de care nu avea nevoie, în fiecare zi era în şa şi tânjea să mai facă şi pauze. O dorea fizic foarte intens, dar era un bărbat care îşi putea controla pasiunea, şi nu avea nicio intenţie să se predea în faţa Eddei. Elegantă, sofisticată, conştientă de atracţia sexuală pe care o exercita, răspândea în jurul ei un aer de senzualitate pe care, din experienţa lui, îl considera rar întâlnit la cineva atât de bine-crescut. O virgină adevărată, care alesese ea însăşi să fie

aşa; mica înfumurată încă nu întâlnise pe nimeni suficient de bun pentru ea. Îşi dădea seama că şi ea era atrasă de el, dar abandonase gândul, considerând că era un semn de plictiseală din partea ei. Era o tânără care visa la o viață mai palpitantă şi mai intensă decât cea pe care i-o oferea Corunda.

Pentru moment căsătoria nu figura în planurile ei, iar în ale lui nu figurase niciodată; un motiv bun pentru a nu întreprinde nimic – nimicurile astea se puteau sfârşi cu o sarcină. Aşa că, îşi spuse el vesel în timp ce se întorcea pe cărarea de călărie în direcția casei lui, probabil că acceptând invitația Eddei era cel mai bun mod de a o readuce pe fată la lucruri obişnuite: o soră care nu cunoscuse sarcina împreună cu o soră însărcinată, parte integrantă a societății din Corunda, pe care el o ura cel mai mult.

Când bătrânul Tom Burdum îi trecuse în proprietate *Corundoobar* fără niciun fel de obligații ulterioare, Jack Thurlow se simțise complet împlinit în această lume a lui şi era fericit. Copil al fetei bătrânului Tom, avusese de îndurat o copilărie furtunoasă plină cu urcuşuri şi coborâşuri financiare şi sociale spectaculoase care încă îl tulburau, şi fuseseră atât de multe şi de diferite. Rezultatul cel mai important era – în mintea lui Jack, în orice caz – că avea o groază permanentă de Gemenii Răului – Banii şi Puterea. O groază care îl determinase să refuze să fie principalul moştenitor al lui Tom, şi îl obligase pe bătrân să pornească în căutarea unui nou moştenitor, doctorul englez. Ei bine, îi ura succes bătrânului Tom!

Cu două mii de hectare, *Corundoobar* nu era cea mai mare dintre proprietățile Burdum; era un ținut bogat, unde un om nu avea nevoie de mii de hectare pentru a o duce bine ca crescător de animale sau agricultor. Stratul de sol fertil era adânc, căderile de ploaie mai mari şi mai constante decât în majoritatea locurilor din Australia, iar platoul mai

înalt în care se afla ținutul îi conferea o climă mai blândă, cel puțin în timpul celor şase luni de vară.

Jack muncise la *Corundoobar* încă de la 18 ani, de când se întorsese de la şcoala cu internat din Sydney; educația lui fusese excelentă, atâta câtă fusese, dar el se hotărâse să nu arate acest lucru, preferând să afişeze imaginea unui crescător de animale nătâng care se apucase să producă miei pentru carne şi, mai recent, să crească cai arabi pentru călărie. Caii arabi de călărie erau prea mici pentru mulți dintre bărbați, dar erau ideali pentru doamne şi toată lumea ştia că femeile erau înnebunite după cai. Bătrânul Tom luase în derâdere afacerea lui, dar fusese obligat să-şi înghită vorbele când Jack se descurcase de minune cu caii lui arabi încă de la început. În prezent Jack începuse să meargă cu caii lui arabi la târgurile agricole din stat; ambiția lui era să meargă la Târgul Regal de Paşte de la Sydney, cel mai mare şi mai important eveniment pentru crescătorii de vite din întreaga Australie.

Proprietatea *Corundoobar* se întindea pe o colină în formă de con, ale cărei coaste coborau către un teren minunat înconjurat pe trei sferturi de apele râului Corunda, care formau un şir de iazuri naturale ce nu secau niciodată; o morişcă acționată de vânt punea în mişcare o pompă care ducea apa în jgheaburile din padocuri, în timp ce grădinile casei erau atât de aproape de apă încât pentru a le uda era suficient un turn de apă care le alimenta prin cădere naturală. Pentru apa de băut existau rezervoare subterane care erau alimentate de apa de ploaie scursă de pe acoperişuri.

Era casa originală Burdum, construită din blocuri de calcar în formă de pătrat, cu acoperiş înclinat din tablă ondulată şi o verandă largă de jur-împrejur. Grădinile erau luxuriante şi înverzite, un mozaic de flori din septembrie până în aprilie; acum, în toiul primăverii, toate plantele care

făceau flori erau în plină dezvoltare. De fiecare dată când ocolea colina pe Doobar Road şi vedea casa, Jack simţea cum i se opreşte respiraţia, iar inima îi bătea cu putere în piept aşa cum nu o făcuse niciodată pentru o femeie. Cel mai frumos loc din lume, care era de fapt şi de drept al lui pentru totdeauna!

Deşi se simţea lipsa unei mâini de femeie, casa aceasta a unui bărbat neînsurat era îngrijită şi curată. La fel ca mulţi alţi bărbaţi, Jack Thurlow ştia să gătească, să îşi coasă nasturii, să facă un tiv, să cârpească ciorapii, să frece podelele şi să scoată rufele albe ca zăpada de la spălat; adeseori în vremea copilăriei nu existase nimeni altcineva care să facă aceste lucruri, aşa încât căzuseră în sarcina lui, şi era mândru de priceperea lui la treburile gospodăreşti. Ca şi educaţia, şi ele făceau parte din secretul lui: era un bărbat la care simţul datoriei era mult mai puternic decât orice alt sentiment, pentru că era un bărbat care făcuse ceea ce făcuse din datorie, nu din iubire, pentru că ştia că datoria era o stăpână crudă. Pentru Jack Thurlow nimic nu era mai rău decât să te laşi exploatat din datorie şi să nu primeşti nici măcar o fărâmă de iubire în schimb. Aşa că îşi ţinea secretele ascunse, rugându-se să poată trăi aşa până la sfârşitul zilelor, fără să fie responsabil faţă de nimeni, fără să fie dator nimănui cu nimic. Asta îl atrăgea la Edda Latimer; nu va fi niciodată o povară pentru el, indiferent ce i s-ar întâmpla în viaţă. În timp ce geamăna ei, avea el o bănuială, era o povară pentru toţi cei care o cunoşteau, începu să râdă.

— O povară pentru Edda, niciodată pentru mine, îşi spuse.

Când Jack opri în faţa primăriei din Corunda la volanul unui Daimler, Edda clipi nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Frumoasă maşină, spuse ea, permiţându-i să-i deschidă portiera.

— Tom mi-o împrumută când am nevoie de ea.
— Puteam să mergem pe jos, nu e departe.
El făcu o grimasă.
— Nu ar fi fost un gest cavaleresc, Edda. Pentru ce nu mi-ai dat voie să te iau de la spital?
— Ca să aibă toți ce cleveti? Nu, mulțumesc.
Ea observă că era îmbrăcat aşa cum se cuvenea într-un costum din trei piese şi arăta inabordabil într-un mod straniu. Bineînțeles că regretase că îl invitase încă din momentul în care o făcuse; în această clipă, faptul că îl vedea în costum o descumpănea total, aşa că nu spuse absolut nimic până când nu intrară pe Trelawney Way, care pornea în sus pe colină din George Street, pe o porțiune bună din oraş. Cartierul West End era la trei kilometri şi jumătate distanță.
— Căsuța cu crem şi cu verde de acolo, îi spuse ea.
Se lăsă din nou tăcerea; îl lăsă să o ajute să coboare din maşină, dându-şi seama cu groază că perdelele de la fiecare fereastră a fiecărei case din împrejurimi erau trase puțin pe furiş. Oh, vecinii! apoi Jack deschise poarta gardului din lemn şi o însoți pe alee până la uşa din față, de pe verandă. Observă că cineva lucrase în grădină, care nu se ridica la pretențiile din Corunda; trandafirii nu erau aşa înfloriți pe cât ar fi trebuit, aveau păianjeni roşii şi pete negre pe frunze. Pe de altă parte, Grace nu se ocupase niciodată cu grădinăritul. „Sunt egoistă”, îşi spuse Edda, „ar fi trebuit să-mi rezerv din când în când o zi liberă ca s-o ajut. Nici Bear nu se ocupă de grădină, nici măcar atunci când este acasă. Unde sunt azaleele şi rododendronii? Panselutele şi lobeliile?”
Apoi Grace apăru în uşa deschisă şi îi pofti înăuntru, cu o expresie evidentă de surprindere întipărită pe față.
— Edda mi-a spus că vine cu cineva, dar mărturisesc că nu m-am aşteptat deloc să fiți dumneavoastră, dragă

domnule Thurlow, turui Grace în cel mai frumos stil al lui Maude. Luați loc, vă rog!

„Oh, biata tânără!” îşi spuse Jack Thurlow aşezându-se destul de stângaci pe un scaun nepotrivit. „Seamănă atât de mult cu Edda, şi totuşi e atât de deosebită de ea! Foarte atrăgătoare, mai ales că sarcina îi făcea chipul să strălucească, şi totuşi lipsită de vitalitate, fără niciun pic de vioiciune”.

— Spuneți-mi Jack, i se adresă el zâmbind.

Gheața fusese spartă; curând Grace şi Jack râdeau, ochii ei cenuşii mari străluceau, căci el o făcea să se simtă în largul ei – ascunzându-şi cu grijă mila – iar ea, fără îndoială teribil de însingurată, închisă aici cât era ziua de lungă, înflorea datorită atenției pe care i-o acorda el în maniera lui obişnuită.

În timp ce ei doi vorbeau, Edda avu posibilitatea să cerceteze casa aşa cum nu o mai făcuse până atunci, absorbită întotdeauna mult prea mult de Grace ca să poată găsi o clipă liberă. *Dar casa se schimbase!* Cât trecuse de la ultima ei vizită aici? O lună? „Nu, Edda, sunt cel puțin trei luni. O invit întotdeauna la masă la Parthenon ca s-o eliberez din închisoarea ei la domiciliu, detest să vin în Trelawney. Şi acum, uite! Oh, Doamne, de ce n-am supravegheat-o cu mai multă vigilență pe Grace, dar şi casa?”

Locul era mobilat ca reşedința unor bogătaşi! Avea un covor persan uriaş în salon. Şi paravanul ăla grozav din abanos cu intarsii. Scaune de sufragerie tapisate. Grace, Grace, ce ai făcut?

— Jack, o să te lăsăm puțin singur, spuse ea de îndată ce putu face acest lucru fără să bată la ochi, iar eu şi Grace o să pregătim ceaiul.

În momentul în care uşa bucătăriei se închise, Edda îşi apucă un pic cam brutal sora geamănă de umăr şi o zgudui.

— Grace, când ai cumpărat toată mobila asta?

Grace strălucea.

— Nu-i aşa că e minunată, Eds? Cam acum patru luni m-am întâlnit din întâmplare cu Maude şi cu doamna Enid Treadby şi m-au dus la un magazin grozav, undeva pe şoseaua spre Melbourne – cu tot felul de lucruri superbe! Oamenii vin din Canberra ca să cumpere de acolo.

Furia se stinse; Edda îşi privi disperată sora.

— Oh, Grace, eşti... eşti *idioată!* Ei bine, nu ai nimic altceva de făcut decât s-o returnezi. Nu poţi trăi fără *ceva* bani în bancă, iar tu ai cheltuit mai mult decât cele cinci sute de lire ale tale, nu-i aşa? Să nu-mi spui că Bear te-a lăsat să cheltuieşti şi toţi banii lui!

— Bineînţeles că m-a lăsat, sunt soţia lui, spuse Grace pe un ton afectat. Asta e mobilă *adevărată,* valoarea îi creşte cu timpul!

— E un proverb vechi, surioară, trebuie să te întinzi atât cât te ţine plapuma, îi spuse Edda obosită. O imiţi pe doamna Enid Treadby, care e suficient de bogată să-şi cumpere mobilă căreia o să-i crească valoarea. Oh, nesocotito! Mama noastră vitregă te-a împins să faci asta, ştiu că ea a făcut-o, ticăloasa! Maude a fost cea care a făcut-o, nu doamna Treadby.

Grace plângea deja.

— Nu pot s-o returnez, Edda, am *cumpărat-o!* se văicări ea. Îmi place mult de tot şi îi place şi lui Bear. Spune că am cele mai bune gusturi din lume.

— Pune ibricul de ceai pe aragazul tău modern, Grace, altfel o să pară că ne neglijăm oaspetele, spuse Edda cu un oftat. Grace, pe viitor să vii la mine înainte de a cheltui şi un singur penny pe ceva care nu e necesar în cămară sau în răcitor, auzi ce-ţi spun?

Vizita luă cumva sfârşit până la urmă; Edda stătea pe scaunul din faţă al Daimlerului şi nu scotea un cuvânt.

— S-a întâmplat ceva, spuse Jack.
— Chiar s-a întâmplat.
— Mă pricep foarte bine să ascult.
— Ştiu, dar sunt probleme de familie, Jack. Hai să spunem doar că uitasem cât de fraieră poate să fie Grace, e bine aşa?
— Ah, sărăcuța Grace! Sunt de acord că e fraieră, Edda. Nu eşti de părere că asta e firea ei? Atunci când eşti deştept şi inteligent şi eficient, problema este că există atât de mulți oameni care nu sunt deştepți, inteligenți şi eficienți – sau poate că nu există niciunul. Dar cu toate astea ea e o mică ființă adorabilă. Pun pariu că îi dă o grămadă de bătăi de cap soțului ei, dar el crede probabil că iubirea pe care i-o oferă merită toate aceste lucruri. Astea sunt dificultățile pe care le au întotdeauna femeile ca tine, Edda. Pentru fiecare strop de inteligență din mintea ta, ai fost obligată să renunți la cel puțin un strop de iubire.
Ce durere! O străbătu ca un spin de foc înghețat, dar Edda Latimer mai degrabă ar fi murit decât să lase să se vadă durerea provocată de cuvintele acestui mic Dumnezeu.
— Astea sunt curate prostii, spuse ea pe un ton zdrobitor. Parcă ar fi luate dintr-o revistă pentru femei.
— L-aş numi mai degrabă un exercițiu de contabilitate. Debitele trebuie să fie egale cu creditele, e o lege a naturii. Creditele lui Grace sunt măsurate în iubire, în timp ce ale tale sunt măsurate în inteligență. Oh, nu în totalitate, adăugă el, iar ochii îi licăriră în fața enervării care se citea în ochii ei, dar iubirea nu va fi niciodată suficientă pentru tine. Recompensa ar fi mult prea efemeră, ca şi când ai încerca să vezi cum se evaporă apa.
— Dar dragostea ar fi suficientă pentru tine? îl întrebă ea rece.
— Nu, din nefericire n-ar fi. Oricum ziua de astăzi a rezolvat o enigmă care m-a frământat întotdeauna în

privința gemenilor.

Timp de o clipă Edda se gândi să nu muşte momeala lui, apoi admise că dacă nu ar fi făcut-o, el nu i-ar fi spus. Niciodată.

— Şi ce enigmă te frământa atât de mult?

— Pentru ce există gemeni până la urmă? spuse el. Sunt prea multe lucruri cu care ar trebui să fie înzestrată şi o singură persoană, dar împărțite la doi, rezultă un amestec mai sărac şi mai neomogen.

— Deci un geamăn este o ființă umană inferioară?

— Mai mult diferită decât inferioară.

— Crezi că Grace a primit toată iubirea, iar eu am primit mintea?

— Nu tocmai. Doar că ei i-ar trebui ceva din judecata ta sănătoasă, iar ție ți-ar trebui ceva din compasiunea ei.

— Mie nu-mi pare rău că m-am ales cu mintea. Grace o să aibă de suferit.

— Nu şi dacă are un soț bun.

Eddei îi apăru în minte fața blondă ca de gheață a lui Bear; zâmbi şi strânse mâna lui Jack de pe volan.

— Atunci o să-i fie bine. Bear Olsen este un om foarte bun care va avea întotdeauna grijă de ea. În vocea ei se strecură îndoiala. Adică, dacă o poate opri să cheltuiască bani. Ce ciudat! Nu mi-am dat seama niciodată până acum că este mână spartă, până acum când am văzut mobila aia scumpă. N-a mai lăsat nicio lețcaie în bancă.

— Bănuiesc că până acum nu a fost niciodată liberă să cheltuiască.

— E adevărat, mama noastră vitregă era stăpână în casă. Şi totuşi mama noastră vitregă a încurajat-o să cumpere mobila.

Când se ivi clădirea primăriei, maşina se opri.

— Dă-mi voie să te las la spital, insistă el.

Dar Edda era deja afară din maşină şi îi zâmbea radioasă.

— Nu, mulțumesc. Ne vedem la o partidă de călărie, rămâne stabilit?

Râsul lui răsună plin de viață.

— Pentru o vreme, fără partide de călărie, Edda. Tu şi cu mine o să ne petrecem timpul liber la Grace, lucrând în grădină. Lui Grace i-a crescut burta prea tare ca s-o îngrijească, iar Bear e plecat. Cel puțin atâta lucru putem să facem. Când eşti liberă?

— Mâine, răspunse ea apatic.

— Atunci ne vedem aici mâine-dimineață la unsprezece. Aş veni mai devreme, dar trebuie să cerşesc, să împrumut sau să fur butaşi şi răsaduri de la Hannah, Enid şi de la cine s-o mai nimeri ca să umplem straturile alea goale. O casă în Corunda fără rododendroni şi azalee? Un prun sau doi? Narcise ascunse prin iarbă?

Încă vorbea în timp ce se îndepărta, lăsând-o pe Edda să se uite după el cu gura căscată, ca şi când ar fi fost un duh care dispare.

În cele din urmă se întoarse şi începu să-şi târască picioarele spre poarta laterală a spitalului, cu gândurile învârtejindu-i-se în cap. Privind retrospectiv evenimentele, habar nu avea ce s-ar fi aşteptat să se întâmple, în afară de a bea o ceaşcă de ceai într-o ambianță prietenoasă cu sora ei geamănă, de care Jack întrebase într-adevăr din când în când. Dacă Edda ezitase să le facă cunoştință, faptul se datora credinței ei că Jack s-ar putea îndrăgosti de sora ei mai delicată. Însă se părea că lui îi era milă de Grace – de ce acest lucru era şi mai supărător?

Apoi Edda îşi puse ordine în avalanşa de emoții, îşi recăpătă stăpânirea de sine şi în minte îi reveni imaginea lui Grace din această după-amiază. Deosebit de frumoasă, aşa cum aveau tendința să fie femeile însărcinate, cu o burtică de şapte luni, dar care nu o făcea încă să pară greoaie, cu ochii ei mari şi cenuşii plini de iubire pentru – oh, pentru

toată lumea! Extraordinar cum un bărbat atât de puțin versat ca Jack Thurlow simțise şi el acest lucru, dorința nestăvilită pentru iubire a lui Grace. Ea nu încercase absolut deloc să-l captiveze, dar el nu era imun la tipul de farmec al lui Grace, la aerul ei de stângăcie neajutorată. Edda nu avea nici urmă de stângăcie în ea, disprețuia stângăcia, şi presupusese că şi Jack va proceda la fel. Fusese un şoc neplăcut să descopere că nu era aşa.

Tufts stătea în salon înconjurată de cărți, dar Kitty nu se vedea pe nicăieri – da, era de serviciu la secția pentru copii, ca de obicei. Ciudată chestie! Kitty îşi dorea cu ardoare să fie de serviciu la secția pentru copii şi se părea că sora-şefă era pregătită să-i satisfacă dorința.

— Tufts! o strigă Edda pe un ton dojenitor, aprinzând focul sub ibricul de ceai. Nu te plictiseşti niciodată să fii geamăna capabilă şi inteligentă?

— O ceaşcă cu ceai? Oh, da, te rog! Tufts îşi ridică privirea, şi ochii ei căprui radiau. Geamăna puternică, asta cred că vrei să spui de fapt, răspunse ea.

— Oare?

Edda îşi privi pătrunzător Sora vitregă şi se încruntă. Şi Tufts era foarte drăguță, dacă cineva o vedea în lipsa lui Kitty care o eclipsa. Aceeaşi față plăcută, acelaşi nas drept, aceiaşi ochi mari, aceeaşi frunte boltită. Tenul ei era o idee mai şters, mai puțin impresionant decât al lui Kitty, şi îşi arăta rar gropițele din obraji, dar în absența lui Kitty era o fată superbă. Pentru ce lumea nu vedea niciodată acest lucru?

— Păi, nu cred că vrei să spui de fapt că Grace şi Kitty sunt proaste sau nepricepute, spuse Tufts nedumerită, pentru că nu sunt aşa. Pur şi simplu sunt pasionate de alte lucruri în comparație cu mine şi cu tine.

— Lucruri cum ar fi iubirea, spuse Edda, dând cuvântului „iubire” o intonație neplăcută. *Iubirea!* Să cedezi în fața unui

bărbat, asta înseamnă de fapt.

— Pot să înțeleg pentru ce nu eşti de acord cu asta, Eds, dar dacă munca de infirmieră te-a învățat ceva, asta e că în mod sigur femeile şi bărbații sunt construiți diferit şi mental, şi fizic. M-am plictisit foarte tare de generalizările egalitariste – nu toți bărbații sunt egali şi nici toate femeile. Individualismul ar trebui prețuit.

— Bravo, Tufts! strigă Edda, izbucnind în râs. Întorcându-ne la iubire, mai degrabă aş muri decât să devin sclava ei.

— Să ne întoarcem la experiențele tale de infirmieră, te rog! Edda, obişnuința este cea care te înrobeşte, iar asta poate include şi iubirea dacă devine o obişnuință. Tufts turnă apă clocotită în ceainic. Obiceiurile pot fi aproape imposibil de schimbat.

— Oh, Tufts, eşti mult mai înțeleaptă decât mine! Doctorul Finucan vorbeşte de hormoni. Poate că tu şi cu mine avem o concentrație diferită de hormoni față de Grace şi Kitty? Sau creierele noastre au evoluat în moduri diferite? Şi ce înseamnă o obişnuință pentru creierul uman?

Edda turnă lapte, Tufts mestecă în ceainic ca să accelereze infuzarea. Apoi, cu ceştile pline de ceai aburind, se aşezară să savureze acest leac pentru toate suferințele.

— Ce te-a făcut să te gândeşti la lucrurile astea? o întrebă Tufts sorbindu-şi ceaiul.

— Astăzi l-am dus pe Jack Thurlow s-o vadă pe Grace – ce idee nebunească! A făcut ca tentativa lui de a o cunoaşte să pară pură curiozitate, aşa că am crezut că după ce o va întâlni, o va da uitării. Edda râse ironic. Greşit! Acum, în loc să mă întâlnesc în zilele mele libere cu Jack pentru o partidă plăcută de călărie, sunt condamnată să merg cu el acasă la Grace şi să fac gratis pe grădinarul şi pe fata în casă.

— Nu de asta eşti atât de supărată, Edda.

— Ai văzut casa lui Grace?
— Da. Plină de bun-gust. M-a surprins.
— Nu ți-a trecut prin cap că trebuie să fi cheltuit şi ultimul ban pe care Bear îl are la bancă, dar şi cele cinci sute de lire ale ei? Maude a îmbrobodit-o să-şi mobileze casa într-un stil pe care în mod clar nu şi-l permite!
— Nu m-am gândit niciodată... Mama mea este o femeie îngrozitoare, spuse Tufts încet, ştim amândouă acest lucru. În ce scop a făcut asta?
— Ca să-i facă probleme lui Grace cu Bear, îmi închipui. De câte ori cheltuie cu nesăbuință pe mobilă pentru casa parohială, blândul nostru tată devine mai puțin blând şi o determină să nu păstreze piesa de mobilier – şi e obligată s-o returneze. A presupus că Bear, inferior ca origine socială tatei, o să-i facă lui Grace viața foarte nefericită dacă cheltuieşte prea mult. Edda ridică din umeri. Ei bine, Maude s-a înşelat. Bear i-ar ierta orice lui Grace.
— Să-i mulțumim Domnului pentru asta! spuse Tufts înțelegătoare. Influența ei asupra lui Kitty s-a risipit, bineînțeles, aşa că e dornică de răzbunare, dar şi de alte mijloace de a face răutăți. Cred că Grace şi Bear sunt doar un antrenament pentru mama. Ai grijă, Edda, tu eşti ținta ei principală, sunt convinsă de asta.
— Înclin să fiu de acord, scumpo, numai că Maude nu mai are nicio autoritate asupra vieții mele, dacă a avut vreodată. Cum îmi poate face rău, Tufts?
— Bănuiesc că prin Jack Thurlow, după ce Grace îi va spune de el. O să încerce să te murdărească.
Edda izbucni în râs.
— Păi, dacă o să înceapă să vorbească despre mine şi Jack, o să înceteze să bârfească despre tine şi despre doctori.
„Biata Edda!” îşi spuse Tufts în timp ce străbătea platforma spre secția de patologie, una dintre clădirile mai

mari, asemănătoare unui hangar, pentru că acolo se aflau şi biblioteca, şi noul aparat pentru radiologie, un echipament uriaş atât de greu încât a trebuit să fie instalat pe o fundație specială ranforsată. Ca soră geamănă mai puțin ieşită din comun, Tufts/Heather scăpase de multe lucruri de care suferise Kitty şi acelaşi lucru se putea spune şi despre Grace în relație cu Edda care omora şerpi cu un picior de scaun şi îndrăznea orice, şi putea să fie deopotrivă încântătoare şi seducătoare. Şi totuşi Grace a fost cea care a descoperit dragostea, reflectă Tufts: dragostea adevărată, cea care durează, cea care iartă toate păcatele şi nu te condamnă pentru nimic. Indiferent cât de multe greşeli ar face biata şi prostuța de Grace, Bear va fi acolo să dreagă situația. Iar acum, când Bear nu era acolo să dreagă situația, alți bărbați se ofereau să facă acest lucru, din cele mai nobile motive. Oricât de prins ar fi fost Jack Thurlow în mrejele Eddei, zelul lui de a sări în ajutorul lui Grace îi spunea lui Tufts că şi-ar fi dorit ca Edda să aibă nevoie de el, şi-ar fi dorit ca Edda să fie chiar şi numai puțin neajutorată.

Bineînțeles că Edda nu înțelegea acest lucru; nu voia să-l înțeleagă. Edda îşi prețuia independența, capacitatea de a-şi purta singură de grijă. Lucru care n-ar fi trebuit s-o facă să merite mai puțină iubire, şi totuşi asta era situația. Unele femei erau mult mai greu de iubit. Biata Edda!

Numai luminile de veghe erau aprinse atunci când Tufts a pornit pe lungul coridor interior de pe care se făceau uşi şi pe stânga, şi pe dreapta; în capătul lui îndepărtat, coridorul se termina la o uşă vopsită în roşu care dădea în sanctuarul doctorului Liam Finucan, biroul său. Şi acesta era scufundat în întuneric; patologul plecase acasă peste noapte, iar experimentele de laborator rămăseseră toate pe mâna ei. Adică, nu chiar experimente… Vase cu culturi de țesuturi, un nodul de țesut mamar îmbrăcat în parafină

pentru analizat, diverse lamele cu țesuturi pentru analiza histologică de pregătit... Lucrurile de rutină, cum era analiza urinei, erau făcute de singurul laborant al lui Liam; faptul că acesta reuşea să se descurce fără un al doilea laborant i se datora ei, lui Tufts Scobie, căreia îi plăcea exactitatea acestui tip de muncă şi o făcea mult mai bine decât tânărul angajat oficial în acest scop.

Fără să aprindă luminile, intră în birou pe o uşă laterală şi pătrunse în laborator, unde acționă câteva întrerupătoare şi inundă încăperea într-o lumină galbenă strălucitoare. Aveau un dispozitiv de ascuțit cuțite pentru microtom automat, foarte prețios, iar lama era gata pentru a fi folosită. Tufts fixă bucata de parafină pe platoul microtomului, îşi pregăti lamelele şi se apucă de tăiat şi de pus pe ele secțiuni transparente din ceea ce fusese odată un sân de femeie, atât de absorbită de munca ei încât nu vedea şi nu auzea nimic în jurul ei.

— Îți mulțumesc pentru asta, Heather, se auzi vocea doctorului Finucan.

Ea tresări, apoi îl privi radioasă.

— O să fie gata la timp.

— Aş putea paria că este un carcinom, spuse el.

— Oh, biata femeie! Nu are mult peste 30 de ani, copiii ei nici nu sunt la şcoală.

Tufts se dădu jos de pe scaunul înalt şi se întoarse în birou, aşteptând ca patologul să închidă laboratorul.

Asemenea confraților săi chirurgi, Liam Finucan era o adevărată comoară pentru spital; la fel ca ei, şi-ar fi putut croi cu mare succes o carieră la Sydney sau la Melbourne. Totuşi, soția lui era din Corunda, iar lui îi plăcuse locul de la prima vedere: aerul țării natale, verdele ierbii, bogăția arbuştilor şi florilor europene. Născut şi crescut în Ulster din părinți protestanți, îşi luase diploma în Medicină şi se specializase la Londra, aşa că ar fi putut să-şi asigure cu

uşurinţă un post de patolog oriunde. Lucrase cu Sir Bernard Spilsbury! Pentru cineva crescut în războaiele religioase din Ulster, Corunda era paradisul.

Probabil că fusese singura mişcare bună pe care Eris îl determinase s-o facă, să-l împingă pe Liam Finucan să aleagă Corunda, dar, îşi amintea el, biata Eris era tânără şi îi era dor de casă. O fată frumoasă, o femeie frumoasă, Eris fusese întotdeauna nemulţumită. Domeniul lui de specializare nu-i cerea să petreacă multe ore plecat şi nici nu-i răpea mult din timpul liber; cumva, şi-ar fi dorit să se întâmple aşa, pentru că, dacă s-ar fi întâmplat asta, nu ar fi băgat de seamă escapadele lui Eris cu alţi bărbaţi. Şi toată Corunda ştia acest lucru.

Rezistase mai ales ignorându-i aventurile şi discutând despre ele numai atunci când ea se decidea că era timpul să-i ceară divorţul. El nu o refuza din motive religioase, ci din compasiune. Dacă asta era firea ei, las-o pe Eris să umble cu bărbaţi, dar nu-i stătea în fire să sufere umilinţa publică, indiferent cât l-ar fi implorat să divorţeze. Scandalul ar fi distrus-o. Pe lângă asta, mai era şi un alt aspect de luat în considerare: bărbatul de care era îndrăgostită nebuneşte anul acesta va fi o mare deziluzie la anul. Dacă şi el, Liam, o va părăsi, ea va pieri într-o lume în care nu era pregătită să trăiască. Dacă ar fi avut copii, lucrurile ar fi stat altfel, dar era sterilă; numărul de bărbaţi cu care umblase şi ignoranţa ei în materie de contraceptive erau o dovadă clară pentru el. Liam considera că numeroasele ei relaţii amoroase erau porniri disperate în căutarea unui copil.

În momentul acela lucrurile stăteau mai rău ca oricând. Corunda nu era un izvor nesecat de bărbaţi, iar Eris trecuse prin braţele celor pe care îi dorise. Cu o lună în urmă îşi făcuse bagajele în secret şi plecase la Sydney mult prea repede pentru ca Liam să-i poată lua urma. Fusese practic o

fugă care îi oferea motive incontestabile pentru divorț. Detectivul privat pe care îl angajase aflase că trăieşte cu un bărbat care avea o fermă de vite la Liverpool, şi în cele din urmă Liam a renunțat să mai lupte.

— Astăzi l-am văzut pe Don Treadby, îi spuse el lui Tufts.

— Să fac câte o ceaşcă cu ceai?

— Ceaiul tare este pentru un azil de bolnavi ceea ce este băutura pentru o casă normală, spuse el cu unul dintre rarele lui zâmbete.

— E vorba de cofeină şi de ce-o mai avea prin el, mai ales aşa tare cum îl bem noi. Stai jos, închide ochii şi numără. O să mă întorc cât ai clipi.

— O metaforă corespunzătoare ținând cont că ne aflăm într-un spital.

— E mai bine să fii viu decât mort, se auzi vocea ei.

Ea se întoarse repede, aducând tava cu ceai.

— Ce ți-a spus Don Treadby? întrebă ea în timp ce turna ceaiul.

— Că e timpul să-mi iau inima în dinți şi să divorțez de Eris.

— Păi, dacă nu bagi tu divorț, e al dracului de greu. Tu eşti partea vătămată. Mie mi se pare ciudat, spuse Tufts suflând în ceai ca să-l răcească, ca numai unul dintre parteneri să poată cere divorțul.

Sprâncenele lui negre, în mod obişnuit relaxate, se ridicară mirate.

— Heather! Ai permite unei *femei adultere* să ceară divorțul?

— Ce de tâmpenii vorbesc bărbații! spuse Tufts supărată. Spui „femeie adulteră" ca şi când adulterul ar fi pe picior de egalitate cu omorul în cazul unei femei!

O iau drept un semn că partenera ta tocmai s-a dovedit a fi o dezamăgire teribilă. După părerea mea, soția ta este bolnavă. Iar dacă tu ai fi fost cel care a comis adulterul, ca

bărbat, delictul tău ar fi fost unul minor, ar fi avut circumstanțe atenuante. Se apleca spre el, iar ochii ei, deveniți şi mai aurii în lumina difuză, străluciră de malițiozitate. Vreau să spun că, iată-te aici, mult după ora cinei, închis în biroul tău cu o infirmieră de 21 de ani! Ce crezi că ar scoate de aici fabrica de bârfe din Corunda?

El râse, iar dinții lui erau surprinzător de albi în contrast cu pielea smeadă.

— Nu poți să dai mărgăritare la porci, spuse el.

— N-ar trebui să fie rubine?

— Şi nici nu poți să faci din rahat bici?

Râseră amândoi, gândind la unison.

— Heather, tu crezi că ar trebui să divorțez de Eris, nu-i aşa?

— Da, Liam, aşa cred. Îți poți permite să-i asiguri cumva o alocație – poate nu atât de mult pe cât i-ar plăcea ei, dar conform legii nu trebuie să-i dai nimic, nu-i aşa, de vreme ce ea este vinovată? E totuşi o lume a bărbaților.

— Dar *tu* eşti prietena mea? întrebă el, redevenit brusc serios.

— Da, prostule! De asta ne spunem pe nume – dacă n-am fi prieteni buni nu s-ar cuveni.

Uşa se deschise şi intră impetuos sora-şefă; amândoi întoarseră capetele şi o priviră complet nevinovați, după cum îşi dădu seama imediat sora-şefă.

— Lucrați până târziu, doctore Finucan?

— De fapt nu, soră-şefă. Am venit să fac o lucrare care era în întârziere, dar am descoperit că o făcuse deja infirmiera Scobie.

— Doctore Finucan, Scobie este o infirmieră excelentă şi o laborantă minunată, dar este de serviciu mâine-dimineață de la şase la secția de femei. Îți sugerez să dormi puțin, soră, aşa că îți urez noapte bună.

Tufts se ridică imediat în picioare.

— Da, doamnă. Noapte bună, domnule.

Doctorul Finucan nu rupse tăcerea decât după ce

Tufts ieşi din cameră.

— Ai fost aspră, Gertie, îi spuse el.

— Uneori trebuie să fii crud ca să fii bun, după cum prea bine ştii şi tu, Liam. Don Treadby spune că te-ai dus să-l vezi astăzi de dimineaţă.

— Doamne, nu există nimic sfânt?

— În Corunda? Absolut nimic. Sora-şefă se căută în buzunarul halatului apretat imaculat şi scoase ţigări şi o brichetă, alese o ţigară cu filtru şi o aprinse. Ţinând cont de situaţia nou creată, Liam, nu-ţi poţi permite să te întreţii în biroul tău cu infirmiere stagiare la orice oră. Dacă avocatul lui Eris miroase numai puţin chestia asta, o să ai mari necazuri – şi sora Scobie la fel.

— Nu m-am gândit deloc la chestia asta, spuse el posomorât.

Ea îl privi cu o oarecare condescendenţă.

— Da, bine, am constatat că în anumite împrejurări bărbaţii au tendinţa de a nu gândi. Cu siguranţă refuz să permit ca nechibzuinţa ta să distrugă şansele unei infirmiere minunate de a-şi face o carieră strălucită. Pe viitor, Liam, nu trebuie să mai fii văzut niciodată singur cu sora Scobie sau s-o pui să facă vreo muncă anume pentru tine.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, repetă el.

— Vorbă multă, sărăcia omului, dragul meu prieten.

Primul şi cel mai important lucru este să divorţezi de Eris. Trebuia s-o fi făcut cu ani în urmă, când erai mai tânăr şi ai fi putut fi un partener potrivit pentru cineva ca Heather Scobie-Latimer. Acum ai 43 de ani şi eşti puţin cam ruginit pe la încheieturi. Stinse ţigara şi se ridică în picioare. Mă pot bizui pe bunul tău simţ, Liam?

— Bineînţeles.

După ce se închise uşa în urma sorei-şefe, imaginea lui Tufts apăru în fața ochilor lui Liam Finucan; îi închise simțind pentru prima oară cu adevărat durerea după mulți, mulți ani.

— Să te bată Dumnezeu, Geme Newdigate! exclamă el. Ai distrus ceva înainte să-mi treacă prin minte să visez la aşa ceva.

43 de ani şi puțin ruginit pe la încheieturi – nu chiar tipul de iubit pentru micuța şi fermecătoarea Heather Scobie, de asta era absolut sigur.

Capitolul 10

După câteva săptămâni de lucru în grădina lui Grace, Edda se împăcase cu schimbarea survenită în relația ei cu Jack Thurlow, dar nu şi cu pierderea partidelor de călărie. În cele mai mult privințe, grădinăritul aducea prea mult cu eforturile fizice solicitate de munca de infirmieră ca să o relaxeze sau s-o înviorezе; coloana vertebrală era cea mai solicitată şi tot statul acela pe vine îi sporea durerea. După cum s-a dovedit că nici săpatul a sute de găuri pentru bulbii de narcise nu era o delectare pentru suflet – nicio priveliște încântătoare pentru privire şi nicio eliberare a sufletului. Pe deasupra, asta era grădina lui Grace, peste care ea, umflată ca o broască, trona ca o regină de la Curtea Gunoaielor, îşi spuse Edda.

Jack se dedicase cu totul spiritului faptelor sale bune, cu energie şi entuziasm, aparent fără să-şi dea seama de sentimentele şi dorințele Eddei. După numai două vizite Grace începuse să-i aştepte de fiecare dată când Edda avea zile libere; şi mai rău, Jack găsea de cuviință că Grace era singura lor preocupare. Aşa că trebuia să-şi ia rămas-bun de la Fatima, de la prietenia cu Jack, de la acele galopuri minunate şi de la o mare parte a intimității ei. S-a mai dovedit şi că Grace era amatoare de poveşti pe care Jack le asculta cu mare plăcere – Linişte! țipa Edda în sinea ei. Lăsați-mi un pic de linişte!

În rarele ocazii în care Bear era acasă, atmosfera era destinsă; Jack şi Bear se complăceau în discuții despre acea lume pe care bărbații par să o prețuiască atât de mult – maşinării care se defectează, recolte care nu se dezvoltă frumos, găsirea unor câini utilitari decenți, lipsa de corectitudine a juraților la expozițiile de vite – subiecte obişnuite în Corunda pe care Bear, care călătorea foarte mult, era deosebit de competent să le discute.

De fapt, Bear era cam tot atât de fericit pe cât putea fi un bărbat recent căsătorit şi aştepta naşterea primului lui copil cu un amestec de uimire şi spaimă încântătoare.

— Sincer să fiu, nu-mi pasă dacă va fi băiat sau fată, le spuse el la masă lui Jack şi cumnatelor, pentru că o să avem şi una, şi alta. Dacă aş prefera un băiat mai întâi, este ca s-o ajute pe Grace la muncile mai grele de pe aici.

— Trebuie să mai crească puţin înainte, spuse Kitty, care îl plăcea foarte mult pe Bear.

— Oh, *chestia asta* se întâmplă peste noapte! Eu tăiam surcele şi aprindeam focul pentru mama de pe la un an şi ceva, spuse Bear plin de veselie.

— Da, dar tu nu o să-ţi tiranizezi copiii cum a făcut tatăl tău cu tine, spuse Tufts.

— Sper că nu! De asta am jurat să nu beau la o vârstă foarte fragedă – băutura este cu adevărat un demon. Totuşi, într-o familie mare, copiilor nu le strică să ajute un pic la munci. Cred că este mai bine pentru ei decât să fie prea răsfăţaţi.

— Asta, spuse Grace ridicându-se greoaie, nu se va întâmpla, scumpul meu Bear. Eu sunt o gospodină tare nepricepută.

Edda îşi ridică repede privirea, dar Grace se întorsese, ferindu-şi faţa de ochii pătrunzători ai Eddei. Oh, Grace, ce-ai mai făcut de data asta? Se ridică în picioare şi o urmă pe Grace în bucătărie.

— De ce eşti o gospodină tare nepricepută, Grace?

— Pe cuvântul meu, Edda, te legi de orice nimic! spuse Grace circumspectă. N-am făcut nimic – doar că am văzut un material grozav pentru draperiile din salon şi am cam depăşit suma de bani alocată cheltuielilor casei. Iar Bear este atât de generos.

Îngrozită să se audă vorbind aşa şi totuşi incapabilă să se stăpânească, Edda o imită pe Maude Latimer şi scrâşni din

dinți.

— Oh, Grace! Nu poți face una ca asta! mai ales când copilul o să sosească în scurt timp, asta înțelegi, nu? Casa ta e terminată, în interior este mult prea frumos față de zona în care se află, iar vechile draperii din salon nu aveau nimic. Dacă cheltuielile tale o să-l bage pe Bear în datorii, o să fie obligat să dea unul din acele mici anunțuri în *Post* în care o să spună că domnul Björn Olsen nu mai este responsabil pentru datoriile soției lui. Pentru că, dacă o să continui să cheltuieşti bani pe care nu îi ai, nu-i laşi lui Bear decât două variante – să refuze plata datoriilor pe care le faci sau să fie declarat falit. Iar dacă Bear este declarat falit, şi ultima piesă din scumpa ta mobilă va fi scoasă la licitație, împreună cu această casă. Nu-ți aminteşti ce i-a făcut anul trecut soția lui Geordie Menzies?

Lui Grace îi curgeau lacrimile pe față.

— De data asta chiar nu înțeleg de ce ar fi aşa important, spuse ea, căutându-şi batista şi ştergându-şi ochii. Chiar *era nevoie* de draperii noi în salon!

— Grace, tu eşti cea care ai nevoie să te schimbi, îi spuse Edda cu o voce dură. Nu mai face alte cheltuieli – şi nici nu-i spune lui Bear de discuția noastră. Eu îți tot spun să te întinzi cât te ține plapuma. Un gând îi trecu prin cap. Ai mai vorbit cu Maude?

— Din când în când, şopti Grace.

— Atunci n-o mai face. Las-o în seama mea, am eu grijă ce să-i spun.

Trebuie să pun capăt acestei relații dintre sora mea cea naivă şi înspăimântătoarea noastră mamă vitregă, şi-a spus Edda în maşina lui Jack, când plecau împreună cu Tufts şi Kitty. Maude încearcă să provoace o ruptură între Grace şi Bear împingând-o pe Grace să facă cheltuieli nesăbuite.

Bineînțeles că Jack observase că ceva mergea prost; ce curios că el, care nu era rudă, era singurul care vedea

lucrurile clar... După ce Kitty şi Tufts au coborât de pe bancheta din spate, nu a încercat s-o facă şi pe Edda să coboare.

— Duceți-vă, fetelor, le spuse el, eu o iau pe Edda la râu să ne giugiulim puțin.

— Să ne giugiulim! spuse ea oripilată, când au ajuns la râu şi au parcat. Totuşi, şmecheria a ținut. Cum de am ştiut că lucrurile se vor schimba dacă ți-o prezint pe Grace?

— Edda, nu acum. Priveşte ce noapte, mărginito!

Iar el voia să se bucure de această privelişte cu ea, voia ca *ea* să se bucure împreună cu el. „Edda, *eşti* o proastă!” Mirosul, sunetele ca şi peisajul de vară o copleşeau în timp ce se îndrepta cu Jack spre un buştean pe care să se aşeze şi să privească. Noaptea era superbă, lumina stelelor se scurgea din cer alături de o lună rotundă, argintie şi imensă care revărsa o strălucire invizibilă peste colinele unduitoare şi scufunda întreaga lume într-un indigo fosforescent.

— Te simți mai bine acum, după ce ai văzut toate astea? întrebă el, răsucindu-şi o țigară.

— Da, şi îți mulțumesc. Eşti o pacoste, un tip ciudat, Jack, nu ştiu niciodată de ce te porți aşa cum te porți. Dar chiar m-am gândit că întâlnirea ta cu Grace va schimba lucrurile şi am avut dreptate, spuse ea, întrebându-se pentru ce țigările ajunseseră s-o deranjeze. Grace e atât de neajutorată, deşi până s-a măritat cu Bear nu mi-am dat seama că atunci când trăiam în casa parohială obişnuiam s-o manipulez ca un păpuşar. Dar cel puțin atunci nu avea necazuri, în timp ce acum nu mai scapă de ele. Şi tu eşti unul dintre cei care o țin pe Grace pe linia de plutire. Obişnuia să-şi petreacă timpul liber la depoul de cale ferată. Acolo l-a cunoscut pe Bear, s-au îndrăgostit pe locomotivele cu aburi. Ce prostie, nu-i aşa? Oricum, Grace merge ca pe şine. Nu se poate întoarce dacă nu este ajutată. Şi din motive care îmi scapă, mama noastră vitregă este ocupată

să se amestece în viața lui Grace, cu efecte dezastruoase.

— Ce efecte dezastruoase? întrebă el, suflând un cerc diafan de fum spre lună.

— Oh, te rog încetează cu asta! se răsti la el Edda. Ultimul lucru de care lumea asta perfectă are nevoie este un bărbat care să sufle rotocoale de fum! Chiar nu poți aprecia adevărata frumusețe?

Inelul de fum fusese doar prima mişcare, căci o luă în brațe şi o sărută ca să o îndepărteze de obsesia cu Grace, dar reacția ei îl înghețǎ şi pasiunea se topi. Gorgona Medusa, doamna cu şerpi în păr, aşa i se spunea, şi pe bună dreptate. Pentru că Jack pleca urechea la bârfe, auzise toate poveştile despre pacienții bărbați care se îndrăgosteau de Kitty sau de Tufts, dar niciodată nu se îndrăgosteau de Edda. Nu exista o infirmieră mai bună, nimeni nu făcea un bărbat să se simtă mai bine şi mai special, şi totuşi ea nu inspira nici unui bărbat iubirea pe care o trezeşte o femeie. Propriile lui sentimente pentru ea erau izvorâte dintr-o intensă pasiune fizică şi rațională totodată, dar nu se putea convinge în ruptul capului că ea nutreşte pentru el sentimente ca orice femeie. Edda era asemenea unei statui mărețe aflată pe un piedestal, iar el bănuia că prefera ca viața ei să fie aşa.

— Ce efecte dezastruoase? repetă el.

— Nu cunoaşte valoarea banilor, se bagă în datorii.

— Oh, înțeleg. Şi mama ta vitregă?

— Îi încurajează pornirile. Trebuie să pun capăt acestui lucru!

Se întoarseră la maşină.

— În mod sigur o să reuşeşti, Edda.

Ea nu spuse nimic până când nu se zări poarta laterală a spitalului, apoi începu să turuie.

— N-o face pe gentlemanul, Jack, pot să cobor şi singură. Mâine te duci din nou la Grace?

— Aşa am de gând, de vreme ce Bear e încă în oraş. O să tăiem copacul ăla împreună.
Ea coborî din maşină.
— Vă urez succes. Eu n-o să vin, m-am săturat de Grace pentru moment, iar Fatima s-a îngrăşat foarte tare în grajdul tatii, din lipsă de exercițiu. Eu mă întorc la călărie, îmi face bine la sănătate. Noapte bună.
Şi dispăru.
Parcat la bordură, aşteptă cinci minute lungi, sigur că ea se va răzgândi şi se va întoarce să-i spună că se vor vedea la Grace. Dar la geamul maşinii apăru Liam Finucan care se aplecă spre el.
— Ai putea să mă duci acasă, Jack?
— Urcă! Acum că ai cerut divorțul, ce se întâmplă cu casa? E oricum prea mare.
— O vând. Pe domeniul spitalului e o căsuță mică, numai bună pentru mine. O s-o închiriez pe termen lung şi o s-o aranjez.
— Este o idee bună. Pe lângă asta, eu te cunosc, spuse Jack zâmbind. Vrei ceva bani ca să-i dai lui Erin o alocație.
Chipul prelung avea un aer sarcastic.
— Oh, biata de ea! E în firea ei să nu se poată stăpâni, Jack, iar mie îmi ajung banii pentru nevoile mele.
— M-a abordat şi pe mine o dată, Liam. Am refuzat-o.
— A abordat pe oricine are un penis, Jack.
— Iar tu ai noroc că ai scăpat cu bine.
Cea care a suferit cel mai mult de pe urma divorțului doctorului Finucan a fost Tufts, care habar nu avea ce se petrecuse între sora-şefă şi Liam după plecarea ei în acea noapte memorabilă. Când s-a întors data următoare în laboratorul de patologie, nerăbdătoare să învețe o nouă tehnică de analiză pe care el îi promisese că o să i-o prezinte, l-a găsit aşezat în spatele biroului, şi a trebuit să rămână în picioare în fața lui. *Era nemulțumit de ea?*

Nu, nu era asta. Nu arăta bine, lucru care o îngrijora. Părul lui moale nu fusese pieptănat şi îi acoperea o parte din ochii adumbriți de un cenuşiu metalic, iar obrajii supți îi trădau evident oboseala. Ce Dumnezeu se întâmplase? Unde era încrețitura care adăsta în colțul drept al gurii lui şi care îi dădea un aer de bună dispoziție? Astăzi nu era prezentă. Nu mai era prezentă nicio anume blândețe cu care Tufts începuse să se obişnuiască în zâmbetul lui. De fapt, astăzi nu era niciun zâmbet.

— Stai jos, soră Scobie, spuse el pe un ton lipsit de naturalețe.

Nedumerită, ea se aşeză şi îşi încrucişă mâinile în poală, cu ochii pe el.

— Îmi vine foarte greu, spuse el după o pauză, şi foarte probabil că sora-şefă nu asta aşteaptă de la mine, dar nu reuşesc să-mi dau seama cum aş putea întrerupe fără o explicație adecvată instruirea unei infirmiere ca tine, atât de strălucită şi dornică să învețe. Te rog să fii convinsă că sora-şefă acționează nutrind în sufletul ei cele mai bune intenții în ceea ce te priveşte.

Vocea joasă, cu accent de Ulster se stinse, deşi el nu-şi desprinse privirea de a ei nicio clipă; înghiți cu greutate, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine şi continuă:

— Ți-am spus că am intentat divorț de soția mea din pricina adulterului ei fără sfârşit. Asta înseamnă că eu sunt partea vătămată şi o să fiu favorizat la proces. Totuşi, avocații soției mele vor încerca din răsputeri să mă coboare la nivelul ei. Dacă poate dovedi că am înşelat-o, atunci la proces va fi pe picior de egalitate cu mine. De vreme ce eu nu am înşelat-o niciodată, mi se pare că e de datoria mea să... ăăă... să nu-mi fac singur greutăți, soră.

Vocea i se stinse din nou şi o fixă pe Tufts cu o privire îndurerată.

„Trebuie să-l ajut”, îşi spuse Tufts. „Altfel o să se

prăbuşească”.

— Doctore Finucan, vreți să spuneți că noi doi nu trebuie să mai rămânem niciodată singuri în împrejurări care ar putea să o facă pe doamna Finucan să ne acuze de purtare necuviincioasă? întrebă Tufts, cu o voce fermă şi detaşată.

— Asta a fost argumentul sorei-şefe.

— Sunt de acord cu sora-şefă. Tufts începu să se ridice de pe scaun. De acum înainte nu trebuie să mai rămânem niciodată singuri şi nici să ne mai spunem pe nume. Fața ei deveni serioasă. De acum înainte propun ca tânărul Bill să participe la lecțiile de instruire alături de mine. V-ați opus acestui lucru pentru că el nu asimilează la fel de repede ca mine, poate însă că pare o cruzime față de Bill, ținând cont de poziția ocupată de el în cadrul personalului. Trebuie să primim cu toții aceeaşi instruire în acelaşi timp.

Ochii lui străluciră, trădând brusc o emoție intensă.

— Îmi pare rău, draga mea – foarte rău.

— Pfui, prostii! spuse ea degajată. Cât o să dureze chestia asta?

— Doi ani, se pare. Tribunalele pentru divorțuri sunt supraîncărcate aşa că trebuie să aştept să-mi vină rândul.

— Oh, ce păcat! Sperasem să ne putem întoarce la normal înainte de a-mi obține diploma, dar nu vom putea, spuse Tufts cu tristețe.

— Aşa e, mi-e teamă că nu.

— Acum pot să plec, domnule?

— Da, sigur. O să stabilesc un program nou pentru tine şi pentru Bill şi altul pentru celelalte infirmiere.

„Ce femeie îngrozitoare!” îşi spuse Tufts în timp ce străbătea platforma cu o expresie rece întipărită pe față. „Să te porți atât de urât cu un om atât de cumsecade, iar apoi să-i distrugi şi fărâma de plăcere nevinovată pe care o mai are. Pentru că îi *plăceau* lecțiile noastre, ştiu că îi plăceau!

Se profilează o eternitate de corectitudine oficială, şi

înnebunesc de furie numai la ideea asta. Fără ceşti cu ceai în mijlocul nopții, fără priviri tăcute de înțelegere reciprocă. Sunt trimisă într-un exil al spiritului. Oh, ştiu pentru ce s-a amestecat sora-şefă şi mă bucur că a făcut-o. Altfel Liam ar fi distrus, eu aş fi distrusă, şi am fi nevoiți amândoi să plecăm. Eu şi Liam nu am făcut nimănui niciun rău, dar acum suntem despărțiți definitiv aşa cum un măcelar taie în două o bucată de carne. Dar este un lucru pe care am de gând să îl fac, nu în biroul sau în laboratorul lui – o să-i pieptăn părul lui Liam. Peria aia Mason Pearson costă bani şi am cumpărat-o ca să-i pieptăn lui Liam părul care îi cade în ochi. Şi o să reuşesc să i-l dau pe spate – dacă perierea părului se face de două ori pe zi şi fără menajamente. Trebuie să forțez foliculii ăia să crească spre spate şi nu în față. Şi cu divorț sau fără divorț, o voi face!”

Edda nu s-a dus să discute cu Maude să n-o mai încurajeze pe Grace să cheltuiască banii pe care nu-i avea; a făcut o mişcare mai vicleană şi s-a dus la tatăl ei.

După ce fetele lui plecaseră la cursurile de infirmiere, reverendul Thomas Latimer se întorsese treptat la o viață mai lipsită de constrângeri. Singur cu Maude în casa parohială după ce soția lui se întorsese din voiajul ei în Munții Albaştri, începuse să înlăture acele lucruri care îl legau de ea şi care nu îi plăcuseră niciodată prea mult, de la dominația asupra fiicelor lui până la alegerea psalmilor şi a predicilor. Şi deşi nu era bogat, moştenise de la mama lui din familia Treadby suficient cât să o ducă foarte confortabil. Prin firea lui se pricepea foarte bine să-şi administreze banii; de exemplu, Maude nu avea decât acces limitat la ei. Deşi îşi iubea suficient de mult a doua soție, nu era orb la greşelile ei. Intuise destul de corect că amestecul lui Maude în treburile băneşti ale lui Grace era un mod de a realiza ceea ce îşi dorea pentru ea, dar nu primea fonduri să facă asta. De fiecare dată când se ducea acasă la Grace

privea în jur şi se felicita pentru puterea ei de a-i sili să facă aşa cum voia ea pe cei care îi displăceau, ba chiar să le provoace şi necazuri serioase.

Dar când reverendul, grozav de furios, a pus piciorul în prag, Maude nu a avut altă opțiune decât să se supună; a fost informată pe un ton glacial că pe viitor, când va avea de-a face cu Grace, o va descuraja energic să mai cheltuiască bani. Altminteri, propria ei alocație va avea de suferit.

Eddei i-a fost mai greu să-şi convingă tatăl că nu trebuie să-i înapoieze lui Bear cele 900 de lire şi lui Grace cele 500 de lire.

— Tati, te rog, nu face asta, îl imploră ea. Bear este prea slab în fața lui Grace pentru a-i ascunde returnarea banilor aşa că, dacă ea ştie că sunt acolo, o să-i cheltuiască din nou pe toți. E în firea ei să fie mână spartă, aşa că lasă-l pe soțul ei să se descurce cu asta. Dacă vrei să ajuți familia Olsen, atunci plăteşte pentru copiii lor să fie bine educați la o şcoală decentă. Uite, aşa cum s-a întâmplat cu noi.

Şi cu asta problema fusese abandonată.

O parte din Edda era scârbită de faptul că Grace îi distrusese pur şi simplu relația cu Jack Thurlow, aşa că o vizita din ce în ce mai rar, iar între timp sarcina acesteia se apropia de soroc. Totuşi, dacă era să fie sinceră, greşeala era a lui Jack, nu a lui Grace. Prin faptul că se predase în fața tertipurilor lui Grace, Jack îşi dezvăluise o parte secretă a personalității pe care Edda o considera delicată şi slabă; nu era deloc tipul de bărbat pe care îl văzuse în el. Brr!

Când Grace a intrat în travaliu la începutul lui aprilie 1928, era uriaşă şi, potrivit calculelor făcute de doctori, termenul naşterii era depăşit. Bear care încercase să-şi sincronizeze sosirea odată cu cea a copilului, era deja în Corunda; numai copilul nu ținea seama de calculele oamenilor.

Pentru că maternitatea nu era aglomerată, şi nici nu era de aşteptat să se aglomereze, doctorul Ned Mason o internase pe Grace înainte ca durerile să înceapă măcar. Fusese adusă la maternitate ca şi când ar fi fost un animal îndemnat de la spate; Grace nici măcar nu apucase să-şi desfacă mica valiză şi să se aşeze pe marginea patului ca să vadă cât de confortabil era, când i s-a rupt apa. Sora-şefă de la maternitate care o cunoştea şi ştia că surorile ei erau de serviciu în altă parte, i-a alinat lui Grace cu blândețe şi pricepere sentimentele rănite. Apa a fost ştearsă de pe jos, i s-a găsit o cămaşă de noapte frumoasă, iar o infirmieră drăguță din West End a fost desemnată să o ajute să se plimbe.

— Dar nu vreau să mă plimb, vreau să stau în pat! i se plânse Eddei atunci când aceasta apăru în uniforma ei sterilă de la sala de operație, cu două măşti la gât. Pentru ce nu mă lasă să stau în pat?

— Doctorul Mason crede că o să ai un travaliu lung, Grace, ceea ce înseamnă că o să petreci ore întregi în pat. Acum, cât încă mai poți, *mergi!*

Kitty şi Tufts intrară şi ele s-o îmbrățişeze, s-o sărute şi să reia explicațiile în legătură cu plimbatul, pentru că Grace era recalcitrantă şi refuza să creadă că asta îi era de ajutor. Edda îşi înăbuşi un oftat.

— Grace, ai fost şi tu infirmieră, îi atrase Kitty atenția.

— Da, dar niciodată la maternitate! Au, au, mă doare!

— Bineînțeles că doare, spuse Tufts, împingând-o pe Grace înainte cu o hotărâre de nezdruncinat. Grace, ai făcut puțină anatomie şi fiziologie, aşa că îți aminteşti explicațiile doctorului Finucan, cum trebuie să se deschidă pelvisul unei femei ca să lase să iasă ceva atât de mare ca un bebeluş – este uimitor cât de mult te deschizi, aşa că da, doare rău. Trebuie să munceşti o zi, scumpo, în condiții oribile, înainte de a putea da afară copilul. Aminteşte-ți doar

că este cel mai frumos efort pe care îl vei face vreodată, pentru că rezultatul este atât de minunat – un bebeluş sănătos născut la termen.

— Trebuie să fie băiat! îi spuse Grace printre gâfâieli lui Kitty câteva ore mai târziu.

— Prostii, şopti Kitty, ştergându-i fața lui Grace. Ce e atât de special să ai un băiat?

— Toți bărbații îşi doresc un băiat. Fetele sunt o dezamăgire.

— Dorințele soțiilor nu contează? Până la urmă ele fac partea grea.

Grace scoase un sunet disprețuitor.

— Ce femeie în toate mințile şi-ar dori o fată? Să fie datoare tot timpul să se stăpânească, fără libertate de mişcare, să fie rănită şi respinsă? Dacă Edda ar fi fost băiat, tata ar fi fost în stare să se ruineze ca s-o trimită la universitate să facă medicina. Dar Edda a fost fată, aşa că...

— Da, bine, din păcate noi nu avem nicio posibilitate să alegem sexul copilului, draga mea. Orice o fi, băiat sau fată, e copilul tău. Ia o gură de apă! Ai nevoie de mai multe lichide.

Bear o adusese pe Grace cu maşina la spital şi, după ce fusese instalată, i se îngăduise o singură dată, pentru scurt timp, să-şi vadă soția care plângea şi era tulburată. Apoi fusese exilat în camera de aşteptare pentru tați, unde viitorul tată măsura încăperea cu pasul, fuma țigară de la țigară şi încerca să nu se gândească doar la soarta soției şi a copilului său. Dacă ar fi avut companie, i-ar fi fost mai uşor, dar copilul lui Grace sosea la mare distanță de valul de copii din septembrie, care fuseseră concepuți la sfârşitul/începutul anului, când se bea prea mult alcool şi se luau prea puține precauții. Cu excepția scurtelor vizite ale tatălui şi ale surorilor lui Grace, Bear a trebuit să aştepte în singurătate.

După 27 de ore de travaliu, Bear a aflat că era mândrul tată al unui băiețel de patru kilograme, în perfectă stare de sănătate.

Grace era istovită, dar travaliul nu lăsase alte urme decât câteva copci în zona perineului. Un băiat! Un băiat cu părul, sprâncenele şi genele albe ca zăpada şi un corp lung şi puternic.

— Ei bine, Grace, asta e cea mai grea zi de muncă din viața ta, spuse mătuşa Tufts, ținând copilul cu pricepere. Şi e şi un flăcăiaş foarte frumos! Ce nume o să-i puneți, Bear?

— Brian, răspunse Bear atât de repede, încât Grace nu avu timp să-şi spună şi ea părerea.

— Brian? îmi place, Bear, dar până acum nu mi-ai spus nimic de asta.

— Era fratele meu preferat. A murit într-o încăierare într-o cârciumă.

Dacă mătuşii Tufts, singura prezentă din familie, i se părea macabru să botezi un copil după cineva ucis într-o încăierare într-o cârciumă, nu a lăsat să se vadă nimic. A zâmbit şi i-a dat bebeluşul înfăşat lui Bear.

— E un nume frumos, bărbătesc şi n-o să fie luat în râs de copii la joacă.

— Exact, spuse Bear, privind în jos către progenitura lui cu venerație şi umilință. Toate numele alese de Grace erau fistichii, dar n-o să-i pun băiatului meu un nume de fătălău. Brian Olsen mi se pare că sună bine.

— Oh, Bear! strigă Grace cu o voce plină de reproş. Aş fi vrut ceva care să sune bine cu un titlu de cavaler. Sir Maximilian Olsen!

— Maximilian sună efeminat, spuse Edda care tocmai intra. Brian? Perfect! Slavă Domnului că în familia Olsen există un membru cu judecată sănătoasă.

Reverendul era încântat să fie bunicul unui băiat şi se străduise să găsească o soluție de a o ajuta pe Grace fără

să-i bage bani în buzunar. Plătise o femeie care să facă curățenie în casa de pe Trelawney Way o dată pe săptămână şi să vină de trei ori pe săptămână să facă cea mai grea treabă dintre toate – să spele grămezile de „pelinci” din material de prosop, aşa cum erau numite scutecele şi cârpele pentru copii. Grace nu făcea decât să curețe cu jet de apă murdăria de pe ele şi să le arunce într-o căldare mare. Femeia le fierbea, le clătea şi le atârna să se usuce pe frânghiile de rufe care brăzdau acum curtea din spate transformând-o într-o junglă fâlfâitoare. Spălătoria se afla acum într-o baracă de lângă uşa din spate a casei; acolo unde fusese spălătoria era locul unde se puneau la înmuiat scutecele.

Edda observase că Bear nu mai era atât de nerăbdător ca altădată să plece la drum. Acest lucru se datora în parte încântării de a avea un fiu, dar într-o măsură şi mai mare se datora grijii lui față de Grace care, în ciuda ajutorului substanțial pe care îl primea la treburi, nu părea să se descurce cu venirea pe lume a fiului ei. Avea atât de mult lapte încât începuse să-i curgă, şi după o săptămână de la naşterea lui Brian era atât de scârbită, încât a început să-l hrănească cu biberonul, şi suporta să se mulgă doar fiindcă era un rău mai mic. Doctorul Mason a protestat indignat şi cu vehemență, la fel şi asistenta districtuală, dar Grace a rămas surdă la protestele lor. Şi schimbarea scutecelor o scârbea, aşa că o făcea mai rar decât ar fi trebuit; rezultatul a fost o urticarie atât de gravă, încât toate cele trei surori ale ei s-au văzut silite s-o certe şi s-o bată la cap să aibă grijă aşa cum se cuvine de bebeluş. Şi până la urmă Grace a obținut de la reverend ceea ce îşi dorea, şi anume o bonă cu program permanent pentru copil.

— Într-un fel sau altul, le spuse într-o zi Edda surorilor sale fierbând de furie, atunci când Brian avea trei luni, sora noastră cea şireată a reuşit să scape de toate îndatoririle pe

care le consideră respingătoare. Dar până la urmă asta este! E jaf la drumul mare, vă spun eu! O îngrijitoare cu program permanent ca să se asigure că Brian este suficient de curat şi uscat ca să nu facă nu eczeme, ci răni! Sunt furioasă foc!

— Asta nu face decât să arate cât de mult trebuie să fi detestat Grace să-i îngrijească pe bolnavi, spuse Kitty cu ochii strălucind de lacrimi. Lui Maude îi place să aibă o casă elegantă şi ne-a transmis şi nouă acest lucru. Nu e o persoană drăguță, dar nu a tratat-o niciodată pe vreuna dintre noi ca pe o Cenuşăreasă. Maude ne-a torturat doar psihic. Iar cu Grace i-a reuşit.

— Ceea ce dovedeşte comportamentul matern al lui Grace, spuse hotărâtă Tufts, este că urăşte mizeria, iar asta s-a manifestat şi în munca de infirmieră. Faptul că nu şi-a neglijat niciodată pacienții aşa cum îl neglijează pe Brian s-a datorat fricii de surorile de salon – îi era mai teamă de ele decât să curețe mizeriile. Acum are un bebeluş care nu poate produce altceva decât mizerie şi pe nimeni care s-o terorizeze să facă curățenie.

— Nu uita şi dezorientarea, spuse Kitty. Noi am ştiut dintotdeauna că Grace nu era în stare să facă nimic, dar cu mama şi cu noi trei, n-a trebuit să se ocupe niciodată de nimic. Acum cade în sarcina ei să aibă grijă de o casă şi de un copil şi este prea dezorientată să ştie de unde să înceapă. Tata s-a ocupat de treburi în locul ei, ceea ce a fost cel mai rău lucru care se putea întâmpla – ce va fi mai târziu, când nu va mai avea tată şi surori care s-o ajute?

— Un dezastru, spuse Edda obosită.

— Sunteți prea pesimiste, spuse Tufts. Se va găsi întotdeauna cineva care să facă treaba în locul ei şi s-o salveze.

— Şi de ce ar face-o? întrebă Edda, incapabilă să înțeleagă.

— Este femeia visurilor oricărui bărbat – incapabilă să

trăiască fără un bărbat pe care să se sprijine. Tufts pufni. Haide, Edda, înțelegi ce vreau să spun! Grace se transformă într-o proprietate care trebuie să fie administrată de o ființă superioară – un bărbat. Prin tot ce face le arată bărbaților că nu poate să-şi poarte singură de grijă. Iar ei adoră acest lucru! Sau în orice caz, unui anume gen de bărbați îi place asta. Celor ca Bear de pe lumea asta.

— Păi, n-aş vrea să fiu în locul lui Bear! spuse Edda aprigă. De ce nu înțelege Grace cât de confortabilă ar fi viața ei dacă s-ar organiza mai bine? Nimănui nu-i place să curețe rahatul de pe scutecele copiilor, dar cum trebuie s-o faci, *fă-o dracului odată!* Cu toată mobila aia scumpă, casa ei miroase ca o hazna!

— Pentru ce eşti atât de violentă, Edda? o întrebă Kitty.

— Grace este însărcinată din nou. Când se va naşte cel mic, va fi doar o diferență de paisprezece luni între ei.

Privirea ochilor albaştri ca lavanda se ciocni cu cea a ochilor căprui-aurii. Kitty şi Tufts schimbară în tăcere o privire compătimitoare. Bineînțeles că pe Edda o durea mai mult! Era geamănă cu Grace. Dar cel mai mare ghinion era că, pe cât de disciplinată şi stăpână pe sine era ea, pe atât de dezorganizată era Grace. Iar defectele lui Grace nu erau deloc pe placul Eddei.

Dacă Kitty şi Tufts ar fi cunoscut importanța unui anume Jack Thurlow, ar fi înțeles mai bine suferința Eddei.

Partea a treia
Noul director

Capitolul 11

În aprilie 1929, s-au încheiat cei trei ani de pregătire pentru meseria de infirmieră. Edda Latimer, Heather Scobie-Latimer şi Katherine Treadby-Latimer au devenit infirmiere stagiare cu diplomă. Edda câştigase mai multe premii, şi toate trei îşi obţinuseră diploma cu brio.

La absolvire, nu exista absolut nimic legat de Spitalul Regional Corunda care să le fie necunoscut şi niciun loc în care să nu fi lucrat. Secţia de boli mintale era un coşmar pe care era cel mai bine să-l dea uitării, mai ales că nu era nimic de făcut pentru bieţii oameni în afară de a-i închide în celule cu pereţii capitonaţi sau într-un dormitor comun – azilul era un loc al urletelor, delirului, al fantomelor rătăcitoare şi al maniacilor violenţi.

În 1927 şi 1928 nu mai venise nicio nouă cursantă pentru meseria de infirmieră, dar în anul acesta, 1929, se înscriseseră opt, toate din West End. Cele trei surori, în frunte cu Edda, au discutat, au argumentat, le-au îndemnat, le-au împins de la spate şi au luptat să le convingă pe fetele din West End că trebuiau, trebuiau, *trebuiau* să profite de noul sistem de pregătire şi că cel vechi era perimat. Ca să aibă un viitor ca infirmiere trebuiau să se pregătească şi să obţină o diplomă; cele care nu-şi luau diploma vor fi reduse la starea de servitoare prost plătite care nu vor avea parte absolut deloc de o muncă interesantă: vor fi acolo să spele, să curețe murdăria, să ridice şi să întoarcă pacienţii, să le servească mâncarea bolnavilor – totul sub supravegherea unei infirmiere

stagiare. Lena Corrigan, conducătoarea dintotdeauna a fetelor din West End şi la început o adversară încăpăţânată, îşi reconsiderase şi ea părerea şi se alăturase vocii celor trei. Rezultatul a fost cele opt infirmiere stagiare din 1929 plus fonduri de la Departamentul Sănătăţii pentru a construi o reşedinţă adecvată care să cuprindă apartamente pentru infirmiere. Pentru Edda, Tufts şi Kitty victoria în acea bătălie a fost cea mai preţioasă, pentru că le oferea fetelor din medii mai puţin privilegiate şansa să-şi facă o carieră decentă fără a întâmpina complicaţii legate de sexul lor în procesul de instruire, sau să facă muncă umilitoare de secretariat. Infirmierele aveau o anumită putere; oricine era împins în malaxorul jocului dintre viaţă şi moarte dintr-un spital ieşea cu un respect profund pentru ele, fie că urlau ca nişte balauri sau pluteau ca nişte îngeri desăvârşiţi pe lângă paturile bolnavilor. Reale sau imaginare, de infirmiere îţi aminteai.

Bineînţeles că trei infirmiere noi însemnau probleme. Cum putea un spital regional să le angajeze pe toate trei? Dacă sarcina aceasta era mai uşoară decât fusese în 1926 se datora pur şi simplu faptului că personalul se redusese prin ieşirea la pensie a şapte dintre cele mai experimentate infirmiere din West End formate în vechiul sistem. Din păcate, salariile lor nu erau egale cu salariile infirmierelor cu diplomă. Pe deasupra, la începutul lui iunie spitalul a fost aruncat într-un haos instantaneu – un cataclism absolut neaşteptat şi imprevizibil.

Directorul general medical, doctorul Francis Campbell, împlinise la începutul lui 1929 25 de ani de când era director şi era de aşteptat să continue încă zece ani în acest post. Dar, exact în acelaşi timp în care cele trei surori stagiare îşi primeau prin poştă certificatele de absolvire, Frank Campbell murea de un atac de cord aşezat la biroul său, o piesă de mobilier de care oamenii din spital credeau

ferm că directorul fusese lipit, de vreme ce nu fusese văzut niciodată în altă parte pe teritoriul spitalului. Pentru Frank Campbell, Spitalul Regional Corunda însemna biroul lui. Ororile pe care le provoca modul lui de a conduce spitalul se petreceau în altă parte, aşa că el nu le vedea. Nimeni nu ştia dacă simţise că face un atac de cord, pentru că fusese singur atunci când se declanşase şi nu exista niciun sistem intern de comunicare pe care să-l fi putut folosi ca să ceară ajutor. Refuzase să instaleze unul, deoarece costa prea mult. Pe el în mod sigur îl costase scump.

Spitalele funcţionau sub tutela Departamentului Sănătăţii din acel stat, dar în esenţă se autogestionau, mai ales cele rurale care nu instruiau personal. Consiliul de Administraţie era împuternicit să ia decizii, inclusiv în ce priveşte completarea posturilor vacante de la cel mai înalt nivel până la cel mai mic, stabilirea normelor de funcţionare şi administrarea fondurilor. Spitalul Regional Corunda avea fonduri uriaşe, depozitate în siguranţă în bănci sub controlul Consiliului – bani care veniseră timp de trei sferturi de veac din moşteniri lăsate prin testament şi din nişte economii uimitoare.

Decizia privind soarta celor trei infirmiere stagiare a fost amânată până după numirea unui nou director, lăsându-le pe surorile Latimer într-o stare de expectativă, îndreptăţite să poarte vălul apretat din organdi, dar fără să-şi fi scos încă şorţurile de infirmiere. Edda stătea cât se putea de aproape de sala de operaţii, lucrând la urgenţe şi la secţia pentru bărbaţi; Kitty stătea la secţia pentru copii, iar Tufts oscila între maternitate şi soră de noapte, când colinda platformele exterioare şi saloanele cu un felinar de furtună în mână. Frank Campbell era prea meschin ca să cumpere baterii!

Apoi, absolut pe neaşteptate, sora-şefă a trimis după Tufts, care s-a prezentat purtând atât vălul de soră, cât şi

şorţul de infirmieră.

— Cred că ar trebui să-ţi dai jos şorţul, soră Scobie.

— Încă nu, doamnă. Ar putea fi folositor. Îndatoririle noastre nu sunt stabilite exact, aşa că nu putem fi sigure că n-o să luăm contact cu murdăria.

— Cum doreşti. Faţa netedă şi mai degrabă impasibilă avea aerul obişnuit de interes calm. Deşi carierele voastre viitoare încă nu au fost decise, soră Scobie, sunt destul de sigură de direcţia în care ar trebui să vă îndreptaţi ca să pot vorbi cu tine chiar în perioada asta tulbure.

— Da, doamnă.

— Cu nu mai puţin de opt surori care urmează să-şi înceapă instruirea de infirmiere cam peste zece săptămâni, este de datoria mea ca şefă a infirmierelor să iau măsuri imediate în privinţa educaţiei lor. Soră, eu consider că planurile formulate de doctorul Campbell sunt greşite sub toate aspectele şi nu am nicio ezitare să-ţi spun că odată cu moartea lui le-am aruncat la gunoi şi pornim de la zero. După trei ani în acest spital, îmi închipui că nu trebuie să-ţi mai prezint motivele pentru care am aruncat la gunoi planurile lui, nu?

— Nu, doamnă, nu trebuie. Înţeleg şi sunt încântată.

— Bine! Sora-şefă se relaxă puţin în scaunul ei. Te-ar interesa poziţia de şefă a programului de instruire a infirmierelor?

Tufts îşi înghiţi emoţia.

— Depinde, doamnă.

— Depinde de ce? întrebă sora-şefă cu o voce glacială.

— De doza de autoritate pe care o implică această funcţie. Dacă pot elabora un program de pregătire care să satisfacă deplin Consiliul Infirmierelor, dar care totuşi să cuprindă şi diverse aspecte izvorâte din propria mea gândire şi experienţă, atunci sunt interesată. De asemenea, o să schiţez şi o programă educaţională în întregime nouă, care

completează ideile Consiliului Infirmierelor în privința a ceea ce trebuie să cunoască o infirmieră. Bineînțeles că o să vă prezint lucrarea mea dumneavoastră şi noului director înainte de a o trimite la Sydney, dar nu mă pot angaja să fiu un automat care să respecte planurile altcuiva. În ochii mari şi aurii se putea citi o privire de neclintit. Înțelegeți, doamnă, şi eu am planurile mele.

Preț de o clipă sora-şefă Newdigate nu spuse nimic, dar uniforma ei apretată foşnea puțin mai mult ca de obicei – semn că respira adânc. În cele din urmă vorbi, măsurat şi detaşat.

— Soră Scobie, cred că, dacă nu ai fi avut propriile idei, nu ți-aş fi oferit acest post. Este o funcție importantă cu rang de soră-şefă adjunctă, astfel încât aducerea unei sore îndrumătoare de la Sydney sau Melbourne ar fi fost justificată. Totuşi, o persoană din Corunda este de preferat, dacă se poate găsi una potrivită, iar eu cred că tu eşti extrem de potrivită. Sunt de acord cu condițiile tale.

— Atunci accept postul. Tufts se ridică încet în picioare. Vă mulțumesc, doamnă. Hmm... mai e ceva.

— Te rog să-mi spui, soră.

— Voi avea foarte multe lucruri de discutat în particular cu doctorul Liam Finucan. Doar dacă, bineînțeles, aveți de gând să folosiți alt doctor care să țină prelegerile şi să predea?

— Doctorul Finucan va fi alesul, şi nu am absolut nicio obiecție dacă te vei afla singură cu el. Acum este un bărbat singur absolut respectabil – şi colegul tău, spuse sora-şefă, recunoscând în sinea ei că îi plăcea foarte mult această tânără inteligentă şi oarecum periculoasă.

— Bine, spuse Tufts şi plecă.

Le găsi pe celelalte două surori stagiare în căsuța lor, bând ceai cu Lena Corrigan. Deşi sorei Marjorie Bainbridge i se dăduse funcția de responsabilă pentru locuințele

infirmierelor şi se mutase într-un apartament din clădirea nou construită a căminului infirmierelor, nici măcar sora-şefă nu se ostenise să le mute pe surorile Latimer din casa în care stăteau încă de la început. Acum ocupau toată casa şi se bucurau de un grad de confort pe care locuitoarele noului cămin al infirmierelor nu aveau să-l cunoască niciodată. Era recompensa pentru deschizătoarele de drumuri.

— Am obținut o slujbă nouă concretă, le spuse Tufts, acceptând o ceaşcă cu ceai.

Toate părură interesate, dar Kitty reacționă prima.

— Ce slujbă?

— Soră îndrumătoare, cu rang de soră-şefă adjunctă.

— Fantastic! exclamă Edda. Asta e o noutate absolută, Tufts. Grozav!

Printre îmbrățişări şi un cor de felicitări, Tufts le povesti cum decursese întrevederea, în timp ce Edda zâmbea tăcută – oh, nu de supărare sau dezamăgire, toate ştiau asta; era prea încântată. Poziția şi importanța femeilor contau mult pentru Edda.

— Lena, ştiu că biscuiții anzac de la parohie sunt mai gustoşi decât cei cu rădăcină de maranta, dar nu ai venit să bei un ceai cu noi doar ca să înmoi un biscuit în el sau să vezi ce culoare are rujul Eddei azi – şi tu ai veşti, spuse Tufts la a doua ceaşcă cu ceai şi al treilea biscuit.

— Ai dreptate ca întotdeauna, domnişoară Mirna Loy. Apropo, Edda, bărbații au hotărât că ea este steaua de cinema cu care semeni. Kitty este clar Marion Davies, dar la tine mai existau ceva dubii...

— Spune-ne noutățile tale, Lena, o bombăni Tufts.

Lena ridică mâinile în semn că se predă.

— Bine, bine! Şi eu m-am întâlnit cu sora-şefă şi am fost promovată şi eu. După aproape douăzeci de ani petrecuți ca îngrijitoare...

— Sper ca Frank Campbell să ardă în iad! mârâi Kitty.

—... sora-şefă a reuşit să mă promoveze la statutul de infirmieră calificată „exceptându-mă de la reguli” cum a spus ea. Acum sunt sora Corrigan şi voi merge acolo unde îmi place cel mai mult – secția de boli mintale, ca adjunctă a sorei-şefe.

Acest lucru stârni o nouă izbucnire de veselie triumfătoare; încă o victorie pentru femei, şi atât de binemeritată! Totuşi, de această dată, revenirea cu picioarele pe pământ a fost amestecată cu stupoare, deşi toate cele trei fete Latimer ştiau că îngrijorarea lor era în van.

— Lena, după trei ani ştiu cât de mult îți place să munceşti în secția de boli mintale, dar acum, când eşti calificată cu diplomă, cu tot ceea ce ştii, poți să-ți alegi cu ce fel de pacienți vrei să lucrezi, spuse Edda, cu ochii deveniți de un cenuşiu-închis din pricina îngrijorării. Eşti sigură că faptul că îți vei petrece absolut tot timpul acolo nu te va da peste cap? Pentru cazurile de boală mintală nu se poate face nimic, iar psihiatrii nu sunt de niciun ajutor. Tot ce pot face este să observe şi să catalogheze formele pe care le ia demența. Îngrijirea bolnavilor psihic nu este periculoasă numai din punct de vedere fizic, ci este mult mai periculoasă pentru minte. Gândeşte-te la frustrarea pe care o vei simți!

Lena Corrigan era o femeie subțire, cam de 35 de ani, cu o claie de păr creț castaniu-roşcat, iar ochii erau cam de aceeaşi culoare; era văduva unui bărbat care iubise mai mult băutura decât propria soție şi nu avea copii. Mai multe amănunte despre ea, surorile Latimer nu ştiau; Lena Corrigan era o femeie mândră şi înverşunată.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Edda, ştiu ce capcane mă aşteaptă, spuse Lena, fără să fie deloc impacientată, pentru că ştia că împotrivirea Eddei era izvorâtă din suflet.

Nebunii mă fascinează, cred că ăsta e lucrul cel mai important, iar acum când Frank Campbell a dispărut, secția de boli mintale are şansa de a avea parte de un psihiatru şi de ceva tratament. Îngrijirea bolnavilor mintal nu va rămâne pentru totdeauna o cauză pierdută. Ştiu că îi atrage pe unii oameni care sunt în mod sigur mai nebuni decât pacienții, dar asta nu e o lege de necontestat. Dacă nu pot face nimic altceva, am de gând să scriu observații zilnice detaliate despre fiecare caz – într-o bună zi, observații ca ale mele vor fi considerate importante. Ochii aprigi străluciră de înflăcărare. O să încep cu începutul, aşa cum am început şi ca infirmieră lipsită de educație. Şi vă mulțumesc pentru ajutorul vostru, mai ales Eddei şi lui Tufts. Voi, fetelor, puteți să-i învățați pe alții.

— Soră-şefă adjunctă, spuse Kitty. Multe felicitări, Lena, până la urmă, cel puțin vei fi bine plătită. Apoi schimbă brusc subiectul. Oh! Ascultați, fetelor! Mama mi-a spus un zvon care circulă.

— Despre ce? întrebă Edda, părând plictisită.

— Despre noul nostru director.

— Bineînțeles! Tata e în Consiliul de Administrație al spitalului! strigă Tufts.

— Cine? Ce? Unde? Când? De ce? Şi cum? întrebă Lena.

— Ştiam eu că toate o să ciuliți urechile când veți auzi de asta! spuse Kitty chicotind. Nu, nu este Jack Thurlow, Edda.

— Fugi de aici, Kits. *Cine el*

— Mama spune că poartă un nume faimos în Corunda şi acela nu este Treadby. Numele lui este dr. Charles Henry Burdum, are 33 de ani şi până când s-a ivit acest post a fost directorul unei mari secții de la Spitalul Regal din Manchester, spuse Kitty.

— Să fie al naibii! spuse Edda pufnind, apoi se încruntă. E ceva putred aici, Kitty. Nu zău, „director al unei mari

secții”! Vrei să spui că era unul dintre cei o jumătate de duzină de adjuncți care se fâțâie de colo până colo printr-unul dintre cele mai prestigioase spitale din Europa. Începu să bolborosească. Director al țucalelor şi ploştilor pentru urină!

— Mama a spus că era „mare mahăr” – ce-o vrea să însemne asta.

Lena flutură din mâini.

— Oh, Edda, taci din gură! Ceea ce vreau eu să ştiu este ce fel de Burdum este? Un Burdum din Corunda, sau vreun băgăreț venit din patria mamă care poartă acelaşi nume? Din câte ştiu, bătrânul Tom Burdum nu are moştenitori în afara Bunului Samaritean al lui Grace şi tovarăş de călărie al Eddei, Jack Thurlow?

Apăsă pe cuvântul „călărie”.

Kitty fu străbătută de un fior de delicioasă nerăbdare şi se aşeză mai bine să spună restul poveştii, conştientă că atenția audienței fusese captată în întregime.

— Este băiatul fiului lui Tom, vă vine să credeți? Vreau să spun că toată Corunda ştie că Tom şi fiul lui Henry s-au certat ca nişte turbați acum şaizeci de ani, iar Henry a plecat nu numai din Corunda, dar şi din New South Wales, aşa cum era atunci, pentru că Australia nu exista acum şaizeci de ani ca stat. Henry s-a dus în Anglia şi nu a mai luat vreodată legătura cu bătrânul Tom. Cam acum douăzeci de ani bătrânul Tom a fost înştiințat că Henry a fost omorât după ce două trenuri s-au ciocnit în Scoția – se pare că au murit zeci de oameni. În scrisoarea primită de bătrânul Tom scria că Henry fusese neînsurat şi nu avea nicio obligație.

— Da, şi toată Corunda ştie că asta l-a amărât peste poate pe bătrânul Tom, mai ales după ce Jack Thurlow l-a lăsat baltă, spuse Lena.

— Ei bine, spuse Kitty triumfătoare, ceea ce scria în

scrisoarea din Scoția nu era adevărat! La puțină vreme după ce a ajuns în Anglia, Henry s-a însurat cu o văduvă înstărită şi nu a avut nevoie de banii bătrânului Tom. A înființat o societate de asigurări de succes, în timp ce familia soției lui făcea o grămadă de bani fabricând produse textile din bumbac. Cu 33 de ani în urmă li s-a născut un fiu, Charles. Soția a murit la naştere, iar Henry a înnebunit cu totul, deşi într-un mod inofensiv. Băiatul, Charles, a rămas în grija familiei mamei.

— Dar e sigur că bătrânul Tom nu a fost indus în eroare în privința morții lui Henry? E ridicol, spuse Edda.

— Înțeleg că accidentul feroviar a provocat un haos, iar dacă autoritățile au reuşit să identifice cadavrul lui Henry, nu au găsit nicio dovadă că ar fi avut o soție şi un fiu. Soția era moartă, iar familia ei se înstrăinase de Henry, aşa că nimeni n-a bănuit că el se afla în tren. Până la majorat numele de Burdum al băiatului nu s-a făcut remarcat, cel puțin nu într-un mod vizibil. Pur şi simplu, după perioada de aşteptare prevăzută de lege, autoritățile nu au primit niciun răspuns în legătură cu Henry şi au presupus că ruda lui cea mai apropiată era bătrânul Tom din Corunda şi l-au anunțat pe acesta, în acest timp Charles, fiul lui Henry, a trăit şi a crescut în Lancashire. A mers la Eton şi la colegiul Balliol de la Oxford, apoi şi-a luat diploma în Medicină la Guy's. Kitty avea un aer malițios. S-a dovedit că mama cunoştea deja cea mai mare parte a poveştii – a făcut o mulțime de cercetări despre doctorul Charles Burdum de când a auzit pentru prima dată de el, acum vreo doi ani.

— Astea sunt baliverne! exclamă Tufts. Maude ar fi împrăştiat povestea.

— Nu, a decis să păstreze pentru ea ce ştia – ghici pentru ce?

— E mult prea uşor de bănuit, răspunse Edda cu un rânjet. Maude l-a ținut la păstrare pe bogatul doctor ca să

ți-l facă viitor soț, Kits.

— Dacă s-ar da un premiu pentru instinct, Edda, tu l-ai câştiga, spuse Kitty oftând. Fără nicio îndoială că ai dreptate. Se înveseli. Oricum, avem o grămadă de timp. Telegramele pot sosi prin eter într-o oră, însă ca să ajungi din Southampton pe coasta de est a Australiei sunt necesare şase săptămâni, şi mai întâi Consiliul de Administrație trebuie să-i ofere postul unui nou-venit din Anglia – chestia asta n-ar da prea bine, dacă numele lui n-ar fi Burdum.

Grace a avut o reacție asemănătoare când Edda a sunat-o a doua zi; pentru moment Edda stătea în aşteptare la sala de operații, unde nu era aglomerație, iar Grace era acasă pe linia telefonică cu derivație de pe Trelawneys, aşa că putea să stea la taclale. Ca proaspătă mamă, Grace tânjea după companie – pentru ce soarta ei era să rămână însărcinată când Bear nici măcar nu apuca să-şi dea bine pantalonii jos?

Partea din Edda care o iubea necondiționat pe geamăna ei era foarte fericită să ştie că mariajul intempestiv al lui Grace mergea atât de bine; erau fericiți atât cât putea un cuplu să fie de fericit, devotați unul altuia, îngrijorați unul pentru altul atunci când nu erau împreună, foarte preocupați de cei doi fii ai lor, Brian şi John. Brian se născuse pe 2 aprilie 1928, iar John paisprezece luni mai târziu, pe 31 martie 1929. Deşi Grace nu reuşise să nască gemeni, cei doi copii ai ei erau suficient de apropiați ca vârstă încât să se poată presupune că se vor bucura de o legătură afectivă deosebită atunci când vor fi mari. În mod sigur Brian, o gâgâlice cu părul blond-cenuşiu care a mers şi a vorbit devreme, era extrem de ataşat de frățiorul lui mai mic, care avea acum două luni şi era la fel de blond şi de vioi. Bineînțeles că erau unii care prevesteau că această apropiere de vârstă îi va determina pe frați să se urască toată viața, dar aşa era

lumea.

Asistenta districtuală din Corunda, Pauline Duncan, fusese înlocuită cu o balauroaică fioroasă, sora Monica Herd, care combina vizitele la invalizii care nu puteau părăsi casa cu vizitele la proaspetele mame. Adusă de la Sydney, sorei Herd îi plăcea grozav să conducă kilometri întregi pentru a-i vedea pe bolnavi, era exact ceea ce îi trebuia lui Grace, întocmai cum fuseseră surorile de salon atunci când încă se mai pregătea să devină infirmieră. Cu alte cuvinte, sora Herd îi provoca o frică de moarte lui Grace, care curăța imediat mizeria de la bebeluş şi nu lăsa ca scutecele să se adune grămadă, aşa cum procedase atunci când Brian purta scutece. Premiul cu care sora Herd o ademenea era un copil perfect educat să facă la nouă luni la oliță; Grace muncea plină de ardoare ca să-şi câştige această libertate, îngrozită de vizitele sorei Herd – oh, şi ce limbă avea aceasta! Ca o lovitură de bici înmuiat în acid.

— Lui Bear o să i se mărească din nou salariul, spuse Grace la ceai şi la clătitele servite cu gem şi cu frişcă. Sinceră să fiu, sunt atât de norocoasă! Băieții mei sunt mai dezvoltați decât toți copiii de aceeaşi vârstă ai celorlalți oameni, locuiesc într-o casă frumoasă şi am un soț bun care nu bea deloc – oh, şi ce mai beau majoritatea soților! Banii pentru întreținerea casei se duc pe urină cu miros de bere.

Edda aprobă absentă din cap, obişnuită cu pălăvrăgeala asta a ei. Dar nu era deloc insensibilă în ceea ce-i privea pe nepoții ei – şi se ruga ca măcar unul din ei să aibă puțin din ea ca să fie mai tare în ciuda blândeții şi a superficialității în care erau crescuți! Bear şi Grace erau bine atât timp cât şi lucrurile stăteau bine, dar cum se vor descurca dacă îi va lovi vreo nenorocire? apoi se scutură de aceste gânduri, recunoscând că cealaltă parte a iubirii ei pentru Grace mai degrabă vibra la gândul unui foarte mic ghinion trecător. Asta era partea din Edda care nu-şi iubea sora din toată

inima; o iubea, da, dar cu limitări şi condiționări care deveneau tot mai mari de fiecare dată când îşi dădea seama din nou cât de nepricepută era Grace, cât de *proastă.* Şi cât de slab era Bear în fața ei, blegul de el!

Chiar şi în privința procreării, pentru numele lui Dumnezeu! Bear îi spusese, ca de la bărbat la bărbat (şi ce-ți spune asta despre tine, Edda?) că se temea că el şi Grace sunt dintre cei care produceau un copil aproape de fiecare dată când... ei bine, o făceau.

— Aşa că n-o s-o mai fac până când nu o să ne putem permite să mai avem unul, şi mai ales până când Grace nu se va fi odihnit bine. Asta înseamnă, i-a spus Bear sincer, să fim abstinenți până când micul John va mai creşte puțin. Când va avea doi ani, o vom face din nou.

— Ai discutat asta cu Grace? întrebă Edda cu sufletul la gură.

— O să-i placă. Oh, ea mă iubeşte şi... ăăă... iubeşte şi *chestia asta.* Dar câteva minute de plăcere pot fi urmate de doi ani de încurcături şi greutăți şi zău că lui Grace nu-i prieşte harababura.

— Cea mai mare parte din harababură, spuse Edda tăioasă, şi-o provoacă singură! Dar tu fă aşa cum crezi că trebuie să faci, Bear.

După aceea nu mai abordase absolut deloc acest subiect, dar dacă Bear şi Grace chiar trăiau fără *asta,* harababura nu era mai mică. Grace pur şi simplu nu se putea organiza.

— Ce-o să te faci când vei fi mare, Brian? îl întrebă Edda pe copilul cocoțat pe genunchii ei.

— Mecanic de locomotivă, răspunse acesta serios în timp ce-şi mânca clătita cu gem şi frişcă. Dar numai pe locomotive mari.

Edda izbucni în râs.

— Oare de ce nu sunt surprinsă?

— Eu şi Bear îi ducem pe amândoi la depoul de trenuri

când Bear este acasă, spuse Grace. Privirea ei lunecă într-o parte, cenuşie şi vicleană. Cum merg lucrurile între tine şi Jack? întrebă ea.

— Cum merg lucrurile între noi? replică Edda, făcând-o pe Grace să se străduiască mai mult pentru a afla răspunsul.

— Păi, sunteți un cuplu, ați fost ani întregi. Dar se pare că tu nu forțezi deloc lucrurile, nu-i aşa?

— Nu vreau să... forțez lucrurile, cum te exprimi tu, Grace. Nu-mi doresc un soț şi copii.

— Păi, ar cam trebui! spuse Grace cu amărăciune. Nu-ți dai seama ce viață grea îmi faci?

Privirea Eddei era întotdeauna puțin ciudată, dar uneori devenea incredibil de periculoasă, aşa cum se întâmplă şi acum când îşi fixa sora cu privirea.

— Cum ți-am făcut viața grea, dragă? gânguri ea cu voce melodioasă.

Grace se înfioră, dar după o viață alături de Edda nu avea de gând să facă niciun fel de compromis până când nu spunea ce avea de spus.

— Lumea bârfeşte pe seama lui Jack Thurlow şi a mea, spuse ea printre dinți, iar mie nu-mi place. Nu e nimic între noi, pentru că el este prietenul tău, nu al meu. Acum oamenii spun că eu am inventat povestea de dragoste dintre tine şi Jack ca să ascund legătura mea cu el. Că relația dintre tine şi Jack este *minciuna* mea!

Edda îl sărută pe Brian pe obraz, îl puse jos şi se ridică în picioare.

— Povestea asta e un mare rahat, Grace! o repezi ea. Dacă tu crezi vreo clipă că am de gând să mă mărit cu Jack Thurlow numai ca să-ți fac ție viața mai suportabilă, atunci te înşeli! încearcă să-ți porți singură de grijă şi atunci nu vei mai avea nevoie de Jack.

La colțul dintre Trelawney Way şi Wallace Street o Edda

furioasă la culme păşi în stradă fără să se uite, stârnind un scrâşnet de frâne.

— Doamne, Edda, era cât pe ce să dau peste tine! îi spuse Jack Thurlow alb la faţă. Urcă în maşină, femeie!

— Te duci s-o vezi pe Grace? îl întrebă Edda, ciudat de imperturbabilă.

— Mă duceam, dar acum mai degrabă te-aş vedea pe tine. Eşti ocupată?

— Trebuie să fiu lângă un telefon, aşa că ce spui de casa mea de la spital? râse. Când mă gândesc cum vorbea sora-şefă despre prezenţa bărbaţilor în spital acum trei ani, la începutul perioadei de pregătire! Acum, după ce am devenit infirmiere, nu mai poate spune nimic.

Erau amanţi de un an şi fusese bine pentru Edda, care făcuse cercetări amănunţite înainte de a porni pe calea plăcerilor şi a păcatului. Din surse polineziene, indiene şi chinezeşti descoperise cum să calculeze care era perioada „sigură” pentru ea în care putea avea relaţii sexuale, şi aplicase cu stricteţe aceste calcule. Din fericire ciclul ei menstrual avea o regularitate de ceasornic, astfel încât perioada „sigură” ar fi trebuit să fie suficientă. Până acum funcţionase, ceea ce o făcuse să fie şi mai încrezătoare, dar jură că nicio plăcere fizică pe lumea asta, oricât de mare ar fi, n-o va face să-şi încalce calendarul. Se înarmase şi cu o doză de tartrat de ergotamină care să elimine un fetus în fază incipientă, dar mai mult de atât nu putea face.

— Sunt grozav de încântată, spuse ea punând ceainicul pe foc.

El îi zâmbi fermecător.

— Şi pentru ce, mai exact?

— De ce crezi că bem atât de mult ceai tare?

— Din obişnuinţă. Este un drog permis de lege.

— Foarte adevărat!

— Pentru ce eşti atât de încântată, Edda?

— Am reuşit să aruncăm atâta praf în ochii oamenilor din Corunda, încât tot oraşul este convins că te culci cu Grace.

— Ce porcărie! Se ridică drept în picioare, cu o față brusc furioasă. Ar fi trebuit să-mi dau seama! *Grace?* Grace este o îndatorire, nu o plăcere!

Edda termină de făcut ceaiul şi se aşeză.

— Nu mi-am dat seama niciodată cu adevărat, spuse în timp ce turna, pentru ce te-ai simțit obligat față de Grace. Nu este rudă cu tine.

— Edda, este imposibil de explicat cuiva atât de eficient şi de bine organizat ca tine, spuse el în mod evident încurcat. Grace este unul din acei oameni care nu reuşesc...

— Oh, ba o ştiu prea bine! îl întrerupse Edda cu o voce amară. Şi totuşi, înainte de a începe cursurile de infirmieră, când locuiam la parohie, Grace *era* organizată. Ştia întotdeauna ce voia şi cum să obțină – chiar şi tata a observat acest lucru, şi nu o dată i-a dat lui Maude planurile peste cap. Sub acea vagă aparență de nechibzuință există o Grace perfect capabilă să se organizeze şi să-şi facă un plan. Numai că pur şi simplu ea obține ceea ce îşi doreşte fiind neajutorată, astfel încât vechea eficiență de pe vremea când trăia la parohie a fost îngropată. Cât de adânc? Nu ştiu. Numai că ea există acolo, Jack. Crede-mă, există pe undeva pe acolo. Ridică din umeri. Grace te-a îmbrobodit făcându-te să crezi că ai o datorie față de ea, dar adevărul este că nu ai nicio datorie față de ea. Munceşti în contul ei fără ca ea să-ți plătească vreodată. Cu alte cuvinte, îți faci pomană cu ea. Caz în care dă-i bătaie, prietene!

— Da, e un imbold caritabil, spuse el aprobând din cap. Se potriveşte. Dar nu pot să permit ca oraşul să gândească rău despre ea.

— Am o soluție care rezolvă în parte problema asta, spuse ea.

— Dacă n-ai avea, n-ai fi Edda. Spune-mi!

— În primul rând şi cel mai important, nu trebuie să mai ascundem atât relaţia noastră. Dacă se ştie că te culci cu mine, oraşul va trebui să-şi revizuiască teoriile despre tine şi Grace. Da, ştiu că e scandalos că ne culcăm împreună, fără alt motiv decât plăcerea în sine. Nu suntem legaţi de nimeni, suntem liberi să iubim.

— E ceea ce eu aş numi „un scandal pur” – suficient de virtuos în sine, spuse Jack, cu ochi care deveniră zâmbitori, dar compromis mult prea uşor de expunerea în atenţia înfierbântată a oamenilor.

— Câteodată te bănuiesc că aveai note mari la şcoală, Jack. Trebuie să las numele tău şi numărul tău de telefon la centrala telefonică a spitalului. Râsul lui fu debordant. În mod sigur asta va da drumul la vale bulgărelui de zăpadă al bârfei!

„Jack ar fi amantul ideal”, îşi spusese tânăra Edda când avea 17 ani, deşi de-abia spre sfârşitul anului 1929 aflase în realitate acest lucru, şi asta numai prin prisma a ceea ce simţea. Nu conta că nu avea niciun termen de comparaţie: Jack ştia să o satisfacă.

Se întâmplase pe neştiute şi pe neaşteptate, lângă râu, în lumina strălucitoare a zilei – oricine ar fi putut trece pe acolo şi i-ar fi putut găsi! Dar nu trecuse nimeni, iar acest lucru fusese tipic pentru norocul lor în această nouă fază a vechii lor relaţii care evoluase către o perfecţiune deplină.

Pe scurt, stăteau amândoi pe iarbă unul lângă altul, cu caii priponiţi de un copac, când el se aplecase spre ea şi o sărutase cu o delicateţe exploratorie la care ea răspunsese cu toată ardoarea de îndată ce îşi recăpătase răsuflarea. Sărutul devenise mai profund; o cuprinsese o dorinţă necunoscută care o îndemnase să-i scoată cămaşa la fel de repede cum i-o scotea şi el pe a ei. Fără proteste, fără pretexte, fără pretenţii, fără ezitări. Edda îşi spusese că

atingerea trupului gol al lui Jack de pielea ei era cea mai grozavă senzație imaginabilă, ceva cu mult deasupra pipăielilor orbeşti ale unei minți ignorante. Îi reamintise de senzația când fusese biciuită de trupul şarpelui; era destul de sofisticată să ştie că metafora şarpe/bărbat era foarte populară în cercurile psihiatrice. Dar asta nu-i diminuase deloc impulsul extraordinar de plăcere pură care o invadase sau senzația atingerii acelor muşchi.

Iar norocul o ajutase; nu rămăsese însărcinată, pentru că gestul lui impulsiv se întâmplase în perioada ei „sigură". După acele prime partide de sex frenetice care veniseră una după alta aproape fără întrerupere, Jack rămăsese atât de istovit, încât Edda, mai degrabă înviorată decât obosită, fusese în stare să-i explice sistemul ei de a se feri de sarcină, totul calculat, dar fără a fi avut ocazia să-l pună în practică până în acea zi. Energia şi logica ei îl luaseră prin surprindere, dar o ascultase şi, nedorindu-şi nici el copii, acceptase repede să-şi limiteze activitatea sexuală la perioada ei „sigură". De fapt, fusese şocat să constate că era virgină; avea 23 de ani şi imitase impecabil reacția unei femei de lume experimentate. Impostoare mică! Dar cel puțin se pregătise pentru această zi, ceea ce chiar făcea din ea o virgină cum rar se întâlnea.

Bineînțeles că acum Jack o cunoştea destul de bine pe Edda ca să se supună ordinelor ei; dacă Grace avea nevoie ca legătura lor să fie făcută publică, atunci aşa să fie. Cele mai grave consecințe se vor repercuta asupra Eddei, care ştia în mod sigur ce urma să dezlănțuie. Reputația lui nu va avea decât de câştigat. De aceea Jack a fost de acord să coopereze şi să-i lase pe locuitorii din Corunda să afle pe care dintre fetele Latimer o bucura în sens biblic.

Edda i-a dat personal această veste lui Grace la următoarea ei vizită, vorbindu-i extrem de sincer, îndurerată pentru că fusese rănită.

Edda nu prea ştiuse la ce reacţie să se aştepte, în afara gândului că Grace va fi foarte mulţumită şi că o iubea destul de mult ca să se bucure că avea şi ea un partener.

Dar ceea ce a văzut Edda a fost cum Grace se tensionează brusc şi pe chipul ei mic şi schimonosit se aşterne o expresie de furie arzătoare – pentru ce era schimonosit? Şi pentru ce ardeau ochii lui Grace?

— Eşti... eşti o nemernică prefăcută!

Edda se dădu înapoi derutată.

— Poftim?

— Ticăloaso! Trădătoareo! Eşti o nesimţită egoistă! strigă Grace copleşită de furie. Pentru ce a trebuit să mi-l furi, dintre toţi bărbaţii, pe Jack? Nu există destui alţi bărbaţi în Corunda pentru tine?

Edda se strădui cu disperare să se stăpânească.

— Ultima dată când ne-am întâlnit, mi te-ai plâns că lumea din Corunda îl consideră pe Jack Thurlow amantul tău şi m-ai rugat să te ajut să potolim bârfele astea. Ţi-am îndeplinit cererea. Oraşul ştie acum cu adevărat cu ce femeie are Jack Thurlow o relaţie, şi acea femeie nu eşti tu.

— Ticăloaso! Mi l-ai furat!

— Ţi l-am furat pe dracu', idioată ignorantă! spuse Edda, începând să se înfurie şi ea. Jack a fost dintotdeauna al meu, nu al tău! Eu ţi l-am prezentat, îţi aduci aminte? Cum aş fi putut să-ţi fur ceva ce n-a fost niciodată al tău? Tu ai un soţ şi pe deasupra unul cumsecade – pentru ce ai avea nevoie de vreo parte din iubitul meu?

— Ticăloaso! Hoaţo! Jack este prietenul meu! *Prietenul meu!* Soţul meu este de acord, iar dacă el este de acord, ce treabă are altcineva? Lasă-l pe Jack Thurlow în pace... prefăcuto!

Micul Brian stătea acolo, îmbrăţişându-şi fratele mai mic, mutându-şi complet nedumerit privirea de la mama la iubita lui mătuşă, cu ochii lui albastru-deschis plini de lacrimi.

Nici Grace, nici Edda nu-l băgară în seamă.

— Înțeleg, spuse Edda, trăgându-şi pe mâini o pereche de mănuşi roşii din piele de ied.

Era deosebit de atrăgătoare într-una din ținutele ei moderne, cambrată şi mai lungă, de aceeaşi culoare roşie superbă. Nu purta pălărie, preferând să-şi lase la vedere impecabilul păr negru aranjat după ultima modă, care se ondula la vârfuri. Hainele ei o izbiseră pe Grace ca o lovitură de ciocan şi o făcuseră să se simtă demodată, provincială, o gospodină mamă a doi copii, înțepenită într-o monotonie anostă.

Geanta Eddei era din piele neagră lăcuită cu o fundă mare şi roşie din piele de ied prinsă pe partea din față pe care o luă sub braț şi se întoarse pe tocurile pantofilor ei eleganți care erau tot din piele neagră lăcuită.

— E o discuție ridicolă, Grace, căreia îi pun capăt aici. Problema ta, surioară, este că doi bărbați îți fac toate poftele, iar asupra unuia dintre ei nu ai niciun drept legal. Dacă ei nu s-ar ține după tine, ți-ar fi şi ție mult mai bine.

Grace deschise gura, izbucni în lacrimi şi începu să urle; Brian o imită şi el la fel de zgomotos. Edda porni hotărât spre uşă.

— Şi încă ceva, spuse ea când deschise uşa. Alege-ți spectatorii. Singurul lucru pe care mi-l provoacă criza asta a ta de dat apă la şoareci este să-mi doresc să te iau la palme – şi încă tare!

Şi ieşi, făcându-se nevăzută.

Când ajunse la poarta din față începu să tremure, dar erau prea multe perdele trase pe jumătate în jur ca s-o imite pe Grace. Cu capul sus, Edda porni în jos pe stradă ca şi când aceasta ar fi fost proprietatea ei şi numai atunci îşi aminti că nu-i spusese lui Grace despre doctorul Charles Burdum, despre care circula zvonul în Corunda că va fi noul director al spitalului.

Numai Tufts a făcut față cu bine acelor săptămâni de confuzie şi incertitudine dintre moartea doctorului Francis Campbell şi numirea noului director general, pentru că plutea deasupra unei ceți opalescente de fericire la care nu se aşteptase deloc. La o privire superficială, noul ei post de îndrumătoare a infirmierelor practicante nu o solicita prea mult, de vreme ce nu avea decât opt sub aripa ei, dar şi-a dat seama că le putea instrui şi pe fetele din West End rămase, până când timpul avea să le trieze; cel puțin unele dintre ele vor merita efortul depus. Era minunat că sora-şefă îi dăduse libertatea de a-şi pune ideile în aplicare, pentru că existau totuşi şi alte zone în care mâna unei sore îndrumătoare putea să aducă mari schimbări. Nimeni nu putea munci timp de trei ani la spitalul din Corunda fără să observe cât de indiferent era personalul din sectorul gospodăresc şi cel care se ocupa de mâncare față de cerințele unui spital.

Tufts voia să schimbe şi acest lucru, să le determine pe îngrijitoarele care se ocupau de saloane să înțeleagă ce însemna un microb şi pe unde se ascundea, să-i facă pe bucătari şi personalul care se ocupa de bucătărie să fie mândri să ofere nişte mese gustoase care să le aducă laude din partea tuturor celor care se bucurau de ele. Departamentul gospodăresc şi pentru alimentație era sub conducerea unei sore-şefe adjuncte ajunse la vârsta pensionării, Anne Harding, una dintre acele relicve ale unei epoci apuse pe care toate instituțiile păreau să le adăpostească prin colțurile întunecoase şi prăfuite. Ei bine, toate aceste lucruri trebuiau schimbate. Să se termine cu mâncarea de doi bani pe zi pentru toată lumea. Numai că, oare cum avea să procedeze ca să-i târască pe cei din departamentul gospodăresc şi alimentar în secolul XX?

Dacă o rază de căldură secretă îi încălzea inima, acest lucru se datora faptului că îşi reluase vechea colaborare cu

Liam Finucan, care suferise cât se poate de discret cele şaisprezece luni cât durase procesul lui de divorț şi ajunsese la capătul lui despărțit legal de soția necredincioasă şi fără să fie obligat să-i plătească vreo pensie alimentară. În ciuda hotărârii judecătoreşti el îi plătea lui Eris o mică alocație, dar nu era un semn de slăbiciune, ci de compasiune; nu putea trăi cu gândul că cea care îi fusese parteneră timp de cincisprezece ani plecase din căsnicie fără a avea perspectiva de a trăi mai bine decât hotăra prietenul ei din acel moment.

— Mă bucur că îi dai ceva bani, spuse Tufts în timp ce se agita prin biroul patologului. Oh, Liam, ai lăsat să se aleagă praful de locul ăsta! Nu erai atât de dezordonat înainte.

— Mi-a lipsit principalul meu ajutor, chiar dacă nu a ocupat niciodată oficial acest post. Aş fi putut s-o ucid pe Gertie Newdigate, spuse el uitându-se la ea.

Tufts chicoti.

— Gertie! Numele nu i se potriveşte deloc.

— Nu, dar probabil că asta a determinat-o să devină foarte repede un zbir.

— Cum arată laboratorul?

— E în stare bună. După ce ai plecat, m-am străduit şi l-am învățat pe Billy să devină un laborant mai bun decât în trecut. Acum am un al doilea laborant, pe Allen, care este mai bine instruit şi calificat.

— Deci tot ce am de făcut este să fac ordine prin biroul tău.

— Da. Ochii de un cenuşiu-închis străluciră. L-am păstrat pentru tine.

— Frumos din partea ta. Ei bine, hai, omule, repede-repede! Aranjează toate dosarele astea în ordine alfabetică, iar apoi o să ne uităm peste ele, ne hotărâm dacă etichetele corespund, *după care* le arhivăm.

— Eşti mult mai autoritară, Heather.

— Tufts, nu Heather. Iar acum, când sunt infirmieră, bineînţeles că sunt mai autoritară. Noi doi trebuie să elaborăm programe de pregătire de toate soiurile, dar n-o putem face până când biroul tău nu este în ordine.

„Nu s-a schimbat absolut deloc”, îşi spuse ea hotărât, în timp ce haosul dispărea, lăsând loc unei noi organizări formidabile – mult mai stricte decât orice experimentase el până atunci. Dacă era necesar, fiecare din ei trebuia să fie în stare să pună mâna fără cea mai mică şovăială pe un dosar, o carte sau un document. Tâmplarul spitalului, care avea o grămadă de timp liber, s-a trezit brusc că era mai ocupat decât fusese în ani întregi; Tufts îl însărcinase să facă dulapuri cu sertare potrivite pentru toată gama de dosare ale lui Liam. Pentru că sarcina îl atrăsese şi pentru că doctorul Finucan îi plăcea, tâmplarul şi-a desfăşurat talentele de ebenist şi a înzestrat biroul doctorului cu un mobilier minunat, totul într-o nuanţă asortată de lemn pal de mahon.

— Asta înseamnă, spuse Tufts cu un entuziasm uriaş, că, atunci când voi termina cu biroul tău, va arăta mult mai elegant decât cel al directorului. Îmi place chestia asta, aşa că urmează să mai scoţi nişte bani pentru un covor persan pe jos şi pentru câteva gravuri de valoare pe pereţi. Îţi trimit cărţile la un legător bun – o să arate elegant legate în piele şi cu litere aurite.

La fiecare instrucţiune, el aproba din cap în tăcere, apoi se conforma; sora îndrumătoare avea acest efect asupra lui.

În plus, îşi exprima afecţiunea în mod public faţă de Liam Finucan, cu consecinţe interesante. Chiar şi ţinând cont de cele şaisprezece luni ale divorţului care le întrerupsese brutal relaţia personală, Liam şi Tufts fuseseră prieteni atât de buni şi colegi pentru atât de mult timp, încât întregul personal al spitalului ştia că între ei nu era nimic suspect. „Experimentul” era un bun exemplu. Tufts mai descoperise

în rândul personalului alți doi bărbați cărora le cădea părul în ochi împiedicându-i să vadă, aşa că le-a cumpărat câte o perie Mason Pearson. Apoi în fiecare dimineață le ataca şuvițele rebele din ochi, agresându-le scalpul şi foliculele atât de nemiloasă, încât, după ce zilele s-au transformat în săptămâni şi apoi în luni părul începuse să le crească în direcția opusă. În prima zi a lunii firele de păr ale fiecărui bărbat erau măsurate cu şublerul, iar măsurătorile erau înscrise într-un jurnal, alături de fotografii. Iar până în iarna lui 1929, „Experimentul" reuşise – nici unuia dintre bărbați nu-i mai cădea părul în ochi. Sora îndrumătoare le-a urat noroc şi i-a eliberat pe ceilalți doi cobai, dar Liam nu s-a bucurat deloc de acelaşi tratament. Lui Tufts îi plăcea atât de mult acest proiect, încât păstra întrebările şi cele mai grele probleme pentru ora perierii. Oamenii priveau acest lucru ca pe o parte intrinsecă a unei prietenii cu totul deosebite şi absolut platonică.

Ce era interesant, singurul nume care nu era amintit niciodată în încrengătura de bârfe era cel al lui Tufts Scobie. Dat fiind că era uluitor de frumoasă, imaginea ei de zeiță Diana îi nedumerea la început, dar după ce o cunoşteau mai mult timp înțelegeau că asta făcea parte din charisma ei.

Omul care înțelesese cel mai bine firea lui Tufts era Liam Finucan, care o iubea cu fiecare părticică a ființei lui şi nu se gândea niciodată la ea ca Tufts. Poate că cei 40 de ani ai lui îl înzestraseră cu înțelepciunea de a nu-şi declara niciodată dragostea, sau poate că totul era legat de sensibilitatea care îi caracteriza sufletul; indiferent care ar fi fost motivul fundamental, o iubea într-o tăcere deplină care nu se dădea de gol nici măcar printr-o privire fugară sau printr-un gest cât de mic care l-ar fi putut trăda. Liam şi Heather erau întruchiparea celor mai buni prieteni.

Lunile din iarna anului 1929 au găsit Spitalul Regional Corunda în cea mai rea stare de incertitudine din câte îşi

amintea cineva, întrucât Consiliul de Administrație se angajase într-un şuvoi de telegrame cu Manchester şi cu doctorul Charles Burdum. Pentru moment nimeni altcineva nu era luat în calcul pentru postul de director.

Surorile stagiare – chiar şi Tufts, care avea o ofertă fermă pentru un post – pluteau şi ele într-o stare de incertitudine, aşa cum spunea Edda, pentru că era o stare plăcută şi binefăcătoare, dar care nu avea niciun Dumnezeu. Pentru că Dumnezeul spitalului era directorul.

Incertitudinea asupra viitorului lor plutea permanent – oare noul director va fi un alt Frank sau opusul său? Edda începea să creadă că ar fi trebuit să plece spre locuri necunoscute, mai ales ținând cont de cearta violentă cu Grace, care se purta ca şi când n-ar fi cunoscut-o vreodată pe Edda – într-adevăr, Grace *refuzase* să se întâlnească! Oh, când te gândeşti că sora mea *geamănă* mă condamnă ca pe o curvă! De neconceput! S-a transformat într-o mahalagioaică care m-ar arde ca pe o vrăjitoare!

Directorul Frank Campbell fusese o fosilă conservatoare a cărui singură acțiune îndrăzneață fusese programul de pregătire a infirmierelor, pe surorile Latimer, şi asta fiindcă practic fuseseră făcute presiuni asupra lui;

repercusiunile, cum era programul modern de pregătire şi obținerea diplomei de infirmieră de către fetele din West End, care începea acum, îl deranjaseră grozav. Singurul lucru pe care îl anticipase era un buget mult crescut pentru plata şi salariile infirmierelor în anii următori. Da, în timpul stagiului de pregătire acestea erau plătite cu o sumă derizorie, dar trebuiau să fie cazate, hrănite, instruite şi supravegheate, iar atunci când îşi obțineau diploma costau mult mai mult decât fetele din West End instruite în vechiul sistem. Unul dintre ultimele gânduri ale lui înainte de a muri fusese că cele opt practicante erau toate din West End; avantajul de a avea infirmiere ieftine era pierdut. Cum

îndrăzniseră fetele din West End să facă aşa ceva? Nişte stricate netrebnice! Şi ar fi continuat în acelaşi fel dacă n-ar fi murit.

Mandatul doctorului Campbell ca şef al spitalului începuse cu mult înaintea Marelui Război, iar multe dintre noile tehnici şi tratamente trecuseră pe lângă el neobservate; cele care nu i se impuseseră de către doctorii lui cu experiență, doi chirurgi, trei generalişti, un anestezist şi veşnica lui bătaie de cap, obstetricianul Ned Mason, nu fuseseră adoptate. Printre acestea angajarea unui radiolog a cărui sarcină ar fi fost să conducă o secție decentă de radiologie cu echipamente de ultimă oră cu raze X şi un psihiatru pentru secția de boli mintale. În ceea ce îl privea pe doctorul Campbell, principalul scop al acestui spital era să țină costurile cât se putea de jos şi să nu angajeze noi cheltuieli în numele progresului medicinei. Ptiu! Spitalele erau locuri în care să mori. Dacă nu mureai, înseamnă că aveai noroc. Tratamentul nu făcea decât să întârzie moartea.

Pentru a calcula cheltuielile şi neajunsurile produse de noile infirmiere practicante, sora-şefă şi cele două adjuncte ale ei şi-au petrecut restul iernii lui 1929 şi perioada până în septembrie punându-şi la punct evidențele şi argumentele, astfel încât să-l impresioneze pe noul director; acesta o să vadă în echipa de infirmiere un grup de persoane disciplinate, capabile să-l scutească de o mare pierdere de timp şi energie în ceea ce priveşte fiecare amănunt al meseriei lor. Secretarul administrativ al spitalului, Walter Paulet, a procedat în acelaşi mod cu departamentul de contabilitate; umbla zvonul că îşi smulgea din cap părul şi aşa rar din pricina dezordinii din hârțoagele lui Frank Campbell. Când au făcut cumva ordine în cifre, maşinațiunile lui Frank Campbell de a-i hrăni pe toți cu şase penny pe zi au părut, ei bine, mai degrabă înfiorătoare.

Dar, aşa cum se întâmplă din fericire cu majoritatea

instituțiilor, Spitalul Regional Corunda a continuat să funcționeze cu doctori, infirmiere, îngrijitori, bucătari şi personal auxiliar în acelaşi mod ca şi până atunci, astfel încât pacienții au trăit (sau murit) în relativă ignoranță în ce priveşte drama care se petrecea la nivelul conducerii. Într-adevăr, erau rari pacienții care chiar ştiau că un spital are şi personal de conducere.

Capitolul 12

Informată că are trei zile libere, Kitty Latimer şi-a făcut pe loc valiza, le-a făcut veselă cu mâna surorilor ei şi a plecat spre Sydney. Acolo a ocupat o cameră la Clubul femeilor şi s-a aruncat într-o cursă frenetică de cumpărături, de văzut filme şi de vizionat toate piesele şi expozițiile pe care le avea de oferit Sydney. Filmele vorbite abia începeau să apară, şi nu ştia exact dacă-i plac foarte mult – acum când gurile rosteau cuvintele în loc să mimeze fraze dramatice redate pe o tablă decorativă, actorii păreau prea teatrali, prea artificiali, ba chiar prea comici – şi bărbații chiar trebuiau să aibă aşa de mult machiaj feminin? Dacă filmele vorbite aveau să supraviețuiască, se gândea Kitty, va trebui să se schimbe toată tehnica de realizare a lor.

În orice caz, la capătul celor trei zile ale ei, s-a instalat într-un compartiment de clasa întâi a trenului de zi de Melbourne, fiindcă toate trenurile expres trebuiau să oprească în Corunda ca să schimbe a doua locomotivă; cu un tren direct era o călătorie de trei ore pe care o adora, mai ales dat fiind faptul că de obicei reuşea să păstreze numai pentru ea tot compartimentul de şase locuri.

Dar, din păcate, nu şi în acea zi. După ce s-a instalat pe locul ei de la geam şi a tras în mod sugestiv storurile dinspre culoar ca să transmită mesajul clar că tot compartimentul este plin, Kitty şi-a scos pantofii roz noi din piele de ied – o băteau la spate – şi a deschis romanul de dragoste pe care îl citea cu mintea doar pe jumătate la el, lăsând celeilalte jumătăți libertatea de a hoinări pe tărâmuri mai spontane. Ultimul lucru de care avea nevoie o infirmieră era realitatea crudă într-o carte. Kitty era mai înțeleaptă decât majoritatea pentru că înțelegea că autoarea romanului ei de dragoste ştia fără îndoială, în viața ei adevărată, totul despre realitatea crudă.

Uşa glisantă dinspre culoar se întredeschise, se iţi un cap, apoi uşa se deschise complet şi intră un bărbat.

— O, perfect! spuse el, îndreptându-se spre celălalt loc de la geam.

Kitty înălţă capul.

— Acesta este un compartiment de nefumători, spuse ea pe un ton glacial.

— Pot să citesc şi eu, spuse el arătând spre semn, apoi se uită la ea, holbându-se făţiş. Marion Davies! exclamă.

— Valea, măgar arogant ce eşti, se răţoi Kitty la el. Dacă insişti să stai aici, să nu îndrăzneşti să te aşezi în faţa mea! Ocupă locul de la capătul dinspre culoar, ţine-ţi remarcile pentru tine şi nu te băga în sufletul meu! Altfel, chem conductorul!

Ridicare din umeri; tipul îşi aruncă valiza în plasa de sus şi se aşeză la capătul dinspre culoar, dar cu faţa la ea. Fiindcă nu era la geam, se uita la husele NSWGR[8] care acopereau pernuţele din catifea.

Kitty se întoarse la cartea ei. Sub calmul rece afişat, fierbea. Ce îndrăzneală! Un tip mărunţel şi spilcuit, nu mai înalt de 1, 64 m, îmbrăcat cu un costum bleumarin cu dungi fine, completat cu vestă, şi ceas de aur atârnat de un lanţ; un splendid inel cu rubin nefaţetat îi împodobea mâna stângă, un alt rubin era înfipt în ceea ce părea o veche cravată de şcoală, iar butonii aveau fiecare câte un rubin. A constatat cu încântare şi amuzament că picioarele lui erau încălţate în pantofi lucraţi manual ce aveau tocuri speciale – deci era extrem de conştient de dimensiunile lui liliputane. Pun pariu că merge ţanţoş ca un cocoşel bătăios, reflecta ea, asimilând toate aceste amănunte cu vederea ei periferică neobişnuită, dar căpătată după trei ani ca infirmieră

---

[8] North South Wales Government Railways – Căile ferate din North South Wales (n.tr.).

antrenată să vadă aproape totul. Suferă de complexul lui Napoleon, sau aşa îi zic psihiatrii, şi cred că t*are-i mai place* să calce ţanţoş, micul fandosit!

Părul îi era des, sârmos şi cârlionţat, un auriu cu tente de roşcat autentic, care se regăsea şi în sprâncene şi gene, dar Kitty încă nu avea habar ce culoare erau ochii lui, dincolo de o oarecare nuanţă de căprui. Pielea uşor închisă era deja bronzată, era extrem de bine bărbierit, şi avea un chip pe care era obligată să admită că îl găsea fascinant, deşi nu pentru că o impresiona sau o atrăgea. Pur şi simplu, faţa lui nu părea să ştie dacă este urâtă sau frumoasă, şi se schimba în timp ce te uitai la ea. Uneori chipul lui avea trăsăturile unei vedete de cinema, la fel de frumos ca figuranţii care decorează mulţimile de fundal ale unui film şi îl eclipsează pe actorul principal. Dacă ar fi fost mai înalt şi nu ar fi avut decât acest chip, ar fi putut fi rege sau preşedinte ori liderul unei secte religioase. Dar aşa cum stăteau lucrurile, cel de-al doilea lui chip înlătura orice speranţă că aşa ar fi fost dotat de la natură. Această faţă aparţinea unei creaturi groteşti sau poate unui satir castrat; urâtă şi contorsionată, avea puterea să transforme trăsăturile starului de cinema într-o hartă sinistră pe cât de dură, pe atât de nemiloasă.

Oricine ar fi bărbatul acesta, mă înspăimântă, se gândea Kitty, al cărei roman nu reuşea să concureze cu un personaj atât de real, ieşit parcă din filele cărţilor de istorie. Da, avea să conteze, dacă nu pentru altceva numai pentru că va muri în această încercare. Judecând după rubine, aur şi costumul de comandă, un bărbat bogat – probabil că se va da jos în Corunda, pentru că erau rubine sânge de porumbel de Corunda, cele mai râvnite şi mai scumpe. Şi cu chipul acela strălucitor, parcă plăsmuit într-un creuzet, este din familia Burdum.

Lui Kitty i-a căzut fisa; cu un efort uriaş, a continuat să-şi

ţină ochii în carte şi respiraţia regulată. Dacă nu cumva greşea ea, acesta era doctorul Charles Henry Burdum, până nu demult la Manchester Royal Infirmary, care se ducea la Corunda ca să devină directorul spitalului. Lipsit de importanţă! Ar fi putut să se ducă la Bart's sau Middlesex sau Guy's[9], deci ce l-a adus într-un loc despre care nu ştia nimic? „Este un venetic englez, nu un australian, şi nu am văzut în viaţa mea un bărbat mai puţin potrivit pentru viaţa din Australia. Un omuleţ arogant ca un cocoş...”

După schimbul de cuvinte de la început, cele trei ore au trecut fără vreo altă vorbă; după cum îi era obiceiul, Sid-conductorul a venit cu cinci minute înainte de a ajunge, a luat valiza lui Kitty şi a cărat-o pe culoar până la uşa vagonului, unde a aşteptat, povestindu-i vrute şi nevrute lui Kitty, pe care o cunoştea din numeroasele ei călătorii cu trenul. Străinul cel spilcuit a fost nevoit să-şi ducă singur valiza şi să stea în urma lor, cât cele două locomotive mari au intrat în gară oftând şi huruind ca să tragă la peron. Edda era acolo, o aştepta, vorbind cu bătrânul Tom Burdum.

— De unde ai cumpărat rochia? întrebă Edda, care nu mai avea ochi pentru Tom Burdum, când bărbatul o luă înainte şontâcăind.

— De la Mark Foy's. Am găsit una superbă şi pentru tine, trădătoare mică! Kitty îşi vârî mâna pe sub braţul surorii ei şi o trase înainte. Întoarce capul şi aruncă o privire la tipul cu care se întâlneşte bătrânul Tom.

— Doaaamne! Parcă-i micul lord Fauntleroy![10]

— Exact aşa e, Edda. Nu sunt absolut sigură, dar sunt gata să pun un pariu gras că este doctorul Charles Burdum, aşadar noul director.

---

[9] Spitale în Anglia (n.tr.).

[10] Persoană încrezută, cu un aer de superioritate. Aluzie la romanul scriitoarei Frances Hodgson Burnett, *Little Lord Fauntleroy* (n.tr.).

— Spitalul Corunda nu a fost informat că a fost numit unul nou.

— Atunci poate că a venit să inspecteze locul, cu intenția să refuze oferta, sări Kitty la concluzie. Am fost în același compartiment, şi a trebuit să-l pun la locul lui.

— Oh! Ți-a făcut avansuri, Kits?

— Nu. Mi-a spus „Marion Davies”[11].

— Asta e şi mai grav. Replica ta a fost tăioasă – sau chiar mai rău.

— Tăioasă ca briciul. L-am făcut cu ou şi cu oțet. L-am zis să se care. Am făcut tot restul călătoriei într-o linişte mormântală.

Edda se răsucise şi se uita ostentativ la noul venit.

— Ei bine, este din familia Burdum, şi e mai arogant decât Lucifer. Ce față! Ca un Ianus.

— Da, bietul om!

— Îți pare rău pentru el? întrebă Edda nevenindu-i să creadă.

— Foarte. Uită-te la pantofii lui făcuți pe comandă, scumpo. Tocuri de cinci centimetri. Este exemplul viu, clasic de complex napoleonian. Dotat cu tot ce-i trebuie mai puțin înălțimea, a cărei lipsă nu o suportă niciun bărbat.

— Da, înțeleg ce vrei să spui. Edda se lumină. Totuşi, dacă chiar se hotărăşte să accepte slujba, probabil se va instala după ce va trece ce este mai rău. Deci nu ştie că eşti infirmieră?

— Habar nu are.

— Ce distractiv o să fie când va afla!

Dacă Charles Burdum fusese un şoc pentru Kitty, era nimic în comparație cu efectul produs asupra bătrânului Tom Burdum, care aşteptase 95 de ani apariția unui

---

[11] Actriță, scenaristă, filantroapă americană; amantă a magnatului presei William Hearst (n.tr.).

moştenitor definitiv. Se dusese la gară aşteptându-se să întâlnească pe cineva care semăna cu Jack Thurlow; dar în loc de asta, a găsit un pitic cu aer de nobil al cărui costum fusese croit pe comandă la Savile Row şi a cărui cămaşă fusese fabricată de Turnbull şi Asser. Şi cu o cravată Balliol, nici mai mult, nici mai puţin! Deşi asta aflase Tom numai pentru că întrebase, aşteptându-se la un răspuns în glumă. Dar nu de la acest tip, care radia aplomb, umbla de parcă ar fi avut un vătrai înfipt în dos (după cum i-a spus Tom lui Jack mai târziu) şi era foarte iritat, întrucât conductorul nu-i dăduse jos bagajul şi nu i-l cărase.

— În Australia, conductorii nu fac asta, spuse Tom, neştiind cum altfel să-i deschidă ochii. În Australia, nimeni nu-ţi face serviciul ăsta.

— A fost destul de iute când i-a cărat valiza micuţei doamne! spuse Charles Burdum cu un accent sacadat, nu cu sunete bogate şi rotunde.

— Cine, Kitty Latimer? chicoti bătrânul Tom. Un bărbat ar trebui să fie mort ca să nu vrea să-i care valiza lui Kitty.

— Mi-a spus să mă car – nu e vocabularul unei doamne.

— Tţ! Sunt sigur că ai meritat-o, Charlie.

— Nu-mi spune Charlie, numele meu este Charles.

— Dacă o să stai în Corunda, o să fie Charlie. Sau Chikker.

— Cum?

— Fără aere şi fiţe în partea asta de lume, nepoate. Îţi spun asta fiindcă trebuie să o facă cineva, şi prefer să fiu eu acela decât, de pildă, vărul tău Jack Thurlow.

El este celălalt moştenitor al meu, doar că el nu vrea să fie moştenitor. Tu vei moşteni titlul de cel mai influent om din Corunda – dacă vei face lucrurile aşa cum trebuie, spuse bătrânul Tom, poruncindu-i unui om să încarce trei valize în spatele Daimlerului lui. Mai ai şi alte bagaje în vagonul de bagaje? Da? Atunci dă-i biletele lui Merv, aici de faţă, şi el le

va ridica şi ți le va aduce. A aşteptat până când Charles a găsit etichetele de la bagaje şi i le-a dat omului împreună cu o bancnotă de cinci lire pe care acesta a înşfăcat-o în grabă. Ţț! spuse bătrânul Tom. A fost o prostie din partea ta, Charlie! Nu dai niciodată bacşiş unui om care câştigă un salariu. Îl plătesc pe Merv suficient de bine ca să nu aibă nevoie de bacşişuri. Acum l-ai făcut să fie nemulțumit de un salariu decent, şi toate astea pentru că, acolo de unde vii tu, nu ar câştiga un salariu decent şi ar depinde de bacşişuri ca să-şi câştige traiul cu greu. Lecția numărul unu.

Se instalară în Daimlerul Tonneau decapotabil, care avea capota strânsă.

— Cum Hannah, soția mea are şi ea peste 90 de ani, nu te-am cazat la proprietatea noastră, *Burdumbo.* Vei sta la Grand Hotel, pe Ferguson Street – la o aruncătură de băț de spital, dar şi de George Street, care e un centru comercial deloc rău – are chiar şi un magazin universal. Deşi te avertizez, dacă vrei ceva decent de mâncare, du-te la Olympus sau Parthenon. Amândouă sunt conduse de greci, şi nu-i adevărat ce se spune despre calitate – fripturile sunt grozave!

Bătrânul Tom a continuat să trăncănească în timp ce maşina mare, zgâlțâită de un vânt puternic, trecea printr-un peisaj care semăna cu o Anglie rurală extrem de neîngrijită – fără grupuri de ferme frumos aranjate, însă numeroase şoproane care stăteau să se prăbuşească, fără garduri de piatră, ci sârmă ghimpată întinsă între stâlpi dizgrațioşi, dealuri cu coame rotunjite împodobite nu cu crânguri, ci cu pâlcuri de bolovani de granit. Nu era semideşertul torid din închipuirile lui, dar nu era nici Europa, nici măcar Grecia sau Majorca.

Oamenii se holbau la el, dar nu cu admirație. Unii îi rânjeau în față fără jenă, cei mai mulți se uitau doar cu interes, aşa cum te-ai uita la o girafă sau la o zebră.

Inteligența lui considerabilă l-a informat că acest lucru se datora în special îmbrăcămintei. Câțiva dintre localnici purtau costume din trei piese, dar ponosite şi demodate de mulți ani. Majoritatea, inclusiv bătrânul Tom, preferau pantalonii de moleschin, o cămaşă şi o jachetă de tweed, cizme de călărie cu elastic pe părțile laterale şi pălărie de fetru cu calotă joasă şi boruri largi. Femeile purtau nişte veşminte oribile şi demodate de la începutul anilor '20, în vreme ce altele – după cum a constatat el cu o fascinație oripilată – umblau prin oraş de-a dreptul în costume bărbăteşti de călărie, inclusiv cizmele cu elastic în părțile laterale şi pălăria cu boruri largi – şi nimeni nu părea să le considere ciudate! Atunci unde erau femeile precum fata aceea încântătoare din tren şi fata care a aşteptat-o la gară? Ele erau îmbrăcate după ultima modă! Dar turul complet al oraşului nu a mai dat la iveală şi alte femei ca ele. Ei bine, nu fuseseră plăsmuiri ale imaginației lui, ele chiar existau pe undeva în oraşul ăsta de ignoranți.

I se arăta totul, iar acum ajunseseră la clădirile publice de pe Victoria Street, care, un cvartal mai jos, era paralelă cu George Street. Primăria, serviciile municipale, spitalul, Biserica Anglicană St. Mark şi casa parohială – oh, oare nu se mai termină?

Apoi în sfârşit a apărut şi hotelul lui, unul dintre stabilimentele acelea îngrozitoare ca în Bournemouth sau Bognor, construite pentru cei din clasa de mijloc care economiseau tot anul ca să se bucure de o vacanță la mare o săptămână. În interiorul hotelului Grand erau coloane roşii cam stângaci vopsite, tapet roşu de pluş, podele din lemn care se repetau în tavanele extraordinar de înalte, o sufragerie unde putea să parieze că toate supele aveau gust de cartofi, iar carnea toată de găină bătrână. Dumnezeule mare! Aproape 18.000 de km pentru asta?

În fine, el ştia pentru ce, dar bătrânul Tom Burdum nu-şi

nici nu avea să afle. Bineînțeles că nu ştia că existau în Corunda oameni de calibrul lui Maude, aşadar îşi închipuia că zâmbetele insidioase pe care i le aruncau toți se datorau hainelor lui făcute de comandă, foarte dichisite. Dacă ar fi fost conştient că toată lumea din Corunda ştia despre Sybil, fiica ducelui, dinainte să sosească el, ar fi fugit mâncând pământul, iar Corunda nu l-ar fi cunoscut niciodată.

Spre sfârşitul lui august 1929, când a ajuns de fapt în Corunda, Charles Burdum suferea încă atât de tare, încât era convins că nu putea să mai fie vreodată supus unei asemenea torturi. Deşi zâmbea larg şi părea mereu binedispus, totul ascundea un suflet rănit. Vechile lui ambiții muriseră; tot ceea ce salvase erau bunuri materiale.

Dragostea lui pentru Sybil fusese sinceră, aşa cum fusese şi dragostea ei pentru el. Nici unuia nu-i trecuse prin cap că ducele ar putea să considere că un bărbat ca Charles Burdum nu era suficient de bun să se căsătorească cu fiica lui, dar se dovedise că aşa era, atunci când Charles i-a cerut mâna. Sybil avea să se ducă după un soț cu strămoşi demni de un duce la a opta generație; banii şi creierul nu erau suficienți, mai ales la un bărbat cu o statură atât de înspăimântător de mică. Când s-a terminat întrevederea cu ducele, Charles era îngrozitor de conştient că, dintre toate neajunsurile pe care le produsese, cel legat de înălțimea lui era mai enervant decât majoritatea celorlalte. Fireşte că ştia genul soțului care urma să primească aprobarea ducelui pentru Sybil – un metru nouăzeci şi doi – şi se învinovățea pentru lipsa staturii. Dacă găseai cercetătorii potriviți în chestiuni de genealogie, puteai să-ți dovedeşti descendența din Wilhelm Cuceritorul şi Harold Godwinson[12].

Cu părerea despre sine făcută praf, cu sufletul atât de

[12] Rege anglo-saxon al Angliei; a murit în bătălia de la Hastings, 1066 (n.tr.).

zdrobit încât nu mai suporta toate acele chipuri care rânjeau batjocoritor, Charles s-a îngropat în bolile orașului Manchester. Când asta n-a mai funcționat, a strâns din dinți și și-a petrecut timpul în City-ul londonez ocupându-se de averea lui, după care a fugit din Anglia. Nu era suficient de bine, ha? Ei bine, mai exista un loc unde putea să facă senzație – e drept, fără mari valuri, dar avea să fie cineva mult mai important, iar asta îi făcea mare plăcere unui bărbat foarte scund. Prim-ministru – ei, ăsta chiar era un premiu pe care merita să-l vâneze, chiar dacă era vorba doar despre funcția de premier într-o colonie. Canada nu-l atrăsese; franceza lui era inexistentă, iar Canada era *atât de rece.* Pe când în New South Wales deținea pământ, bogății minerale, avea familie – păi, avea să fie prim-ministrul Australiei cât ai bate din palme!

Sus, în camera lui de hotel, o peșteră întunecoasă în tonuri de maro, bej și un galben-muștar oribil, a făcut o baie și și-a pus un halat. Bineînțeles că nu aveau roomservice, dar o vorbă spusă recepționerului de serviciu îi asigurase o cafetieră cu o cafea execrabilă și un platou cu sandviciuri cu jambon. Mâncarea era surprinzător de bună; pâinea era făcută în casă, jambonul copt glazurat cu zahăr era suculent. Mâncă cu poftă, reflectând, făcând planuri, și totul se învârtea în jurul observațiilor lui legate de Corunda, dar și al comentariilor bătrânului Tom.

Pe viitor, fără costume de la Savile Row, fără accesorii cu rubine; în locul lor, cămăși moi, cu guler și manșete. Accent englezesc diminuat, lucru ușor pentru un imitator înnăscut precum Charles; va găsi o voce care să nu zgârie urechile australiene stupid de sensibile! În după-amiaza aceasta se va duce prin magazine să-și cumpere genul potrivit de haine, după care mâine va da o tură prin oraș incognito, ca să se documenteze. Dacă era ca planurile lui să dea roade, va trebui să știe mult mai multe despre Corunda: despre

importanța orașului în modul general de organizare a lucrurilor în Australia, despre cât de important se considera orașul, să afle la ce se așteptau locuitorii lui de la cei care îi conduceau, funcționari publici și politicieni.

Presupusese în mod automat că Australia, această vastă fostă colonie, va fi puțin diferită față de Anglia; acum, descoperea că diferențele enorme veneau într-o serie de șocuri care nu dădeau semne că s-ar diminua. Acesta era un loc extrem de diferit care se dezvoltase pe căi foarte ciudate. Oamenii spuneau despre Corunda că este „foarte englezesc”, dar pentru foarte englezescul Charles era urât, dărăpănat, lipsit de gust și vulgar. Cum avea oare să supraviețuiască aici dacă va accepta postul de director?

Când Tom și Hannah au venit să-l ia să meargă la cină la Parthenon – *o cafenea grecească!* – luase câteva decizii preliminare, prima fiind că nu se va îmbrăca la patru ace. În momentul acesta se întreba deja dacă exista vreodată la Corunda o cină unde te îmbrăcai la patru ace. Începuse să se îndoiască. Totuși, cafeneaua grecească a recompensat din plin limitările din meniu servindu-le lui Tom și însoțitorilor lui un splendid vin alb sec și unul roșu încă și mai bun – vinuri *australiene!* Dar erau dintre cele mai bune din lume!

— Comandă friptură cu cartofi prăjiți, toată lumea mănâncă asta, îl sfătui Hannah.

— Mă tem că nu obișnuiesc să mănânc friptură, spuse Charles cu drăgălășenie. În Anglia este considerat vulgar. Însă, bunico, la război ca la război, așa că o să încerc să mă obișnuiesc cu friptura. Bănuiesc că lipsa ei de popularitate în Anglia se datorează prețului său astronomic.

— Atunci comandă cotlete de miel, sunt de-ale locului, spuse Tom.

Așa că Charles a optat pentru cotletele de miel, care ar fi fost delicioase dacă nu ar fi fost atât de temeinic prăjite. Și fripturile pe care le mâncau Tom și Hannah cu mare

entuziasm – după cum a observat – erau temeinic prăjite. „În sânge” nu figura în meniu.

O carne splendidă gătită din cale afară de mult şi cartofi prăjiți în baie de ulei cu de toate. Fără niciun sos care-ți ia trei zile să-l prepari – nici măcar, pot să pariez, în cele mai bine restaurante din Sydney. Totul prăjit sau la grătar, dar fără o adevărată *hau* te *cuisine*...

— Povesteşte-mi despre fata aceea încântător de drăguță din tren, spuse după ce refuză desertul care consta din înghețată cu fructe şi frişcă sau banana split. Cafeaua era băubilă, descoperise el, dacă o comandai în stil grecesc, fiartă cu zaț cu tot într-un mic ibric de cupru. Cum să faci rost de o cafea decentă? Deşi masa cu familia Burdum i-a dat de înțeles că nimeni din Corunda nu bea cafea; oamenii beau un ceai atât de tare, că era negru, şi din câte se părea, la Parthenon îl făceau exact cum le plăcea localnicilor. Sunt naufragiat într-un ocean de ceai negru ca smoala, o substanță pe care o urăsc!

— Kitty Latimer, spuse bătrânul Tom cu tandrețe. Sunt patru surori Latimer, fiicele lui Tom Latimer, reverendul nostru de la Biserica Anglicană. Din întâmplare, Corunda e plină de „Tom”. Mai jos, în Bardoo, cei mai mulți sunt „Dave”, în timp ce în Dobar sunt „Bill”. În Corbi e plin de „Bob”. Habar nu am de ce.

— Kitty? îl întrerupse cu blândețe Charles.

— Oh, da, Kitty. Reverendul a avut două soții. Prima a murit dând naştere unor gemene, Edda şi Grace. Cea care a aşteptat-o pe Kitty la gară era Edda – o fată înaltă, grațioasă. Maude Scobie a fost a doua soție – înainte a fost menajeră la casa parohială. Îi scăpă un chicotit sarcastic. După ce a murit Adelaide, Maude s-a măritat cu Tom Latimer cât ai bate din palme. *Ea* a dat naştere altor două gemene, Heather şi Kitty. Bizar, nu-i aşa? Doar de două ori „la curse”, dar patru mânzişoare grozave, la nici doi ani

distanță.

— Este o familie înstărită?

— Nu chiar, deşi Kitty are mai mult decât celelalte trei, grație maşinațiunilor lui Maude în legătură cu un testament.

— Sună un pic cam necinstit, se aventură Charles pe un ton relaxat.

— O, aşa a şi fost! Maude o iubeşte la nebunie pe Kitty, dar de celelalte nu-i pasă aşa cum ar trebui să-i pese unei mame. Nu sunt răutăcios – este un lucru cunoscut de toată lumea, din West End până în Catholic Hill.

— Probabil că celelalte trei o urăsc grozav pe Kitty, spuse Charles.

— O, nu! strigă Hannah şi râse. Nu mai găseşti patru surori atât de devotate una alteia ca fetele Latimer. De ce, nu am idee, dar Kitty pare să fie cea pe care celelalte o iubesc şi o protejează cel mai mult. O adoră pe Kitty, fără niciun dubiu.

Era momentul să le intre un pic în grații.

— Bunicule, domnule, nu vei primi note de plată de la Grand, chiar dacă le-ai dat instrucțiuni să-ți trimită cheltuielile mele. Sunt suficient de bogat să-mi plătesc singur şi i-am anunțat pe cei de la Grand că eu voi plăti. Se opri, îi aruncă bătrânului Tom o privire entuziastă cu ochii aceia un amestec incert de cenuşiu, verde şi căprui-deschis. Un singur lucru ai putea să faci pentru mine – să-mi recomanzi o bancă. Am o scrisoare de credit de la banca mea din Londra, dar dacă va fi să accept postul de director, va trebui să transfer mai multe fonduri şi să-mi fac o reputație financiară solidă aici. Apropo, sper că băncile locale sunt suficient de moderne ca să facă transferuri telegrafice, chiar şi sume foarte mari?

— O să ne întâlnim cu Les Kimball de la Rural Bank, mâine după-amiază, spuse Tom cu căldură. Poți foarte bine

să-ţi ţii banii la Rural, toţi cei din familia Burdum o fac – sau au făcut-o. Este o instituţie modernă – banca Guvernului din New South Wales. Asta îţi doreşti?

— Da, mulţumesc.

— Rămăsesem cu impresia că fiul meu Henry a rămas un ratat după ce a plecat din New South Wales, spuse bătrânul Tom în timp ce ataca a treia cană cu ceai.

Charles ridică din umeri.

— S-ar părea că nu, bunicule. A fondat o companie de asigurări, a devenit agent de asigurări la Lloyd's şi prin căsătorie a devenit membru al plutocraţiei din Lancashire. Fiind singurul copil, am moştenit o avere la moartea lui – dar, după cum probabil ştii, în acel moment devenise ceea ce englezii numesc excentric, îşi declinase averea şi familia, şi alesese să trăiască precum un nomad stipendiat.

— Şi înţeleg că şi mama ta a murit?

— Când m-am născut eu, spuse Charles pe un ton care arăta clar că nu doreşte să discute despre ea. Parcă pentru a îndulci situaţia, aruncă un zâmbet irezistibil şi continuă: Cine o să-mi prezinte o evaluare corectă a Spitalului Regional Corunda? Mă refer la cineva care cunoaşte spitalul ca pe propriul buzunar, are vechime, dar nu doreşte să fie director, şi căruia nu-i este teamă să calce pe bătături pe unii din personalul medical când îşi spune părerea?

— Liam Finucan, spuse Hannah instantaneu.

Bătrânul Tom aprobă din cap.

— Da, Charlie, el este omul potrivit. Oi fi eu în prag de 96 de ani şi de mult prea mult timp în Consiliul de Administraţie al spitalului, dar îţi garantez că Liam este singurul medic cu vechime în măsură să te ajute – şi o să te ajute. Face parte din administraţie, un adevărat patolog, fără cabinet privat. La asta poţi să adaugi că e protestant din Ulster, a studiat la Londra – prea bun pentru Corunda, care s-a ales cu el ca urmare a căsătoriei lui cu o fată de

aici. Ea era o curvă, şi acum sunt divorţaţi, dar el este prin natura lui un adevărat burlac. Pot să-ți aranjez să te întâlneşti cu el mâine. Se încruntă. Îți poți permite o maşină?

— Urmează să mi se livreze un Packard de la Sydney. Ar trebui să sosească mâine-dimineață devreme.

— O maşină americană, nu una englezească?

— Am observat că maşina dumneavoastră este germană, domnule. Chipul lui, un amestec atât de curios de frumusețe şi urâțenie, se încreți într-un râs poznaş.

Am cumpărat-o pentru culoare – maro, nu inevitabilul negru.

— Credeam că toate maşinile trebuie să fie negre! spuse bătrâna Hannah şocată.

— Învinovățeşte-l pe Henry Ford pentru asta. Charles îşi termină paharul de vin roşu Hunter Valley, după care îşi înăbuşi politicos un căscat. Ora de culcare.

Când Charles s-a întâlnit cu doctorul Finucan a doua zi după-amiază, lui Kitty Latimer i-ar fi fost greu să spună precis că este acelaşi bărbat, dacă nu ar fi fost înălțimea. Purta pantaloni de moleschin de tipul celor care ar fi putut înlocui pantalonii scurți de călărie, cămaşă albă cu guler moale cu o cravată Balliol[13], sacou de tweed, cizme cu elastic pe părțile laterale (cu tocuri care să-l facă mai înalt – isteț!) şi o pălărie de fetru cu boruri largi. Numai tendința de a păşi țanțoş nu se evaporase, deşi se străduia să o facă mai puțin vizibilă; colonialiştii ăştia neciopliți nu se oboseau să-şi ascundă amuzamentul față de orice fel de prețiozitate, mai ales la un bărbat, şi erau pe cât de nepoliticoşi, pe atât de nemiloşi. Conceptul de masculinitate, începea el să învețe, era gravat în stâncă dură.

Doctorul Liam Finucan, care era în Corunda de 18 ani, îşi

---

[13] Colegiu în cadrul Universității Oxford (n.tr.).

imagina că dr. Charles Burdum seamănă cu un Burdum fără eroziunea sârmei ghimpate şi săpunului Solvol – un tip blând, aşa cum erau englezii dacă făceau parte dintr-o clasă socială suficient de onorabilă. Şi purta un inel cu rubin pe degetul mic de la mâna stângă,
0 aroganță feminină foarte bizară în această parte de lume. Ochii lui erau de culoarea uniformei unui soldat englez din Marele Război, un kaki arămiu, mai degrabă ruginiu decât verde, şi era aproape la fel de urât pe cât era de arătos. Cu toate acestea, Liam îl găsea în mod curios plăcut, şi pe el nu-l împingea nimic spre postul vacant de director, aşa că nu nutrea niciun fel de idei preconcepute şi resentimente.

— Dacă va fi să iau în considerație acceptarea postului, spuse Charles în lobby-ul de la Grand, la un pahar cu Liam, am nevoie de un raport obiectiv de la cineva care cunoaşte toate dedesubturile. Bunicii mei spun că tu eşti cea mai bună alegere, aşa că, iată-mă! Care crezi că sunt părțile atrăgătoare ale acestui post aşa cum îmi este oferit mie?

— Natura ponosită a locului, răspunse Liam fără o clipă de ezitare. Frank Campbell a fost un scoțian zgârcit care făcea economii şi tăia bani de la toate. Spitalul Corunda a fost ținut în viață de-a lungul administrației lui de 25 de ani de calitatea actului medical al doctorilor şi al infirmierelor, şi unii, şi alții făcându-şi datoria în ciuda tuturor dificultăților. Sursa necazului a fost iubirea Consiliului de Administrație al spitalului pentru avariția bătrânului Frank – *abominabili* Jubila pentru că el hrănea şi pacienții, şi personalul la fel, cu şase penny pe zi, şi le punea pe infirmiere să cârpească aşternuturile când erau de serviciu. Pentru mine, ca patolog, însemna penurie cronică de reactivi, substanțe chimice, recipiente de sticlă, coloranți, echipamente – ce vrei şi ce nu vrei! Mi-a fost mult mai uşor să fac rost de aparate importante pentru că orice om cu inițiativă poate îndupleca un donator entuziast să cumpere

un ascuțitor automat pentru lamele microtomului sau un microscop cu pretenții. Nu, ce ne-a durut cel mai tare a fost problema proviziilor de bază, de la hârtia igienică la perii pentru frecat şi becuri de intensitate mare. Ştii că bebeluşii sunt îngrijiți pe hârtie de ziar? Antimoniul este toxic! Toate astea ca să facă economie la aşternuturi, ca să nu mai pomenim de costurile pentru spălatul rufelor! Şi în tot acest timp membrii Consiliului îl încurajează pe Frank! Nişte vulpoi şmecheri? I-aş numi mai degrabă păduchi.

— Cunosc amănuntele înfricoşătoare sau numai cifrele?

— Numai cifrele, bineînțeles. Reverendul Latimer ar fi fost îngrozit dacă ar fi cunoscut amănuntele. Dar ar fi putut să afle.

— Dacă acest lucru presupune un efort suplimentar, Liam, oamenii nu sunt dispuşi să se obosească.

— Mâncarea este oribilă, absolut oribilă, şi totuşi la Bardoo este o fermă a spitalului şi un cămin pentru convalescență unde ar trebui să se producă lapte, smântână, ouă, carne de porc şi ceva legume de sezon. Frank a transformat căminul pentru convalescenți în pensiune, iar alimentele care ar fi trebuit să ajungă în bucătăriile spitalului le-a vândut unor magazine sau furnizori locali. Dezgustător! *Abominabili* Vocea cu accent schimbat după o şedere atât de lungă în Australia nu fusese atât ridicată, cât înăsprită. Îți spun, Charlie, omul ăla ar trebui să putrezească într-un iad mai rău decât ar putea Lucifer să născocească. A făcut profit de pe urma bolii şi a morții.

— Dumnezeule! exclamă Charles, neavând habar ce expresie ar fi folosit un australian. Există şi bani de la guvernul local?

— Da, sigur că da, dar sunt gata să pun pariu că s-a economisit mai mult decât s-a cheltuit vreodată. Frank era maestru la măsluit registrele, deşi nu a luat niciodată un

bănuţ pentru el. Au fost zeci şi zeci de moşteniri lăsate spitalului – este un obiectiv preferat pentru acţiunile caritabile. Dar nu s-a cheltuit niciodată nimic decât dacă a fost ceva specificat în mod expres.

— Asta este extraordinar! strigă Charles. Îmi şi imaginasem ani de luptă cu nişte pierde-vară oarecare dintr-un serviciu public pentru fonduri ca să fac din Corunda un spital la fel de modern precum Clinica Mayo, iar tu de fapt îmi spui acum că sunt bani în bancă? câţi? Cu şase cifre?

— Şapte cifre, spuse Liam accentuând furios. Sunt patru milioane de lire depozitate în filialele din Corunda ale mai multor mari bănci australiene. De aceea era Frank Campbell atât de detestat – stătea pe o avere pe care refuza să o cheltuiască.

Charles rămăsese cu gura căscată.

— Patru milioane? Este imposibil!

— Nu, dacă stai să te gândeşti, spuse Liam pe un ton impasibil. Uite, de exemplu, mina de rubine moştenită de familia Treadby. Zona a fost abandonată în 1923, dar moştenirea a apărut în 1898 – în fiecare an primii 100.000 de lire trebuiau să ajungă la Spitalul Corunda, şi aşa s-a întâmplat. Nici măcar un singur penny din ei nu a fost cheltuit, nici măcar dobânda mizerabilă pe care o plătesc băncile. Totul a fost rezultatul unei dispute aprinse între Walter Treadby şi fiii lui. Walter şi-a schimbat testamentul, iar două zile mai târziu a murit, un efect întârziat al predilecţiei lui spre crizele de apoplexie care au aruncat rubinele Treadby în braţele nepotrivite ale lui Frank Campbell timp de 25 de ani. Dacă Walter ar mai fi trăit încă două zile, ar fi anulat noul codicil din testamentul lui.

Încăperea răsună de râs; Charles hohotea.

— Să nu subestimezi niciodată predilecţia spre apoplexie! Povesteşte-mi despre Consiliul de Administraţie al spitalului.

— Consiliul este la fel de rău cum era Frank. În fine, membrii lui sunt creația lui Frank, el i-a ales personal ca să se supună tuturor regulilor lui, iar ei asta au făcut. De pildă, infirmierele, întotdeauna recrutate din familii sărace – fete fără educație sau speranța de a obține ulterior un certificat oficial de calificare, dar minunate infirmiere, pe care le plătea practic cu mai nimic. Terenul este scutit de taxe şi impozite, prețul curentului electric a fost negociat la sânge şi este o nimica toată, iar gazul este extrem de ieftin.

— Nu e de mirare că nu a avut niciodată opoziție din partea Consiliului, spuse Charles cu o undă de admirație în glas. În felul lui omul ăsta a fost un geniu. Brusc expresia lui deveni vicleană. Presupun că nu vrei să fii director adjunct? întrebă.

— Nu, mulțumesc, i-o tăie Liam. O să te ajut bucuros cum pot, Charles, dar ambițiile mele se limitează la a avea cea mai bună secție de patologie din stat, de la echipamente analitice până la amploarea funcțiilor şi facilităților lor. Mai vreau şi un radiolog într-o secție separată de radiologie, mai degrabă unul angajat de stat decât unul cu cabinet particular. Am fost folosit ca radiolog, deşi nu am nici timpul şi nici talentul necesar – pot să interpretez o fisură, dar o fractură de stres? Mă dau bătut. Erich Herzen este mai bun, dar nici el nu este calificat pentru asta. Avem nevoie de un radiolog adevărat, care să se priceapă la tehnici mai complexe, şi ne trebuie şi un tehnician de radiologie.

— Înțeleg că radiologia este un punct nevralgic, Liam, dar îți dau cuvântul meu de onoare că, atunci când se vor linişti lucrurile, radiologia va fi o secție de sine stătătoare care nu va avea nimic de-a face cu patologia, spuse Charles zâmbind. Nu uit nici faptul că acest spital are un patolog excelent. Ei, acum povesteşte-mi despre infirmierele prost plătite.

Acest interviu, plus încă multe altele l-au înzestrat pe Charles Burdum cu o serie de cunoştinţe despre Spitalul Regional Corunda la care cei mai mulţi dintre cei implicaţi în selecţia unui nou director nu se aşteptau sau pe care nu le bănuiau. Charles şi-a dobândit reputaţia de om cu o extraordinară ascuţime a minţii şi totodată a luat şi postul în primire. În ziua următoare după ce a fost informat oficial în legătură cu succesul lui, a început munca; noul director nu stătea să piardă vremea!

Între sosirea lui cu expresul de zi de la Melbourne şi anunţul despre numirea lui din *Corunda Post* trecuseră trei săptămâni. În tot acest răstimp, bătrânul Tom Burdum i-a dăruit nepotului său Mansion House, conacul pe care Henry Burdum, fondatorul familiei, îl construise sus, pe înălţimi, în Catholic Hill, care era cel mai bun cartier rezidenţial din Corunda. Charles l-a înzestrat imediat cu personal, de la menajere la îngrijitori, a luat husele de pe mobile, apoi a realizat planurile pentru o grădină de aproape un hectar în stilul Íñigo Jones.

Packardul lui maroniu venise împreună cu două maşinuţe, două rable cu care să umble de colo-colo când maşina mare era prea extravagantă; şi o companie de transport de la Sydney i-a livrat vreo zece cufere uriaşe în care erau împachetate bunuri din Anglia, fără de care se pare că Charles nu putea să trăiască. Cele zece mii de cărţi, le-a spus el bunicilor lui, erau puse în coşuri şi depozitate la Londra, dar nu urmau să facă o călătorie de şase săptămâni pe mare până când nu transforma una dintre încăperile mai mari din Burdum House în bibliotecă adevărată.

— Mărturisesc, îi spuse bătrânul Tom Burdum reverendului Tom Latimer, că nepotul meu Charlie este o responsabilitate mai mare decât mă simt eu confortabil. Am aşteptat cu mare interes să ajung la vârsta asta în speranţa că voi trăi să-l cunosc pe nepotul meu englez, care nu s-a

grăbit să apară. Ce am sperat eu era că va fi mai potrivit decât Jackthurlow. În fine, este – dar chiar trebuie să fie atât de *englez*

— Tom, dar *este* englez, răspunse reverendul, şi nu are habar ce înseamnă asta. Cei ca el trebuie mai întâi să ajungă aici ca să înţeleagă ce înseamnă să fii englez în Australia. Totuşi, eu nu-mi pierd speranţa în privinţa lui. Nu este la fel de obtuz în ce priveşte fenomenul „veneticului englez”, aşa cum sunt cei mai mulţi dintre britanici. De fapt, cred că atunci când i se va spune lui Charlie să nu se poarte ca un englez superior în faţa locuitorilor din colonii, o va lăsa mai moale.

— Eşti foarte perspicace, domnule reverend. Bătrânul Tom se lăsă pe spate în scaun; avea lângă el o ceaşcă de ceai aburind şi pe o farfurioară una din prăjiturile cu cremă ale lui Maude – delicioasă! La început nu credeam că ar putea să-mi placă de el, dar s-a dovedit că a fost simplu. Nepotul meu Charlie nu este vreun nepriceput. Jack arată şi se poartă cum trebuie pentru Corunda, totuşi încep să am sentimentul că pe termen lung s-ar putea ca Charlie să fie mai potrivit. Faţa zbârcită, incredibil de bătrână se lăţi brusc într-un zâmbet generos.

Ca englez nou-venit în Australia înseamnă că are nişte concepţii periculoase care vor trebui să-i fie scoase din cap, dar nu are o convingere de neclintit că este mai bun decât locuitorii din colonii numai pentru că el este englez. De fapt, mediul din care provine şi educaţia ne spun că s-ar purta la fel cu englezii cum se poartă cu noi, cei din colonii.

— Începi să le zăpăceşti, Tom, dar înţeleg ce vrei să spui, replică reverendul. Eton, Balliol şi Guy’s[14] l-au purtat pe lungul drum spre înalta societate, chiar şi în protipendada

[14] Eton – liceu cu internat; Balliol – colegiu la Oxford; Guy's – spital şi facultate de medicină la Londra (n.tr.).

engleză. La urma urmelor, are suficienți bani ca să fie un playboy ca Prințul de Wales – petreceri în Mayfair, curse de cai la Ascot, plajă pe Coasta de Azur, schi la Kitzbiihl etc. Cu toate acestea, a urmat Facultatea de Medicină şi nu a cunoscut nicio zi de odihnă de pe vremea când era la Balliol. Cred că nepotul tău Charles are în natura lui calitățile unui altruist. De fapt, şi celălalt nepot al tău, Jack, le are, deşi în alt fel. Chipul pastorului fu umbrit de o tristețe dojenitoare. Singurul lucru pe care îl au în comun este reticența de a veni la biserică.

Bătrânul Tom izbucni în râs.

— Jack este o cauză pierdută, domnule reverend, după cum ştii prea bine. Totuşi, după ce se va mai duce noutatea apariției lui în Corunda, sunt convins că Charles va onora strana familiei Burdum din biserica St. Mark. Dacă ar participa la slujbe în momentul acesta, ar stârni aproape o revoltă – tot oraşul moare de nerăbdare să-l cerceteze îndeaproape, şi unde altundeva ar putea fi închis bietul om dacă nu în strana familiei Burdum? întreabă-le pe trei dintre fiicele dumitale.

Ceea ce îl lăsă pe reverendul Latimer fără grai.

Bineînțeles că toți membrii personalului de la Spitalul Regional Corunda erau nerăbdători să-l cunoască pe noul director, care nu apucase să şifoneze halatul alb lung şi apretat sau să încălzească fotoliul de piele din biroul lui, căci se apucase de treabă, mărşăluind în sus şi în jos pe coridoarele exterioare, trecând discret prin saloane şi fluturându-şi mâna în semn că, de fapt, el nu este acolo, invadând zonele sacrosancte şi privilegiile sorei-şefe, cerându-i secretarului Walter Paulet să vadă registrele contabile, registrele de operațiuni bancare, ba mergând până acolo încât să guste mâncarea groaznică a pacienților.

— E un băiat ocupat, le spuse Tufts Eddei şi lui Kitty în timp ce mâncau nişte sandviciuri calde cu şuncă în căsuța

lor.

— Care are scurte tete-â-tete-uri cu doctorul tău preferat, Liam Finucan, spuse Edda mestecând cu un aer fericit. Oh, nimic nu se compară cu feliile subţiri de şuncă prăjită pe pâine albă proaspătă!

— Recunosc de bunăvoie şi nesilită de nimeni că Liam este doctorul meu preferat, spuse Tufts fără resentimente, dar de când cocoşelul ţanţoş al lui Kitty a pus stăpânire pe coteţ, nu prea îl mai văd pe Liam. După cum spui tu, Edda, tete-â-tete-uri constante cu noul director.

— Mă întreb când are de gând noul nostru şef spilcuit să se ocupe de noi şi să decidă ce va face cu cele patru surori proaspăt calificate? întrebă Kitty, care savura onoarea de a-i fi spus Marelui Om să se care şi să o lase în pace. Îi mai spusese şi că era un bou încrezut! Cum le povestise mai multor prietene infirmiere, dar şi surorilor ei, întâmplarea ajunsese bârfă generală, deşi până în acel moment lui Kitty nu i se oferise ocazia de a-l întâlni în ţinuta ei de spital. De fapt, felul în care el se implica încet-încet în problemele spitalului fără ca măcar o dată să se prezinte subordonaţilor săi era considerat pe cât de neobişnuit pe atât de nepoliticos – dar, la urma urmelor, el era un englez venetic, iar ei erau nişte simpli locuitori din colonii!

Tufts vorbea; Kitty ieşi din starea ei de melancolie visătoare.

— Bănuiesc că noi, cele patru infirmiere stagiare, suntem pentru el destul de jos în ierarhie, spuse

Tufts lingându-şi degetele. Liam zice că este un foarte bun organizator şi că pregăteşte o faţă nouă pentru Spitalul Regional Corunda, şi că ăsta este motivul pentru care îl găseşti băgându-şi nasul în cotloane uitate. De fapt, după cum spune Liam, tipul este spirt, plin de energie, capabil de gândire analitică şi construcţie logică.

— Ştiam eu că un sandvici cu şuncă poate să scoată mai

multe de la tine decât o seringă plină cu serul adevărului, spuse Kitty mulțumită de ea. Deci cocoşelul numără toate penele din coteț?

Edda zâmbi.

— Cred că sora-şefă face spume la gură.

— Oh, a cucerit-o pe sora-şefă de la prima întâlnire de cinci minute, spuse şi Tufts, savurându-şi rolul de oracol chiar mai mult decât prânzul. Se pare că discută între patru ochi despre îngrijirea bolnavilor şi infirmiere şi despre chestiuni domestice şi culinare.

— Am auzit un zvon că sunt certuri mari la pavilionul pentru convalescență, spuse Kitty.

— Dragele mele surori, spuse Tufts, sunt atât de multe dispute în aşa de multe direcții şi din aşa de multe motive că atmosfera e foarte încărcată. Apoi lansă ştirea ei preferată. Urmează să ne întâlnim cu dr. Burdum însuşi la ora opt mâine-dimineață. Şi Lena.

— În sfârşit, ieşim din purgatoriu! strigă Edda.

— Da, dar sus, spre rai, sau jos, spre iad? întrebă Kitty, şi fața i se strâmbă într-o grimasă. Am un sentiment ciudat în legătură cu dr. Burdum.

— Păi, o să fie greu pentru tine – cum o să-i intri din nou în grații după ce i-ai spus să se care?

Ochii ei aruncară brusc o lucire violet.

— Ha! A căutat-o cu lumânarea, viermele ăla mic şi mizerabil! Dacă mă mai insultă, o să fac mai urât decât să-i spun să se care.

Cu voalul şi şorțurile apretate, cele patru noi infirmiere s-au prezentat în anticamera doctorului Charles Burdum la ora opt fără un minut a doua zi dimineață;

erau neliniştite, dar nu speriate. Lena Corrigan era cel mai puțin afectată, dar nimeni nu o invidia. Să te oferi voluntar, mai ales după ce ai obținut certificatul de absolvire, să îngrijeşti pacienți cu probleme mintale era un

lucru atât de extraordinar, încât era aproape imposibil ca un conducător de spital luminat să refuze să o angajeze. Zilele lui Frank Campbell trecuseră. Chiar şi aşa, din scurt, doctorul Charles Burdum se dovedea un şef raţional şi receptiv.

Cynthia Norman, care fusese secretară-asistentă cu abilităţi nu mult peste media dactilografelor şi care acum era secretara particulară a doctorului Burdum, aleasă personal de el, le pofti pe toate patru înăuntru. Noul director nu s-a ridicat de pe scaun să le salute şi nici nu le-a invitat să ia loc; trei dintre ele stăteau în picioare în faţa biroului lui (căruia, observă Edda, îi fuseseră scurtate picioarele), în timp ce a patra se întorsese cu spatele la el şi admira titlurile nenumăratelor tomuri de medicină. Faptul că nu părea un gest indolent se datora încăperii aglomerate.

Aşezat, directorul părea destul de înalt, o trăsătură obişnuită la bărbaţii scunzi, ale căror trupuri erau de obicei de lungime medie; pierdeau în înălţime la picioare. Disproporţionat, reflectă Edda, cea mai înaltă dintre ele. Ce bine că am tocuri de cinci centimetri la pantofi! Tocuri pătrăţoase la pantofii butucănoşi de serviciu, dar totuşi tocuri, ha ha! Ei, dar oare de ce îmi provoacă tipul atitudinea asta? Nu pentru că este un englez venetic, nu. Mai degrabă pentru că este atât de al naibii de sigur pe el.

— Vă mulţumesc pentru că sunteţi atât de punctuale, domnişoarelor infirmiere, spuse din fotoliul lui, şi vă rog să mă iertaţi că nu vă invit să luaţi loc. Nu veţi rămâne mult aici. Un zâmbet fermecător îi transformă chipul dintr-o figură grotescă în una de stea de cinema. Trei din patru infirmiere stagiare au obţinut diploma de absolvire, iar o infirmieră extrem de capabilă cu vechime a obţinut diploma de absolvire, deşi trebuia să se întâmple demult. Afişă un zâmbet luminos. Nu-mi spuneţi numele, o să lucrez cu lista mea. Sora Lena Corrigan?

— Eu sunt, spuse Lena. Eu sunt veterana.
— Una cu aer foarte tineresc. Aici scrie că vrei să lucrezi în azilul pentru boli mintale – aşa este?
— Da, domnule.
— Excelent, excelent! exclamă el, ca şi când chiar aşa era. Ai 20 de ani de experiență soră, un avantaj excepțional pentru cineva care va prelua responsabilitatea în acest azil exact la timp pentru a pregăti locul atât cât se poate pentru noul psihiatru pe care intenționez să-l numesc. Nu se pot face prea multe pentru epilepsia cronică, demențele congenitale şi altele de felul acesta, dar cred cu tărie că în anii care vor veni vom învăța să tratăm cu succes chestiuni precum mania şi depresia. Ierarhic, vei fi adjuncta sorei-şefe, dar titlul dumitale în interiorul azilului va fi de soră-şefă. Vor începe curând lucrările de construcție pentru extinderea azilului, iar psihiatrul va sosi de Anul Nou. E bine aşa, soră-şefă Corrigan?
— Sunt în al nouălea cer, domnule. Mulțumesc, mulțumesc!
— Atunci ne revedem la ora două după-amiază pentru o nouă discuție.
Cu chipul transfigurat, Lena ieşi din încăpere.
— Sora Edda Latimer?
— Da, domnule.
Fără fața de stea de cinema pentru ea! Figura grotescă continua să o fixeze cu o privire urâtă, cu limba bifurcată scoasă.
— Văd că preferința dumitale este sala de operații, dar desigur ştii că în acest moment nu sunt locuri vacante, spuse doctorul Burdum cu un glas ce suna plin de regrete.
— Da, domnule.
— Nu sunt de suficient de mult timp în zonă ca să-mi fac o părere reală despre punctele tari, dar şi despre punctele nevralgice mai evidente ale spitalului, deci nu pot să spun

dacă cred că este nevoie de o a doua sală de operații, ci numai că în acest moment, după cum se prezintă lucrurile, se pare că una este prea de ajuns. Cum Sydney este la doar trei ore de aici, probabil că, în afară de urgențele adevărate, operațiile chirurgicale mai complexe sunt mai bine făcute acolo. Edda observă că ochii lui se schimbaseră din auriu strălucitor într-un kaki mohorât; monstrul îşi retrăsese limba şi acum avea un aer sarcastic. Îți pot da de lucru, soră Latimer, dar nu o sală de operații. La secția doi de bărbați este nevoie de o a doua infirmieră pentru tura de la şase la două, şi la fel la maternitate, pentru aceeaşi tură. Ai vreo preferință?

— Mulțumesc, domnule, voi alege secția doi de bărbați, spuse Edda şi, răsucindu-se cu eleganță, părăsi încăperea.

— Sora Heather Scobie?

— Da, domnule.

— În principiu, spuse el pe un ton prietenos, ai fost deja aleasă ca soră îndrumătoare, şi faci o treabă admirabilă atât la departamentul care se ocupă de treburile gospodăreşti, cât şi la cel pentru alimentație. Intenționez să pun departamentul pentru treburi gospodăreşti permanent sub comanda unei sore-şefe adjuncte, care va răspunde şi de ajutoarele infirmierelor şi de brancardieri. Totuşi, femeile care fac curat în saloane, brancardierii şi personalul auxiliar vor fi obligați de acum înainte să urmeze un curs de pregătire în igienă şi curățenie elementară, vor fi instruiți cum să-şi îndeplinească sarcinile şi o dată pe an vor participa la un alt curs. Sora îndrumătoare se va ocupa de toată instruirea lor.

— Este o idee extraordinară, spuse Tufts radioasă.

— Departamentul de alimentație este o altă problemă, continuă doctorul Burdum, cu unele elemente comune. Şi aici va fi nevoie de pregătire în igienă, de exemplu. Fiindcă toată lumea probabil că ştie deja, hrana oamenilor va costa

mai mult de şase penny pe zi, dar mai presus de asta se pune problema de a găti decent. Sora-şefă şi eu intenţionăm ca departamentul de alimentaţie să aibă propria soră-şefă adjunctă care nu va avea nici o altă responsabilitate. Dar cu ce să încep?

— Cu un topor, domnule, spuse Tufts. Sora-şefă Newdigate este orăşeancă şi nu ar recunoaşte un bucătar pentru cei care tund oile nici dacă ar da nas în nas cu el, dar doctorul Campbell a condus întotdeauna Spitalul Corunda bizuindu-se pe bucătari pentru cei care tund oi. Domnule, aceşti oameni muncesc extrem de multe ore făcând o muncă extrem de grea, şi ar mânca *orice.* Pe de altă parte, oamenilor bolnavi le este greu să mănânce şi cea mai gustoasă mâncare. Ridică din umeri. Vă las pe dumneavoastră să deduceţi restul, domnule. Concediaţi-i pe bucătari şi angajaţi unii acceptabili.

— Aşa voi face. Se înţelege de la sine, soră Scobie, că dumneata eşti sora îndrumătoare şi responsabilă pentru toate chestiunile legate de educaţie ale spitalului.

— Vă mulţumesc, domnule, spuse Tufts zâmbindu-i şi apoi plecă.

Trei rezolvate, mai rămăsese una, cea care încă studia cărţile lui.

— Soră Katherine Treadby?

Ea se întoarse, aproape în piruetă, şi în acel moment faţa lui îşi pierdu complet puterea de a fi ori o figură grotescă, ori de stea de cinema; fusese golită de orice altă expresie în afară de perplexitate.

— Dumneata! spuse el lipsit de aer.

— Depinde cine este „dumneata”, domnule. Totuşi, cu siguranţă sunt acea „dumneata” care îi aparţine sorei Katherine Treadby.

— Dar dumneata te numeşti Kitty Latimer, eşti fiica pastorului.

— Da, şi asta, răspunse ea amuzându-se copios. Numele meu legal este Latimer, dar cum toate cele patru cursante care au început şcoala aici în aprilie 1926 erau surori de sânge cu acelaşi nume de familie – Latimer – trei din noi au primit nume de familie noi. Edda a păstrat numele Latimer. Grace, care a părăsit şcoala ca să se mărite, a devenit Faulding. Tufts – ah, vreau să zic Heather – a luat numele Scobie, în timp ce eu, cea mai mică – cu câteva minute – am devenit Treadby.

El se ridică în picioare şi ocoli biroul zâmbindu-i într-un fel care o lăsă fără suflare, căci zâmbetul îi inundase ochii de un extraordinar kaki arămiu, culoare care – bănuia ea – se putea contopi şi schimba la fel cum un cameleon îşi schimbă culoarea pielii. Şocul unei întâlniri atât de neaşteptate cu această femeie prezentă mereu în mintea lui, şi când era treaz, şi când dormea, încă de când se urcase în trenul acela cu trei săptămâni în urmă era foarte profund; în Charles Burdum încetă să mai existe şi ultima urmă de raţiune. Tot ce a putut să facă a fost să întindă mâinile şi să zâmbească prosteşte, îndrăgostit lulea.

— Soră Treadby, atunci, dacă acesta este numele dumitale, spuse şi se apropie prea mult de ea. Nu există decât o singură responsabilitate pe care ţi-aş oferi-o – aceea de soţie a mea. Din momentul în care mi-ai dat peste nas în tren, nu m-am mai gândit la nimic şi la nimeni altcineva! Vreau să spun, uită-te la noi! strigă, tăind aerul cu mâna stângă. Eşti potrivită pentru mine ca înălţime, creatură divină, şi buzele mele nu vor mai rosti niciodată vreo vorbă legată de Marion Davies, jur pe mormântul reginei Guinevere! Te ador! Venerez pământul peste care pluteşti! Sunt sclavul dumitale, prizonierul iubirii!

Înmărmurită, Kitty a stat şi a ascultat cu nedisimulat scepticism până când a terminat şi a rămas şi el în mod evident înmărmurit, deşi ca urmare a unor sentimente

foarte diferite. Îşi ţuguie buzele, tremurând; se lupta să-şi păstreze stăpânirea de sine, dar fără succes – privirea de pe chipul lui îi amintea de Francis X. Bushman[15] străduindu-se să transmită pasiunea veşnică în tăcere, aşteptând să apară tăbliţa neagră în film care să comunice publicului vorbele pe care doctorul Charles Burdum chiar le rostea.

Kitty izbucni În hohote de râs exuberant.

— Nu zău, amice, e absurd, mai lasă-mă cu balivernele astea! N-am auzit atâtea prostii de când mă ştiu – nu-mi spune că englezoaicele chiar se lasă prostite de asemenea chestii! E aşa de melodramatic că-mi vine să vomit!

Afrontul i-a colorat faţa într-un roşu intens; preţ de câteva secunde absolut şocante a fost literalmente total paralizat, habar nu avea ce să facă. Putea să recite numele a cel puţin zece femei care s-ar fi topit precum ciocolata, docile, când le-ar fi spus asemenea lucruri – erau din inimă spuse! Şi îi propusese chiar *căsătoria!* Dar această tânără îl lua în râs pentru că era... ce era? Era femeie, şi femeilor le plăceau la nebunie complimentele pline de efuziune!

Bătu în retragere, într-un mod nu lipsit de isteţime; găsi undeva înlăuntrul lui puterea de a râde, dădu drumul unui râset, cu multă naturaleţe făcu un pas înapoi şi apucă un scaun.

— Ia loc, soră, spuse. După ce m-ai zdrobit cu atâta brutalitate, măcar atâta lucru poţi să faci.

— Bine, răspunse ea şi se aşeză.

— La ce ai obiectat în declaraţiile mele? întrebă el, aşezat cu posteriorul pe marginea biroului care, remarcă ea, fusese lăsat mai jos. Oh, bietul băiat! Coloniile nu-ţi priesc.

— Întrebarea dumitale este un exemplu bun – atât de formală şi corectă gramatical! Pentru urechile australiene

[15] Actor şi regizor american care şi-a început cariera în filme mute în 1911 (n.tr.).

sună pompos şi fals. Ca şi declarația de dragoste aşa de poetică. Mie mi s-a părut extraordinar de caraghioasă.

— Barbară, mormăi el.

— O descriere potrivită probabil. Bănuiesc că Australia este un şoc.

— Atunci cum se vorbeşte despre dragoste în Corunda?

— Poate că Noe, cam la vremea potopului, să fi adoptat un stil liric, dar de atunci nu se mai întâmplă în Corunda. Ați putea să încercați cu o parvenită care vrea să impresioneze, poate ea să muşte momeala asta romantică, dar prea puține australience ar face-o. Ce vreau să spun, nu aşa din senin, domnule! într-un interviu de angajare? Vă face să apăreți ca un om demn de toată mila, zău. Nu există femeie pe fața pământului care să nu ştie că toți bărbații se consideră superiori ei din toate punctele de vedere, aşa că, atunci când un bărbat îi spune unei femei prostii siropoase de-ți vine să verşi, sinceritatea lui este de moment. Dă-i ce doreşte, şi imediat va reveni la starea lui de superioritate, spuse Kitty cu răceală. Poate că ai scăpa cu garoafe şi bomboane de ciocolată, dar Tennyson şi fleacuri de felul ăsta? Nu se potriveşte! Un bărbat din partea locului ar zice probabil că sunt o muiere care arată trăsnet şi ar lăsa restul... Ăăă... pentru împrejurări mai intime. Dumneavoastră, domnule doctor Burdum, nu vă place să fiți luat în râs şi considerat o persoană ridicolă, deci lăsați deoparte metaforele poetice şi balivernele absurde. Ideile dumneavoastră pentru spital sunt absolut minunate, domnule, aşa că aveți de partea dumneavoastră o mulțime de localnici. Dar dacă încep să vă vadă ca pe un afemeiat de doi bani, o să vă prăbuşiți cu brio.

Umilința îngrozitoare începea să se risipească. Charles Burdum era un tip suficient de elevat spiritual ca să o ierte pe Kitty pentru afrontul pe care i-l adusese; cu toate acestea, într-un cotlon al minții, afrontul era bine păstrat

împreună cu multe alte jigniri, sentimente rănite şi insulte, unele aduse fără intenţii rele, deşi el nu aşa le interpreta, pentru că el era cel jignit, vătămat, insultat. Avea o meteahnă de care nu avea habar: tendinţa de a ţine ranchiuna toată viaţa, iar numărul creştea mereu în mod inexorabil. Căci Charles Burdum avea obrazul nefiresc de subţire, şi chiar şi cea mai mică rană devenea o mare problemă.

În acest moment, afrontul se stingea pentru că ştia că Kitty nu intenţionase ca râsul ei să fie maliţios, iar Charles trecu peste rănile lui sângerânde şi văzu că ea nu era nici pe departe indiferentă faţă de el: că se apărase de magnetismul lui folosind râsul drept scut. Şi câtă dreptate avea! Cum a putut el să aducă în discuţie chestiuni personale în timpul unui interviu de angajare? Nu, ceea ce simţea el era departe de a fi neîmpărtăşit, dar ce trebuia să facă acum era să se străduiască să pună relaţia lor pe o bază profesională – fără aluzii intime! Trebuia să lase pe altă dată declaraţiile de iubire. Trebuia să-l placă, dar pe adevăratul Charlie: el era Charles Burdum, nu Charlie Chaplin.

Se aşeză pe fotoliu în spatele biroului şi o privi cu toată detaşarea de care era în stare, dat fiind că era absolut nebun după ea, şi aşa avea să fie mereu. Sybil? Un chardonnay foarte tânăr. Kitty era ca o şampanie vintage, deasupra oricărei rivale. Chiar şi cu părul acela blond-cenuşiu ascuns, sprâncenele şi genele bălaie pe pielea smeadă erau frapante, şi în tren nu putuse să-i privească ochii suficient de mult timp ca să vadă că albastrul lor pătrunzător era presărat cu violet, care îi dădea un uşor aer de pisică orientală. De fapt, numele „Kitty”[16] i se potrivea, între sprâncenele arcuite şi ochii mari, cu o urmă de zâmbet permanent pe buzele ireproşabile. Nu văzuse în toată viaţa

---

[16] În limba engleză, *kitty* înseamnă pisoi (n.tr.).

lui pe cineva cu părul atât de blond şi cu pielea atât de închisă. Şi nici nu văzuse, şi-a dat el brusc seama, nişte ochi atât de *furioşi.* Dar era ridicol! Ce suferinţă ar fi putut să o facă pe o femeie atât de frumoasă să se înfurie aşa de tare la un compliment? Nu se aşteptase să vadă o emoţie, asta era sigur. În cel mai bun caz, imaginaţia lui stăruise pe cum să mulţumească ceea ce trebuia să fie o vanitate uriaşă, stăpână peste toţi şi toate. Ei bine, văzuse umor, furie, înţepătură de scorpion, dar nici măcar o urmă de vanitate. Ce *eşti* tu, Kitty?

— Ai vreo preferinţă legată de secţia în care să lucrezi, soră?

— Da, domnule. La pediatrie.

El bătu cu degetele în dosarul ei.

— Da, am remarcat deja că în cei trei ani de pregătire pentru meseria de infirmieră ai petrecut foarte mult timp la pediatrie. Sora Moulton vorbeşte foarte frumos despre dumneata.

— Şi eu pot să vorbesc frumos despre ea.

— Ai vrea să continui să îngrijeşti copiii?

— Da, domnule.

— Sora-şefă te recomandă pentru un post de conducere la secţia pentru copii, în schimbul de la două la zece. Ţi-ar conveni?

— Da, domnule.

Apăru zâmbetul de stea de cinema; ea nu reacţionă.

— În acest caz, postul este al dumitale, soră Treadby.

— Mulţumesc, spuse ea, ridicându-se şi ieşind din încăpere. Afară, dincolo de biroul Cynthiei Norman, se rezemă de perete, cu umerii prăbuşiţi, într-un amestec de bucurie şi tristeţe. Bucurie, pentru că avea o muncă de răspundere la secţia de pediatrie; tristeţe pentru că lucrurile avuseseră un început aşa de prost cu noul director.

Pe tot parcursul discuţiei îl observase, ca un uliu,

păstrând ferecată reacția ei inițială la demonstrația aceea ridicolă a cozii de păun, cu capacul bine închis până a avut răgazul să-l deschidă şi să-l examineze fără alte considerații. Cumva simțise că el este un amestec de sinceritate şi duplicitate, deşi nu avea habar în ce proporție se combinau în personalitatea lui. Era atât de extraordinar de atrăgător! Şi nu prea scund pentru ea; chiar şi cu tocuri înalte, tot ar fi depăşit-o în înălțime cu vreo doi centimetri şi ceva. Dar dacă se căsătoreau, ar fi avut copii groaznic de scunzi! În esență, pitici.

Kitty era foarte confuză, şi fiecare vorbă pe care o spusese el nu făcea decât să-i înrăutățească starea. Oare cum era el sub vorbele acelea? Inteligent, sofisticat, experimentat. În timpul scurtului interviu îşi dăduse seama la un moment dat de o furie disperată – din cauza feței ei idioate, el presupusese automat că este arogantă, disprețuitoare! Oh, cum îndrăznea să-i facă asta? încă un colecționar de artă, se părea, dornic să-i expună frumusețea ca pe proprietatea lui dobândită prin căsătorie. Nu, nu deschide sertarul acela!

Dar cum aş putea să nu-l deschid? Mi-a oferit toate tentațiile obişnuite de bogăție, putere, confort pe viață – *fără nicij) altă dovadă în afară de chipul meu!* îmi detest chipul! îi înşirase baliverne despre dragoste, dar ce-ar putea să ştie despre dragoste un bărbat care judecă o femeie după chip? Asta spune despre el că este superficial, un bărbat impasibil în adâncul sufletului. Impasibil, nu rece; nu este indiferent la suferințele altora, ci doar impasibil în sensul că el însuşi nu suferă din toată inima. Un analist rece.

Kitty îşi îndreptă umerii, se dezlipi de perete şi îşi dădu seama că poate să umble. Dar va păstra pentru ea conținutul interviului din acea dimineață. Dacă ar şti Edda şi Tufts.J

Între timp, Charles Burdum încerca să se obişnuiască cu faptul că Kitty şi Heather – Tufts – erau identice, cu excepția

tenului. Tufts atenuase asemănarea, aproape absolută când venea vorba despre fizic şi trăsăturile feței. Absența cea mai evidentă era cel puțin o gropiță, dar culoarea tenului era mai mult decât o simplă diferență: exprima esența sufletului. Privind-o pe Tufts, orice persoană cu spirit de observație ar înțelege cât de profund afecta forța atracției o fire practică, ordonată şi blândă. La Kitty firea energică răbufnea; la Tufts energia vibra încetişor. Cum nu avusese niciodată de-a face cu gemeni, Charles era fascinat. Mai era şi cealaltă pereche, Edda şi Grace, despre care se zvonea că seamănă mai mult între ele decât Tufts şi Kitty.

Care era firea lui Kitty? Erau nişte mistere, din care unele de importanță vitală, dar la cine ar fi putut să caute soluții?

Lui Charles îi apăru în minte imaginea Eddei. Da, Edda le ştia pe toate şi umbla zvonul că era liderul înnăscut ai cvartetului. La Edda trebuia să se ducă, dar învățase lecția după discuția cu Kitty. Cum abordezi Medusa[17]? Nu o priveşti niciodată în ochi, pentru că te transformi în stană de piatră. Nici ea probabil că nu avea să-l placă, deşi acest lucru nu era la fel de important precum ceea ce decidea ea că înseamnă el pentru surioara ei Kitty. Edda nu era egoistă, pusese dorințele şi nevoile lui Kitty înainte de ale ei. Da, va trebui să se ducă la Edda.

Sunt victima timpului şi naționalității mele, reflecta el. Sunt englez, membru autentic al națiunii care conduce cel mai mare imperiu pe care l-a cunoscut lumea. În orice direcție ai întoarce globul pământesc, pe toate zonele străluceşte rozul intens care reprezintă codul geografilor pentru posesiunile Imperiului Britanic. Numai Antarctica este fără zone roz, multe din ele uriaşe, iar în ce priveşte continentul australian, era roz în întregime. Dar aceşti

---

17 Ființă din mitologia greacă; se spune că avea puterea să-l împietrească pe cel care o privea în ochi (n.tr.).

oameni detestă rozul; mai degrabă le-ar plăcea verdele autonomiei totale, ca în cazul SUA. Trebuie să uit să fiu englez, la fel cum când eşti englez ai tendinţa să uiţi Scoţia, Ţara Galilor şi Irlanda, oficial parte a Marii Britanii conducătoare. Exceptând faptul că toată lumea trebuie să recunoască în secret că adevăraţii conducători şi proprietari sunt englezii.

Apăsă butonul pentru a vorbi cu secretara lui.

— Domnişoară Norman, cele trei surori Latimer. Locuiesc în incinta spitalului?

— Da, domnule.

— Cum iau legătura cu una din ele?

— De obicei prin scrisoare, domnule, pe care mi-aţi da-o mie ca să o pun în compartimentul pentru corespondenţă din Biroul Infirmierelor. Dacă este urgent, există telefonul, deşi fără doar şi poate sora-şefă ar trimite un brancardier să aducă persoana pe care doriţi să o vedeţi.

— Voi scrie o scrisoare. Mulţumesc.

Trase hârtia de scris spre el, încruntându-se. Era subţire, marfă de cea mai proastă calitate. Făcuse comandă de papetărie de la W.C. Penfold din Sydney, dar până când sosea, trebuia să se mulţumească cu această... această hârtie igienică. Săptămâna viitoare va convoca Consiliul de Administraţie al spitalului la prima şedinţă de când preluase postul – şi ce circ avea să fie!

Edda găsi scrisoarea când se întoarse la cabană de la obişnuita partidă de călărie cu Jack Thurlow, satisfăcută fizic, dar mai neliniştită decât fusese de multă vreme.

Oh, ceea ce simţea pentru Jack avea încă puterea să o ţină legată de Corunda, dar nu încăpea niciun fel de îndoială că devotamentul lui prostesc faţă de Grace şi Bear o enerva, chiar şi înainte de ceartă – *fusese* prietenul ei exclusiv, indiferent ce pretinsese Grace în ziua aceea memorabilă. Edda nu vorbise despre asta cu Tufts sau cu

Kitty, recunoscătoare că turele lor nu-i permiseseră să le spună ce se întâmpla cu Grace în izolarea ei din Trelawney – nu voia să se gândească ce-ar fi fost dacă prietenele ei casnice ar fi crezut că Jack era iubitul ei! Pentru Edda totul era atât de ridicol, că-i venea să râdă. Grace nu trăia într-un turn de fildeş; întotdeauna erau vecini iscoditori care veneau pe la ea să o vadă când Jack şi Edda munceau în grădină, şi era absolut limpede care dintre gemene era iubita lui Jack, pentru că veneau şi plecau cu aceeaşi maşină şi se uitau unul în ochii celuilalt într-un fel anume. Ce nu reuşea Edda să înțeleagă în ruptul capului era efectul pe care îl avuseseră doi copii mici şi un soț mai tot timpul plecat asupra surorii ei care vedea magnetismul ei, hainele, stilul de viață neconvențional şi camaraderia firească cu bărbații ca pe o dovadă că toate acele calități ale Eddei îi fuseseră pur şi simplu răpite ei, lui Grace. O rosese atât de profund o gelozie dureroasă, încât o parte din ea începuse să o urască pe Edda cea relaxată, jovială, *liberă.*

Fantezia legată de o relație amoroasă Jack-Grace îi trecuse prin minte Eddei exact aşa cum era – o fantezie – dar la început Edda fusese uluită să descopere că Grace credea cu tărie că aceasta exista în mințile clevetitoare, apoi după ce cumpănise lucrurile, o criză de milă şi furie o făcuse să aleagă calea cea mai simplă de scăpare – să facă publică relația ei cu Jack ca să ştie toată lumea. Jack nu avusese nimic împotrivă; Grace putea să fie liniştită în Trelawney, reputația ei era neîntinată. *Aşa* am văzut eu lucrurile, i-a trecut prin minte Eddei când a avut răgaz o clipă să-şi lase gândurile să fie preocupate de Grace.

Cearta propriu-zisă n-ar fi putut fi vreodată anticipată de nicio persoană rațională şi cu bun-simț – nu, era greşit! Nu ar fi putut fi anticipată de nicio persoană cu un grăunte de inteligență, darămite cu bun-simț. Mânuind ciocanul cu sălbăticie, Grace îl lăsase să cadă peste capul Eddei orbeşte,

cu furie; focul din ochii ei tânjea să ucidă la fel cum face gloata, fără motiv. Şi după ce propria ei furie s-a domolit, Edda a descoperit că părerea despre sora ei era atât de serios vătămată, încât, dacă ar fi putut să găsească o cale, nu mai voia să o vadă niciodată pe Grace. Logica îi spunea că, indiferent ce se întâmplase cu Grace, avea prea puțin de-a face – sau deloc – cu ea ca soră sau pur şi simplu ca ființă, dar furia ei era atât de puternică, atât de implacabilă, că nu putea să uite sau să ierte. Nedreptatea acuzațiilor lui Grace corodase dragostea ei până într-atât încât nu mai exista.

Ceea ce făcuse ca iarna aceasta care, slavă Domnului, era pe sfârşite să fie cea mai dificilă din viața Eddei, chiar incluzând şi tentativele de sinucidere ale lui Kitty. În mod evident Tufts şi Kitty simțiseră că avusese loc o ceartă, dar numeroasele încercări făcute de una sau de cealaltă, sau de amândouă, se loveau de un zid fie că erau îndreptate spre Edda, fie spre Grace. Nici Edda, nici Grace nu voiau să vorbească de această ruptură, darămite să o repare. Iar în ce o privea pe Edda, cea acuzată pe nedrept şi judecată, enormitatea insultelor lui Grace a eclipsat relația lor.

Kitty s-a dus la pastor, care a abordat-o pe Edda ca pe geamăna cu o solidă capacitate de a fi rațională – dar nu a ajuns nicăieri. Când a abordat-o pe Grace, singura lui răsplată a fost o izbucnire isterică de suspine, lacrimi din belşug şi o lipsă totală de rațiune. Când s-a băgat şi Maude în poveste de partea lui Grace, Edda a ignorat-o total şi a refuzat să mai vină în vizită la casa parohială până când Maude nu avea să-şi vadă de treaba ei.

În cele din urmă, sora-şefă Newdigate a intervenit în această criză cu toporişca ei formidabilă bine ascuțită, după cum susțineau iscoadele, la sfatul lui Liam Finucan, care făcea acelaşi lucru pentru lamele microtomului; faptul că fusese atras în dispută i se datora lui Tufts, care văzuse o rază slabă de lumină la capătul tunelului Edda-Grace.

— În povestea asta este nevoie de Dumnezeu, îi spuse ea lui Liam, şi, în plus, de un Dumnezeu feminin. Trebuie să fie sora-şefă.

— Dar Grace nu mai este infirmieră de ani buni, protestă el.

— Balaurul este întipărit în mintea lui Grace cu un vătrai incandescent, ripostă Tufts, iar sora-şefă este balaurul suprem.

Aşadar, Grace a fost convocată la o întâlnire cu sora-şefă ca şi când încă ar fi urmat cursurile de infirmieră, şi în momentul în care s-a aşezat, a intrat Edda.

Niciuna din gemene nu bănuia complotul pus la cale; şi niciuna din gemene nu a fost suficient de curajoasă ca să iasă ca o furtună din biroul *sorei-şefe,* indignată.

— Ia loc, soră Latimer, spuse sora-şefă cu deosebită amabilitate, şi urează-i surorii dumitale gemene o dimineață bună.

De pe umerii Eddei s-a luat o uriaşă greutate.

— Bună dimineața, Grace, spuse şi afişă un zâmbet mic şi înghețat pe buzele parcă anesteziate.

Al lui Grace era mult mai larg; ştia din vina cui era cearta şi în ultimele trei luni nu dormise bine, încercând să găsească o cale de a ieşi din dilema ei care să-i permită să salveze măcar un pic de mândrie. Necazul era că nicio soluție nu-i lăsa posibilitatea de a-şi păstra mândria – oh, dacă în ziua aceea îngrozitoare Edda nu ar fi arătat atât de elegantă, atât de... atât de *soignée!* Dar aşa arătase, iar vorbele tăioase țâşniseră ca un torent, pline de răutate şi meschinărie. Oh, cât le regreta! Dar mândria era mândrie, de neoprit.

Edda a intrat în biroul sorei-şefe cu vălul tras, fără şorț, efigie imperturbabilă în dungi albe şi verzi, în timp ce Grace, femeia măritată, era îmbrăcată cu hainele cele mai bune: o rochie de crep roz fucsia cu talie înaltă care îi venea foarte

bine, o pălărie de paie elegantă asortată şi accesorii bleumarin.

— Arăți *très chic,* Grace, spuse Edda.

— Iar tu arăți ca o soră – grozav de intimidantă.

— Deci în sfârşit se termină sfada asta ridicolă? întrebă sora-şefă zâmbind.

— Da – dacă îmi cer eu scuze – şi îmi cer, Edda, foarte sincer, spuse Grace. Am făcut-o de oaie.

— Minunat! spuse sora-şefă radiind. Motivele sunt atât de vechi că nici nu mai ținem minte. Şi, apropo, Faulding, asta îmi aminteşte că nici până în ziua de azi nu mi-ai dat eseul de cinci pagini privind evaluarea echilibrului hidric al unui pacient.

Uşa se deschise şi intră o îngrijitoare care împingea căruțul cu ceai.

— Ah, ceai! Ei, acum să lăsăm formalismele şi să ne spunem pe nume.

Lui Grace i se tăie răsuflarea:

— Doamnă! Nu aş putea să fac asta.

— Prostii! De fapt, am nevoie de tine, Grace. Sub noua conducere spitalul are nevoie de o voce în Trelawney, şi am auzit că a ta este o voce foarte respectată în Trelawney.

Flatată, cu ochii strălucind, Grace se îmbujora.

— Sunt la dispoziția spitalului, doamnă!

— Gertie, spuse Edda surâzând. O cheamă Gertie.

Scrisoarea subțire era în compartimentul ei pentru corespondență într-un plic sigilat, pe care era scris destul de greu lizibil, cu cerneală aproape neagră, *Sora Edda*

Latimer. Edda presupunea că era trimisă de noul director – un scris de mână interesant, foarte hotărât şi cu o caligrafie apăsată. Îl deschise.

Directă şi la obiect: o invitație să bea ceva cu el la Grand Lounge, la ora şase, după care, dacă dorea, ar putea să meargă la Parthenon să ia cina împreună. Nu trebuia să dea

un răspuns; dacă era interesată, el va fi acolo unde a spus, la ora precizată în această seară, mâine-seară şi în orice altă seară.

Nu era la mijloc niciun fel de interes al unui bărbat pentru o femeie, Edda era convinsă de acest lucru; privirea pe care o schimbaseră dimineață devreme era de genul celor pe care şi le aruncau doi războinici din triburi rivale. Nu, după Kitty umbla el, îşi dăduse seama din ziua aceea la gară, şi acum aflase că Kitty Latimer era Katherine Treadby, infirmieră. O complicație, ca şi faptul că îi era antipatic. Era străinul, intrusul, mult prea inteligent ca să nu-şi dea seama că, înainte de a-şi putea fixa interesul asupra lui Kitty, trebuia să ştie mai multe despre ea. Iar ea, Edda Latimer, era informatorul lui ales cu mare grijă.

Trebuia să fie în această seară; mâine era în sala de operații, apoi va rămâne de serviciu şapte zile până la următoarea zi liberă. El ştiuse şi acest lucru, dar nu încercase să o forțeze.

Având numai 500 de lire la bancă, Edda îşi făcea singură toate hainele, şi trăia atât de cumpătat încât îşi finanța garderoba din veniturile nesemnificative ca infirmieră. Materialele, pantofii, mănuşile şi poşetele trebuiau cumpărate; rochiile şi pălăriile şi le confecționa singură atât de minunat, încât locuitorii din Corunda presupuneau că-şi face cumpărăturile în cele mai elegante magazine din Sydney. Tocmai cususe ultimele mărgele pe o rochie de culoarea lavandei după ultima modă, lungă până sub genunchi şi foarte uşor cambrată, făcută mai interesantă la marginea tivului şi a mânecilor de câteva mii de mărgele violet din sticlă; poşetă şi pantofi negri din piele de ied, iar pe cap cu un mic accesoriu de tul gri-închis presărat cu aceleaşi mărgele violet. Da, e foarte bine! Şic.

El aştepta în holul hotelului la o masă joasă şi retrasă, fără niciun pahar de băutură în față, şi se ridică în picioare

în momentul în care o văzu traversând încăperea.

— Un cocteil? întrebă el, ajutând-o să se instaleze într-un fotoliu mare şi scund.

— Nu, mulţumesc. Un pahar cu bere, spuse ea, scoţânduşi mănuşile din piele de ied deget cu deget, o muncă migăloasă.

— Multe australience beau bere? o întrebă, aşezându-se şi el şi făcând semn către chelner.

— În realitate, da. Este din cauza climei. Bem bere după patent german, uşoară, cu un conţinut relativ ridicat de alcool, şi o bem rece ca gheaţa. Aici nu vei găsi bere englezească cu gust bogat, servită caldă, spuse ea terminând cu mănuşile. Pe deasupra, pot să-ţi spun că şi Kitty bea bere rece ca gheaţa.

— Pe toate le ştii, replică el după ce comandă băuturile. Nu te-ai întrebat dacă poate sunt interesat de dumneata?

— Nicio clipă. Sunt mult prea înaltă.

— *Touche!* Fără îndoială, dumneata eşti foarte exotică pentru Corunda.

— Cineva trebuie să fie. Pe măsură ce le vei cunoaşte mai bine pe surorile Latimer, îţi vei da seama că pentru două seturi de gemene identice, asemănările din fiecare set sunt perfect definite într-unul, dar schimbate în celălalt, la fel ca într-un labirint al oglinzilor la bâlci.

— Mai povesteşte-mi, spuse el.

— Uite, de exemplu Grace şi cu mine. Eu sunt foarte exotică pentru Corunda, în timp ce sora mea este absolut tipică – gospodină şi mamă, într-o permanentă luptă ca să se descurce cu banii, dar cu toate acestea fascinată de rolul ei. La Kitty şi Tufts, Kitty este întruchiparea frumuseţii moderne, începând cu gura ca un boboc până la ochii enormi ce par impasibili, în vreme ce Tufts este fata bătrână tipică, la fel de practică şi nepretenţioasă ca toate fetele bătrâne. Edda ridică paharul înalt de bere cu marginile

aburite de condens şi îl înclină în direcția lui. Hai noroc, Charlie!

— Chiar trebuie să-mi spună toată lumea Charlie? întrebă el iritat.

— Da, fiindcă nu eşti genul pe care să-l strigi Chikker. În anul de grație 1929, bărbații *adevărați* consideră că Charles este uşor efeminat – cel puțin în această parte de lume, spuse ea pe un ton egal.

— Dumnezeule, eşti o ticăloasă!

— În Anglia ai fi gândit chestia asta, dar nu ai fi spus-o cu glas tare.

— Frumos spus.

— Şi sunt mândră de asta.

— Şincer, nu vreau să minimalizez problema, Edda, dar poate poți să-mi explici de ce este atât de inacceptabil pentru aproape toți australienii să fii englez? Şi de ce li se spune „venetici”?

— Nimeni nu ştie de ce englezii sunt numiți „venetici” aici, dar aşa li se spune, însă sunt detestați pentru că acest continent a fost un grup de colonii britanice până acum 28 de ani, iar noi, localnicii, am fost disprețuiți. De fapt, deşi Australia este o federație independentă de state, numeroşi australieni au sentimentul că țara este o proprietate deținută de Banca Angliei şi de companiile englezeşti. Slujbele bine plătite ajung toate la englezi venetici, şi cu cât un australian vorbeşte cu accent mai englezesc, cu atât are şanse mai mari să avanseze din punct de vedere social şi financiar. Australienii educați în şcolile de stat sunt pedepsiți pentru că vorbesc cu accentul claselor de jos – da, voi ne-ați adus sistemul claselor sociale, şi a prins rădăcini! Fie că te gândeşti la tine prin prisma naționalității, fie ca individ, tot englez rămâi, spuse Edda, cu un aer exasperat privindu-l fix. Apoi, parcă iritată că lăsase să se vadă atâta emoție, ridică din umeri. Charlie, dacă vrei să te placă

lumea în Corunda, renunţă la englezul din tine cât poţi de repede.

— O ţigară? întrebă el, întinzându-i portţigaretul.

— Nu fumez. Ne-am lăsat toate patru după câteva săptămâni de serviciu la salonul de bărbaţi.

— Din cauza bolilor? întrebă el, pe un ton oarecum lipsit de expresie.

Un zâmbet amar îi răsări pe buzele vopsite foarte roşu.

— Nu! Un lucru pe care un doctor nu-l face niciodată este să golească şi să curețe scuipătorile. Dacă ar face-o, ar înţelege.

Lui îi răsări în minte imaginea unei scuipători cu conţinut cu tot; puse iute pe masă paharul cu scotch şi apă minerală (fără gheaţă).

— Ce vrei să faci cu viaţa dumitale? întrebă.

— Să călătoresc. Să am aventuri nebune pretutindeni, mai puţin în Antarctica. Este continentul pe care îl uită întotdeauna majoritatea oamenilor din emisfera nordică. Sper să fiu numită soră responsabilă de salon – sunt mai mulţi bani. Finanţele mele sunt neglijabile – sunt săracă lipită.

— Bine, eşti dumneata săracă lipită, dar o să văd ce pot face în legătură cu postul de soră responsabilă de salon.

— În schimbul informaţiilor pe care ţi le dau despre Kitty?

— Exact, spuse Charles Burdum cu o voce imperturbabilă. Ţi-aş fi foarte recunoscător pentru absolut orice informaţie.

Berea care mai rămăsese în pahar nu mai avea niciun farmec pentru Edda; ignorând paharul, se sprijini de spătarul scaunului, puse picior peste picior şi îl fixă pe noul director cu privirea ei neîmblânzită. Dispăruse din ochii ei zeflemeaua, şi dintr-un motiv oarecare părea că şi-a revizuit părerea iniţială destul de plină de dispreţ în ceea ce-l privea; el asculta cu mare atenţie o povestitoare minunată care

relata o istorie foarte îndrăgită, întrerupând-o numai pentru a străbate cele două străzi până la cafeneaua grecească ca să mănânce o friptură la cină.

Deci Kitty era marcată emoțional, şi nu o frumusețe locală arogantă, la vânătoare de scalpuri masculine pe care să şi le înşire la cingătoare ca pe mărgele. Profund îndrăgostit de ea, Charles Burdum ardea de nerăbdare să o cunoască pe mama aceea îngrozitoare pe care Edda o ura în mod absolut evident. Maude Scobie Latimer... Atât de subjugată de fermecătoarea ei copilă, încât nu-şi dădea seama ce rău îi făcea lui Kitty adularea, prea superficială ca să înțeleagă că unele femei frumoase tânjesc să fie apreciate şi pentru altceva decât chipurile şi siluetele lor. O râzătoare, iar Kitty doar zece ani! Nici nu putea să se gândească la asta. Tentativa de sinucidere despre care nu ştiau decât Edda şi pastorul...

Oh, biata şi scumpa mea Kitty! Cât de mult trebuie să însemne pentru tine să fii infirmieră calificată, şi cât de puțin probabil că a contat declarația mea de dragoste! Ți-ai petrecut toată viața fugind de astfel de lucruri – probabil că te-am dezgustat. Fără nici un alt temei în afară de aspectul tău fizic, mi-am exprimat dragostea pentru tine. Dacă aş fi ştiut! Cum aş putea vreodată să te conving să mă iubeşti după un asemenea început al relației noastre?

— Dacă o iubeşti, va trebui să o convingi că felul în care arată este cel mai puțin important motiv pentru care o iubeşti, spuse Edda la despărțirea de Charles. Asta înseamnă să-i câştigi încrederea puțin câte puțin, şi nu uita de Tufts. Va trebui să-i câştigi şi lui Tufts încrederea.

Tufts era deja cucerită, grație lui Liam Finucan. Patologul nu mai contenea cu laudele la adresa noului director, mai ales față de Tufts.

— Va face minuni, Heather, şi într-un final spitalul ăsta îşi va valorifica potențialul, îi spunea Liam, repetând acest

cuvinte deseori.

Aşa că, atunci când Kitty a abordat-o în căutare de sprijin moral, Tufts nu era pregătită să i-l ofere.

— Kits, dacă îți face curte, dar tu ai prefera să nu o facă, atunci foloseşte-ți limba aia ascuțită şi spune-i să se care. Eu, personal, îl găsesc un bărbat minunat.

— Da, dar tocmai asta este – nu ştiu ce simt sau ce vreau! strigă Kitty tânguindu-se. N-am mai întâlnit niciodată în viața mea un bărbat atât de insuportabil şi de încrezut, şi cu toate acestea chiar are o latură admirabilă, şi cred din toată inima că vrea să dea Spitalului Corunda şansa pe care nu a avut-o niciodată. Dar oare vreau să fiu soția lui? Să îmbrățişez cauzele şi ambițiile lui?

— Este o supoziție pripită, Kits, şi pui căruța înaintea calului. Nu trebuie să te implici într-o relație personală cu el ca să-l placi şi să-l admiri pentru că face lucruri bune pentru Spitalul Corunda, de aceea trebuie să trag concluzia din felul în care vorbeşti că în secret îți cam place doctorul Burdum, spuse Tufts cu glasul rațiunii.

— Ar trebui să fac ca Edda şi să ies cu el?

— Ar fi cu totul altceva, Kitty. Burdum a invitat-o pe Edda în oraş ca să scoată de la ea informații despre tine. Întreab-o! După cum spune ea, nu este interesat de ea, este prea înaltă.

— Da, şi ăsta este unul din motivele pentru care nu mă interesează doctorul Burdum – este prea scund. Singura imagine care le stârneşte oamenilor pofta de râs mai mult decât o soție minusculă cu un soț deşirat este imaginea lui Tom Degețel cu soția lui – ridicol!

— Trufia e trâmbița căderii, spuse Tufts chicotind. Perfect, uite-o pe Edda! Edda, povesteşte-i lui Kitty despre seara ta cu directorul!

— Sunt bucuroasă să fac un serviciu, spuse Edda aşezându-se cu un oftat. O parte din mine nu are încredere

în el – este un şmecher care încearcă să te convingă de ceva neadevărat, unul care ar putea să vândă proverbialii castraveţi grădinarului, şi chestia asta nu se poate schimba pentru că este în firea lui. E obsedat să se laude peste măsură cu calităţile şi realizările lui, să anunţe asta cu surle şi trâmbiţe. În acelaşi timp mi-au plăcut alte aspecte la el – în special afecţiunea şi preocuparea pentru tine, dar şi ideile pentru spital. Dacă aş avea atât de mulţi bani în bancă cât ai tu Kitty, i-aş paria pe certitudinea că Charlie Burdum englezul-minune va fi foarte bun pentru Corunda. Îşi ţuguie buzele generoase şi se încruntă. Însă nu sunt sigură dacă va fi la fel de bun pentru tine, scumpa mea surioară. Intenţiile lui sunt nobile, dar e posibil ca dragostea cea mai trainică din viaţa lui Charlie Burdum să fie întotdeauna Charlie Burdum.

— Nu mă ajuţi, Edda.

— Nimeni nu te poate ajuta, proasto! Intâineşte-te *cu el!* Până când nu te întâlneşti tu cu el te bizui pe părerile altora, spuse Edda.

— Are dreptate, adăugă şi Tufts. Întâlneşte-te *cu el!*

Cum Corunda zumzăia deja în legătură cu faptul că doctorul Burdum o invitase pe Edda Latimer să bea ceva şi să ia cina împreună, când a invitat-o pe Kitty Latimer să bea ceva şi să ia cina în oraş, s-a creat o emoţie electrizantă. Intenţiona să le facă pe surori să devină rivale la mâna lui sau avea motive mai infame? „Charles” devenise un apelativ demodat în tot districtul; acum numele lui era uşor mai puţin convenţionalul „Charlie” şi în egală măsură şi imaginea lui se redusese.

Kitty se îmbrăca altfel decât Edda, a observat Charles, deşi amândouă întorseseră capete când traversaseră holul de la Grand Hotel, venind spre el. Stilul lui Kitty era mai frivol – fără satinuri elegante sau ţesături metalice pentru Kitty, a conchis el. Rochia ei de sifon era de culoarea

acvamarinului, pusă în evidență cu ingeniozitate de detalii într-un verde smarald mai închis, iar accesoriile din piele de ied erau bleumarin; nu purta niciun fel de pălărie, iar buclele de un blond deschis strălucitor erau tunse scurt formând un halo în jurul acelui chip care te fermeca. La sfârşitul serii Charles a decis că Kitty era propriul arbitru în ale modei, întrebându-se de unde moşteniseră fetele Latiner simțul eleganței, căci în mod absolut clar Corunda nu avea aşa ceva.

— De ce eşti tu cea cu limba ascuțită? o întrebă în timp ce beau bere.

— Fața, răspunse ea prompt. Arăt ca şi când untul nu s-ar topi în veci în gura mea, aşa că fiind sarcastică îi şochez pe oameni. Am aflat chestia asta devreme şi n-am vrut niciodată să mă dezbar de ea.

— Sper că nu mă vei obliga la o curte de lungă durată.

— Sper că nu ai de gând să mă curtezi deloc, Charlie.

— Ba sigur că da! Monstrul se transformă în stea de cinema. Ți-am spus deja cum trebuie să se termine chestia asta – tu fiind soția mea.

— Şi ce anume îți dă ideea asta? Şi nu-mi răspunde – dragostea – fiindcă genul ăsta de dragoste subită înseamnă dorință fizică, spuse Kitty savurându-şi berea. Dacă folosim cuvântul în sensul lui propriu, nu sunt decât patru persoane în lumea asta pe care le iubesc.

— Şi care sunt acestea?

— Cele trei surori ale mele şi tata.

— Dar ce e cu mama ta?

Nasul perfect se încreți.

— O *iubesc* pe mama, dar nu m-aş pune în fața ei să încasez glonțul îndreptat spre ea.

— Ce înseamnă asta, Kitty?

Ochii mari deveniseră şi mai mari, conferind privirii un aer de circumspecție şi uimire. Apoi a râs, un hohot de râs

şi amuzament atât de contagios, încât toţi cei din jurul lor care auziseră au zâmbit involuntar.

— Prostule! Fiindcă nici ea n-ar încasa glonţul menit mie. Este o stradă cu dublu sens, Charlie.

El tresări.

— Trebuie să fiu Charlie chiar şi pentru tine?

— Categoric. Te transformă din pămpălău în bărbat.

El îşi înghiţi nodul din gât, apoi spuse:

— Presupun că un Charles nu ar păşi niciodată în faţa ta să încaseze glonţul, nu?

— Ar fi prea ocupat să fugă să se adăpostească.

— În vreme ce un Charlie i-ar face faţă criminalului?

— Posibil.

Era timpul să schimbe subiectul.

— Mi-ar plăcea ca oraşul ăsta necivilizat să aibă un restaurant decent! spuse, iar ochii lui deveniră cu totul aurii. Şi de ce Parthenon este peste Olympus, din moment ce sunt ca doi gemeni identici din toate punctele de vedere, de la caracterul grecesc la decor şi meniu?

— Obişnuinţă. Ceea ce nu înseamnă tradiţie, ci clienţii obişnuiţi. Olympus este mai aproape de şoseaua Sydney – Melbourne şi preia călătorii, dar şi turiştii. Nu i-ai remarcat pe turiştii din Corunda? Este septembrie, apogeul florilor de primăvară. Oraşul este celebru pentru grădinile lui tipice din lumea veche. Oamenii se bulucesc aici ca să vadă mai ales azaleele şi rododendronii.

— Dar înfloresc consecutiv, nu în acelaşi timp.

— Aici, datorită unor particularităţi climatice şi ale solului, înfloresc împreună şi pentru o perioadă de două ori mai lungă. Aceasta este săptămâna de vârf pentru deschiderea simultană a florilor. La urma urmelor, lumea chiar este cu susul în jos.

— Mă întrebam de ce este hotelul aşa de aglomerat, spuse el, iar faţa i se lumină. Poate o să reuşesc să-i conving pe cei

de la Grand să deschidă un restaurant rafinat.

— Concentrează-te asupra spitalului, fu sfatul ei. Acum că te-ai mutat în casa Burdum, găseşte-ți un bucătar care să-ți placă. Aşa o să poți să mănânci mierte fierte sau prăjite după pofta inimii.

Pe fața lui se citea limpede oroarea.

— Nu pot să întrețin o casă fără o amfitrioană, spuse el pe ton egal.

— Ba sigur că poți! Câtă vreme ai un personal care să se asigure că lucrurile merg lin, nimănui nu i se va părea ciudat. Rafinamentul englezesc şi atenția pentru detalii nu se practică aici, aşa că femeile nu trebuie să-i lase pe bărbați singuri când îşi beau paharul de porto şi îşi fumează trabucul. Este mai comun ca toți mesenii să se retragă împreună – dacă se *pune* problema să se retragă. Aici oamenilor le place mai degrabă să termine seara tot în jurul mesei. Dădu drumul unui alt hohot de râs contagios. Locuri diferite, obiceiuri diferite.

— Un bărbat care întreține oaspeții fără o amfitrioană, spuse el încet.

— Perfect admisibil în Corunda, deşi aş zice că guvernatorul-general ar putea să obiecteze.

Când seara a luat sfârşit, el a insistat să o conducă până la uşa casei, indiferent cine i-ar fi văzut pe platforme, dar deşi i-a luat mâna şi i-a ținut-o, nu a încercat să o sărute.

— Vei fi doamna Charles Burdum înainte de iarna lui 1930, spuse cu glas scăzut, iar ochii îi erau umbriți, aşa că ea nu putea să-şi dea seama ce era în privirea lui. O să-mi domolesc ardoarea pentru moment fiindcă văd că nu ai încredere în mine nici cât negru sub unghie. Ce înseamnă să fii englez! Noapte bună.

Capitolul 13

Consiliului de Administrație al Spitalului Regional Corunda nu-i mergea nici pe departe atât de bine pe mâna doctorului Burdum cum le mergea infirmierelor şi celor patru surori noi, deşi atunci când acesta îl convocase la sfârşitul primei săptămâni din septembrie, membrii lui ştiau că va fi o şedință-maraton şi era posibil ca ei să fie făcuți să se simtă un pic – ce surpriză – *incomod.*

Nimeni nu voia să creadă că şedința se va dovedi (în orice caz, metaforic vorbind) mai sângeroasă şi mai epuizantă decât atacul Anzac din bătălia de la Gallipoli din timpul Primului Război Mondial – adică decât după ce s-a încheiat.

Aşa îi spusese încă gâfâind reverendul Thomas Latimer soției sale, „Omul ne-a deposedat până şi de ultimul strop de mândrie, onoare, susținere publică şi respect de sine! Maude, am rămas acolo ruşinați şi expuşi în toată goliciunea noastră – omul a insistat ca şedința să fie deschisă tuturor celor care doreau să asiste, astfel încât toți consultanții medicali pe care Frank i-a ținut în afara Consiliului de Administrație au fost acolo, bătrânul Tom Burdum a fost acolo – *monseniorul O'Flaherty a fost acolo!"*

Acesta din urmă a fost cel mai înverşunat dintre toți cei care au asistat, pentru că monseniorul O'Flaherty de la Biserica Catolică St. Anthony, în vârstă de 70 de ani, i-a numit întotdeauna pe membrii Consiliului de Administrație al spitalului „Cei doisprezece supuşi ai lui Frank Campbell"; or fi fost catolicii mai săraci, dar în Corunda erau majoritari.

Consiliul de Administrație era în totalitate creația lui Frank Campbell, adevăr de necontestat, în ciuda statutului său care spunea în mod clar că primarul, secretarul primăriei şi pastorul Bisericii Anglicane trebuiau să facă parte din consiliu. Dacă începuseră într-un spirit reformator arătând şi vorbind ca nişte lei, Frank îi modelase

transformându-i în supuşii perfecți de care avea nevoie. Dacă fiicele lui ar fi ştiut ce se întâmpla la o şedință de Consiliu, ar fi înțeles pentru ce tati era la fel de supus ca toți ceilalți: nimeni nu îl sfida pe Frank Campbell!

Singurul om din Consiliu care făcea parte din lumea medicală era Frank Campbell însuşi; apoi veneau primarul, secretarul primăriei şi pastorul, aşa cum era stipulat în statut, iar după ei alți opt bărbați total supuşi prin firea şi condiția lor. Cu toții erau proprietarii unor afaceri locale – măcelar, brutar, băcan, vânzător de pânzeturi, vânzător de produse de fierărie, fierar/garajist, negustor de produse alimentare şi „omul cu ouăle”, care avea un şopron plin de cuşti cu găini albe Orpington plus un cocoş obosit. Recompensa supuşilor consta exclusiv în aprovizionarea spitalului cu mărfuri ieftine, de proastă calitate, de la cearceafurile furnizate de negustorul de pânzeturi până la cele mai vechi produse ale crescătorului de găini. Niciunul nu-şi făcuse averea din aprovizionarea spitalului, dar toți vânzătorii îşi găsiseră cel mai la îndemână debuşeu şi ştiau ce cantitate de marfă va cumpăra Frank până la ultimul prosop şi ultimul ou.

Charles Burdum studiase registrele contabile şi se convinsese că putea folosi mult mai bine fondurile spitalului decât să lase pur şi simplu o bancă să se folosească de ele, dar nu asta îl îndemnase să se străduiască atât de repede şi atât de tare să se debaraseze de autoritatea Consiliului. Acum, că doctorul Campbell murise, patru milioane de lire stăteau neajutorate la mila unui grup de supuşi dezorientați. În acest moment erau încă zdruncinați după şocul unei morți considerate imposibile; nici măcar Dumnezeu nu-l voia pe Frank Campbell! Dar de-acum şocul avea să dispară repede, şi unii supuşi mai îndrăzneți vor fi tentați să fure banii. Nici nu era greu!

De aceea Charles trebuia să acționeze acum, astfel încât

banii să nu mai fie la dispoziția Consiliului, şi asta imediat, înainte chiar ca supuşii să înceapă să se gândească să se adune şi să se unească. Cineva trebuia să se îngrijească de fonduri, iar asta nu era sarcina unui Consiliu, ci a unui administrator financiar. Nimeni din vechiul Consiliu de Administrație, nici măcar Frank Campbell, nu ar fi ştiut cu adevărat ce să facă cu patru milioane de lire, care rămăseseră pur şi simplu depuse în diferite bănci de economii şi aduseseră dobânzi jenant de mici.

Ceea ce intenționa să facă Charles era absolut urgent să fie făcut: să investească banii în companii şi instituții considerate extrem de solide – un fel de a spune că dacă asemenea companii şi instituții s-ar fi prăbuşit, ar fi însemnat că rasa umană decăzuse atât de mult încât până şi roata ar fi trebuit reinventată. Banii Spitalului Regional Corunda *trebuiau* să fie în siguranță şi trebuiau să aducă *profit!*

Sarcina lui esențială era evidentă: să reconstruiască în întregime spitalul, să-l doteze cu cele mai moderne aparate de diagnosticare şi întreținere, apoi să angajeze cei mai buni oameni pe care îi putea recruta. În ciuda traseelor lungi pe care le presupunea proiectarea platformelor exterioare acoperite, nu trebuia să existe nici trepte sau lifturi. Pentru că Charles văzuse destule spitale care învățaseră lecția cea mai importantă: indiferent de concepția în care fuseseră construite, era întotdeauna extrem de mult de mers pe jos.

Cu toate acestea dar şi cu multe alte probleme pe cap care îl iritau, Charles plecase la război împotriva Consiliului, permițând asistența liberă la şedință, chiar şi pentru *Corunda Post,* un ziar săptămânal cu care nu era bine să te pui, şi pentru medicii şi chirurgii specialişti din oraş, ca să nu mai vorbim de doctorul Liam Finucan şi de sora-şefă Newdigate. Printre alte călătorii misterioase la Sydney a existat una în care a fost văzut ieşind la cină cu ministrul

sănătăţii după o discuţie care avusese loc după-amiaza târziu în biroul ministrului. Astfel că Charles a fost împuternicit să concedieze actualul Consiliu de Administraţie şi să revizuiască statutul spitalului; ministrul a fost destul de maleabil după ce a aflat de bogăţia spitalului şi a fost făcut să înţeleagă că nu putea reţine fondurile pentru ministerul său, care avea o nevoie permanentă de bani. Asta însemna totuşi că Spitalul Regional Corunda putea fi transformat într-un spital model pentru care statul va plăti nişte costuri minime. S-a căzut la o înţelegere.

Un alt factor l-a făcut pe Charles să acţioneze rapid ca să pună mâna pe fonduri, dar nu era ceva palpabil; era pur şi simplu un sentiment (împărtăşit de câţiva dintre colegii lui de la Londra) care îi spunea că în întreaga lume se cocea ceva toxic din punct de vedere financiar. Nu putea să ghicească nici în ruptul capului natura acestui rău; dar undeva, în hăţişurile încurcate ale junglei pieţelor financiare şi printre mult prea mulţii investitori, o fiară indescriptibilă pândea neînduplecată prada anonimă – o umbră, o fantomă – şi cu toate astea, Charles era sigur, nu era o plăsmuire a imaginaţiei lui. Era acolo şi era reală, spuneau şi câţiva dintre colegii lui, ceea ce însemna că trebuia să pună banii spitalului la adăpost în grija lui.

Bătălia de la Gallipoli în sens metaforic, şi această acţiune a fost dusă la capăt; Pus în faţa unor cunoştinţe financiare cu care nu putea rivaliza nici pe departe şi înţelegând că, dacă ar fi fost necesar, Charles Burdum i-ar fi târât prin tribunale şi chiar până la Curtea de Apel, Consiliul de Administraţie s-a prăbuşit în dezordine. Cei unsprezece figuranţi s-au trezit demişi şi niciunul, nici măcar reverendul, nu a fost numit din nou. Într-un mod bizar, s-a dovedit că afacerile din Corunda au avut de profitat cu mult peste aşteptări, căci Charles Burdum i-a

informat pe localnici că va organiza licitații în toate chestiunile ce priveau aprovizionarea spitalului, şi că pe viitor proviziile vor fi de bună calitate, şi nu toate gunoaiele. Firmele locale au fost încurajate să participe la licitație.

În noul Consiliu nu urma să mai existe niciun reprezentant al clerului, de niciun fel, şi nici prejudecăți împotriva nimănui pe motiv de rasă, credință sau altele, ca să nu mai vorbim de bigotism. Aşa încât, spre marea lui surprindere, Bashir Maboud, care avea un magazin universal pe Trelawney, s-a trezit că este singurul retailer din noul Consiliu, deşi era catolic libanez; după părerea lui Charles, care (în mod absolut nedemocratic – şi aici semăna perfect cu Frank Campbell) i-a ales pe membrii Consiliului, Bashir era australian prin naştere şi educație, şi în calitate de proprietar de magazin universal ştia foarte multe despre oamenii obişnuiți din Corunda.

Doctorul Erich Herzen, dr. Ian Gordon, dr. Dennis Faraday şi dr. Ned Mason, toți medici ai oraşului, s-au alăturat Consiliului, la fel ca dr. Liam Finucan şi sora-şefă Gertrude Newdigate. Managerul filialei locale a Great Western Stores, preşedintele Societății Fermierilor din Corunda, cel mai vârstnic printre agenții firmelor care se ocupau de activități agricole şi finanțau agricultura şi directorul Societății istorice din Corunda formau minoritatea care nu avea nicio legătură cu medicina, de unde se poate deduce că nimeni din Consiliu nu putea să-i aducă vreun argument preşedintelui Consiliului, dr. Charles Burdum, despre cum să gestioneze banii spitalului.

Cu un total de doisprezece membri, Consiliul era fără îndoială o problemă internă a cărui componență urma să fie revizuită la nevoie, numai cu aprobarea preşedintelui.

Formalitățile prin care fondurile Spitalului Corunda erau înmânate acestui nou Consiliu au fost completate la începutul lui octombrie 1929; Charles Burdum şedea

rezemat de spătarul fotoliului, oftând profund uşurat. Cele patru milioane erau acum investite cu dibăcie, dar cu o prudență extraordinară, după bunul-plac al preşedintelui, care deținea toată puterea financiară. Despre motivele sau rezervele sale nu spunea nicio vorbă, şi nici nu era pusă la îndoială înțelepciunea lui; Charles nu era grosolan cu opiniile altora; nu ăsta îi era felul. Însă explica în cele mai mici detalii fiecare hotărâre pe care o lua şi încuraja dezbaterile sănătoase de care de obicei nu avea parte. Încrederea şi competența spuneau că are dreptate. Noul Consiliu, ai cărui membri nu primeau nicio indemnizație, a fost investit pe la jumătatea lui octombrie.

La jumătatea lunii, Charles a dat un dineu pentru medici, sora-şefă Newdigate şi Bashir Maboud, la care nu au fost invitați şi soții sau soțiile. A închiriat o sală de dimensiuni potrivite la Grand Hotel, dar mâncarea a fost comandată la o firmă din Sydney; în fața unei asemenea insulte, numai mărimea taxei plătite i-a împăcat pe cei de la Grand Hotel, însă cum managerul era un tip pragmatic, a fost nevoit să recunoască faptul că bucătarii lui nici măcar n-ar fi putut să spere să rivalizeze cu meniul: icre negre, un sorbet, calcan la abur şi un chateaubriand rozaliu însoțit de sosul cu acelaşi nume care se pregăteşte timp de trei zile. Cum erau în toiul primăverii, desertul a constat din căpşune perfect coapte, cu o frişcă uşoară, opțional.

Charles a adus în discuție subiectul la băuturile aperitive, ştiind că se va întinde pe parcursul felurilor de mâncare savurate pe îndelete, dar şi după aceea, la băuturile digestive şi la cafea. Ca întotdeauna, Gertie Newdigate s-a simțit foarte bine fiind singura femeie, mult prea înțeleaptă ca să facă prea mult caz de sexul ei în fața bărbaților, dar bucurându-se de ocazia de a se ruja şi îmbrăca cu o rochie care nu dădea să crape de la apret. Liam ştia despre ce era vorba, dar nimeni altcineva; erau aşezați în fotolii

confortabile, cu privirile ațintite asupra lui Charles.

— Vom reconstrui spitalul, spuse el, iar acest dineu este felul meu de a vă prezenta ceea ce va fi un proiect măreț sub egida Consiliului. Trebuie însă să înțelegeți că va fi un proces treptat, care nu va începe săptămâna viitoare, poate chiar nici anul viitor. V-am adunat pe toți atât de devreme pentru că nu vreau punctul de vedere al unui arhitect legat de ce înseamnă un spital, vreau opinia unui doctor. Bashir, dumneata te afli aici pentru că reprezinți părerea unui pacient despre ce înseamnă un spital. Mă urmăreşte toată lumea?

Privirile schimbate şi murmurele erau de bucurie; toți ochii străluceau.

— La prima vedere, nu va fi mult diferit – clădiri lungi, cu un singur nivel şi verande, astfel încât patul pacientului să poată fi scos afară pentru un pic de soare sau aer curat sau pentru o privire spre grădini – unite prin platforme complet acoperite. Tot complexul va fi dezvoltat pe orizontală, vom încerca să păstrăm regula „fără trepte”. Când va fi nevoie, în locul treptelor, vom avea platformele uşor înclinate pe distanțe lungi. Ştiu, asta înseamnă deplasări greoaie şi enervante, dar e sănătos, şi intenționez să aduc şi maşinuțe deschise acționate de baterii pentru cei care trebuie să fie transportați, inclusiv pentru vizitatori. Se uită spre Liam. Liam?

— Lemn pe piloni de piatră, Charlie?

— Nu, cărămidă pe orice fundație vom avea la îndemână – nu vom risipi blocurile de calcar. Vreau ziduri din cărămidă cu goluri ca să fie mai uşor de încălzit iarna şi răcoare vara, iar acoperişurile vor fi din țiglă ceramică, izolate cu carton bituminat şi poduri bine ventilate. Din păcate, locuințele infirmierelor sunt aproape gata, dar cel puțin Frank Campbell le-a plasat în partea din spate a complexului, şi vom face ce se poate mai târziu.

Observă că şeful de sală stătea în pragul uşii, semn că cina era servită, şi o ajută pe sora-şefă să se ridice de pe scaun.

— Putem să continuăm în mica sufragerie, spuse luând-o înainte, iar ceilalți îl urmară.

— Cel mai important, spuse el mult mai târziu, la coniac sau lichior, cafea sau ceai, este să înțelegem că spitalul va continua să funcționeze în timp ce se lucrează la clădire. Ceea ce înseamnă că totul va dura un timp, iar acest lucru ar trebui să ne păstreze avantajele. Acolo unde va fi posibil, vom finanța din dobânzi, mai degrabă decât din capital. N-ar trebui să uităm nici că, fiind spital public, avem şi fonduri de la stat, iar din registrele spitalului am văzut că Frank Campbell a fost un recuperator nemilos. Asistentul social al spitalului a dus o luptă dificilă încercând să-l ajute pe un pacient sărac să scape de datorii. Chestia asta este, sincer, o ruşine. Dacă nu ar fi fost eforturile bisericilor din Corunda şi ale acțiunilor caritabile private, oamenilor de aici le-ar fi fost interzis accesul la ceea ce eu consider un drept fundamental – îngrijirea în spital. Oh, să nu credeți că nu se întâmplă şi în Marea Britanie! Se întâmplă.

Liam Finucan stătea şi asculta zâmbind cu gura până la urechi. Bravo, Charlie! Toți îl susțineau, iar Bashir Maboud cel mai mult.

La miezul nopții, când s-a întors la cabana din incinta spitalului, pe care acum o considera casa lui, Liam a găsit-o pe Tufts aşteptând, dornică să audă ce se petrecuse şi hotărâtă să nu-l lase să scape de porția zilnică de periat părul.

— De unde ai ştiut că o ceaşcă de ceai era ce aveam nevoie ca să-mi uşurez digestia după atâta mâncare grea? întrebă el, suflând în ceaiul pe care îl bea fără lapte sau zahăr şi foarte tare.

— Care a fost meniul?

— Icre negre ruseşti, un peşte fad, un file de vită incredibil de delicios cu sos de tarhon şi căpşune.

— Mi se rupe sufletul pentru tine, spuse ea, atacându-i părul negru. Eu am mâncat musaca de la spital cu nişte varză insipidă.

— Nu zău, Heather, eşti caraghioasă! Ştii că Charlie face minuni pentru locul ăsta. A fost o idee strălucită să facă anunțul despre spitalul nou în prezența segmentului medical al Consiliului în timpul unui dineu care probabil că l-a costat o avere. Sf. Patrick[18] şi şerpii, ce s-au mai bucurat! Am crezut că Gertie o să leşine la fileul de vită.

— Bravo, Charlie, spuse Tufts trăgând puternic cu peria. Liam apucă de perie.

— Gata, Heather, te rog! Cred că mi-ai rănit pielea capului.

— Plângăciosule! Scalpul tău nu are nimic. Ce a înviorat-o pe Gertie?

— Căpşunele. Chiar cred că şi-ar da viața pentru Charlie. De fapt, are ceea ce cred că se cheamă un fan club.

— Da, are un club de admiratori. Tufts oftă. Îmi doresc doar ca proasta de soră-mea ori să intre în clubul ăsta cu inima deschisă, ori să-l lase în pace cu totul. Ezitările ei ne scot din minți pe noi, ceilalți.

— Din fericire, soră-ta este problema ta, nu a mea. Îşi trecu degetele prin păr. Acum că nu mă mai ustură pielea capului, trebuie să recunosc că e grozav să nu-ți intre părul în ochi.

— Mă bucur pentru tine, irlandez încăpățânat ce eşti!

Se auzi o bătaie în uşa care se deschise în aceeaşi secundă, şi intră dr. Ned Mason.

— Ştiam eu că miroase a ceai! Tufts, comoara inimii mele,

---

[18] Sf. Patrick – protector al Irlandei, despre care se spune că a alungat din Irlanda toți şerpii, considerați simbol al răului. Se consideră însă că este o aluzie la eradicarea păgânismului în Irlanda. (n.tr.).

Liam nu are o ceaşcă şi pentru un obstetrician bătrân, ghiftuit şi un pic îngrețoşat?

Ceaşca apăru pe birou, în fața lui chiar în clipa când se aşeza.

— M-am gândit eu că Tufts o să-ți prepare un ibric cu ceai. De ce îi spui mereu Heather?

Liam păru surprins.

— Aşa fac? Presupun că ăsta este numele care-mi vine în minte când mă gândesc la ea. A *fost* însă o masă bogată.

Ned Mason dădu din cap aprobator.

— Ți-a tulburat tabieturile, Liam, nu-i aşa? Tu şi Tufts sunteți două fețe ale aceluiaşi ceas.

— De ce ai venit, Ned?

— Cam pe când se serveau căpşunele, Winnie Joe a simțit că i se rupe apa, şi bineînțeles că Winnie Bert n-a observat. Dar Winnie Jack, da, şi pe loc a făcut o criză de angină, spuse Ned Mason.

— De ce pe toate femeile din familia Johnston le cheamă Winnie? întrebă Liam.

Tufts se strâmbă.

— Tata zice că de fiecare dată când se naşte o fată, rotițele din cap i se blochează în acelaşi loc – de Silas Johnston vorbesc. Numele la care se blochează rotițele este Winifred. Când se mărită fiecare fată îşi adaugă şi numele soțului ca să poată fi deosebită, fiindcă numele din copilărie nu mai funcționează. Ned, ai reuşit să le deosebeşti pe toate fetele „Winnie”?

— Sper, dat fiind că în seara asta la sala de naşteri nu este de gardă nicio moaşă – i s-a întâmplat nu ştiu ce nenorocire casnică. Am lăsat-o pe Winnie Joe acolo pe mâinile unei stagiare terifiate, am dus-o pe Winnie Jack la Urgențe, iar pe Winnie Bert am trimis-o să-l caute pe Joe prin cârciumi.

— Ned, eu sunt moaşă, spuse Tufts ridicându-se. Era

seara mea de pedichiură, dar picioarele mai pot să aştepte. Bebeluşii, nu. Dacă ai nevoie de mine, sunt la dispoziția ta din clipa în care îți termini ceaiul.

— Fii binecuvântată, Tufts, în mod sigur am nevoie de tine. Își goli ceaşca. Deja mă simt mai bine. După Perkins Saline[19], nimic nu te reface la burtă precum ceaiul negru fierbinte. Charlie îi zice ceai negru ca smoala.

Cei doi ieşiră în noaptea îmbălsămată, lăsându-l pe Liam să spele ceştile şi să pună la loc trusa de pedichiură. Heather avea dreptate; picioarele aşteptau, bebeluşii, nu. De ce *trebuise* Charlie să le servească o masă aşa de grea?

Un aspect al acțiunilor financiare ale Consiliului spitalului îl obligase pe Charles să amâne anumite planuri la care ținea mult, şi venise momentul când simțea acest lucru cu intensitate. Până când a pus lucrurile în ordine aşa cum trebuie, o neglijase într-un mod ruşinos pe Kitty. Când în cele din urmă şi-a răsfoit agenda, a fost îngrozit să-şi dea seama că nu o *văzuse* cu adevărat de două săptămâni. Când apucase să-i dea atenție fusese în grabă şi superficial – un zâmbet întâmplător, câteva vorbe pe fugă, şi două ocazii mai bune ratate.

— Vino să luăm cina la mine acasă, neînsoțită, îi spuse el.

Venise din senin, şi ei i se păruse o victorie arogantă, îndrăzneață.

— Sigur, răspunse, stând în pragul uşii de la Pediatrie, cu un copil lângă ea. Când?

— În seara asta?

— Mulțumesc, în seara asta îmi convine de minune.

— Atunci vin să te iau în seara asta la şase.

— Mulțumesc. Se întoarse, zâmbind – pentru copil, nu pentru Charlie.

De data aceasta purta organdi imprimat în diferite nuanțe

---

[19] Marcă de laxativ (n.tr.).

de roz, cu accesorii roz, ceea ce lui, sincer, îi displăcea.

— Arăți ca o vată de zahăr din bâlci, spuse strâmbând din nas, cu o privire lipsită de interes.

Ea făcu o grimasă.

— Tocmai ai repetat ce a spus Edda despre felul în care arăt, doar că ea a fost mai puțin politicoasă. Zice că mama mă influențează prea mult.

— Ți-ar prinde bine un pic din stilul Eddei, spuse el pe un ton neutru.

— Adică mai grațios? întrebă ea fără să se simtă ofensată.

— Nu, doar mai armonios. Zorzoanele şi feminitatea excesivă nu se potrivesc când eşti mică de statură.

Nu-i de mirare că ea nu a spus nimic cât a durat drumul spre Catholic Hill. În cele din urmă, şi poate gândindu-se că seara începea prost, el spuse:

— De ce naiba se numeşte Catholic Hill, când St. Anthony este dincolo de Trelawney?

— Fiindcă stăpânii noştri, colonialiştii englezi, erau anticatolici fervenți, şi au împărțit primele subvenții pentru terenuri urbane sau municipale, spuse Kitty, bucuroasă că poate să etaleze nişte cunoştințe. Biserica Anglicană a primit întotdeauna pământul cel mai bun, iar Biserica Catolică, pe cel mai prost. Dar bineînțeles că oraşele se dezvoltă, aşa că terenurile Bisericii Anglicane au devenit prea mici şi prea periferice, în timp ce parcelelor Bisericii Catolice, de regulă aflate pe dealuri, le-a crescut valoarea. Ideea fusese să-i facă pe catolici să se chinuie să urce dealurile ca să se ducă la biserică, dar conducătorii englezi au uitat că de pe deal ai nişte privelişti fără pereche. Cel mai bun exemplu al acestui fenomen este în Sydney, spuse ea înflăcărându-se. Catedrala St. Andrews, care ține de Biserica Anglicană, se înghesuie pe un petec de pământ cât un timbru poştal, practic zid în zid cu clădirea mult mai impresionantă a primăriei, la care se adaugă turnurile de

birouri şi traficul, în vreme ce Catedrala Catolică St. Mary se află pe un splendid promontoriu natural înconjurat de parcuri şi grădini, are o privelişte superbă şi o linişte la fel. Când a fost cedat, pământul era o păşune pentru animale, plin de cocioabe, la marginea oraşului.

— O poveste cu tâlc, spuse el râzând. Interesant cum prejudecățile oamenilor pot să aibă ca rezultat calomnierea bigoților. Ajunseră la Burdum House, viră şi intră pe poartă. Se numeşte Catholic Hill, dar presupun că nu este în proprietatea Bisericii Catolice.

— Nu, aceasta a dat banii pentru construirea bisericii St. Anthony, un edificiu frumos şi spațios, şi a celor două şcoli catolice. Bătrânul Tom Burdum a închiriat terenul cu condiția ca el să aibă drept de preemțiune dacă Biserica voia să-l vândă.

— Ei, până la urmă ştii mai multe despre casa mea decât ştiu eu!

Pe porticul impunător în stil doric, dar lipsit de ornamente Kitty vedea pentru prima oară cât de înțelept alesese bătrânul Tom Burdum locul unei case pe care atunci când o construise era nerăbdător să o vadă plină de viața magică pe care o conferă copiii unui cămin. Oh, bietul bătrân, să nu aibă decât un fiu şi o fiică, şi, după cum înțelegea el lucrurile, niciunul să nu-l mulțumească. Fiica, o fire nesăbuită şi aventuroasă, fugise de acasă cu un terchea-berchea arătos, înainte de a împlini 19 ani, şi se ținuse de el ca scaiul. Băiatul, cu mulți ani mai mare decât fata, dispăruse în lumea largă, pe vremea când fata, mama lui Jack Thurlow, era încă foarte mică. Fiul, Henry, fusese copilul din prima căsătorie a bătrânului Tom; fiica, Mary, era copilul lui Hannah.

Aşadar casa, o monstruozitate în stil victorian gotic cu turnuri rotunde, ferestre uriaşe şi acoperişuri cu pantă mare, nu fusese niciodată un cămin. Se înălța pe patru

hectare din platoul ce se sfârşea cu cocoaşa de aproape două sute de metri care era Catholic Hill, şi nu dădea spre districtul Corunda din valea largă şi fertilă a râului. Avea ferestrele spre nord, cu priveliştea spre defileurile impunătoare mărginite de stânci roşietice şi pădurile nesfârşite ale platoului disecat care mărginea de jur-împrejur oraşul Sydney. Oh, cât e de frumos! se gândea Kitty: distanțe vaste învăluite în ceața albastră diafană, frunzele a milioane şi milioane de copaci purtate de vânt într-un suspin gigantic pe o singură voce, o părere de voioşie poznaşă în apele înspumate ale izvoarelor, povară purpurie tânguitoare a stâncilor nesfârşite care parcă şiroiau însângerate, totul zugrăvit de o mână de maestru.

— Mi-ar fi plăcut să fiu poetă, spuse ea lăsându-se pătrunsă de peisaj. Acum înțeleg de ce ai vrut să vin aici aşa de devreme. Lumina este perfectă pentru prima impresie despre această privelişte incredibilă.

— Este greu de egalat, spuse el, cu o satisfacție nerostită, şi am călătorit destul.

În interior, rădăcinile victoriene ale conacului se dezvăluiau ochiului în toată splendoarea lor, şi nu era deloc o perspectivă care ar fi putut să înveselească o gospodină, cugetă Kitty cu sarcasm.

— Locul ăsta trebuie golit şi curățat, spuse el, conducând «într-o încăpere pe care o transformase într-un fel de sufragerie, deşi mobilierul era vechi şi inconfortabil şi, presupunea ea, cea mai apropiată toaletă era probabil în curtea din spate. Dar, în legătură cu asta, el putea să-i dea veşti bune.

— Nu exista niciun fel de canalizare aici, aşa că înainte să mă mut am instalat un sistem septic modern, şi am construit nişte veceuri şi băi ca lumea. De la San Francisco o să vină cu vaporul o centrală termică care merge cu petrol, şi o a doua în cazul în care nu este suficient – am observat

că australienii, la fel ca britanicii, nu folosesc încălzirea centrală, şi din scurta mea experienţă aici îmi închipui că iarna în Corunda este frig. Charles alese să stea puţin la distanţă de ea, de unde putea să o vadă bine, aşa că se aşeză cu scotch-ul lui preferat – cu un strop de sifon, dar fără gheaţă – în aşa fel încât ochii lui păreau de aceeaşi culoare cu băutura. Nu am de gând să te bat la cap cu planurile mele legate de ce intenţionez să fac după ce ne căsătorim, vreau însă să-ţi spun acum că sper să transformi locul ăsta în căminul pe care bătrâna Hannah nu a reuşit să-l facă. Nu este bunica mea, doar atât ştiu, deci dacă ai putea să-mi povesteşti câte ceva despre familia mea din Corunda, ţi-aş fi recunoscător.

Gropiţele din obrajii ei se treziră la viaţă.

— Eludat cu dibăcie, eleganţă, dar totuşi exprimat! spuse ea aşezându-se mai bine pe scaun. Vă trebuie mobilă de calitate, domnule. Cât despre bătrâna Hannah şi bătrânul Tom – se spune că cei din familia Burdum nu au avut noroc să-şi facă un cămin nicăieri, dar asta este doar o legendă din Corunda, parte din mit. De fapt, era vorba despre rubine. Treadby a găsit primele rubine, acum vreo 75 de ani, şi credea că a moştenit lumea. Numele oraşului vine de la corindon[20], care este mineralul din care se obţin rubinele şi safirele. Aici, numai rubine, şi de cea mai bună calitate – de culoarea sângelui de porumbel, unele dintre ele stelate, şi ceea ce este remarcabil, toate fără impurităţi. Chipul i se schimbă. Dar ştiţi toate acestea, aşa că ar trebui să mă opresc.

— Te rog, nu te opri, spuse el umplându-i din nou paharul cu sherry. Îmi place sunetul vocii tale, şi faci parte din categoria aceea rară, o femeie inteligentă. Avem o întreagă seară la dispoziţie, şi în mod sigur nu poţi să crezi

[20] În limba engleză, *corundum.*

că sunt atât de insensibil încât să nu-mi dau seama că este stânjenitor.

— Femeile sunt absolut la fel de inteligente ca bărbații, dar sunt educate să creadă că este un neajuns, aşa că îşi ascund inteligența. Tata nu ne-a făcut asta niciodată. Oftă. Mama a făcut-o, dar fără succes.

— Rubine, Kitty, spuse Charles cu blândețe.

— Oh! Oh, da, rubinele... Greşeala lui Treadby a fost tipică pentru ignoranță – după ce a făcut o avere din rubine, nu a învățat nimic despre ele, nu a încercat să afle mai multe. Rubinele lui se ascundeau în molozul adus de ape din straturile de pietriş unde zăceau – peşteri, albii de râuri, crevase. Au ținut multă vreme. Dar bătrânul Tom Burdum s-a documentat şi a pornit să găsească zăcămintele importante. Şi când le-a descoperit, a obținut titlul de proprietate pentru teren. Şi după multă vreme, în cele din urmă filonul din minele lui Treadby s-a micşorat, a secat. În timp ce Burdum găseşte în continuare rubine în cantități controlate. Se zvoneşte că este vorba despre o sută de mii de lire pe an, dar probabil că tu ştii sigur.

— Vrei să ştii cu certitudine? întrebă el zâmbind.

— Nu, răspunse ea, surprinsă de întrebare. Banii au valoare doar pentru ce poți să cumperi cu ei. Nu pot să-mi imaginez că aş putea să cheltuiesc nici jumătate din suma asta.

Se duseră în sufragerie unde un valet se agita aferat, dar de fapt servea o subretă pe care Kitty nu o cunoştea. Chiftelele de homar au fost urmate de un sorbet, apoi de friptură de vițel. Prezența servitorilor o intimida pe Kitty, care a fost foarte entuziasmată de homar, dar s-a uitat oripilată la vițel.

— Îmi pare rău, spuse cu privirea țintuită în farfurie, nu pot să mănânc aşa ceva.

— Poftim?

— Nu pot să mănânc asta. Musteşte de *sânge.*

— Este carne de vițel, spuse el pe un ton plat.

— E plin de sânge, spuse ea dând farfuria deoparte.

— Vițelul se mănâncă făcut în sânge.

— Nu şi eu, nu sunt obligată. Zâmbi fermecător. Roagă-i să-l ducă înapoi în bucătărie, să-l arunce într-o tigaie şi să-l *gătească* – te rog, Charlie! Dacă l-aş mânca aşa, aş vomita imediat.

— Draga mea copilă, nu pot face asta! Bucătarul meu şi-ar da demisia!

— Atunci pot să capăt un sandvici cu jambon prăjit crocant?

Ce aiureală! Stupefiat, Charles se întreba cum de nu văzuse toate semnalele acelea pe care le primise de când sosise, inclusiv – acum îşi dădea seama – acel chateaubriand scandalos de mult fript. Când el se scuzase insistent pentru culoarea roz a fripturii ca dovadă că fusese excesiv gătită, invitații lui presupuseseră că se scuză de fapt pentru că nu era suficient de bine coaptă, abia acum înțelegea acest lucru! Ştia după ce luase de multe ori masa la Sydney că această problemă a cărnii pregătite era mult mai civilizată în Sydney; dar aceştia erau oameni de la țară, şi ştiau prea multe despre toate cele – de la viermele de gălbează până la tenie.

Îi făcu semn valetului, „importat” din Sydney.

— Darkes, spune-i te rog bucătarului să-i pregătească infirmierei Treadby nişte ouă cu jambon.

— Să aibă grijă ca gălbenuşurile să fie foarte tari, spuse Kitty.

— Spune-mi felul sau mâncarea ta preferată, Kitty!

— Jambon prăjit crocant pe o chiflă albă proaspătă şi cojoasă. Cârnați cu cartofi prăjiți. Peşte cu cartofi prăjiți. Cotlete de miel bine rumenite şi cu o crustă crocantă. Carne de porc prăjită cu jumări şi cartofi copți. Şi tartele cu cremă

făcute de mama, răspunse Kitty fără ezitare. Ochii ei aruncau sclipiri violet, şi chicoti. Oh, bietul Charlie! Idei atât de grandioase pentru căsătorie; dar cum poţi să ţii un bucătar *şi o* soţie? Cei doi nu o să se întâlnească niciodată!

— Cu regimul ăsta alimentar probabil ai fi ca un balon înainte de 30 de ani.

— Aiureli! Muncesc de-mi sar capacele, Charles Burdum. Nu mâncarea contează, ci câte calorii arzi din ceea ce mănânci.

— De ce te iubesc? întrebă el cu privirea ridicată spre candelabrul vechi şi urât.

— Pentru că, domnule doctor Burdum, nu-ţi ciugulesc din palmă, cum fac toate celelalte femei. Ai o părere mult prea bună despre dumneata.

— Uneori, părerea de sine este pe drept câştigată, şi o bună părere de sine, dacă este susţinută de faptele făcute şi de lucrurile realizate, nu trebuie dispreţuită. Tu ai o părere proastă despre tine, rezultatul prea puţinilor ani pe acest pământ şi al constrângerilor mult prea severe. În America ţi s-ar spune „ţărăncuţă”.

— În America, ţi s-ar spune Micul Cezar. Veniră ouăle şi jambonul, dar gălbenuşurile celor două ouă erau moi; le trimise înapoi, dând instrucţiuni să spargă gălbenuşurile şi să se asigure că albuşurile sunt rumenite la exterior. Îngrozit şi incapabil să înţeleagă, Charles vedea cum seara lui se transformă într-un dezastru.

Totuşi, lui Kitty i-a plăcut cafeaua, pe care au băut-o în salon şi fără servitorii aferaţi.

— Ai făcut toate greşelile posibile în seara aceasta, spuse Kitty. Apoi cu o voce prietenoasă adăugă:

— Şi cred că este în parte unul dintre motivele pentru care englezii sunt atât de detestaţi. Pe mine nu m-ai consultat nicio clipă şi nici nu te-ai interesat care sunt preferinţele mele culinare fiindcă m-ai considerat o

provincială obtuză cu o nevoie acută de instruire despre ce se cuvine să mănânce într-un mediu elegant. Te aşteptai să vin, să mă arăt uimită aşa cum se cuvine, totalmente copleşită şi înduioşător de recunoscătoare pentru lecțiile acestei seri. Raționamentul tău gastronomic a fost în întregime financiar: dacă este rar şi/sau costisitor, trebuie să fie mai bun din toate punctele de vedere. O chiflă cu jambon este *aşa de* banal: Q.E.D., deci nu se poate compara cu o chiftea cu homar. Sunt de acord, nu se poate. Este mult mai gustoasă. Cât despre cărnurile tale nefăcute suficient, văd suficient sânge în timpul serviciului, nu e nevoie să văd şi cum îmi sângerează mâncarea. Carnea, cu cât este mai puțin făcută, cu atât are mai multă grăsime. Unul dintre motivele pentru care omul a început să frigă carnea a fost să topească grăsimea şi să facă zgârciurile mai uşor de detectat. Ridică din umeri. Cel puțin aşa am învățat la cursurile pentru infirmiere. Doctorii învață altceva?

Chipul lui se contorsionase scoțând la iveală monstrul, dar gândurile care îi animau expresia nu erau de mândrie rănită sau stimă de sine şifonată; Charles Burdum se întreba dacă exista ceva pe lumea asta ce ar fi putut face ca să o determine pe femeia aceasta extraordinară, inegalabilă să-l vadă aşa cum era: un bărbat extrem de demn să-i fie soț.

— Kitty, dacă ți-aş da să mănânci pâine necrescută şi apă din râu să bei, n-ar putea să fie mai rele decât aceste – ăăă... mâncăruri rare şi costisitoare, pe care ți le-am oferit nu ca să te fac să te simți prost sau ca să subliniez lipsa ta de rafinament, ci ca să-ți dovedesc cât de rară şi de prețioasă eşti pentru mine. Vocea lui rămăsese rațională şi trupul relaxat, dar ochii îi spuneau că ea era tot circumspectă şi neîncrezătoare, pe măsură ce seara se apropia de sfârşit. De ce trebuie să te iei de mine şi să-mi găseşti cusururi?

Brusc, ea păru foarte obosită.

— Charlie, cred că este probabil felul meu de a te face să-ți intre în cap că nu vreau atențiile tale. Mă... mă enervezi. Nu-mi vine în minte alt fel de a-ți spune. Nu mă dezguști, nu mă deprimi şi nici nu-mi stârneşti alte o mie de sentimente puternice. Pur şi simplu mă enervezi, ca atunci când îți intră în ochi o geană care rămâne sub pleoapă, iar tu te scarpini ca să scapi de ea, spuse ea.

— Dacă este adevărat, de ce ai venit în această seară?

— Încă o încercare de a scăpa de geană.

— Vrei să pleci acasă?

— Mă laşi să mă duc singură?

El întinse mâinile spre ea într-un gest implorator, rugându-o să înțeleagă:

— Nu pot! strigă. Kitty, nu pot să renunț, iar tu să mă alungi cu atâta uşurință! Ce pot să fac ca să-ți dovedesc cât de mult te iubesc, să-ți dovedesc că suntem meniți să fim împreună? Nu-mi pasă dacă ți se pare că sună prostesc, te iubesc cu disperare, te vreau de soție, unica şi adevărata mea pereche, şi cumva trebuie să reuşesc să scot geana aceea, să-ți fac amândoi ochii să vadă că sunt bărbatul potrivit pentru tine...

Mâna de pe masă se izbi cu un pocnet ascuțit, furios, violetul din ochii aceia străluci intens, vehement:

— Nu-mi spune prostii! Du-mă acasă, te rog! Mulțumesc pentru o cină educativă.

Şi asta a fost tot. Au ieşit din casă în tăcere, s-au îndreptat spre Packardul maro; el i-a deschis portiera şi a ajutat-o să se urce.

Au coborât dealul într-o atmosferă de dezolare înverşunată între ei şi o tăcere de gheață; Kitty privea spre ceea ce luminau farurile efemer – un trunchi uriaş de copac, un pâlc de tufişuri, spre capăt cutii poştale, după care stâlpii de lumină de pe George Street şi Victoria Street şi în

sfârşit, sus, spitalul.

De data asta, el nu a fost suficient de rapid; ea a ieşit din maşină şi a luat-o în sus pe platformă, îndepărtându-se de el în ritmul perfect pentru o infirmieră: nu era nici alergare, nici plimbare. Nu era vorba de vreun incendiu sau de vreo hemoragie, ci doar să scape de Charles Burdum.

Care s-a întors la Burdum House printre ruinele a ceea ce plănuise a fi o seară de seducție preliminară, convins că nicio femeie nu poate rezista dovezilor de timp, atenție, grijă şi iubire pe care i le arată. Mâncarea cea mai delicioasă, cele mai bune vinuri, servitori bine instruiți şi atenți care să-i dea de înțeles că, atunci când va fi soția lui, toate acele sarcini dificile şi enervante vor fi îndeplinite de altcineva – chiar şi vederea dezordinii din Burdum House, care tânjea după atenția ei pentru înfrumusețare, fără să cruțe niciun obiect.

O neplăcere! Cineva nu suficient de important pentru ea ca să-l deteste – ci o *geană!* Dintre toate metaforele, de ce asta? Care te sâcâie până când în cele din urmă se duce cu apă sau o arăți triumfător, pe o bucățică de tifon. Oh, slavă Domnului, chestia aia nenorocită s-a dus! Sa fii respins cu atâta uşurință, într-un mod atât de banal, de lipsit de sens…

Rănit profund, Charles a sângerat din ceea ce-şi imagina că este sufletul lui pentru că din viața lui lipsea singurul tip de persoană care l-ar fi putut deziluziona – un prieten bun. Ciudățeniile copilăriei lui – izolat de un tată instabil, lipsit de o mamă pe care i-o furase moartea – îl făcuseră de neclintit încă înainte de a avea vârsta pentru a merge la şcoală. La Eton, la Balliol, la Guy's forma un grup de unu – el însuşi. Statura, întotdeauna cel mai scund băiat sau tânăr din clasă, l-a lipsit de orice formă de intimitate; totodată i-a modelat o carapace de aroganță, un aplomb de nezdruncinat şi o hotărâre de fier de a-şi depăşi toți colegii

mai înalţi. Odată cu maturizarea, a înţeles faptul că poate să farmece şi să uimească oamenii; în locul unui singuratic capricios, dr. Charles Burdum, care îşi desăvârşise educaţia, apărea ca un bărbat curtenitor, charismatic, inteligent şi cu umor, culminând cu o coloană vertebrală solidă şi, mai presus de toate, o autoritate puternică. Ce păcat însă că era aşa de scund! Ştiind că toţi cei pe care îi cunoştea asta gândeau, Charles şi-a ascuns frustrarea şi furia.

Era extrem de conştient că o parte din dragostea lui pentru Kitty se datora şi dimensiunilor ei; nimeni nu avea să râdă de ei când ar fi văzuţi ca un cuplu, pentru că, da, erau mici de statură, dar nu pitici, iar Kitty era tot atât de frumoasă ca Elena din Troia, un obiect universal al iubirii care s-ar fi putut mărita cu oricine ar fi avut poftă, indiferent de înălţime. Dar în Corunda nu pândea niciun Paris, măcar de asta era sigur. Dacă Kitty îl alegea pe el, era răzbunat.

Acest proces de gândire ilogic, hoinar, avea darul să vindece, şi-a dat el seama; la fel s-a întâmplat şi în seara aceasta, cum stătea cu un scotch în mână, sorbind fără grabă. Nu era beat, nici vorbă, pur şi simplu dezamăgit că avansurile lui de iubire fuseseră respinse cu atâta dispreţ. Ceea ce l-a scos din mlaştina disperării provocate de Kitty, azvârlindu-l în alta, care îl bântuia şi mai tare, fiindcă soluţia nu era în mâinile lui.

„Se profilează ameninţător un dezastru, ştiu de mai bine de un an, şi am împărtăşit gândul cu foarte puţine persoane. Banca Angliei este neliniştită, iar în City este agitaţie. Dar totul se rezumă doar la zvonuri. Datoria guvernamentală este prea mare, iar şomajul continuă să crească – în Australia, foarte puternic, „„ara este bulversată din punct de vedere economic, şi pun o mare parte din asta pe lipsa de experienţă a guvernului. Federaţia statelor

australiene are mai puțin de 30 de ani, iar guvernele lor sunt total neexperimentate.

Există semnale clare. Greva minerilor în bazinele carbonifere din nord – un tânăr de 15 ani împuşcat mortal! Iar guvernul federal transferă prea multă responsabilitate statelor, care nu au puterea să impoziteze veniturile şi primesc fonduri federale mai curând din rațiuni politice decât corecte.

Sunt acestea, de fapt, simptome ale monopolului deținut de Melbourne asupra națiunii? 25 de ani de guvern federal în Melbourne, iar New South Wales, statul cel mai mare, cel mai impozabil, plăteşte nota de plată pentru Canberra, un oraş care abia acum începea să funcționeze? Locul acesta are aceeaşi suprafață ca Statele Unite ale Americii, şi este împărțit la fel, dar nu la fel populat – populația lui este înghesuită în şase oraşe vaste, iar zonele rurale tot atât de dens populate cum este Corunda sunt rare. Nu înțeleg! Dar australienii înțeleg? În şcolile lor pare să se predea mai mult istoria Marii Britanii decât a Australiei. Iar eu nu ştiu încotro să mă îndrept. Corunda este tot atât de izolată de guvernul central, cum este Scoția de Londra!”

O pală de vânt pătrunse şuierând pe horn: Charles sări de pe scaun, înfiorat.

„De cât timp sunt aici, de trei luni? Şi deja oamenii din Corunda mă privesc ca pe un lider local. Am legături de sânge şi investiții în această zonă şi de aceea am ales să vin aici când m-am hotărât pentru o lume nouă. Am vrut să-mi păstrez trăsăturile englezeşti, negate peste tot în America de Nord. Americanii au ieşit din Imperiu în 1776, iar canadienii sunt năpăstuiți de o puternică voce franțuzească. În Africa de Sud, este voce olandeză. Aici în Australia pot să-mi croiesc o carieră politică şi să fiu prim-ministru.

La urma urmelor, nu sunt decât două ore de maşină de la Corunda la Canberra. Dar ce fac cu distanța din capul meu?

Şi, mai întâi, să mă însor cu Kitty.

Cea de-a doua sarcină va fi cea mai dificilă, şi mult mai dureroasă: să las deoparte trăsăturile mele englezeşti. Păstrându-le, pierd timp”.

Partea a patra
Loveşte dezastrul

Capitolul 14

Pe 30 octombrie ziarele din Sydney relatau că pe 29 Bursa din New York, oraş aflat cu 16 ore în urmă, se prăbuşise de la prețuri maxime record ale acțiunilor la prețuri minime record, urmarea fiind un mare număr de sinucideri – oameni care se aruncau din zgârienorii de pe Wall Street. Ce poveste spumoasă! Totuşi New Yorkul era atât de departe, iar lumea financiară americană nu avea puterea de a influența evenimentele din Australia aşa cum o făceau piețele financiare din Marea Britanie şi Europa. America era cu adevărat străină, cu problemele şi afacerile ei, cu politicile ei profund izolaționiste când venea vorba de celelalte țări de pe glob.

Charles Burdum a înțeles ziua de 29 octombrie în adevărata ei lumină şi a scos un oftat resemnat de uşurare. Da, se întâmplase cu adevărat, dar banii lui şi ai spitalului erau la adăpost. Şi era mai bine aşa cum erau lucrurile, decât alte luni în aşteptarea unui pericol necunoscut care ar fi urmat să lovească. În lumina crudă a realității puteai să acționezi. Şi nu toate lucrurile se vor petrece peste noapte. În ceea ce priveşte rezultatele, acestea vor fi mai mult decât nişte abstracțiuni teoretice. Dacă era să fie sincer, nici Charles nu avea cum să ştie, dincolo de faptul că din ce în ce mai mulți oameni nu vor mai avea de lucru, iar cei care îşi vor păstra slujbele vor fi obligați să accepte salarii mai mici. Vor fi scoase la vânzare mai multe proprietăți, dar din ce în ce mai puțini americani vor cumpăra. Pentru că se părea că nimeni nu anticipase încă faptul că ceea ce se

întâmplase pe piața financiară americană avea puterea să zguduie toate piețele din lume.

Cina de la parohie în compania lui Grace Olsen i-a dat posibilitatea lui Charles să completeze puzzle-ul în privința familiei Latimer; Grace era singura dintre gemene pe care nu o întâlnise până acum. În sinea lui hotărâse că de fapt tot comportamentul ei nu făcea decât să estompeze şi mai tare imaginea pe care şi-o făcuse. Cu aceeaşi constituție fizică şi înălțime ca Edda, era complet diferită de aceasta, de la față la caracter. Avea nişte ochi cenuşii frumoşi, dar trişti, o gură care avea tendința să tremure şi ale cărei colțuri erau lăsate în jos, o rochie elegantă cu dungi gri în diagonală şi predilecția pentru o sporovăială febrilă care arăta lipsa ei de interes pentru orice altceva în afară de soț, fii, frați, tată – şi Jack Thurlow. Când vorbea despre Jack, fața ei mai degrabă tristă se lumina, dar Charles a observat încă de prima dată când fusese amintit numele acestuia că reverendul şi Maude nu erau deranjați absolut deloc de prezența lui Jack în viața lui Grace.

— Lui Bear i-ar fi plăcut tare mult să fie aici, îi spuse Grace lui Charles când s-au întâlnit, dar este în Wagga şi nu vine acasă decât peste o lună. Lucrează la firma Perkins, adăugă ea, ca şi când asta ar fi explicat totul.

— Vinde unguente, loțiuni şi alte lucruri de felul ăsta din uşă în uşă, spuse Maude zâmbind uşor jenată.

Grace roşi.

— Este printre ei mai buni comis-voiajori de la Perkins, spuse ea tăioasă, şi este un cap de familie foarte bun.

— Nici nu mă îndoiesc de asta, spuse Charles, adresându-i cel mai fermecător zâmbet. Biata tânără! Foarte îndrăgostită de comis-voiajorul ei şi ducându-i mereu dorul. Jack Thurlow nu ține cald locul lui Bear din patul ei, ci doar îi taie lemne şi se asigură că nu se omoară pe ea sau pe vreunul dintre copii în vreun accident casnic aiuritor.

Nu avea niciun pic de răutate în ea, dar nu acelaşi lucru se putea spune despre Maude; o ticăloasă absolută şi desăvârşită care nu avea deloc timp pentru niciuna din gemenele mai mari ale reverendului, şi foarte puţin pentru cealaltă geamănă a ei, Tufts. Fu străbătut de un fior de teamă pe şira spinării atunci când observă mai bine silueta ei micuţă. Foarte drăguţă chiar şi la vârsta ei, era o frivolă pretenţioasă în ceea ce priveşte îmbrăcămintea, care cheltuia o grămadă de timp şi bani pentru a arăta bine. Şi ce amabil din partea reverendului să se limiteze la ei patru pentru această masă – avea timp şi atenţia nu îi era distrasă de altcineva, aşa că putea să afle cât mai multe din această întâlnire cu Grace şi cu Maude.

În această caricatură siropoasă de mamă vedea o asemănare cu Kitty, dar numai în ceea ce priveşte aspectul exterior. Firile lor, conchise el, erau diametral opuse. Mai interesantă pentru Charles a fost descoperirea că reverendul o domina pe Maude şi nu invers. Cum ajunsese să facă acest lucru?

Masa a fost excelentă, ceva între delicatesele franţuzeşti ale propriului său bucătar şi meniul de la Parthenon – somon afumat cu feliuţe subţiri de pâine neagră unsă cu unt, urmat de o friptură de curcan gustoasă şi fragedă şi de un platou cu brânzeturi şi struguri albi de masă fără sâmburi.

— Maude este atât de deşteaptă! o ridică în slăvi Grace în timp ce beau cafeaua în salon. Cumpără curcani tineri şi frige câte doi. Ador umplutura ei – pune fructe acrişoare şi face şi un sos picant.

Maude se umflă puţin în pene la auzul laudelor; fără îndoială că Grace primise ordin să spună asta. Cine le şoptise că îmi place carnea roşie în sânge? Maude a rezolvat problema servindu-mi curcan.

A aflat totul despre minunata casă a lui Grace şi mult mai

multe despre fiii ei, unul de 18 luni, celălalt de cinci luni.

— Cine are grijă de copii în seara asta? întrebă Charles politicos.

Indiferent ce ar fi avut de gând să spună, Grace nu apucă să răspundă; Maude pufni şi se amestecă repede în discuție.

— Sora lui Grace, Edda. Grace, nu pot să-ți spun suficient de apăsat şi de des că nu ar trebui s-o laşi pe Edda în apropierea copiilor tăi! Nu are o influență bună asupra lor.

Nu numai Grace, ci şi Thomas Latimer au încremenit de indignare, iar Charles nu avea nici cea mai vagă idee ce anume o făcuse pe Maude să-i împărtăşească unui străin această divergență de păreri din familie.

— Edda e o Medusa! bolborosi Maude şuierând.

Reverendul râse încetişor, iar ochii lui cenuşii ca ai lui Grace licăriră.

— Gorgona Medusa! E numele pe care l-a primit Edda cu mulți ani în urmă, Charlie. Şi l-a câştigat în ziua în care Maude şi cu mine am oferit un ceai după-amiaza pentru a sărbători începerea cursurilor de pregătire pentru infirmiere. Extrem de calmă, fără să alarmeze pe nimeni, Edda a pus piciorul scaunului pe capul unui şarpe negru cu burta roşie de doi metri şi l-a ținut acolo până când Kitty a reuşit să-i taie capul cu tomahawk-ul de la şemineu. Edda s-a umplut de vânătăi ca şi când ar fi fost lovită cu pumnul acolo unde şarpele a izbit-o în timp ce se zbătea în agonie. Maude, adăugă reverendul pe acelaşi ton, făcuse o criză de isterie grozavă, şi îmi ocupa toată atenția.

— Era un şarpe veninos? întrebă Charles curios.

— Foarte veninos, mai ales la mărimea aia.

— Atunci Edda a fost foarte curajoasă. Charles îi zâmbi lui Grace. Un exemplu grozav pentru băieții dumneavoastră.

— Aşa cred şi eu, spuse Grace.

— Şi aşa crede şi Maude. Numai că uneori, de-a lungul

anilor, şi-a confundat fiicele cu servitoarele din casă, spuse Thomas Latimer, încruntându-se cu reală îngrijorare.

— Şi Kitty a fost implicată în evenimentul cu şarpele?

— Da. Uneltele pentru şemineu nu erau în locul potrivit, de aceea Edda s-a folosit de piciorul scaunului. Kitty se afla mai aproape de unelte şi a sărit foarte repede să-i dea ajutor.

— În timp ce eu, spuse Grace tristă, am imitat-o pe Maude şi am început să plâng.

— Nu e nimic ruşinos în asta, spuse Charles cu căldură. Lacrimile sunt o reacție firească. Se pare însă că nu pentru Edda şi Kitty. Fetele dumneavoastră sunt curajoase, domnule reverend.

— Chiar sunt, spuse reverendul mândru.

— Intenționez să mă căsătoresc cu Kitty, dar întâmpin ceva dificultăți să o conving că voi fi un soț bun, spuse Charles pe un ton degajat. Fața lui, dezamăgită timp de o clipă, îşi recăpătă strălucirea de vedetă de cinema în următorul moment. Dar o s-o cuceresc eu, nu vă temeți!

Anunțul veni ca un şoc – se aştepta la asta – dar lui Charles i se păru edificator ceea ce urmă după acest şoc. Pe chipul lui Grace se putea citi o adevărată încântare care spunea că nu putea fi decât bucuroasă; pe chipul lui Maude era o strălucire teribilă de triumf, o satisfacție definitivă care încununa acțiunile întreprinse de ea încă de când Kitty începuse să-şi arate frumusețea, despre care aflase de la Edda în timpul cinei, care avusese loc cu ceva timp în urmă, şi la care se discutase cu sinceritate; pe chipul reverendului se putea citi o încântare circumspectă care îi spunea lui Charles că asta era o veste bună numai dacă şi Kitty îşi dorea acest lucru – şi avea nevoie de el. Nu era convins, avea rezerve.

— Grace, ia-o pe mama ta de aici şi mergeți să vorbiți un pic, îi ceru reverendul Latimer. Eu şi Charlie trebuie să

discutăm între patru ochi. Arătă spre carafă. Încă un porto?
— Vă mulțumesc, domnule.
— Pentru ce nu te-ar vrea Kitty? Eşti o partidă foarte bună.
— Din câte am înțeles, nu are încredere în mine. Sau în ea, cred eu. Că tot veni vorba, am aflat ce greutăți a întâmpinat când era copil. Edda mi-a povestit, destul de mult şi cu sinceritate.
— E un compliment rar. Câți ani ai?
— 33, față de cei 22 ai lui Kitty.
— Un bărbat trebuie să fie mai în vârstă decât soția lui, altfel maturitatea naturală a femeilor le dă un avantaj nedrept într-o căsătorie, spuse îndrumătorul spiritual al unei mari turme, cu o convingere netulburată. Cu cât sunt încălcate obiceiurile tradiționale mai mult, cu atât mai greu va fi pentru o căsnicie să-şi mențină stabilitatea. Dacă ai fost de vârsta lui Kitty, m-aş fi opus căsătoriei, care ar fi cerut prea mult de la un tânăr răsfățat – ai fi fost tentat să-ți abandonezi responsabilitățile de soț şi de tată şi mai presus de toate în detrimentul copiilor voştri. Aşa cum se prezintă situația, cei 11 ani în plus îți conferă o autoritate pe care soția ta o poate respecta. Reverendul sorbi gânditor din porto. Trebuie să recunosc că sunteți potriviți în multe privințe, dar mă nelinişteşte *neîncrederea* lui Kitty în tine. În ce fel se manifestă?
— Dacă aş şti, aş putea să-i demontez temerile, răspunse Charles.
— Nu îi e teamă că vor exista şi alte femei?
— Mă îndoiesc, Tom, dat fiind că nu i-am oferit nici cea mai mică urmă de dovadă că aş avea vreo slăbiciune pentru destrăbălare. Este angajata mea, mă cunoaşte din viața de zi cu zi. Îşi încovoie umerii şi continuă: Mă consideră încrezut şi arogant şi îndrăznesc să spun că aşa e, dar nu fără motiv. Mie mi se pare că ar prefera să fiu mai degrabă

de o modestie prefăcută decât sincer în privința talentelor şi a capacităților mele. Oricum aş fi, am fost cinstit în privința asta.

— Eşti un om cu frica lui Dumnezeu?

— Cred, aşa cum se cuvine, în Domnul Bisericii Anglicane, deşi nu sunt deloc bigot, afirmă cu tărie Charles. Cred că este important ca orice om aflat în atenția publicului să fie văzut la slujbă în mod regulat, aşa că duminica o să fiu în biserică pe locul rezervat familiei Burdum. Se întrerupse, apoi întrebă pe alt ton. Biserica Anglicană din Corunda este bogată, domnule reverend?

Thomas Latimer clipi.

— Da, întâmplător este bogată. Corunda este un district mai prosper decât majoritatea celorlalte, pentru că nu este prea secetos, iar oamenii mai avuți sprijină bisericile. Dar pentru ce mă întrebi, Charlie?

— Pentru că urmează vremuri grele, Tom. Înțeleg că bogăția națiunii depinde foarte mult de exporturi – în principal grâu şi lână. Şi în Corunda este aceeaşi situație. Cererea uriaşă pentru uniforme şi pături din timpul Marelui Război le-a creat guvernelor Australiei şi statelor federale un optimism exagerat. Ei bine, Marele Război s-a încheiat de zece ani, iar acum nimeni nu mai vrea şi nu mai are nevoie de atât de multă lână. În plus, seceta a redus considerabil cantitatea de grâu exportată, spuse Charles cu tristețe. Guvernul s-a împrumutat din greu în contul exporturilor care se credea că vor continua în acelaşi ritm. Dar orice om care se pricepe la finanțe poate prevedea ce o să urmeze, ținând cont de prăbuşirea bursei din America. Împrumuturile trebuie să fie plătite. Şi de unde vor veni banii?

— Din fondurile spitalului? Din banii tăi?

— Oh, toate astea sunt în siguranță, deşi bineînțeles că banii spitalului vor avea de suferit dacă lira australiană se

devalorizează. Dar pierderea asta poate fi amortizată. Banii mei proprii sunt în Anglia. Pe neaşteptate, Charles râse, părând încurcat. Poate că te alarmez degeaba, Tom, e prea devreme să spunem cât de tare se vor răspândi crăpăturile din sistem. Oftă. Şi totuşi, cumva simt că o să fie de rău.

— Charlie, îți respect premonițiile, dar hai să ne întoarcem la fiica mea. Vrei să vorbesc cu ea?

— Nu, mulțumesc. Numai că mi-aş dori să am binecuvântarea ta.

— Dragul meu băiat, o ai, o ai!

— Acum tot ce-mi rămâne de făcut este să o conving pe Kitty, spuse Charles.

Maude se săturase să fie exilată şi se strecură înapoi la timp ca să audă acest lucru.

— Nu-i displaci lui Kitty, Charles, spuse ea, singura care i se adresa cu numele adevărat. Dacă ar fi fost aşa, te-ar fi trimis – cât se poate de nepoliticos! – la plimbare. În loc să facă asta, a acceptat invitația la cină. Rezistența ei va slăbi, cred sincer acest lucru. Iar atunci când se va întâmpla – atacă!

El nu spuse că asta suna oarecum duplicitar.

În perioada îndelungată în care guvernul federal conservator al lui Stanley Bruce a fost la putere, treburile erau conduse în general de la Melbourne; la un sfert de secol după întemeierea Commonwealth-ului Australiei, capitala națională de la Canberra era din punct de vedere spiritual încă în sălbăticie. Apoi, după câteva zile de la crahul de pe Wall Street, proaspătul ales guvern federal laburist în frunte cu prim-ministrul James Scullin a hotărât, făcând o risipă uriaşă de publicitate, să se instaleze *permanent* la Canberra. Un guvern de începători care bâjbâiau au moştenit urmările crizei de pe Wall Street.

După ororile Marelui Război şi cele două izbucniri ale epidemiei de gripă care a ucis chiar mai mulți oameni decât

războiul, probabil că a fost inevitabil ca federația statelor australiene să se angajeze frenetic în realizarea unor lucrări publice. Majoritatea unor astfel de lucrări publice au fost angajate de guvernele statale din motive foarte evidente: fiecare stat fusese o colonie britanică separată şi cum ar fi putut un mic guvern central ignorant să administreze 7 700.000 de kilometri pătrați, în cea mai mare parte de deşert? Constituția nu prevedea nimic referitor la oamenii care populau țara şi nu exista nicio lege care să le reglementeze drepturile; documentul se referea la justiție, la parlament, la state, la Commonwealth, taxe, impozite şi comerț. Astfel încât între 1901 şi sfârşitul anilor 1920, în timp ce guvernul federal îşi desfăşura activitatea cu poticneli la Melbourne, fiecare stat, care îşi menținuse propriul guvern, făcea lucrurile pe care cetățenii lui le doreau şi/sau de care aveau nevoie – şcoli, drumuri, spitale, căi ferate, poduri, baraje, silozuri de cereale. Mai exista şi un plan de împroprietărire masivă cu pământ a soldaților întorşi de pe front şi transformarea lor în producători agricoli, aceasta fiind văzută ca sursă a prosperității națiunii.

Fiecare stat a făcut propriile împrumuturi, mai ales de pe piețele de capital din City-ul londonez, la rate mari ale dobânzilor, iar sumele împrumutate au fost amețitoare. Prăbuşirea prețurilor internaționale la cerealele şi lâna australiană au provocat reduceri uriaşe de activitate în industrie şi agricultură; numărul angajaților a scăzut şi – lucru mult mai grav pentru guvernele statale – veniturile au scăzut accentuat. Brusc, exact în momentul producerii crahului bursier de pe Wall Street, guvernele statelor australiene şi-au dat seama că nu puteau plăti dobânda la împrumuturile făcute la bursa londoneză.

Economiştii, funcționarii publici şi politicienii au ajuns la un consens unanim că remediul pentru acest dezastru era un control strict al banilor, realizat prin cheltuirea unor

sume minime. Fiecare penny care putea fi strâns trebuia să meargă la plata datoriei externe. Prim-ministrul Scullin a anunțat că guvernul federal va înceta să mai cheltuiască pentru lucrări publice şi va reduce forța de muncă. Singurul care s-a opus vehement a fost Jack Lang, conducătorul Partidului Laburist din New South Wales, care voia mai mulți bani cheltuiți, nu mai puțini, şi mai mulți oameni angajați, nu mai puțini.

Cu excepția lui Charles Burdum, nimeni din Corunda n-a fost deranjat pre mult de consecințele imediate ale crahului de pe Wall Street. Oamenii din oraş citeau ce se întâmpla în marile oraşe din țară şi în mica şi recenta capitală ca un turn de fildeş, Canberra; districtul Corunda a trecut peste primele convulsii ale Marii Crize Economice *aproape* neatins. Slujbele care s-au pierdut erau ale unor oameni angajați de firme din Sydney şi Melbourne. Totuşi, în câteva săptămâni, un localnic rămas necunoscut a pus un semn la intersecția în T unde se întâlneau Corunda Road cu şoseaua Sydney-Melbourne; pe el scria cu litere îngroşate şi îngrijite: NU EXISTĂ NIMIC DE LUCRU ÎN CORUNDA.

De mult mai mare interes era relația dintre Charles Burdum şi Kitty Latimer. Dacă Kitty ar fi ştiut sigur ce îşi doreşte, lucrurile s-ar fi aranjat într-un fel sau altul de mult timp; problema era că nu ştia şi dădea vina pentru confuzia ei pe o combinație de factori, inclusiv faptul că niciun bărbat nu o urmărise până atunci cu atâta insistență. Iar el îi plăcea şi îi repugna în acelaşi timp, nu era atrasă de el de-a dreptul, ci mai degrabă într-un mod ambiguu şi straniu. Ceea ce i se părea amenințător în el era doar o senzație, niciodată confirmată, iar ceea ce vedea limpede şi fără nicio distorsiune era admirabil, demn de iubire, extrem de statornic, solid ca o stâncă. Şi cum ar putea explica că ceea ce căuta ea era suferința lui? Dacă ar reuşi să afle măcar o dată, ar şti. Propria ei copilărie fusese o lungă suferință care

avea la origine ceva ce nu putea schimba: înfăţişarea ei. Instinctul îi spunea că şi în copilăria lui existase ceva asemănător, pentru că toţi băieţii de vârsta lui creşteau în înălţime, iar el, nu. Tot aspectul fizic era la origine! Durerea *trebuia* să fie acolo! Atunci pentru ce el nu i-o dezvăluia, de ce nu era de acord să i-o împărtăşească? Numai dacă i-ar fi împărtăşit acest lucru ar fi lăsat-o să intre în adâncul sufletului lui. Tânjea să-i aline durerea, dar se simţea ţinută pe veci la distanţă.

Aşa că, atunci când se întâlneau, lucru care se întâmpla des, ea era ţepoasă şi defensivă, încordată şi gata de luptă, niciodată relaxată. Se luptau precum câinele şi pisica, de la mică distanţă sau prin gard, pentru că, atunci când el spunea ceva ce o deranja, riposta cu violenţă.

Edda şi Tufts, care erau martore la aceste certuri ale lor mai des decât Grace, le urmăreau disputele cu o consternare neajutorată.

— Se vor răni unul pe altul până la moarte, îi spuse Tufts Eddei.

— Dar pentru ce, când sunt făcuţi unul pentru altul? întrebă Edda.

— E vina lui Kitty. Am crezut că poate Maude a iritat-o împingând-o prea tare de la spate, dar tata mă asigură că aceasta se comportă destul de bine. Charlie are nişte calităţi pe care Kitty nu le poate înţelege, iar ea detestă acest sentiment.

— Ce subtil, Tufty, ridică Edda din umeri. Ei bine, eu, una, refuz să mă amestec. Îmi pare doar rău pentru Charlie.

Deşi Corunda nu ajunsese să afle, Marea Depresiune a evoluat mai repede decât asediul lui Charlie Burdum asupra lui Kitty Latimer. Acesta încă nu-şi găsise curajul de a o săruta pe buze când câteva magazine care îşi aveau sediul la Sydney s-au închis şi au mai lăsat alţi câţiva locuitori din Corunda şomeri, fără salarii compensatorii sau orice alt fel

de beneficii. Nici şomerii locali nu-şi găseau de lucru; nimeni nu angaja, nici măcar spitalul. Guvernul federal a anunțat că vor fi alocate către state un milion de lire pentru a se plăti prime de şomaj, apoi a lăsat la latitudinea statelor să-şi împartă banii după cum credeau de cuviință şi pe urmă să-i distribuie. Asta a provocat în oraşe agitație şi proteste furibunde care n-au folosit nimănui. Statul South Australia, teribil de greu încercat, a primit o parte disproporționat de mare din această pricină, dar acest lucru nu a provocat mânie. Cu toate acestea, Statul Western Australia a primit la rândul său o parte disproporționat de mare pentru un motiv mai puțin întemeiat: statul îşi dorea cu ardoare să iasă din Commonwealth, astfel încât Canberra a încercat în mod deliberat să atragă guvernul de acolo cu o sumă excesiv de mare; Canberra era hotărâtă să mențină întregul continent în Commonwealth.

— 276.000 de lire înseamnă o grămadă de bani, îi spuse Kitty lui Charles la o ceaşcă cu ceai în căsuța lor, şi îmi închipui că Sydney-ul va lua cea mai mare parte din ei. Dar Corunda va primi ceva?

— Probabil că nu. Şomajul este mic aici comparativ cu alte districte din țară, cu toate închiderile din ultima vreme. Să rămâi fără slujbă – ce dar de Crăciun!

— Tata se concentrează asupra orfelinatului. Pare să presimtă că va primi copiii victime ale acestei crize oribile. Dar cu siguranță nimeni nu va lua un copil de lângă mama lui, nu?

— Sinuciderea o va face, Kitty. Creşte îngrozitor numărul bărbaților care se sinucid, iar acum sunt şi femei care îşi iau viața. Pe lângă asta, unele mame cred că, dacă îşi abandonează copiii, măcar vor fi hrăniți, îmbrăcați şi îşi vor găsi adăpost într-un orfelinat.

Kitty se cutremură.

— Cât de crudă poate fi lumea! îl privi cu nişte ochi

întrebători şi tulburați. Nu pot suporta să vorbesc despre mame care se hotărăsc să-şi abandoneze copiii, dar subiectul mi-a dat puțin curaj. Charlie, tu nu ai nicio durere?

El o privi sincer uimit.

— Durere? De ce?

— Din copilăria ta? Să nu ai mamă şi tată? Vocea ei deveni o şoaptă. Să fii diferit de ceilalți?

Râsul lui fu prea spontan ca să se îndoiască de el.

— Oh, Kitty, ce romantică eşti! Cum mi-ar fi putut lipsi doi oameni pe care nu i-am cunoscut niciodată? Copilăria mea a fost minunată, sincer. Mătuşa şi unchiul meu – ea era sora mamei mele – m-au crescut fără să-mi lipsească nimic. Nimic, Kitty, absolut nimic! Am fost iubit şi tratat bine.

— Dar faptul că erai diferit de ceilalți? insistă ea, neconvinsă.

— Dorința mea de a fi mai înalt, vrei să spui?

— Da, şi orice altceva care te mai făcea să suferi.

El îşi apropie scaunul şi îi prinse mâinile în mâinile lui, care erau calde, uscate şi puternice.

— Unchiul meu era mai scund ca mine şi m-a crescut în ideea să privesc lipsa de înălțime ca pe o provocare, nu ca pe o cruce pe care trebuie s-o port. I-am răsplătit credința şi increderea pe care a avut-o în mine – ce pot să spun mai mult? Cât despre *durere* – o baliverņă romantică! Tragediile greceşti nu-şi au originea în aspectul fizic al omului, ci în natura lui. Eu sunt Charles Henry Burdum, iar într-o bună zi voi fi *Sir* Charles. Poate că femeilor le plac foarte mult marile drame, lor le este permis. Dar nu şi bărbaților. N-a existat nicio suferință aşa cum o înțelegi tu. Eu pur şi simplu m-am ridicat şi am luptat cu provocările.

— Nu înțeleg, spuse ea. Este inuman să nu suferi.

— Prostii! pufni el, sătul de această conversație. Inuman

ar fi să nu simți nicio părere de rău, durere sau frică. Am udat şi eu perna plângând după un câine care a murit, deplâng şi în ziua de azi moartea mătuşii şi unchiului meu şi pot să te asigur că într-o zi, atunci când un criminal a îndreptat revolverul spre pieptul meu, am aflat ce înseamnă frica. Ochii lui, deveniți de culoarea bronzului, o privivă nedumeriți. Draga mea, eşti infirmieră de trei ani şi jumătate şi sunt îndreptățit să cred că eşti o infirmieră foarte bună. Copiii sunt pasiunea ta – şi în acest caz, pentru ce nu îi faci pe ai tăi şi preferi mai degrabă să-i priveşti printr-un geam mat?

Respirația ei se calmă, şi brusc se încordă. Ce priceput era să-i anihileze atuul şi să se folosească de el pentru a o zdrobi! încercarea ei de a descoperi suferința lui fusese luată în derâdere şi minimalizată, şi îl fixă cu o privire mirată.

— Ai dreptate, spuse ea încet. E o prostie.

Farmecul lui ieşi dintr-odată la suprafață, însoțit de un zâmbet minunat.

— Îmi pare foarte rău, spuse el cu blândețe, nu am vrut să te umilesc atât de brutal. Oh, dar tu ai cerut-o! Dacă ar fi după mine, te-aş curta delicat, plin de tandrețe şi blândețe, dar tu ai un instinct infailibil de ucigaş care te face să te întorci din uşa dormitorului şi să te transformi cu viteza fulgerului din cea mai seducătoare femeie într-o pisică sălbatică care te scuipă şi mârâie. De fiecare dată când faci asta, trebuie să îmblânzesc din nou pisica sălbatică, iar eu nu sunt un vânător de felul meu. Fața lui se transformă, deveni urâtă. Acum înțeleg că trebuie să mă gândesc dacă te iubesc destul de mult ca să trec peste toate astea. Sincer, nu ştiu.

— Poate, spuse ea, de vină este faptul că simt că acest oraş este prea mic pentru tine, că vei merge mai departe, iar eu nu vreau să trăiesc în altă parte a lumii în afară de Corunda.

— Am ambiții mărețe, recunoscu el, dar nu e nevoie să plec din Corunda pentru a le împlini. Vreau să intru în arena politică, preferabil la nivel federal, iar Corunda este perfectă pentru asta. Sunt numai la două ore de mers cu maşina până la Canberra.

Fața ei se lumină.

— Înțeleg! Da, e logic.

— Aşa că, dacă te măriți cu mine, dragă Kitty, nu e nevoie să renunți la Corunda.

Ochii ei căzură pe ceas şi sări în sus.

— Am întârziat!

— O să te însoțesc eu la Pediatrie, aşa că nimeni n-o să poată spune nimic.

Chiar şi aşa, lăsă pentru ultima clipă întrebarea dacă dorea să ia cina cu el. Şi ca întotdeauna, ea acceptă.

Kitty nu voia să întrebe dacă bucătarul încă mai era în bucătăria de la Burdum House, pentru că la cină au avut drob cu sos şi piure de cartofi, dar bănui că era, de vreme ce drobul era din carne tocată de miel cu un strop de chimion şi nu se sfărâma, sosul avea gust de sos, iar cartofii fierți erau făcuți piure. A trimis cartofii înapoi la bucătărie fiindcă erau prea apoşi, fără suficient unt şi fără piper. Charles s-a gândit că procedase corect să pregătească cartofii în două feluri, şi îi ceruse bucătarului să facă şi cartofi prăjiți de rezervă. Cum bucătarul era australian, deşi se pregătise la şcoala de artă culinară

Cordon Bleu, Charles se gândea serios să-l roage pe Con Decopoulos de la Parthenon să-l lase să urmărească acolo cum se prepara mâncarea în stilul local.

— Mi-a plăcut drobul, spuse ea cu naturalețe la cafeaua pe care o beau în salon. A fost puțin elastic ca textură şi nu s-a rupt în bucăți. Cu orice o fi fost condimentat, a avut un gust delicios, dar pentru ce să transformi bătrânii cartofi într-un terci lăptos?

— Dacă te măriți cu mine, probabil îmi voi pierde bucătarul, spuse el.

— În mod sigur! În oraşul ăsta sunt o grămadă de femei care gătesc minunat, după cum spun localnicii. Pentru că, Charlie, dacă mă mărit cu tine o să mâncăm mâncăruri din Corunda, nu carne în sânge şi terci lăptos. Iar în privința asta nu e absolut nimic de negociat.

— Chiar ai spus „dacă”!

— Exact. Dacă, nu da.

— Este un pas uriaş înainte. Probabil că mă iubeşti puțin.

— Nu iubirea este adevăratul obstacol. Oare te *plac?*

— Dă-mi voie să te sărut, spuse el şi îngenunche în fața ei. Plăcerea poate veni numai de la o oarecare relaxare şi prietenie pe care tu nu le vei permite, şi este vina mea pentru că ți-am spus că te-am iubit încă dinainte de a şti măcar cum te cheamă. De altfel, nu sunt sigur că te plac. Ceea ce ştiu este că suntem destinați să ne căsătorim şi să ne petrecem viețile împreună. Aici, în Corunda, şi mâncând mâncăruri din Corunda. Lasă garda jos, te rog! Nu te întoarce în uşa dormitorului şi nu te transforma în pisică sălbatică. Până când nu vei lăsa garda jos, ne vom roti fiecare din noi pe orbita lui fixă.

Ea zâmbi.

— Urmăreşti disputa legată de cea de-a noua planetă a Sistemului Solar.

— Cred în legile naturii şi mai cred că ființele umane fac parte din natură, spuse el serios.

Kitty se aplecă spre el.

— Sărută-mă, Charlie!

Prima senzație pe care a simțit-o a fost provocată de mirosul lui pe care îl găsea îmbătător şi neaşteptat: un săpun foarte scump, o aromă puternică, dar delicată şi tinerească, nici urmă de miros de transpirație, îmbrățişarea lui o copleşea, dar nu o îngrijora, pentru că-i împinsese

genunchii lipiți în partea stângă, asta însemnând că nu putea să-şi frece zona inghinală de a ei; şi nu o făcu nici atunci când se ridică în picioare şi o trase şi pe ea după el. Până acum nu-şi dăduse seama cât de plăcut era să fie de aceeaşi înălțime cu el; nu era nevoie să se întindă şi să se încordeze. Ori era inteligent, ori o respecta cu adevărat, pentru că îşi ținea mâinile pe spatele ei, deasupra taliei. Oh, Charlie, pentru ce trebuie să ai întotdeauna două fețe? într-o clipă eşti Lucifer, în următoarea Satan. Dar amândouă sunt ale stăpânului iadului.

El nu rătăci cu buzele pe obrazul ei croindu-şi drum spre gură, ci rămase suficient de aproape de fața ei ca s-o facă să închidă ochii din reflex, apoi îşi lipi buzele de ale ei uşor lateral, apăsând diafan cu pielea lor catifelată. Oh, da, *era* bine! Trupul ei se relaxă, nimic din ceea ce se întâmplase până atunci nu-i provocase repulsie, mai ales nicio încercare insistentă de a o domina, lucru care ar fi determinat-o să se elibereze într-o secundă. Ca şi când el s-ar fi bucurat s-o lase să reacționeze atunci când îşi va dori ea, o perspectivă foarte seducătoare pentru Kitty. Când ea îşi desfăcu puțin buzele, el o urmă; mâinile ei se strecurară în jurul gâtului lui.

Sărutul continuă ca şi când ea ar fi plutit fără niciun sprijin într-un spațiu plin de aer şi lumină până când mâna lui stângă se mută de pe spatele ei pe partea laterală şi se adânci în carnea ei atât de brusc, încât, împotriva oricărei rațiuni, trupul ei se arcui cu un geamăt şi se lipi strâns de al lui. În aceeaşi clipă sărutul deveni mai profund, un vârtej de senzații misterioase şi catifelate care făcu din ea prada lui, aşa cum şi el era prada ei.

Apoi se trezi singură; Charles se afla în cealaltă parte a încăperii şi privea pe fereastră, întors cu spatele la ea.

— E timpul să mergi acasă, spuse el după un timp care păru foarte lung.

Ea îşi luă mănuşile, poşeta şi porni spre ieşire înaintea lui.

Grace nu a părut deloc surprinsă când Kitty i s-a destăinuit în dimineața următoare.

— Păi, îl iubeşti, aşa că ce mai aştepți? o întrebă Grace, dându-i un borcan cu jeleuri verzi lui Brian şi apoi băgând suzeta unui biberon în gura lui John.

— Pentru ce le plac copiilor jeleurile atât de mult? întrebă Kitty. Costă de zece ori mai puțin decât crema de zahăr ars şi nu au nimic hrănitor cu excepția zahărului care le strică dinții, dar copiii se reped la jeleuri şi strâmbă din nas la crema de zahăr ars. E complet nesănătos!

Mama o privi dispreţuitoare pe infirmiera de la pediatrie.

— Sincer, Kits, uneori eşti de-a dreptul grea de cap! Jeleurile au un gust excitant pentru simțuri, sunt mai degrabă răcoritoare decât greţos de dulci – iar copiii preferă gustul răcoritor şi adoră să le sugă printre dinți şi să simtă cum se topesc pe limbă. Pe deasupra, lumina soarelui trece prin jeleuri, dar ele rămân viu colorate. Şi *nu* încerca să schimbi subiectul, care este dacă ai de gând să te măriți cu Charlie Burdum sau nu. Eu îți spun, lasă ezitările astea de fată mare şi fă-o!

Kitty a plecat cu senzația că aflase mai multe despre jeleuri decât despre căsătorie – lucru care avea partea lui hazlie, dar n-o ajuta. Singurul lucru de care nu se îndoia era că Charlie o iubea; lucrul de care se îndoia era dacă şi ea îl iubea, iar până acum nimic nu-i dădea convingerea fermă că nu putea trăi fără el. Grace simțea acest lucru pentru Bear, iar asta o sprijinise pe prostuța de Grace să treacă peste toate greşelile ei.

Sărutul îi deschisese ochii lui Kitty în privința plăcerilor pe care nu le simțise când fusese sărutată de alți bărbați, şi părea o promisiune că el era genul de iubit după care tânjea o femeie.

Dar o căsătorie însemna mult mai mult decât atât, iar chinul tatălui ei nu-i dădea pace. Tata nu vorbise niciodată despre asta, dar acesta exista, iar fetele lui înțelegeau şi le părea rău pentru el. Un sfert de secol legat în mod irevocabil de o femeie pe care n-o prețuia, ale cărei acțiuni îl făceau să se simtă stânjenit şi ruşinat, fără să recunoască niciodată în mod deschis că era cea mai nefericită căsătorie. Pentru tatăl lor, jurământul căsătoriei era sfânt, dar putea ea să se angajeze într-o căsătorie în condiții mai puțin exigente decât ale lui? Nu era o simplă problemă de slăbiciune, era groaza de a face acel jurământ şi de a se trezi apoi dându-şi seama că se legase de un bărbat al cărui farmec şi ale cărui calități evidente o păcăliseră.

Dacă nu ar fi fost bogat, dacă semnele succesului nu ar fi fost atât de clar vizibile la el, dacă nu ar fi fost atât de încrezător în el, atât de sigur că drumul lui era cel corect... Ce avea de o făcea să bată în retragere?

Şi începuse să obosească, să se simtă istovită. Kitty nu ştia pentru ce simțea atât de acut că luptă pentru dreptul ei la viață, în afară de faptul că Charlie era pentru ea ca o piatră de moară care o măcina ca să o supună, că era vânătorul plecat la vânătoare ca să prindă şi să bage în cuşcă pisica lui sălbatică – pe ea, care nu era nici sălbatică, nici nu semăna cu o pisică şi nici nu era dominatoare!

Apoi Grace a invitat-o la ceaiul de dimineață pe noua ei verandă, împreună cu Edda şi Tufts pentru ca sărbătoarea să fie perfectă.

— Nu-i aşa că e minunată? întrebă ea, conducându-şi surorile pe verandă cu mândrie şi încântare. Bear şi Jack mi-au făcut-o pentru aniversarea mea.

Ceea ce fusese odată o verandă deschisă goală era acum închisă cu geamuri, cu scaune albe din trestie şi nenumărate ghivece cu plante de la ferigi luxuriante la begonii în plină floare şi palmieri Kentia.

— Are fața spre sud, aşa că soarele nu bate niciodată direct, continuă Grace printre exclamațiile aprobatoare de admirație, iar Bear a găsit o bucată de acoperiş de sticlă pentru ateliere industriale la depoul de trenuri. Jack l-a ajutat s-o fixeze în acoperişul verandei, astfel încât plantele să primească suficientă lumină să înflorească. Îmi place grozav!

Stătea într-un şezlong colonial mare arătând ca o regină.

— Ai gusturi bune, Grace, spuse Edda cu afecțiune. La interior, casa ta este ieşită din comun.

— Stați jos toate, spuse Grace cu voce autoritară. Înainte de a ne despărți pe bisericuțe ca să facem ceaiul, vreau să discutăm despre dilema lui Kitty.

— Ce te face să dai înapoi, Kits? întrebă Tufts aşezându-se.

— Teama de a-mi pierde propria identitate, cred, răspunse Kitty. Cum aş putea explica o senzație, un presentiment?

— Te îndoieşti de iubirea lui Charlie? întrebă Grace.

— Nu, nicio clipă. Se aplecă în față în scaunul ei alb, cu o privire care le cerea răbdare şi toleranță. Bănuiesc că temerile mele se trag din ceea ce nu ştiu despre modul în care funcționează mintea lui Charlie – nu, nu e asta! Este teama că Charlie nu are aceeaşi idee ca mine despre noțiunea de iubire. Eu sunt o ființă umană sau un obiect?

— O ființă umană, spuse imediat Tufts.

Celelalte clătinară din cap cu emfază.

— Kitty, Charlie nu şi-ar alege niciodată o mireasă aşa cum un colecționar de icoane ruseşti şi-ar mai alege una, spuse Edda. Te-a privit şi te-a iubit fără să ştie nimic despre tine – eu numesc asta alegere cu sufletul. Dacă aş fi întâlnit vreodată un bărbat care ar fi simțit acelaşi lucru pentru mine, poate că m-aş fi răzgândit şi m-aş fi măritat cu el. Zâmbi larg. Aici e mai mult chimie decât biologie.

— Nu mă ajuți cu nimic, spuse Kitty.
— Ca singura expertă în domeniu, spuse Grace cu un ton de superioritate, pot cel puțin să-ți ofer această perlă de înțelepciune, Kitty. Căsătoria nu este niciodată aşa cum ți-ai imaginat-o. Este o uniune şi nu vreau să spun în sens fizic. Ambii parteneri implicați se trezesc căsătoriți cu un străin – cum ar putea fi altfel? îşi pun în comun ideile, visele, banii, mințile şi inimile. La început eu am făcut greşeli groaznice, cele mai multe din pricina ignoranței şi pentru că am ascultat de sfaturi proaste. Pentru că nu eşti implicată numai tu. Dacă nu-l poți pune pe Charlie mai presus de tine, n-ar trebui să te măriți cu el.
Edda căscă ochii surprinsă la sora ei geamănă.
— Pe cuvântul meu, Grace, ți-ai învățat lecția! Se întoarse spre Kitty. Scumpa mea surioară, niciuna din noi nu poate hotărî pentru tine. Asta trebuie să faci singură. Dar indiferent ce vei decide şi indiferent ce se va întâmpla, noi vom fi alături de tine.
Lacrimile începură să şiroiască pe obrajii lui Kitty.
— Mulțumesc, asta e tot ce aş fi putut să-mi doresc, murmură ea.
Grace îi dădu o batistă cu dantelă.
— Ce culoare vrei să fie rochiile domnişoarelor de onoare? o întrebă ea repede.
În clipa aceea Brian dădu năvală pe verandă peste invitatele mamei lui, cu ambele brațe încolăcite în jurul fratelui său care se făcuse prea greu ca să-l poată duce, deşi el refuza să recunoască asta.
Edda îşi spuse că erau cei mai fermecători băieței, şi amândoi aveau o fire plăcută care nu avea să se schimbe vreodată.
Cu părul blond-deschis ca al tatălui lor, cu fețişoare atrăgătoare, amândoi având ochii depărtați, de un albastru-deschis. Cu greu puteai găsi la ei ceva din Grace.

Cu ochii la copii, Edda i se adresă lui Kitty.

— Kitty, nu ai fost predestinată în viață să fii infirmieră de copii. Viața înseamnă să ai şi propriii tăi copii! Inimioara mea scumpă, ar trebui să ai o hoardă! Văd în tine o mamă perfectă, atât de perfectă cât pot să fie mamele – rațională, dură atunci când trebuie să fii dură şi blândă când trebuie să fii blândă, un izvor de iubire, căldură şi siguranță. Gândeşte-te şi la asta!

— Sunt de acord, spuse Tufts, luându-l pe John din brațele lui Brian şi cuibărindu-l în poala ei. Trebuie să ai copii şi în locul meu.

— Aşa că, spuse Grace, ridicându-se să meargă la bucătărie, să revenim la culoarea rochiilor domnişoarelor de onoare.

Indiferent ce-şi închipuiau surorile lui Kitty, primul Crăciun din timpul Marii Depresiuni se apropia, dar ea nu era mai aproape să accepte cererea în căsătorie a lui Charles Burdum. Continuaseră să se vadă regulat, însă în relația lor se strecurase o fisură. Kitty era mai rece, mai puțin irascibilă, părând să se îndepărteze de el. Sensibil la cele mai fine nuanțe din comportamentul ei, Charles începuse să dispere fără să lase să se vadă acest lucru. Cu o voință de neclintit, lupta să aibă succes în tot ceea ce făcea, inclusiv în dragoste; dacă dădea dovadă de slăbiciune ar fi scăzut în ochii ei. Mai ales din pricina faptului că era mic de statură, nu trebuia să facă *niciodată* ceva ce l-ar fi putut micşora în ochii ei – se considera egalul oricărui bărbat de un metru optzeci!

Acțiunile întreprinse de el după ce începuseră dificultățile economice, la sfârşitul lui octombrie, fuseseră admirabile, având drept rezultat sporirea rapidă a reputației lui în Corunda. Nu făcea niciun secret din faptul că intenționa să folosească „rezervele de război” ale spitalului pentru construcția unui nou spital, ca să îi ajute pe şomeri, deşi în

mod inevitabil urma să mai treacă ceva timp până la începerea lucrărilor. Ca director al spitalului îşi luase obiceiul de a participa la orice fel de adunare publică ținută în Corunda, şi nu se temea să-şi exprime gândurile din mijlocul oamenilor, chiar dacă ceea ce spunea provoca proteste puternice.

Şi ca urmare, Kitty nu putea să nu fie în admirația lui. Charlie nu era un om de succes de conjunctură, el se angajase să devină un om important şi influent în problemele oraşului şi în afara spitalului. Acest lucru denota cu certitudine că sub stratul fermecător de poleială stătea un adevărat caracter, neînfricat, cu principii solide, deştept şi puternic.

Reverendul şi soția lui dădeau o masă pentru familie în seara de Crăciun, şi toate cele trei surori infirmiere erau libere până pe 26 decembrie. Fuseseră invitați Grace şi Bear, Edda şi Jack Thurlow, Tufts şi Liam Finucan, Kitty şi Charles.

Charles a venit la casa surorilor s-o ia pe Kitty şi a găsit-o singură; Tufts şi Edda plecaseră deja.

O sărută tandru, îi luă mâna dreaptă şi îi strânse palma în jurul unei mici cutii din piele.

— Crăciun fericit, scumpa mea, spuse el, poartă asta pentru mine. Lupta s-a terminat, declar armistițiu pe viață. Nu poate exista nici victorie, nici înfrângere.

Deşi ştia ce se află în cutie, Kitty o deschise asemenea Pandorei. Parcă s-ar fi deschis larg o uşă să intre soarele, suprafețele prismatice ale diamantului străluceau aprins în toate culorile când se mişca în lumină.

— Oh! spuse Kitty transfigurată, respirând adânc.

— Are doar două carate, murmură el, dar este absolut fără cusur, de cea mai bună calitate. N-am găsit altă piatră măcar pe jumătate la fel de bună, nici măcar la Amsterdam.

Nehotărârea ei se topi; Kitty îi întinse mâna stângă.

— Pune-mi-l, Charlie, spuse ea.
— Vrei să te măriți cu mine?
— Da.
— Sunt iertat pentru aroganța de a-ți fi ales singur inelul?
— Da, bineînțeles. E inelul tău pentru mine.

Ceremonia de nuntă a avut loc cu tot fastul cuvenit la Biserica St. Mark la sfârşitul lui ianuarie 1930. Charles a luat o decizie care l-a ridicat în ochii tuturor bărbaților prezenți la nuntă; Maude ceruse ca toți să poarte costum cu redingotă şi pantaloni în dungi sau frac cu papion alb, care ar fi trebuit închiriate de la Sydney, dar Charles a susținut cu fermitate că un costum cu vestă era mai practic. Ce uşurare!

Kitty a purtat o rochie lungă din satin alb, cu trenă în formă de evantai croită atât de ingenios încât nu trebuia să i-o poarte nimeni; era presărată cu perle naturale mici şi mult mai simplă decât şi-ar fi dorit Maude. Kitty se hotărâse să meargă pe mâna Eddei.

Cele trei domnişoare de onoare purtau rochii roz-violet şi aveau buchete de orhidee roz; bineînțeles că Maude n-ar fi fost Maude dacă nu ar fi purtat o rochie cu volane pompoase, dar era singura care purta aşa ceva, ceea ce i-a cam stricat ziua.

Oamenii din Corunda au umplut biserica şi s-au îngrămădit în afara ei printre vârtejuri de confetti multicolore care aveau să rămână împrăştiate pe acolo până când, în cele din urmă, furtunile iernii aveau să le risipească cu totul.

Pentru că reverendul nu şi-a putut permite o recepție grandioasă şi a refuzat să-l lase pe Charles să contribuie, ceremonia de la biserică a fost tot ce a putut să vadă oraşul. Încă o dezamăgire pentru Maude, ale cărei volane roz din organdi ar fi trebuit să aibă parte de mai multă expunere după părerea ei.

Din cauza timpurilor grele, mirii nu au avut parte de o lună de miere; după recepția restrânsă de la parohia Bisericii St. Mark, au plecat direct la Burdum House, pentru a-şi începe acolo viața de proaspăt căsătoriți.

Capitolul 15

La început, oamenii obişnuiţi care nu aveau de-a face cu burse şi acţiuni au crezut că dezastrul economic va fi o chestiune temporară, o problemă de cel mult câteva luni. Această atitudine era larg răspândită mai ales în Corunda, unde locuitorii încă nu începuseră să simtă din plin loviturile. La început, în Corunda slujbele nu au dispărut ca frunzele luate de un vânt puternic toamna, cu toate că ziarele tot spuneau că aşa se întâmpla în oraşele mari ca Sydney şi Melbourne. Protejaţi de ravagiile incipiente ale Marii Depresiuni, pentru că Charles Burdum folosise cu generozitate banii proprii şi ai spitalului, locuitorii din Corunda şi-au păstrat slujbele sau şi-au găsit altele noi.

Charles s-a hotărât să înceapă reconstrucţia spitalului imediat, şi încă într-un ritm accelerat; nu i-a trecut niciodată prin cap că cineva ar fi găsit o altă soluţie decât aceea de a crea noi slujbe şi a readuce oamenii la muncă cât mai repede posibil, deşi ar fi trebuit să fie suficient de înţelept: fusese educat în City-ul londonez. Numai ceva mai târziu şi-a luat un răgaz să se gândească că teoriile economice obişnuite impuneau altceva.

Corunda avea din abundenţă dulgheri, instalatori, tâmplari, zidari, electricieni, meseriaşi pricepuţi la tencuit, muncitori calificaţi şi grădinari într-un oraş renumit pentru grădinile lui. Atunci când Jack Thurlow i-a povestit despre un zăcământ de argilă pentru cărămizi în Corbi, Charles a profitat imediat de informaţie; asta însemna că oraşul putea furniza principalul material de construcţie, cărămida, din resurse proprii şi nu trebuia s-o aducă din altă parte. Plus că asta însemna alte slujbe!

Mulţi, mai ales din personalul spitalului, au obiectat energic împotriva folosirii cu puţine modificări a vechiului plan după care fusese construit spitalul – lucrul de care se

plângeau era că trebuiau să meargă pe aceleaşi vechi platforme. Cum cheltuise bani ca să comande o splendidă machetă a spitalului de la o firmă din Sydney care nu se ocupa cu altceva, Charles a putut să le arate grupurilor de nemulțumiți cât de frumoase aveau să fie noile platforme; dar nimic nu le-a schimbat părerea celor care detestau vechile platforme sau concepția lor învechită. Ei voiau un spital într-o clădire modernă cu mai multe etaje. Iar în acest moment, o mare parte din locuitorii oraşului Corunda au descoperit că Charles Burdum era la fel de dur ca toți membrii familiei Burdum din trecut, şi o latură a personalității lui era fermecător de neîmblânzită.

— Puteți să scânciți, să vă văicăriți şi să vă smiorcăiți până la pastele cailor, le spuse el celor 200 de protestatari indignați împotriva rampelor care se aflau la primărie, dar n-o să schimbați cu nimic părerea mea sau proiectul spitalului. Spitalul Regional Corunda se construieşte aşa cum arată în machetă. N-o să-mi pun în pericol pacienții cu lifturi sau ascensoare sau cum v-o mai plăcea să le spuneți – aici nu suntem la Sydney! Iar dacă nu veți dori să faceți mişcare de bună voie, o să vă oblig! Construcția spitalului în această formă păstrează locurile de muncă aici, ceea ce este preferabil decât să vedem că materialele de construcție sunt aduse din altă parte, chiar şi din afara țării! Oraşul îşi va construi singur locurile de muncă şi prosperitatea conform statutului şi nevoilor sale! Doamnelor şi domnilor, fie că vă place, fie că nu, eu, Charles Burdum, sunt farul călăuzitor şi inițiatorul acestei acțiuni! Am în cap o mulțime de planuri pentru a concepe proiectul acestui spital, astfel încât el să fie mai suportabil decât pare pentru cei cărora nu le place să meargă pe jos mai mult decât trebuie, dar astăzi nu am nici cea mai mică intenție să vă explic – şi nici mâine! Nu meritați acest lucru. Fiți mulțumiți că se vor crea slujbe! Iar acum plecați!

— Chestia asta, spuse Kitty vârându-şi braţul sub al lui, n-a fost foarte înţeleaptă, Charlie. Zâmbi larg şi-l sărută pe obraz. Oh, dar mi-a plăcut la nebunie! Unii oameni nu sunt mulţumiţi niciodată.

— Tatăl tău va fi, când va afla că folosesc o parte din banii spitalului pentru a înfiinţa o clinică cu un salon la orfelinat.

— Oh, Charlie, asta e minunat! Şi devine o necesitate stringentă.

Deşi fusese unul dintre membrii fără coloană vertebrală ai Consiliului de Administraţie al spitalului, reverendul Thomas Latimer se transformase într-un leu turbat când fusese vorba despre orfelinat. Aflat într-o clădire din perioada victoriană târzie cu multe turle asemănătoare cu Burdum House, acesta i-a fost impus oraşului ca parte a unei mişcări care a înflorit cam prin anii 1890 şi începutul anilor 1900; copiii orfani trebuiau găzduiţi în mediul rural unde puteau învăţa să lucreze în agricultură, să producă o parte din ceea ce mâncau şi să respire aer curat şi fără fum. În consecinţă orfelinatul aduna copii din tot statul, iar soarta unui anumit copil era decisă de preoţi la Sydney. Majoritatea acestor instituţii erau organizaţii caritabile conduse de mişcări religioase, dar nu şi cel din Corunda. În prezent, odată cu reducerea cheltuielilor statului în toate domeniile, care aduseseră finanţarea la o nimica toată, orfelinatul trecea printr-o situaţie foarte grea. Aproape în fiecare zi un copil era urcat în tren la Sydney şi trimis să trăiască în orfelinatul din Corunda, care era arhiplin.

Thomas Latimer a făcut din asta principala lui preocupare, iar în timpul acestei acţiuni a dat dovadă de un talent rar întâlnit pentru a face posibilă colaborarea între confesiuni – ar putea fi numit acest lucru *politică?* Oricum i-ar fi spus locuitorii din Corunda, până în martie 1930 reverendul reuşise să asigure implicarea Armatei Salvării în

distribuirea mâncării pentru săraci şi în alte domenii în care activa organizația, îi reunise pe toți clericii, pastorii şi preoții să lucreze în aceeaşi echipă în beneficiul orfelinatului, al mamelor părăsite, al bătrânilor nevoiaşi şi al altor oameni care aveau nevoie de ajutor. Monseniorul O'Flaherty avea un vicar, părintele Bogan, care era un geniu al organizării; grație reverendului, părintele Bogan preluase controlul asupra tuturor acțiunilor caritabile, evitând astfel o divizare inutilă a eforturilor şi a jocurilor de putere religioase care le-ar fi risipit timpul.

Maude Latimer s-a trezit cu o alocație mult mai mică şi strict controlată şi a descoperit că plângerile ei se loveau de nişte urechi surde.

— Încetează cu văicărelile, Maude, i-a spus hotărât reverendul. Tu ai nevoie de foarte puțin, în timp ce aceşti copii, fără să aibă vreo vină, au nevoie de foarte multe lucruri. Şi da, Billy Marsyk va exersa pe pianul parohiei. Băiatul are un talent extraordinar.

— Aiurea, mare talent! i se plânse Maude lui Tufts care îi făcea a doua zi obişnuita vizită din obligație. Animăluțul ăla murdar a făcut pipi în vaza mea cu crini!

— Păi, mamă, cel puțin n-a făcut pipi pe covor, spuse Tufts strângând din buze. Cred că asta arată că Billy are discernământ.

— Oh, eşti la fel de rea ca tatăl tău!

— Hai, mamă, după atâția ani ar trebui să-l cunoşti pe tata mult mai bine decât e limpede că-l cunoşti. Tata se chinuie să găsească bani să le ia orfanilor ghete pentru iarnă. Nu pot merge desculți iarna în Corunda. Nu te mai văicări, mamă!

Maude se îmbățoşă.

— Eu nu mă văicăresc *niciodată*! Scoase brusc un chicotit mai degrabă ciudat. Ai văzut-o pe micuța mea Kitty de curând? Nu e cel mai frumos copil din lume?

Luată prin surprindere, Tufts rămase cu gura căscată, apoi se strădui să arate ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, îngrozită că mama ei i-ar fi putut vedea reacția. Tufts văzu uşurată că Maude nu observase nimic. Ce o făcuse să spună *acel lucru?*

Când pleca, s-a întâlnit cu tatăl ei în fața garajului.

— Tati, spuse ea după ce se salutară, mama e zdravănă la cap? Am observat şi alte lucruri, dar acum chiar...!

Fața prelungă şi frumoasă, care amintea atât de mult de Edda, deveni impenetrabilă, iar ochii cenuşii – precauți.

— Mama ta e bine, dragă.

— Eşti sigur?

— Categoric. Înțeleg că ți-a spus ceva despre Kitty? Da, mă gândeam eu. Căsătoria lui Kitty a afectat-o foarte tare.

— Dar întotdeauna şi-a dorit un bărbat bogat pentru Kitty!

— Dorințele sunt trecătoare, Tufts. Realitatea e altceva.

— Tati, de fapt Kitty a plecat de la parohie din aprilie 1926. Tufts puse mâna pe brațul tatălui ei. Mama îşi pierde încet mințile, iar eu cred că tu îți dai seama.

Ziariştii australieni aveau un singur mod de a estima numărul şomerilor, pentru că nimeni din guvern nu făcea statistici cu lucruri care erau considerate nesemnificative. Existau totuşi nişte organizații cu oameni angajați care țineau evidența; acestea erau sindicatele, pentru care era important să cunoască numărul şomerilor. La început niciun sindicat nu era prea interesat de câți membri ai unui alt sindicat erau şomeri, dar foarte repede, după unirea sindicatelor în federații, acestea au înțeles cât de importantă era o imagine de ansamblu a membrilor lor. Organismul central avea cifrele procentuale, iar numărul şomerilor din Australia era estimat pe această bază firavă.

Cineva a decis că muncitorii înscrişi în sindicate reprezentau jumătate din forța de muncă totală, în timp ce

alții care aveau de lucru fie nu simțeau nevoia să aparțină unui sindicat, fie nu le plăcea să plătească cotizație sindicală, sau nu exista niciun sindicat care să se ocupe de domeniul lor. Astfel încât, în lipsa oricărei alte opțiuni, ziarele şi revistele de actualități aplicau o regulă empirică: numărul total al şomerilor era dublul numărului şomerilor sindicalişti.

La sfârşitul lui 1929, probabil că cincisprezece la sută dintre oameni erau şomeri.

Şomajul era însoțit de greutăți îngrozitoare, pentru că oamenii erau evacuați din casele lor peste tot în țară. Au luat ființă zone întregi de cocioabe la marginea marilor metropole şi adăposturi pentru soțiile şi copiii şomerilor. Şomerii îşi împachetau câteva obiecte de strictă necesitate într-o pătură căreia i se spunea „boccea" şi porneau la drum pe jos uneori mii de kilometri în căutarea unui lucru pe care Australia nu putea să îl ofere – munca.

Guvernul şi lumea financiară susțineau că soluția pentru depăşirea acestei nenorociri era ceva cunoscut sub numele de austeritate. Asta însemna că niciun organism public cel puțin – şi mai apoi şi majoritatea organismelor private – nu putea cheltui bani pe nimic, de la salarii la lucrări publice: nu se construia infrastructură nouă, nu se crea nicio slujbă nouă, se reduceau drastic slujbele existente şi se micşorau mult salariile. Una sau două voci strigau în pustiu că, pentru a contracara Marea Criză, organismele publice *ar fi trebuit* să cheltuiască bani pe infrastructură nouă, dar în 1930 nimeni nu era pregătit să asculte.

Angajările erau soluția, nu austeritatea, spunea Jack Lang, laburistul rebel din New South Wales, care era şi un apărător susținut al ideii că niciun guvern australian n-ar fi trebuit să-şi plătească împrumuturile externe până când australienii înşişi nu ar fi avut mai multe resurse din care să trăiască. Nimeni, din nicio pătură socială, nu voia să

înțeleagă că guvernele avide să modernizeze şi să dezvolte țara făcuseră acest lucru folosind bani străini, iar în acest proces acumulaseră datorii uriaşe care s-au dovedit brusc imposibil de plătit în aceste vremuri; de fapt, îşi ipotecaseră mai degrabă propriul popor, nu proprietățile şi bunurile.

Gospodinele obişnuite ca Grace Olsen nu erau suficient de sigure pe informațiile pe care le aveau pentru a evalua furtuna financiară, iar dintre surorile Latimer ea era cea mai izolată în raport cu părerile informate. În casa ei de pe Trelawney Way splendid mobilată dobândea treptat un statut social grație unei combinații de calități care nu erau întâlnite în mod obişnuit în cartier: cunoştea starea de sănătate a femeilor şi a copiilor, putea completa formulare sau scrie scrisori cu agresivitate, cu blândețe sau altfel, ştia de consilii şi de companii de utilități publice şi nu era snoabă.

Spre sfârşitul lui decembrie 1929, Bear limitase sever cheltuielile lui Grace fără ca ea să se poată sustrage;

cu un glas deznădăjduit, el îi spusese că trebuie să pună ceva deoparte pentru viitor, iar ca să facă asta îi va tăia din banii alocați pentru întreținerea casei. Fără haine noi, fără draperii noi, fără carne scumpă, iar lui Brian, să-i cumpere haine mult mai mari – pe care le va purta şi John când îi vor rămâne mici. Grace fusese luată complet prin surprindere şi reacționase cu îngăduință.

Ceea ce Bear nu avusese curajul să-i spună era că venitul lui scăzuse dramatic; oamenii nu mai cumpărau produse Perkins în afara celor fără de care nu puteau trăi, cum erau loțiunile, unguentele şi conservele de carne.

Jumătate dintre comis-voiajori fuseseră concediați, ceea ce pentru Bear însemna un circuit atât de mare, încât îi lua săptămâni întregi să-l parcurgă; banii de deplasare fuseseră reduşi până la nivelul de subzistență, astfel încât dormea şase nopți în maşină, iar a şaptea la un hotel unde se spăla

şi îşi spăla cum se cuvine hainele.

Ceva în privirea lui o determinase pe Grace să nu protesteze. Părea o privire hăituită, chiar puțin epuizată, iar veselia care strălucise întotdeauna în ea dispăruse. Era clar că trecea printr-o perioadă grea; ea pur şi simplu nu ştia cât de grea, şi n-a prea luat în serios situația lui critică.

Aşa că pentru a lămuri acest lucru s-a îndreptat spre Jack Thurlow în care avea încredere absolută.

— Ai idee ce i s-a întâmplat lui Bear? îl întrebă ea.

Experiența îndelungată cu Grace îi spunea să-şi păstreze îngrijorarea pentru el, să nu lase să se vadă nici urmă din ea. O privi uşor întrebător.

— Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să spui, Grace, răspunse el cu o ridicare din umeri.

— E schimbat. Sau vreau să spun că şi-a pierdut simțul umorului? Bear râdea întotdeauna, acum nu mai râde niciodată. Spune că lucrurile merg foarte prost – păi, probabil că aşa e, mi-a tăiat din banii pentru casă – dar nu *vorbeşte* despre acele lucruri.

— Ar trebui să iei asta ca pe un compliment, spuse el zâmbind uşor. Firma lui Bear o duce foarte greu, asta e tot.

— Dar mi-a spus să cumpăr pentru Brian haine care sunt mult mai mari – vrea ca *fiul nostru* să arate ca un copil din West End, cu crăcii pantalonilor răsfrânți până la fund şi cu mânecile întoarse până la subsuori? Şi cu şosetele cârpite de nenumărate ori?

— Aşa am fost crescut şi eu, iar părinții mei erau avuți. Contează mai mult cine eşti decât cum arăți, Grace, spuse Jack cu o voce liniştită. Brian este un băiețel frumos, indiferent ce ar purta, şi ştii că nu ar da doi bani pe felul cum arată hainele lui.

Grace nu reuşea să înțeleagă, aşa că nu a mai pus alte întrebări, dar i-a povestit Eddei atunci când aceasta i-a făcut o vizită.

— Îmi vine greu să accept ideea că trebuie să trag de fiecare jumătate de penny. Brian arată ca un copil din West End – e scandalos! Micul John, îmbrăcat tot timpul cu haine purtate! Ce o să spună lumea?

— Îmi închipui că în Trelawney lumea o să spună că băieții tăi sunt îmbrăcați ca toți ceilalți copii. Vorbeşti ca Maude, spuse Edda indiferentă. Ar fi putut fi mult mai rău, nu înțelegi? Bear are o slujbă atât timp cât Perkins mai funcționează, dar are salariul minim plus un comision, şi veniturile i-au scăzut. Se opri să respire. Fă un ceai, Grace! Am adus nişte biscuiți Anzac de la parohie.

— Nu e şi ăsta un semn pentru vremurile pe care le trăim? Grace lăsă să-i scape un oftat. S-au dus clătitele cu gem şi frişcă, acum sunt numai biscuiți Anzac. Se lumină la față. Nu se rup niciodată când îi înmoi în ceai.

— Pentru ce crezi că i-am ales? Brian şi John îi pot împărți după ce au fost înmuiați.

După ce s-au terminat biscuiții şi ceaiul şi au fost spălate două fetişoare mici şi bălaie, Grace a revenit la nemulțumirea ei, lipsa banilor.

— Cât crezi că va trece până când Bear va câştiga din nou bine? întrebă ea în timp ce ştergea masa din bucătărie.

— Trebuie să recunosc, Grace, oi fi tu cea mai mare cârtitoare din lume, dar ții casa imaculată fără niciun ajutor, ceea ce e peste puterile lui Maude.

— Dacă aş avea-o din nou pe femeia de la curățenie, ar fi raiul pe pământ, dar până şi eu înțeleg că vremurile alea au trecut! răspunse Grace amărâtă; nu-i plăcea deloc să i se reamintească că era mereu nemulțumită. Cât timp ne va mai fi greu?

— Charlie Burdum spune că ani buni.

— Ha! El încă se scaldă în bani!

— Adevărat, dar şi dă de lucru multor oameni, şi angajează şi Kitty. Ştii şi tu câte soții părăsite există în West

End. Toată lumea uită de femei – ca şi cum nici n-ain exista, sau nu am da naştere celor care ne conduc. În toată această ţară ignorantă nu există decât un cămin pentru femeile sub 60 de ani – căminul văduvelor administrat de guvernul din New South Wales, căruia i se alocă o sumă de nimic. Toate celelalte guverne statale iau în *derâdere* New South Wales pentru că dă banii. E statul care are cele mai mari datorii faţă de Londra, dar dacă ar fi primit partea care i se cuvine din bugetul federal nu ar fi avut nevoie să împrumute atât de mult. Victoria şi Western Australia au primit întotdeauna mai mult decât ar fi trebuit. Edda se aplecă şi îşi zgudui sora cu violenţă. Şterge-ţi expresia aia uimită de pe faţă! E important! S-ar putea ca într-o zi să fie important şi pentru tine personal, aşa că *ascultă-mă!* Nu băga capul în nisip!

Frustrarea Eddei provocată de apatia şi obtuzitatea lui Grace nu dispăruse cu totul atunci când s-a întâlnit cu Jack Thurlow pentru un galop pe malul râului, deşi atunci când au intrat în dormitorul lui de la *Corundoobar* s-au risipit şi ultimele rămăşiţe pentru a o lăsa să se bucure din plin de întâlnirea lor. După o relaţie atât de lungă, corpul lui îi era la fel de familiar ca al ei, dar încă o încânta. Aşa cum se părea că şi el era încântat de ea.

— Pentru ce continui să te întorci la mine? îl întrebă ea.

— Oh, e simplu, răspunse el savurându-şi ţigara. Eşti o femeie dificilă şi extrem de atrăgătoare care tolerează o relaţie sexuală fără să ceară oficializarea ei prin căsătorie. E minunat să ai o amantă stilată şi respectabilă. Cei mai mulţi bărbaţi trebuie să se mulţumească cu o prostituată, dar tu, Edda, chiar dacă ai avea o sută de iubiţi, tot n-ai fi prostituată.

— De ce? întrebă ea, întinzându-şi trupul gol.

— Prostituţia este o stare de spirit în care femeia aşteaptă să fie plătită pentru serviciile ei. Banii nu sunt întotdeauna moneda de schimb – asta ar putea fi orice de la putere la

moşteniri – dar întotdeauna există un contract care trebuie semnat. Nu *actul* în sine face dintr-o femeie o prostituată, ci pur şi simplu atitudinea ei mentală. Şi bărbații se prostituează, dar de obicei nu sexul este arma lor.

— Observația asta venită din partea unui biet crescător de animale e foarte ciudată şi perspicace. Dar recunosc de bunăvoie că mă simt atrasă de calitatea asta a ta. Nu ai un spirit plictisitor. Cultivi cartofi extraordinar, dar cartofii nu ți-au acaparat mintea. Îşi încrucişă mâinile pe pernă deasupra capului. Deci sunt atrăgătoare?

— Mănânci calule ovăz?

— O mică lipsă la capitolul sâni, spuse ea, cu un zâmbet poznaş.

— Sunt exact cât trebuie.

— Vino şi scarpină-mă pe spinare, puturosule!

Adorau să facă duş împreună, după care pretențioasa Edda îşi punea haine curate ca să scape de mirosul de cal şi stătea cu el în venerabila bucătărie a casei vechi bând bere rece la sticlă din răcitorul lui Jack. Crescătorul de miei de carne îşi făcea singur gheața.

— Charles Burdum este eroul oraşului, spuse el.

— Stimatul meu cumnat. Cred că este pe drept cuvânt un erou. Roma nu s-a construit într-o singură zi şi nici spitalul nu se va construi, dar el a început lucrările şi nu se va opri până când nu va fi terminat. Banii există. Îl privi pe Jack cu afecțiune – pentru ce nu cu dragoste? Mulțumită ție, chiar şi cărămizile vor fi de aici. Nimeni n-a ştiut că există argilă pentru cărămizi la Corbi până când nu le-ai spus tu.

— Bătrânul Henry Burdum ştia. Pământul de acolo nu era fertil, de aceea nu s-a extins spre Corbi. Nimeni n-a vrut pământul ăla.

— Jack, tu încotro crezi că se îndreaptă Charlie?

— Ha?

— Corunda nu-l va mulțumi niciodată. În toate faptele lui

bune există şi o latură politică, n-ai băgat de seamă? După ce a aflat că majoritatea celor din West End nu au transport ca să ajungă la Corbi să fabrice cărămizi, s-a dus la Sydney şi a cumpărat un autobuz cu etaj vechi. Mecanicii de aici sunt bucuroşi să-l menţină în funcţiune şi să le fie plătit doar costul pieselor de schimb – e şmecher Charlie ăsta. Şi-ar fi permis să cumpere un autobuz nou şi să plătească un mecanic. Dar dacă va candida pentru parlament, toţi locuitorii din West End vor vota cu el indiferent din ce partid va face parte, spuse Edda visătoare. Le-a oferit o nouă industrie şi transportul către ea. Costul total? O sută de lire.

— Nu crezi că îl judeci prea aspru?

Ea pufni nemulţumită.

— Priveşte situaţia în ansamblu, Jack, şi priveşte-l şi pe el! Sydney-ul fierbe de ciocniri între poliţie şi şomeri, idioţii din guvernul federal se eschivează de responsabilităţile pe care le au faţă de state şi nu pot face pentru oameni nimic altceva decât să-i anunţe că vreun director al Băncii Angliei cu titlul de cavaler vine să dea sfaturi naţiunii pe probleme de strategie economică – ptiu! Statul Western Australia încearcă din nou să se separe – mi-aş dori s-o facă, nu pot încurca lucrurile mai rău decât o face Canberra. Lira noastră australiană se devalorizează, iar acum Jimmy Scullin a trebuit să-şi dea afară ministrul de finanţe pentru că se spunea că omul e un escroc pe faţă! Ăsta e guvern, te întreb eu? După mine, e jalnic.

— Îmi place grozav să te văd cum te indignezi.

Jack râse, apoi îi luă mâna şi i-o sărută.

— Ai dreptate în privinţa politicii, dar unde e *mai exact* locul lui Charlie Burdum în această imagine de ansamblu?

— Nu face pe prostul, Jack! Deja ţi-am spus. Are aspiraţii politice înalte, îndreptate spre parlamentul federal de la Canberra, aşa cred eu. Distinsul şi onorabilul Charles Burdum, prim-ministru al Australiei. Ceea ce nu pot

prevedea este în ce partid se va înscrie. Prin formaţie şi avere ar trebui să fie conservator, dar are o afinitate spirituală pentru muncitori care l-ar putea determina să devină şi un laburist de dreapta.

— Nu poate fi prim-ministru! exclamă uimit Jack. E englez, nu australian get-beget.

Edda îl privi batjocoritoare.

— Chestia asta nu e scrisă în Constituţie, deşi ar trebui, ca în America. Faptul că e englez nu e o piedică pentru niciun politician ambiţios.

— Ai dreptate. Pur şi simplu o să minimalizeze acest fapt, poate chiar o să-l ascundă sub preş.

Capitolul 16

Când Bear Olsen s-a întors acasă la sfârşitul lui iulie 1930, a venit cu trenul de zi de la Sydney într-un compartiment de clasa a doua, apoi a mers pe jos cei cinci kilometri de la gară până la casa lui crem cu verde de pe Trelawney Way, târându-şi valiza ca şi când aceasta ar fi cântărit o tonă. Îşi trăsese pălăria adânc pe cap pentru că ochii ascunşi sub borurile ei erau roşii şi umflați de plâns. Călătoria de cinci ore cu acest tren local care oprea în fiecare haltă fusese o binefacere, pentru că putuse să-şi lase lacrimile să curgă în voie. Ce mai conta dacă îl vedea cineva? Nu că l-ar fi putut vedea prea mulți;

În zilele astea chiar şi un bilet de tren la clasa a doua era inaccesibil pentru majoritatea oamenilor. Era inaccesibil şi pentru el, doar că ştia că, odată pornit spre casă, trebuia să ajungă acolo cât mai curând posibil; în viitor avea să umble şi el cu bocceaua în spate pe drumuri prăfuite.

Băieții lui erau în curtea din spate, le auzi strigătele şi ciripitul fericit în timp ce urca scările spre veranda din față şi încercă să se eschiveze de la întâlnirea inevitabilă. Grace era pe veranda cu plante, o auzea fredonând – cum îi mai plăcea acest paradis verde!

— Grace? o strigă el din salon lăsând valiza jos.

— Bear! Oh, Bear! strigă şi ea, venind în fugă să-l îmbrățişeze şi să-l sărute pe obrazul neras. N-am auzit maşina – ai parcat-o pe stradă?

JNu mai am maşină, reuşi să spună.

Îşi dădu jos pălăria; Grace privi fața bărbatului ei şi începu să tremure.

— Oh, Bear, ce s-a întâmplat?

— Perkins s-a prăbuşit, spuse el fără viață. Nu mai am nici slujbă, nici maşină, nici plăți compensatorii, doar nişte referințe strălucite care mă declară cel mai bun comis-

voiajor din Australia. Dar nu aveam inima să le vând oamenilor lucruri de care se pot lipsi când trăim vremuri atât de grele. Nu că domnul Perkins mi-ar fi cerut aşa ceva. Până la urmă a fost ca o avalanşă.

Cu un braț în jurul mijlocului lui, îl conduse în paradisul verde şi îl aşeză în şezlongul colonial, trase un alt scaun aproape de el şi îi prinse mâinile.

— O să-ți găseşti altă slujbă, spuse ea, încercând să se cufunde în ochii nefericiți şi să înțeleagă câte lacrimi vărsaseră.

— Nu, Grace, n-o să-mi găsesc altă slujbă, spuse el. Am umblat zece zile peste tot prin Sydney, cu referințele strălucite în mână, dar nu există slujbe în domeniul vânzărilor. Absolut deloc. Oamenii au încetat să mai cumpere. Oh, ce lovitură, Grace! Şomeri peste tot, cozi de *mii* de oameni care fac cerere pentru un singur post, polițişti cu revolvere în unele locuri unde revoltele sunt permanente, magazine cu ferestrele şi uşile bătute în cuie, şiruri de case pustii, cu utilitățile tăiate ca să nu fie ocupate de locatari ilegal – dacă nu ar fi fost cantinele săracilor administrate de Armata Salvării şi de alte câteva organizații religioase care distribuie hrană, cred că Sydney-ul ar fi un oraş al morților. Cel puțin în părțile pe care le-am văzut eu. În alte părți este mai bine, dar şomerii nu merg acolo, pentru că acolo nu există fabrici sau ateliere. Începu din nou să plângă. Doamne, nu am vrut să plâng! Credeam că până acum mi-au secat lacrimile.

Se înghesui în fotoliu lângă el şi îl ținu strâns la piept, uimită să descopere că nu vărsa nicio lacrimă şi că era stăpână pe ea.

— Trebuie să te îmbărbătezi, Bear. Eşti *acasă,* spuse ea, punând şi ultima fărâmă de simțire în acest mic cuvânt minunat. Ai aici familia, relații care îți pot fi de ajutor – Charlie o să-ți găsească ceva de făcut, dă de lucru la o

grămadă de oameni.
— Nu şi comis-voiajorilor, spuse Bear.
Grace îşi scoase batista şi i-o dădu.
— Nu trebuie să fie o slujbă în vânzări, dragă. În orice caz, nu acum. Până când nu vor veni vremuri mai bune, ar putea fi... oh, nu pot să ştiu exact!
— Grace, ştii şi tu că singurele slujbe oferite implică muncă fizică grea. Eu sunt comis-voiajor încă de când eram un băiețandru căruia îi dădeau tuleiele, aşa că tot ce pot să fac este să vorbesc şi să umblu, pe jos şi cu maşina. Nu pot să ridic saci cu grâu, nu pot să dau cu târnăcopul şi să sap ca să-mi salvez viața. Se îndreptă, şi lacrimile dispărură şi ele. Pe deasupra, nu-mi pot folosi relațiile cu un om important ca să capăt o slujbă pentru care se luptă mii de oameni. Aşa că nu, nu-i voi cere lui Charles Burdum niciun soi de slujbă – şi de fapt nici lui Jack Thurlow sau tatălui tău.
Îngrozită, Grace se îndepărtă ca să-l privească şi îi văzu gura veselă cu colțurile lăsate ireversibil în jos, obrajii traşi şi gâtul subțiat sub piele – oare când mâncase ultima oară?
— Hai să mergem în bucătărie să-ți dau să mănânci, spuse ea, ridicându-l în picioare. Băieții au mâncat deja, aşa că n-o să le spunem că ai venit acasă până când nu vei termina de mâncat, o să faci o baie fierbinte şi o să-ți pui haine curate. Ține minte ce-ți spun, sporovăi ea în timp ce se puneau în mişcare, după asta o să te simți ca nou.
În bucătărie îl puse la masa la care lucra ea şi îşi făcu de lucru tăind pâinea.
— Vezi? Fără şuncă şi somon la conservă, dragul meu! râse cu veselie. Acum am gemul meu făcut în casă, pastă de peşte sau *marmite21,* iar răcitorul l-am pus la păstrare în garaj. Edda mi-a dat micul ei răcitor vechi – păstrează la

---

21 Pastă de drojdie tartinabilă conservată (n.tr).

rece lucrurile de care am nevoie cu o bucată de gheață mult mai mică.

Oare de ce acest lucru îl făcu să plângă din nou? Hotărâtă să nu îl bage în seamă, Grace termină de pregătit sandviciurile cu pastă de peşte pe care el le mâncă dând pe gât un ceainic întreg cu ceai, şi între timp ea îi pregăti o baie cu apă fierbinte de la boilerul cu lemne. În cele din urmă, mâncat, spălat, bărbierit şi cu hainele schimbate, era gata pentru întâlnirea cu băieții lui. „Oh, Bear, nu plânge şi în fața lor!” se rugă Grace în gând.

El nu a plâns. Cum vânzările îl purtaseră practic pe o suprafață de mai mult de o jumătate de milion de kilometri pătrați, ultima lui absență fusese una de lungă durată, aşa că pentru Bear întâlnirea cu băieții lui a fost un şoc. Brian avea doi ani şi patru luni, avea picioarele drepte şi era înalt şi zvelt la fel ca părinții lui; părul lui era încă foarte blond, dar se mai închisese puțin la culoare. Iar John era un Brian la aproape un an şi două luni – mergea în picioare, vorbea, era activ, curios şi adorabil. Bear îşi adună de undeva puterea de a se purta cu ei ca întotdeauna, aruncându-i în sus, râzând, prefăcându-se că-i bate la fund – ba chiar scoțând din valiza lui un puzzle pe care i-l dădu lui Brian şi un titirez pentru John. Oricât de distrus ar fi fost, cum putea un tată să vină acasă la băieții lui fără să le aducă daruri?

— Unde trebuie să mă înscriu în Corunda ca să primesc de lucru? o întrebă pe Grace după ce băieții se aşezară să se joace cu jucăriile primite.

— E numai muncă fizică grea, spuse ea. O să-ți dea o indemnizație pentru muncă în sectorul public, care se limitează doar la muncă fizică grea. Pur şi simplu nu există slujbe pentru muncă calificată. Sunt puțini cei care pot face munca propriu-zisă, dar iau oricum indemnizația. Dacă trebuie să se prezinte la muncă, tot ce fac e să se sprijine în

târnăcoape.

— Eu n-o să accept nicio indemnizație! E ceva care se primește degeaba.

— Charlie o să-ți găsească de făcut ceva cinstit.

— Am hotărât o dată pentru totdeauna că eu n-o să trag sfori ducându-mă la Charlie.

Din fericire chinul lui din ultimele două săptămâni îl epuizase; la ora cinci dormea în patul lor, iar Grace era liberă să se ocupe de băieți şi să-i pregătească şi pe ei de culcare.

La ora şase, pe un întuneric beznă, Grace a aprins un felinar şi s-a dus până la intersecția dintre Trelawney Way şi Wallace Street, acolo unde se afla o cabină telefonică roşie. În decembrie, când Bear îi redusese banii pentru întreținerea casei, telefonul lor fusese tăiat.

Când moneda căzu, se auzi o voce feminină care îi răspunse.

— Kitty? Slavă Domnului!

— Grace? Tu eşti, Grace? Ai o voce ciudată!

— Poți să vii imediat la mine? Sunt la o cabină telefonică, dar ajung repede acasă.

— Numai să găsesc o maşină, şi vin la tine.

Kitty descoperea că viața alături de Charlie îi oferea şi compensații pentru faptul că renunțase să mai fie infirmieră. Deşi îl iubea foarte mult pe Charlie, îşi abandonase copiii bolnavi cu mare strângere de inimă, dar regulamentele erau de neclintit: *fără infirmiere căsătoritei* Oricum, trebuia să renoveze Burdum House, şi această acțiune implicase multe drumuri la Sydney pentru a alege faianța, tapetul, stofele, materialele pentru podele, candelabrele şi aplicele, mobilele şi materialele pentru instalații şi armături. Cum găsise în Edda un ajutor de nădejde care o sfătuia şi îi îndruma gusturile, planificase aceste călătorii atunci când Edda era liberă, iar ele două îşi

petreceau timpul în mod foarte plăcut la Sydney, unde stăteau la Hotelul Australia şi mâncau în locuri în care bucătarul-şef era de acord să gătească bine carnea.

Incursiunile ei în bucătărie însă nu aveau tot atâta succes; nu găsea nimic interesant în a supraveghea cum fierbe conținutul oalelor sau cum se ridică fumul din tigăi, astfel încât atunci când Charlie i-a propus o soluție, a fost gata să-l asculte. Vor angaja un bucătar suficient de priceput care să facă mâncăruri după ambele gusturi, chiar dacă acestea erau diametral opuse.

Întreaga viață a lui Kitty a fost copleşită de o încântare pe care ea nu se aşteptase s-o simtă. Charlie era un amant minunat, deşi habar nu avea de ce bănuise că nu este aşa, până când şi-a dat seama că transferase propriul ei complex de inferioritate de a fi atât de mică şi asupra lui. Să fii mic nu era un lucru bun, un bărbat mic nu părea să constituie răspunsul la rugăciunile unei fecioare. Acum, când se îndrăgostise de Charlie, Kitty experimenta plăcerea de a fi cu cineva potrivit de statură cu ea. Acum a înțeles că cele câteva întâlniri cu bărbați avute de-a lungul anilor o intimidaseră. Bărbații de înălțime medie erau totuşi prea înalți, aşa că era obligată să se ridice pe vârfuri ca să fie sărutată, în timp ce aceia de un metru optzeci o ridicau în aer cu totul; pentru nu se ştie ce motiv existau chiar bărbați care au vrut să o ridice şi să o care ca pe un câine bolnav – era metafora ei, care îl înveselise grozav pe Charlie.

Pe când Charlie – Charlie era *perfect!* Parcă ar fi ştiut din instinct cum s-o stârnească şi o săruta într-o mie de feluri, toate minunate. Când punea mâinile pe ea, Charlie o făcea cu respect şi pasiune în egală măsură şi îi arăta că îi oferă o plăcere uriaşă.

Astfel încât Kitty, care trebuia să aştepte un taxi, fremăta de bucurie, o bucurie despre care sincer nu crezuse că ar putea fi mai mare până când în acea dimineață doctorul Ned

Mason îi spusese că în mod sigur aştepta un copil. Un copil! Copilul ei!

Grace şi Kitty se întâlniră şi rămaseră stupefiate.

Grace văzu o Kitty transfigurată, frumoasă şi triumfătoare, o femeie lipsită de griji, necazuri şi frământări.

Kitty văzu o Grace distrusă, lipsită de orice urmă de bucurie în privire, cu ochii ieşiţi din orbite, cu trupul tremurând şi cu frumuseţea stinsă.

— Draga mea Grace, ce este? Ce se întâmplă?

Drept răspuns Grace trecu pe lângă ea frângându-şi mâinile, apoi se întoarse părând că se mobilizează ca să-şi adune curajul pierdut, şi spuse:

— Bear şi-a pierdut serviciul.

— Grace! Ce... ce îngrozitor! Hai să ne aşezăm în bucătărie, e cald de la sobă – slavă Domnului că Jack Thurlow te aprovizionează constant cu lemne, turui Kitty, punând ceainicul pe partea mai fierbinte a plitei. Nu, pot să fac eu ceaiul.

— Eşti prea scundă, spuse Grace, împingând-o pe Kitty într-un scaun şi turnând puţină apă fierbinte în ceainic ca să-l încălzească. Un ceai bun şi tare, de asta avem amândouă nevoie. Privirea ei cenuşie se mai linişti şi văzu în cele din urmă ceea ce era evident. Ce minunat! strigă ea. Aştepţi un copil.

— În dimineaţa asta am aflat, dar nu spune nimic până când n-o să am ocazia să-i spun lui Charlie.

— O să tac mâlc, promit! Prepararea ceaiului se desfăşura lin şi cu eficienţă. De fapt sunt bine, sunt numai înspăimântată de schimbarea lui Bear, spuse ea, scoţând ceşti şi farfurioare. Când a venit astăzi acasă, eu a trebuit să fiu cea puternică, nu-i aşa că *asta* e o întorsătură surprinzătoare? Şi vrei să ştii ceva, Kits? Chiar am fost!

Am fost puternică pentru Bear şi pentru băieţii mei. Cumva, nu mi s-a mai părut că eu – eu însămi – sunt

importantă. Plângea aşa tare! Era atât de mândru că era cel mai bun comis-voiajor Perkins! Dar firma s-a prăbuşit şi şi-a închis porțile. Turnă ceai. Problema este că el nu e un bărbat foarte voinic, în mod sigur nu poate face muncă fizică grea. Şi mai e şi mândru. *Foarte* mândru! Vreau să vorbeşti cu Charlie, să-i explici toate lucrurile astea.

— Nu te îngrijora, o s-o fac. Cu chestia cu munca fizică, sunt de acord, dar Bear are şi minte, ceea ce este mult mai bine. Charlie o să găsească soluția.

— Nu e aşa simplu, spuse Grace, sorbind din ceaiul foarte fierbinte. Lui Bear i-a intrat în cap că ar fi greşit să tragă nişte sfori cerându-i ajutorul lui Charlie. De fapt, nici nu vrea să audă de asta. Sincer, Kits, nu exagerez deloc.

— Înțeleg.

— Oh, Kitty, sper că înțelegi!

Charles Burdum intră pe uşă, cu gura strânsă.

— Cel puțin mi-ai lăsat un mesaj, cred că ar trebui să-ți mulțumesc pentru asta, spuse el şi se aşeză la masă, dar cu o mână întinsă autoritar spre Grace. Nu, nu vreau ceai, *te* rog! Cum puteți bea cu toții zeama asta de asfalt căreia îi spuneți ceai, eu nu ştiu.

— Măi să fie, spuse Grace cu blândețe, suntem prost dispuşi, nu-i aşa?

— Cu taxiul, Kitty? întrebă el. Era aşa urgent să-ți vezi sora la ora asta?

— Bineînțeles că da, răspunse ea, puțin nedumerită de supărarea lui. Bear tocmai a venit acasă şi e şomer. Perkins nu mai există. Bietul băiat zace lat.

Palma metaforică primită a avut efectul scontat; Charles părea îngrozit, plin de remuşcări, stânjenit.

— Oh, Grace, îmi pare atât de rău! Iar către soția sa: Draga mea, îmi cer scuze! Am avut o zi proastă, dar nu am niciun drept să-mi vărs supărarea pe tine.

— Mai important, Charlie, spuse Kitty dând scuzele

deoparte, e că Bear este foarte încăpățânat şi refuză să apeleze la tine pentru o slujbă sau să tragi nişte sfori pentru el.

— Înțeleg, spuse el serios. Tot ceea ce este Bear a câştigat prin propriile eforturi şi muncă stăruitoare. Mândria unui om care munceşte este foarte puternică în cazul lui, i-am admirat întotdeauna succesul.

— Până una alta, Charlie, Grace a trebuit să meargă cu un felinar la cabina telefonică să mă roage să vin aici, şi refuz să mai am şi această grijă. Grace trebuie să aibă telefon, spuse Kitty, dar nu cu cuplaj.

— Grace o să aibă telefon fără cuplaj.

Kitty se aplecă spre Grace cu ochi rugători.

— Grace, trebuie să-i explici lui Bear că este pentru liniştea tatălui nostru. Fără telefon, tu şi băieții sunteți rupți de familie.

— Da, Kitty, înțeleg şi accept cu bucurie. Dacă tata n-ar fi preot, Bear l-ar asculta, dar el detestă religia. Spune că toate războaiele s-au purtat pentru diferite idei legate de Dumnezeu, explică Grace, care începuse să înțeleagă că problemele ei actuale nu vor conta pentru nimeni altcineva aşa cum contau pentru ea.

Şi totul era numai din vina ei. Dacă nu ar fi fost o mână spartă incurabilă, Bear ar fi înfruntat dezastrul cu o mie de lire în bancă, dacă nu mai mult. „Tu, Grace Olsen, îşi spuse ea, ai o grămadă de necazuri pentru care te faci răspunzătoare, şi nu în ultimul rând pentru actuala nenorocire a bărbatului tău”.

— Da, bine, spuse ea veselă, după ce v-am spus noutățile, nu par să fie prea multe lucruri de făcut până mâine, când se va trezi Bear. O să te întâlneşti cu el, Charlie?

— Bineînțeles, răspunse acesta amabil. O să fiu aici la nouă. Se ridică în picioare. Te aştept în maşină, Kitty.

— O să se înveselească când o să-i spui de copil, spuse

Grace zâmbind. Cât despre mine, nu te gândi că n-am recunoscut că e numai vina mea că nu avem nişte bani în bancă.

Kitty o privi uluită. În fața acestei catastrofe teribile, plângerile, văicărelile de nemulțumire şi permanenta autocompătimire păreau să fi dispărut. Calea martiriului pe care o prevăzuse pentru viitorul lui Grace pur şi simplu nu mai era drumul pe care o va apuca.

— Mi-ar fi plăcut să rămâi mai multă vreme infirmieră, spuse Kitty. Ai fi avut o şansă mai bună să-ți găseşti ceva de lucru cu jumătate de normă.

Grace zâmbi şi clătină din cap.

— Nu, asta n-a fost niciodată o opțiune pentru mine. Când l-am întâlnit pe Bear, am ştiut încotro se îndrepta viața mea. M-aş fi dus în genunchi până în China ca să fiu cu Bear. Te-am urmărit şovăind luni întregi în privința lui Charlie, dar eu nu am avut niciodată vreo umbră de îndoială în privința lui Bear. Ceva din mine şi-a dat seama că ăsta era destinul meu.

Un acces de invidie amară o izbi pe Kitty drept în inimă cu puterea lăncii unui războinic – pentru ce proasta şi zăpăcita de Grace îşi recunoscuse cu atâta siguranță partenerul de viață, în timp ce ea, mult mai inteligentă şi cu picioarele pe pământ, fusese atât de oarbă în privința lui Charlie? Să fi însemnat oare acest lucru că iubirea dintre Grace şi Bear era mult mai mare decât cea dintre ea şi Charlie? Charlie îşi dăduse seama imediat. Ce era în neregulă cu ea, încât fusese nevoie să se străduiască atât de tare pentru ca sentimentele ei să răzbată la suprafață?

Kitty i se alătură în maşină la puțin timp după ce el părăsise casa Olsen, iar în interiorul slab luminat al Packardului fața ei părea neobişnuit de afectată. Sigur, avusese un şoc. Era limpede ca lumina zilei că Grace putea fi o povară.

— O să-ți fie greu să-l convingi pe Bear să accepte o slujbă, spuse ea.

— Mândria unui om sărac este întotdeauna greu de învins.

— E greşit să refuzi nişte aranjamente în favoarea ta?

Charles pufni în râs.

— Lumea se învârteşte după nişte aranjamente mult mai mari decât îți poți închipui tu, Kitty, începând cu politicienii. Bietul Bear este prea mândru să accepte şi să facă aranjamente, aşa că n-o să aibă niciodată puterea să-şi pună băieții în nişte slujbe grase, iar eu voi fi prea ocupat să-i aranjez pe ai mei ca să-l ajut. Acum este şansa lui.

Kitty simți cum se răsuceşte ceva în ea; scoase un scâncet de durere.

— Oh, Charlie, nu te juca cu vorbele! strigă ea.

— Ce este, draga mea?

— Îți spun când ajungem acasă, răspunse ea.

Dar mai întâi trebuiau să ia cina, iar Kitty parcă avea limba înțepenită de greutăți de plumb; încercă în zadar să-şi regăsească starea de spirit din acea dimineață, distrusă de veştile pe care i le dăduse Grace. Nesigură, îngăimă ceva despre schimbarea lui Grace, dar observă cum exasperarea lui Charlie creştea – toată suferința asta pentru o soră *vitregă?*

— Vorbea cum o să-şi cultive propriile legume, şi era atât de fericită că a plantat acum doi ani un măr şi un păr. Ha! Voia să spună că Jack Thurlow i-a plantat – draga de ea! mai spunea şi că are de gând să crească găini – Grace, să crească găini?

— Ce să crească? întrebă el absent, doar ca să spună ceva.

— Găini – pui, Charlie! Pui mai bătrâni.

— Găină. Rimează cu făină şi slănină?

— Exact.

— Niciodată nu e prea târziu să înveți.

Se aşternu o tăcere apăsătoare.

— Charles?

— M-ai strigat pe numele adevărat?

— Da, te-am strigat.

Cu ochii strălucitori, el îşi îndreptă umerii.

— La Charles răspund.

— O să am un copil.

Cuvintele ei îi alungară orice alt gând din minte; o privi fix, cu gura căscată, dând din buze, cu chipul care exprima un amestec de emoții, cu ochii scânteind ca focul. Brusc, sări în sus tremurând şi o îmbrățişă strâns.

— Kitty, Kitty a mea! Un copil? Copilul nostru? Când, iubirea mea?

— Ned Mason crede că în decembrie. M-am întâlnit în această dimineață cu el şi mi-a confirmat cu certitudine că sunt în luna a cincea. Începu să râdă. Pentru Charles, acesta era un imn al victoriei. Totuşi a trecut o perioadă destul de respectabilă de timp de la căsătoria noastră şi, cum ar spune tata, suntem o pereche productivă.

Încă tremurând, el se aşeză cu ea pe genunchi şi puse o mână respectuoasă pe burta ei.

— E acolo, creşte – are deja patru luni! Tu te simți bine? Ned e mulțumit?

— Încântat. Pelvisul meu arată frumos şi e larg, totul este aşa cum ar trebui să fie, metabolismul meu este ideal – pe scurt, dragă Charlie, sunt în plină formă.

— E băiat, spuse Charlie sigur pe el.

— Statistica spune că fetele predomină în familia Latimer.

— Grace are băieți.

— Exact asta vreau să spun. Tata a avut patru fete, aşa că probabil Grace a epuizat stocul de băieți al familiei.

— O să iubesc la fel de mult şi o fată. M-am însurat cu una.

— Aşa e. Fu străbătută de un tremur. Cu toate astea, ziua de astăzi n-a fost tocmai favorabilă. Cu Bear care şi-a pierdut slujba – roagă-te să nu fie un semn de rău augur!

— Orice semn de rău augur îi priveşte pe Bear şi pe Grace, nu pe noi, Kitty.

Grace a hotărât să fie sinceră în privința acțiunilor ei, aşa că, atunci când Bear s-a trezit în dimineața următoare, i-a făcut pâine prăjită şi i-a mărturisit că i se destăinuise lui Kitty.

— Altădată i-aş fi spus Eddei, dar situația s-a schimbat, Bear. Astăzi Kitty este cea care are influență, aşa că am rugat-o aseară să ne vedem şi a venit aici. Nu, nu am rugat-o pentru o slujbă, asta nu e treaba mea, cum nu e nici a lui Kitty să-l roage pe Charlie. Pur şi simplu am vrut să-i povestesc surorii mele ce s-a întâmplat şi s-o rog să-l trimită pe Charlie să te vadă în dimineața asta. O să ajungă curând aici. Nu-mi pasă despre ce o să vorbiți sau ce o să hotărăşti. Eu mi-am făcut datoria de a vă reuni.

El o fixa cu privirea uimit, fără să înțeleagă cât de mult se schimbase Grace în ultimele opt luni, schimbare pe care el o declanşase prin reducerea sumei de bani pe care i-o dădea pentru casă. Vechea Grace care se tânguia tot timpul dispăruse; în locul ei, Bear avea în față o femeie hotărâtă, care ştia ce face şi care era pe deplin conştientă de situația în care se afla.

— Ce s-a întâmplat cu tine? o întrebă el nedumerit.

Vechea Grace ar fi încercat să facă pe proasta; noua

Grace nu făcu acest lucru.

— M-am maturizat rapid, spuse ea, turnându-i din nou ceai. S-a terminat cu pufăitul locomotivelor, Bear. Băieților noştri le-ar putea fi iertat acest comportament, dar noi suntem oameni în toată firea. Suntem părinți şi avem responsabilități față de familie.

— Nu-mi mai aduce aminte, şopti el, tresărind.

Ea îi mângâie spatele încovoiat.

— Bear, nu vreau să-ți aduc aminte. Ceea ce ni s-a întâmplat nu e din vina noastră, deşi trebuie să suportăm consecințele. Şi, aş putea paria, să suferim mai mult decât vor suferi vreodată cei care au declanşat această porcărie. Încerc să te fac să înțelegi că ne-am bucurat de o prosperitate care ne-a lăsat să nutrim iluzii, dar în acest moment iluziile ne sunt interzise. Inclusiv mândria, pe care tata o consideră un păcat. Acceptă munca pe care ți-o va oferi Charlie Burdum, de dragul băieților tăi.

Cu sufletul şi cu mintea profund rănite, în derivă pe un ocean de incertitudini, Bear de-abia o auzea pe Grace cea străină şi nu înțelegea deloc ce îi spusese despre mândrie. Bine, ea fusese ferită, cum ar fi putut să priceapă cum fusese la Sydney, urmărindu-i pe linguşitori şi pe slugarnici roind să capete slujbele la care alți oameni ar fi fost mai îndreptățiți, numai că aceştia nu implorau şi nu se umileau. El voia ca băieții lui să ajungă *bărbați* când vor fi mari, nu slugarnici care se târăsc la picioarele altora.

În tot acest timp, Grace turuia mai departe despre Charles Burdum şi cum el, Bear Olsen, ar trebui să fie foarte politicos...

Apoi, după ceea ce părea doar o clipă mai târziu, era copleşit de acest omuleț fermecător, spilcuit şi mieros, îmbrăcat aşa cum se cuvenea în Corunda, cu gesturile lui elocvente şi o purtare nonşalantă – nu este cazul să-ți faci griji, Bear, totul se va termina cât ai bate din palme!

— Între timp, Bear, continuă Charles plin de entuziasm, am slujba ideală pentru tine! Se deschide un nou domeniu de activitate pentru oamenii care au exact acelaşi gen de talente ca tine – care au darul de a vorbi mult să-i spunem? Domeniul se numeşte relații publice, şi este *fascinanți* Pe măsură ce populația creşte, odată cu guvernele şi alte soiuri de instituții publice care devin tot mai impersonale, începe

să devină necesar ca populația să afle ce se petrece acolo. Dacă populația nu este educată în privința acestor oameni fără față care reprezintă autoritatea reală şi dețin puterea reală, vor apărea probleme din pricina ignoranței şi a interpretării greşite. Ochii kaki priviră insistent fața lui Bear. Mă urmăreşti? întrebă Charles.

— Da, răspunse Bear.

Subiectul îl făcuse pe Charles să se încălzească, aşa că îi dădu mai departe.

— Ceea ce îți ofer, de fapt, este o slujbă în vânzări, spuse el. Dar în loc să vinzi bunuri, o să vinzi idei şi servicii pe care oamenii nu le văd şi nu le pot atinge aşa cum fac cu o cutie cu cremă sau o sticlă cu loțiune. Vei fi şeful noii Companii de Relații Publice Corunda şi vei promova Corunda!

— Oh! făcu Grace copleşită.

— Îmi pare rău, nu pot primi slujba asta, spuse Bear.

Charles părea uluit.

— Poftim?

— Nu e pentru mine.

— Prostii! Eşti un comis-voiajor strălucit, e ideală.

— Eu sunt aproape analfabet, spuse Bear.

— Dar destul de alfabetizat ca să fi scris rapoarte de activitate bune – le-am văzut, spuse Charles, dându-se de gol că deja se gândise la Bear Olsen pentru firma lui de relații publice.

— Îmi pare rău, nu. Relații publice? Pare mai mult înşelarea încrederii, spuse Bear. Mai bine să punem lucrurile la punct chiar acum, Charlie. Nu vreau *nicio* slujbă de la tine, pentru că asta ar însemna că vreun amărât căruia i s-ar cuveni această slujbă cu adevărat ar fi trecut cu vederea în favoarea cumnatului tău. Sunt ultimul om din Corunda pe lista celor caută de lucru, aşa că o să merg la primărie, o să mă înscriu pentru slujbele disponibile şi o să-

mi aştept rândul. Dar *n-o să-mi fac* de ruşine familia din care mă trag şi să accept pomană fără să muncesc!

Cu un sunet ca al unui colac din cauciuc care se dezumflă, Grace se prăbuşi pe scaun şi îl privi pe Bear cu lacrimi în ochi.

Charles se întoarse către ea.

— Grace, fă-l pe soțul tău să înțeleagă!

Atunci Grace îi surprinse pe amândoi, deşi nu tot atât de mult pe cât se surprinse pe ea însăşi.

— Nu, Charlie, n-o să fac asta, spuse ea. Dacă Bear nu doreşte să fie ajutat să urce sărind câteva trepte, atunci eu nu am nimic împotrivă. El este capul familiei.

— Vă faceți rău singuri gândind aşa!

— Atunci cel puțin n-o să facem rău şi altora, spuse Grace curajoasă.

Charles Burdum ridică mâinile în aer şi porni spre ieşire.

Aşadar, cu capul sus şi cu pălăria în mână Bear Olsen s-a dus să se înscrie la primărie pe lista celor căutau de lucru, dar a refuzat în acelaşi timp indemnizația care i se oferea. În tot cartierul s-a răspândit ca fulgerul vestea că Bear Olsen avea principii şi refuzase să primească ajutor de la puternicul lui cumnat. Existau unii care îl condamnau fără nicio rezervă pentru prostia lui, dar şi mulți alții care îl lăudau pentru integritatea lui de om al muncii.

Starea lui de spirit s-a deteriorat, s-a scufundat într-o deznădejde neagră; rătăcea de colo-colo prin casa din Trelawney Way ca o fantomă, dându-se la o parte din calea soției şi a copiilor când se întâlnea cu ei, ca şi când n-ar fi putut suporta să fie în compania lor. Un soi de ură față de sine îl făcea să se agațe de mândria lui rănită ca de un pai plutind pe o mare agitată.

— Ai putea măcar să-i faci lui Grace un coteț ca lumea pentru găini, îi spuse Jack Thurlow într-una din rarele vizite.

Grace îl rugase să-şi reducă vizitele după ce prima dintre ele îi provocase lui Bear o scădere considerabilă a moralului.

Şi pentru Jack tragedia familiei Olsen făcea parte dintr-o serie de şocuri puternice, printre care – nu în ultimul rând – se număra şi energia nou descoperită a lui Grace. Foarte derutat, a fost recunoscător că i se ceruse să stea deoparte şi respecta acest lucru, deşi atunci când Grace îi cerea să vină în vizită, venea imediat, lăsând totul la o parte. Înțelesese reacția lui Bear față de propunerea de ajutor de la Charlie, care continua să se ofere să-l ajute, dar era refuzat de Bear cu aceeaşi promptitudine. Faptul că Charlie nu înțelegea era rezultatul ignoranței lui în materie de oameni care muncesc şi care ar prefera să moară de foame decât să primească de pomană.

— E treaba lui Bear dacă nu vrea să primească de lucru de la Charlie, îi spuse Grace într-o zi lui Jack, dar are nevoie de un şut în fund sănătos ca să facă ceva în jurul *acestei* case. Vreau să țin găini bune pentru ouat, dar îmi trebuie un țarc mult mai bun pentru ele şi vreau şi să cultiv legume de sezon – choko[22] dacă altceva nu pot să cultiv.

Choko! Lui Jack i se făcu rău în mod vizibil. Oh, creşteau ca buruienile şi îi puteai coace, fierbe, prăji, puteai face din ei gem sau un sos condimentat, dar...! Erau groaznici, groaznici, groaznici! Erau la fel de gustoşi ca urina diluată, şi nimeni nu ştia cât de hrănitori sunt.

Ea continua, parcă fără să se gândească prea mult ce spune.

— Dar nu pot face totul singură, Jack, iar băieții sunt prea mici ca să-mi fie de prea mare ajutor. Bear ar trebui să se ocupe de grădină şi de choko.

Jack a furnizat materialele, a supravegheat îndeaproape lucrările şi a văzut înălțându-se un țarc bun şi solid unde

---

[22] Un soi de dovlecel exotic (n.tr.).

au fost instalate câteva dintre găinile Rhode Island Red ale lui Maude, şi livra zilnic câte o găleată cu resturi din propria lui gospodărie. Cum Bear habar nu avea să cultive cartofi, morcovi sau napi, să nu mai vorbim de varză, fasole verde sau salată verde, Jack a fost obligat să-i arate, dar numai ca să descopere că băieţii lui erau elevi mai silitori decât el. Singurul lucru pe care îl puteai spera de la Bear era să se asigure că nu a uitat să închidă poarta de la ţarcul găinilor sau să păşească peste straturile de legume proaspăt plantate. De el nu se lipea nimic; munca îi responsabiliza pe ceilalţi, în timp ce el rămânea indiferent şi aerian, refuzând indemnizaţia pentru muncă fizică grea de la primărie pentru că era incorect s-o ia dacă el nu putea face muncă fizică grea.

Cei doi băieţei erau făcuţi dintr-un aluat mai tare. După ce Grace i-a luat deoparte şi le-a explicat cât de afectat sufleteşte era tatăl lor, Brian şi John s-au purtat foarte frumos cu el. În acele zile Grace s-a ridicat la înălţimea tuturor aşteptărilor, dar să le explici unor copii mici astfel încât să poată înţelege ce înseamnă „afectat sufleteşte” i-a solicitat toată puterea de imaginaţie. Totuşi, ceea ce le-a spus a fost suficient; purtarea băieţilor faţă de tatăl lor a demonstrat acest lucru. Erau blânzi şi aveau tot timpul răbdare cu Bear; parcă ei ar fi fost părinţii, iar Bear, copilul, şi-a spus Jack uluit.

Iar în 1930, acel an îngrozitor, nimeni nu înţelegea numeroasele moduri în care se poate distruge o minte, poate ceda sau se poate face ţăndări, deşi Bear era mai norocos decât majoritatea bărbaţilor cu soţia şi copiii lui, care nu se înfuriau pe el şi rareori îi făceau reproşuri. Simţind că era de datoria lui, pentru că nimeni altcineva n-o făcea, Charles Burdum l-a dojenit de câteva ori; dar singura reacţie a lui Bear a fost să stea acolo, cu un aer confuz şi să repete că nu o să accepte să fie trase sfori pentru el.

— Dar aici nu e vorba de tras sfori! strigă Charles. E vorba de grija pentru familia ta. Nu le eşti de niciun ajutor, Bear, de niciun ajutor!

Afirmație care nu părea să-l afecteze în vreun fel.

Reacția lui Kitty a fost mai practică. Ea i-a dat lui Grace o maşină de cusut Singer cu pedală, pe care aceasta a acceptat-o bucuroasă. Cu Edda care a instruit-o, a învățat să facă croitorie şi a cusut jachete şi pantaloni pentru băieți din costume vechi de-ale lui Liam şi Charlie, dar şi toate hainele pentru ea. A acceptat şi rochii de care Edda şi Kitty voiau să scape. Iar dacă viața ei era extraordinar de ocupată, măcar asta însemna că atunci când se lăsa noaptea dormea neîntoarsă. Relațiile ei conjugale cu Bear luaseră sfârşit după naşterea lui John, iar acum păreau la fel de îndepărtate ca visele de care era prea obosită să-şi mai amintească.

Capitolul 17

Anul 1930 se scurgea, iar Charles Burdum era considerat principalul artizan al relativei stări de prosperitate care se menținea în Corunda. Primarul Nicholas Middlemore şi Winfield Treadby, secretarul general al primăriei, ambii destul de anosti, nu purtau pe creştet cununa de lauri, în ciuda implicării oneste şi a eforturilor lor, uneori încununate de succes, de a da o mână de ajutor. Cum erau suficient de inteligenți să înțeleagă că, dacă ar fi spus ceva împotriva lui Charles Burdum, ar fi fost asemuiți cu vulpea care nu ajunge la struguri şi spune că sunt acri, zâmbeau în tăcere atunci când oamenii îi cântau osanale lui Charles în fața lor şi l-au votat pentru Consiliul orăşenesc.

Corunda avea doi membri în parlament, unul pentru statul New South Wales şi unul pentru guvernul federal australian din noul centru politic Canberra. Toată lumea ştia că singurele locuri care contau din punct de vedere politic erau marile oraşe; acolo, capitalismul şi socialismul au pus capăt disputelor şi şi-au impus dominația asupra bieților alegători care, probabil din pricina istoriei continentului care s-a aflat sub conducerea autocratică a unor guvernatori practic dictatoriali, păreau pregătiți să se aştepte încă de la începutul guvernării democratice la promisiuni încălcate, performanțe slabe şi corupție.

După luni bune de căsnicie, Kitty ştia că Charlie se hotărâse să reprezinte Corunda în parlamentul federal, dar încă ezita să facă această mişcare. Într-un fel, epoca cerea imperativ un nou tip de conducători, poate chiar prin înființarea unui nou partid politic, orientat spre o pătură mai largă de alegători; politicienii – atât conservatorii, cât şi laburiştii – erau cu toții ultratradiționalişti, rigizi, intransigenți şi, în consecință, nu îi atrăgeau pe alegătorii cu o gândire mai flexibilă şi ale căror dorințe nu erau

satisfăcute de niciun politician de acest soi.

Un alt lucru pe care Charlie nu îl înțelesese era că originea lui engleză va fi un handicap uriaş în construirea unei cariere politice; mulți politicieni laburişti proveneau din meciii englezeşti mai conservatoare decât cel din care provenea el, dar minimalizaseră importanța naționalității, cramponându-se de natura globală a socialismului. De ce era un stigmat să fii gentleman englez? Şi cum ar fi putut înțelege că primii conducători autocratici ai acestui continent, care fuseseră gentlemeni englezi, erau detestați şi disprețuiți până în ziua de azi?

Consternat şi dezamăgit, Charles a avut inteligența de a înțelege că aspirațiile sale politice trebuiau amânate până când va petrece mult mai mult timp în Australia, şi că va trebui să se străduiască să fie considerat australian şi nu englez. Să ajungi în țară la jumătatea lui 1929 şi în ajunul celei mai mari crize economice mondiale nu era de bun augur, indiferent cât de mult ar fi muncit pentru a ține Corunda pe propriile picioare, fără mahalalele cu cocioabe ale şomerilor şi cu slujbe stabile. Pentru că bineînțeles şi el avea duşmanii lui, oameni ai locului pe care îi înfuriaseră charisma şi liberalismul familiei Burdum; nu toți aceşti oameni erau lipsiți de inteligență, iar câțiva erau puternici. A participat la orice întrunire politică la care i s-a permis să participe; a fost prezent la fiecare întrunire a Consiliului orăşenesc şi a diverselor asociații de asistență socială.

Ori de câte ori a fost posibil şi-a adus şi soția, a cărei sarcină în dezvoltare încânta pe toată lumea la fel de mult ca aerul ei firesc de afecțiune conjugală. Kitty îi era de-acum devotată şi era hotărâtă să fie partenera potrivită pentru acest bărbat dinamic, veşnic ocupat. Atunci când el se ducea la Canberra să audieze cele mai importante dezbateri din parlament sau să facă în vreun fel oarecare lobby pentru Corunda, Kitty era prezentă alături de el.

Aşa încât pentru ea a fost o surpriză când l-a descoperit pe Charles făcându-şi bagajele la jumătatea lui august, când vremea era extrem de friguroasă, iar oraşul era acoperit cu o mantie albă cristalină care refuza să se topească.

— Mă duc la Melbourne, la Consiliul guvernelor statale ale Australiei, spuse el, inspectându-şi smochingul. O să am nevoie şi de frac, şi de papion alb?

— La Melbourne? Probabil. Sunt o grămadă de snobi pe acolo, spuse ea cu o privire jucăuşă. E bine că te mai duci din când în când la şuetele astea din marile oraşe, Charlie – nu laşi hainele de gală să se umple de molii, înțeleg că nu vrei să te însoțesc?

— Nu de data asta. E o chestie prea plictisitoare pentru bărbați. Criza a pus oarecum capăt festivităților, am observat din programul pe care mi l-au trimis. Ceea ce aş vrea să ştiu este de ce toate aceste întâlniri pentru discuții au loc la Melbourne? întrebă el, punându-şi fracul şi papionul alb peste smoching.

— Ar trebui să ştii pentru ce aceste şuete au loc la Melbourne, Charlie, spuse ea, preluând misiunea de a-i împacheta hainele. *Gândeşte-te!* Sunt prezente întotdeauna o mulțime de personaje importante din Anglia care vin cu vaporul în Australia – 16.000 de kilometri pe mare. Perth iese din discuție ca loc de întâlnire, iar următorul port prin care se trece este Melbourne. Ca să ajungi la Sydney înseamnă să mai faci 1 600 de kilometri pe mare, când toată lumea are o poftă nebună să debarce. Dar dacă aviatorii ar pilota avioane cu sute de locuri, atunci ai ajunge mai repede de la Sydney la Londra, decât ai ajunge la Melbourne pe mare, şi Melbourne ar intra în declin. Cât timp oamenii vor trebui să vină în Australia cu vaporul, Melbourne iese învingător.

— Ai perfectă dreptate, spuse Charles cu tristețe. Melbourne este primul port de trecere în ordinea

importanței, de aceea Sir Otto Niemeyer mai degrabă se va clătina pe picioare coborând pasarela ca să sărute pământul din Melbourne decât să mai meargă cu vaporul încă 1600 de kilometri până la Sydney. Eşti deşteaptă, Kitty!

Ea îi flutură un teanc de batiste pe sub nas.

— Poate că sunt eu puțin cam umflată în talie, dar încă te pot ajuta să-ți faci bagajele. Totuşi, de costumele tale nu îndrăznesc să mă ating. Ar trebui să foloseşti unul din cuferele acelea care se deschid pe verticală şi au în ele sertare şi un spațiu de agățat costumele.

— Aş părea un idiot să mă duc acolo cu un cufăr.

— Prostii! îmi închipui că Sir Otto Nu-ştiu-cum o să aibă câteva. Kitty respiră adânc. Charlie, de fapt, ai nevoie de un valet.

— Da, aşa e, dar indivizii lipsiți de clasă din Corunda m-ar condamna.

— E o altă slujbă, deşi din păcate nu e pentru cineva din Corunda, vai, nici măcar pentru bietul Bear. Angajează un valet la Melbourne, Charlie, şi dă-o dracului de Corunda!

— Presupun că aş putea să pun cufărul în vagonul de bagaje.

— Aşa e, ai putea. Unde o să stai?

— La Menzies, ca de obicei.

— E bine, are valeți care îți vor despacheta lucrurile. Dar tu pentru ce mergi, Charlie? Nu eşti în niciun parlament.

— Oamenii cu poziția mea au prieteni politici destul de importanți ca să poată rămâne prin preajma unor conferințe, deşi nu acesta este motivul pentru care mă duc. Sunt invitat personal de Sir Otto.

Kitty stătea pe marginea scaunului din dressingul lui.

— Şi cine este acest Sir Otto? Pare a fi un cârnățar german.

— Sir Otto Niemeyer este unul dintre guvernatorii Băncii Angliei şi un vechi prieten al meu din perioada petrecută în

City-ul londonez. Mai mult de atât nu ştiu, scumpa mea Kitty, dar mor de nerăbdare să aflu pentru ce a făcut această călătorie îngrozitoare.

— Da, îți înțeleg curiozitatea. E un om extrem de important, aşa că indiferent de ce ar fi venit trebuie să fie un lucru de maximă importanță acolo în Anglia – adică să petreci patru sau cinci săptămâni într-o cabină unde e o căldură înăbuşitoare, să ai rău de mare şi să te plictiseşti? Sunt sigură că stă pe puntea superioară acolo unde vântul bate prin cabina lui, dar oricum nu e ca acasă. Bineînțeles că va avea cea mai bună cabină, la babord la venire şi la tribord la întoarcere, dar soarele este neîndurător.

Charles o fixă cu o privire amuzată.

— Oricine ar crede că tu ai făcut călătoria asta, Kitty. Babord la venire şi tribord la întoarcere?

— Soarele, prostuțule! spuse ea, arătându-şi gropițele. Bate pe partea dinspre babord la venirea către Australia şi pe partea dinspre tribord la întoarcerea spre Anglia, aşa că toți cei care ştiu îşi rezervă întotdeauna cabina pe partea mai umbroasă. Asta o ştiu doar oamenii rafinați şi cu bani.

— Draga mea, eşti o adevărată mină de informații!

— Asta nu ştiu, dar Sir Otto este în mod sigur un om frământat de griji.

Toate hotelurile bune din Melbourne erau pline ochi de politicieni şi de mica armată de însoțitori pe care păreau s-o tragă după ei aşa cum îşi trage o cometă coada, şi-a spus Charles Burdum intrând în apartamentul de două camere pe care îl ocupa de obicei la Hotelul Menzies. Îi plăcea atmosfera ca de club privat de acolo, personalul care etala uniforme de tartan cu accente de roşu şi alb al clanului Menzies, existența valeților şi a cameristelor şi bucătăria excelentă. Neprețuita lui domnişoară Cynthia Norman le-o luase înainte celorlalți şi îi rezervase un Rolls-Royce cu şofer pentru această vizită, iar Kitty avusese dreptate, chestia cu

cufărul funcționase. De asemenea, îi fusese de folos faptul că dădea bacşişuri generoase; descoperise foarte devreme că australienii erau recunoscuți pentru faptul că ezitau să dea bacşişuri.

Beneficiind de privilegiul de a fi protejatul lui Sir Otto, Charles s-a trezit invitat la tot felul de întruniri, dar toate neînsemnate în comparație cu faptul că a luat cina numai în compania lui Sir Otto în prima seară de la sosirea acestuia. Se părea că Sir Otto avea câteva lucruri de discutat şi îl alesese pe Charles ca prim confident – ceea ce era de înțeles, dacă ținem seama că Charles era singura persoană din Melbourne cu care Sir Otto avea în comun două lucruri: legăturile lor de durată din City-ul londonez şi faptul că amândoi erau englezi.

— Dragul meu Charles, City-ul n-a mai fost acelaşi de când ți-ai făcut bagajele şi ai emigrat, spuse bărbatul de la Banca Angliei în timp ce îşi beau aperitivele.

Ambii bărbați purtau smoching.

— Exagerezi, spuse Charles zâmbind. Eu stăteam mai mult la Manchester decât la Londra.

— Probabil, dar erai suficient de aproape să răspunzi la chemarea noastră în cazul unor situații delicate sau complicate. Sigur n-ai emigrat din cauza lui Sybil, dragul meu prieten?

— Dumnezeule, nu! strigă Charles uluit. Sincer, eram plictisit şi mi s-a părut un moment bun să-mi preiau moştenirea de la antipozi. Extraordinar! Mi se pare că a fost în altă viață, dar de fapt n-au trecut nici doi ani. Fața lui împrumută expresia de creatură monstruoasă. Otto, în partea de jos a globului sunt convins că lumea – şi timpul – se mişcă mai repede. Sunt însurat cu o femeie care o eclipsează pe Sybil aşa cum diamantul Hope eclipsează o bucată de sticlă.

— N-ai adus-o şi pe ea la Melbourne?

— Nu. E însărcinată.
— Minunat! Sir Otto se lăsă pe spate în fotoliul său. Ştii pentru ce mă aflu aici, Charles?
— Cu siguranță din pricina crizei, dar în interesul cui, nu ştiu. Nu i-am considerat niciodată pe aceşti prostovani incompetenți suficient de inteligenți încât să ceară părerea unui expert.
— În ce priveşte faptul că sunt nişte prostovani incompetenți, se pare că în fața acestui dezastru toate guvernele sunt compuse din astfel de specimene, dar în cealaltă privință, ai dreptate. *Nu ei* m-au chemat. Am venit din ordinul băncii.
— Care sunt intențiile Băncii Angliei?
— Să convingă guvernele statale de pe acest continent că nu pot să nu onoreze plata împrumuturilor, şi în special a dobânzilor.
Expresia grotescă de pe fața lui Charles deveni mai intensă; fluieră încetişor.
— I-am auzit pe unii radicali bombănind pe la colțuri despre anularea datoriei internaționale, iar pe unii destul de responsabili mormăind despre amânarea plății dobânzilor până când problemele de aici se vor potoli, dar nu le-am dat crezare nici unora, nici celorlalți. Presupun că vrei să spui că o mare parte din oamenii politici sunt circumspecți în privința plătii împrumuturilor?
— Oh, da.
Sosi primul fel de mâncare; încetară să mai vorbească despre subiecte importante cât timp chelnerii fură prin preajma lor, apoi mâncară într-o tăcere agreabilă, care fu întreruptă doar de mici discuții banale, până când apărură portoul rubiniu şi brânza Stilton după care chelnerii se retraseră, lăsându-i să discute în intimitate.
— Este clar că australienilor li s-a urcat la cap federalizarea şi autoguvernarea, spuse Sir Otto. Fără

împotrivirea puternică a guvernatorilor britanici şi stimulate de cererea de lână şi de exploatarea neîntreruptă a aurului, atât guvernul federal, cât şi guvernele statale au continuat să cheltuiască cu frenezie. Îţi dai seama câtă lână australiană a fost înghiţită de Marele Război? Ţara a prosperat pe spinarea oilor! Aş spune că nimeni n-a prevăzut în 1925 sfârşitul acestei prosperităţi, când oricine nu era un prost ar fi trebuit s-o facă.

— Înţeleg, spuse Charles încetişor. Continuă, Otto!

— În ultimii zece ani, diversele guverne statale au făcut cea mai mare parte din cheltuieli, mai ales, aşa cred eu, pentru că guvernul federal şi-a dorit gloria fără să facă eforturi administrative. Ţinând cont de aur şi de alte zăcăminte minerale raportate, la Canberra s-a decis că nu se poate permite secesiunea statului Western Australia, în ciuda protestelor acestuia. Ceea ce a dus la alocarea către acest stat a unor fonduri disproporţionat de mari atunci când guvernul federal a făcut împărţirea banilor.

Sir Otto îşi împreună vârfurile degetelor de la mâini şi îşi privi cu atenţie ascultătorul avid printre ele; se distra.

— De departe, statul care a cheltuit cel mai mult a fost New South Wales, care este şi cel mai populat şi care, din cauza presiunilor financiare uriaşe în Perth şi Melbourne, a fost mereu tratat incorect de Canberra. Prin urmare New South Wales a luat împrumuturi enorme de pe pieţele City-ului londonez pentru a-şi finanţa programul ambiţios de lucrări publice. Statul se află acum periculos de aproape de situaţia de a nu-şi mai putea plăti datoriile. Alte state, deşi prezintă un pericol mai mic, merg şi ele pe o pojghiţă subţire de gheaţă, iar colegii mei de la bancă se tem că şi guvernul federal ar putea intra în incapacitate de plată.

— Otto, tu ştii, aşa că spune-mi şi mie, ce sumă a fost împrumutată? întrebă Charles cu amărăciune.

— Peste treizeci de milioane de lire pe an.

— Dumnezeule! O dobândă zdrobitoare.
— Dar acceptată atunci când banii au fost împrumutați.
— Da, sigur. Continuă, te rog!
Sir Otto ridică din umeri.
— Asta e motivul pentru care mă aflu aici – ce călătorie îngrozitoare a trebuit să fac! Luni întregi pierdute până când voi ajunge din nou acasă, deşi sper să-i sperii pe politicieni să se poarte cum se cuvine. Dacă reuşesc, atunci timpul meu n-a fost pierdut în zadar.
— Ce crezi despre țară, dacă poți face vreo presupunere după atât de puțin timp petrecut aici? Ştiu că sunt câțiva oameni din guvernul federal care s-au îmbarcat la Fremantle şi sunt gata de acțiune.
Colțurile gurii lui Sir Otto se lăsară în jos.
— În primul rând, cred că Australia are o părere exagerat de bună în privința importanței ei. Apoi are un standard de viață general pentru populație scandalos de înalt. Clasa muncitoare trăieşte mult prea bine! Salariile sunt mult prea mari şi aşteptările de la viață sunt nerealiste. Pe scurt, nu-şi cunoaşte locul.
— Înțeleg. Ce măsuri recomanzi?
— În mod obligatoriu, să nu se oprească plata datoriei externe şi mai ales a dobânzilor. Austeritate *absolută.* Fiecare guvern, până la nivel de municipalitate, trebuie să taie imediat cheltuielile pentru lucrări publice – să-şi reducă drastic serviciile publice – să reducă plățile şi salariile – să reducă toate cheltuielile sociale, de la ajutoare sociale la pensii. Lira australiană se zbate în chinurile devalorizării şi în cele din urmă anticipăm că se va devaloriza şi se va stabiliza la o scădere de cam treizeci la sută față de lira sterlină. Dacă este necesar să se oprească plățile unor dobânzi, atunci să se facă pentru obligațiunile guvernamentale, pentru care înțeleg că se plăteşte australienilor o dobândă de nouă la sută. Datoria internă nu

este o problemă, numai cea externă.

Timp de o clipă nesfârşită Charles nu spuse nimic, ci doar se încruntă privind vârfurile degetelor lui Sir Otto; brusc se cutremură, asemenea unui câine care se scutură după o baie rece.

— Oh, Otto! Mă tem că asta nu va stârni nici măcar zâmbete, ci doar îți va grăbi întoarcerea acasă. Eşti mesagerul care anunță nişte suferințe apocaliptice, pentru că este evident că Australia a fost oricum cel mai greu lovită de Marea Criză.

— Nu, aici se află pe locul doi, spuse Sir Otto. Nemților le merge cel mai prost. Despăgubirile de război i-au falimentat. Francezii vor să le ia şi pielea de pe ei.

— Păi, francezii şi nemții mârâie unii la alții peste Rin de 2000 de ani, dar cu ce a păcătuit vreodată biata Australie în afară de faptul că a încercat să le uşureze viața oamenilor care muncesc? în ochii City-ului londonez asta nu e o aspirație lăudabilă.

Deziluzionat şi deprimat, Charles n-a rămas prea mult în Melbourne. A doua zi, dis-de-dimineață, când era încă întuneric, a luat trenul de zi spre Sydney, cu mintea frământată de atât de multe lucruri neplăcute, încât de-abia a băgat de seamă că trebuia să schimbe trenul la Albury-Wodonga, la granița statului. Ecartamentul liniilor ele cale ferată din statele Victoria şi New South Wales erau diferite. State federale sau nu, coloniile australiene se purtau toate de parcă ar fi fost națiuni autonome. De fapt, îşi spuse Charles, în timp ce cobora din tren în Corunda, singurul mod în care națiunea australiană ar fi putut avea succes şi ar fi fost unanim recunoscută ar fi fost să aibă o populație tot atât de mare ca teritoriul ei, la fel ca Statele Unite ale Americii. Totuşi, populația ei neînsemnată era înghesuită în şase mari oraşe aflate pe o coastă aproape infinită, lăsând în interior o pustietate de 7 700.000 de kilometri pătrați.

Corunda era un oraş foarte mare, dar avea numai 50.000 de locuitori în total. După cele şase mari oraşe, era unul dintre cele mai mari din Australia.

„Dar încep să învăț”, se gândi Charles, găsind Corunda încă sub un strat strălucitor de zăpadă şi sub amenințarea unor noi ninsori.

— Nu reuşesc deloc să înțeleg, îi spuse lui Kitty, care fu foarte surprinsă şi mulțumită să-l vadă întors atât de repede acasă.

Cufărul lui aproape că nu fusese deschis, dar împreună cu el apăru un personaj plăcut şi impasibil numit Coates; Charles îşi angajase un valet printr-un tertip simplu: şterpelise unul de la Hotelul Menzies.

— Coates poate sta într-o locuință din anexele servitorilor şi poate folosi una dintre maşinile vechi, continuă el, schimbând subiectul. A părut încântat de şansa care i s-a oferit să vină în serviciul meu.

— Aşa cred şi eu, dragă. E un post exclusivist, o să trăiască precum un lord, spuse Kitty. Povesteşte-mi despre Sir Otto, cârnățarul.

— Dacă e să te iei după Sir Otto, lui Coates n-ar trebui să i se permită să trăiască aidoma unui lord, spuse Charles, înmuindu-şi mulțumit buzele în scotch-ul lui. Sir Otto urmează să susțină necesitatea unei austerități absolute la toate nivelurile guvernamentale, deşi, de vreme ce spitalul Corunda are propriile fonduri, niciun guvern nu-mi poate ordona să opresc construcția lui. Şi nici nu-mi pot tăia fondurile de stat în mod discriminatoriu. O să primesc tot ce primesc şi celelalte spitale, pentru că sănătatea *trebuie* finanțată.

— Dar fondurile guvernamentale vin din taxe, iar dacă nimeni nu va avea de lucru, nimeni nu va plăti taxe, obiectă Kitty.

— Oh, unii oameni vor plăti taxe. Austeritatea e doar un

mod de a folosi şi ultimul bănuț care intră, trimițându-l afară din țară pentru plata împrumuturilor externe. Dacă te împrumuți prea mult, dai faliment. Austeritatea este un eufemism pentru faliment, Kitty. Populația țării nu va profita, vor profita doar creditorii externi.

— Charlie, uneori eşti greu de înțeles.

— Oh, devin mai înțelept, asta e tot. Tot drumul de la Melbourne am avut în minte această imagine, cu mine şi cu Otto în restaurantul de la Menzies, bând cele mai fine vinuri şi mâncând cele mai alese mâncăruri, îmbrăcați în smoching, serviți de chelneri slugarnici – iar eu ştiu că Otto crede cu inima, cu mintea şi cu sufletul că el merită să trăiască mai bine decât vreun mic croitor evreu care stă turceşte pe o masă şi câştigă un penny pe o pereche de pantaloni. Nu contează că amândoi au sângele lui Abraham – clasa socială e clasă socială. Otto consideră că nu trebuie să laşi clasa muncitoare să se ridice, crede cu sinceritate că este scandalos să-i oferi o viață decentă. Pentru el stratificarea societății este ceva definitiv. Ei bine, eu nu cred în supremația proletariatului pentru că este lipsit de individualism şi îi încurajează pe funcționarii publici să creadă că pot conduce orice, când adevărul este că nu pot conduce nimic – dar să fiu al naibii dacă îmi place şi lumea lui Sir Otto Niemeyer!

— Probabil că trebuie să existe pe undeva o linie de mijloc fericită, spuse Kitty, depăşită de situație. Jack Lang n-o să fie de acord cu măsurile lui Sir Otto, nu-i aşa?

— Jack Lang e în opoziție, nu are autoritate asupra executivului. Nu are nicio putere, scumpo, nicio putere. Tot ce pot să prevăd este o creştere extraordinară a suferinței, spuse Charles. Iată de ce sper ca guvernul Scullin să nu fie complet speriat de Sir Otto.

— Jimmy Scullin se poate speria şi de umbra lui, spuse Kitty. E un oportunist găunos.

Da, era un adevărat balsam pentru suflet să ai o soție care te susține cu ardoare, dar asta nu rezolva dilema politică a lui Charles Burdum. Sfâşiat între situația lui de viață, care l-ar fi făcut să tindă spre idealurile conservatoare şi convingerea lui înnăscută că muncitorul era o ființă demnă de respect, care îl făcea să încline spre vederile socialiste, continua să ezite să o apuce într-o direcție sau în alta.

Ceea ce era fundamental greşit în activitatea tuturor partidelor politice existente, a conchis el, era faptul că se dezvoltaseră pentru Lumea Veche – pentru o Europă obosită, sfâşiată de războaie şi epuizată de resurse.

Aşa că lui Charles i-a venit ideea că ceea ce trebuia să facă era să creeze un partid politic menit să satisfacă necesitățile Australiei, un crez care nu era în concordanță cu ideile şi sistemele politice ale Lumii Vechi. Crezul lui era că legătura dintre capital şi muncă ar fi trebuit înțeleasă în condiții noi şi diferite, iar mai presus de toate munca ar fi trebuit să micşoreze barierele artificiale dintre oameni. De exemplu, de ce, de ce, *de ce* Bear Olsen îi aruncase în față slujba din relații publice? Ce era în neregulă cu comportamentul social al bărbatului că respingea relațiile publice ca pe o înşelătorie? Ce stătea la baza acestor contradicții inexplicabile? Până când nu descoperea, pur şi simplu nu putea candida pentru parlament, pentru că se considera un ignorant, iar pe Bear Olsen enigma unui oracol. Ei bine, gata cu întrunirile şi conferințele! Trebuia să se documenteze.

S-a gândit şi a pus pe hârtie. A descoperit că un caiet pentru elevi era un depozit ideal pentru observațiile, deducțiile şi teoriile lui, mai ales pentru că putea juca rolul unui dulap cu sertare şi, indiferent cât de multe ar fi folosit în acelaşi timp, puteau fi puse în picioare, la rând pe un raft şi cu etichete.

Dar toate astea erau pentru viitor. Începuse, asta era totul.

— Eşti alături de mine, Kitty? o întrebase la întoarcerea de la Melbourne. Vei fi alături de mine?

Ochii ei violeți străluciră de iubire şi de mândrie.

— Tot timpul şi pentru totdeauna, Charlie.

La început, fusese absolut sinceră. Dacă Charles ar fi continuat să acționeze numai pentru spital, orfelinat şi proiecte care priveau exclusiv Corunda, acest „tot timpul” al lui Kitty ar fi durat. Numai că iarna a trecut, primăvara a sosit şi s-a transformat într-o splendoare florală parfumată, iar conversația de la masă şi de pe oriunde s-ar mai fi întâmplat se îndrepta din ce în ce mai implacabil către un singur subiect – politica. Iar Kitty a descoperit crescând rapid în ea aversiunea pentru politică, politicieni şi pentru aspirațiile politice ale lui Charlie.

Capitolul 18

La sfârşitul lui octombrie, însărcinată în luna a opta, Kitty Burdum a suferit un avort; copilul era foarte bine format şi de sex masculin, dar mort la naştere, şi aşa fusese încă dinainte de a începe contracțiile.

— Nu înțeleg, murmură ea de pe patul de spital, cu chipul şi perna scăldate de lacrimi. Totul era perfect, îmi era aşa de bine! Şi apoi – asta!

Deşi era profund afectat, Charles Burdum şi-a ascuns mai bine propria suferință, mai ales de soția lui; vărsa lacrimi la fel de amare, dar acasă, noaptea, singur. Dacă şi-ar fi dat seama, ar fi fost mai înțelept şi ar fi jelit împreună cu Kitty, un cuplu îndurerat, unit de pierderea lor, fiecare din ei martor la suferința celuilalt. Dar aşa stând lucrurile, lui Kitty i se părea că suferința ei este mult mai mare decât a lui, şi iubindu-l, a depus la uşa masculinității lui ceea ce ea considera stăpânire de sine rece. Până la urmă, un tată nu avea contact cu copilul lui *in utero,* deci cum puteai să te aştepți să simtă ce simțea ea, care îl purta?

— Nu este un caz ieşit din comun să pierzi primul copil, Kitty, deşi atât de târziu este neobişnuit, spuse dr. Ned Mason. Este posibil să fii o idee anemică, aşa că mănâncă spanac din belşug, chiar dacă nu-ți place.

— E posibil să pierd sarcina din nou? îl întrebă Kitty. Sunt încă extrem de şocată de faptul că a fost atât de neaşteptat – a venit din senin!

— Vor mai veni şi alți copii, te asigur.

Verdict repetat şi de Tufts, foarte îngrijorată. În ochii aceia minunați era o privire nouă, de perplexitate vecină cu deruta. Indiferent ce s-ar întâmpla, Kitty *nu trebuia* lăsată să se scufunde prea mult în melancolie!

— Ned Mason are dreptate, se întâmplă ca femeile să piardă uneori primul copil, spuse Tufts apăsat. Odihneşte-te

bine, mănâncă spanac şi încearcă din nou. Îți garantez că vei ieşi cu bine la liman.

— Ned zice că s-ar putea să am un mic fibrom.

— Oh, toate avem cel puțin unul din *acelea.* Tufts pufni disprețuitor. Eşti infirmieră calificată, Kitty, ştii că chestia asta este adevărată. Fibroamele devin o bătaie de cap periculoasă mult mai târziu.

— Charlie a privit totul cu calm. Vocea lui Kitty era un pic critică, ba chiar ostilă.

— Charlie a fost distrus, gâscă ce eşti! Numai că nu a vrut să te supere şi mai mult arătându-ți asta.

Nu-i subestima durerea doar pentru că tu nu vezi dincolo de suferința ta, Kits. A plâns pe umărul meu.

— Da, dar nu a plâns pe al *meu.*

— În cazul ăsta, îi admir stăpânirea de sine. Bineînțeles că nu a plâns pe umărul tău! Te stimează prea mult ca să facă asta.

— Tata zice că el şi Charlie i-au dat un nume – Henry – şi l-au îngropat. Eu nici măcar nu am fost acolo.

— Oh, Kitty! Oare Edda şi eu te-am menajat prea mult când erai copil? Nu, sigur că nu. Dar nu ştiu de ce, între tine şi Charlie lucrurile nu par să meargă niciodată cum vrea Charlie, şi nu din vina lui, ci dintr-a ta.

O lăsă pe Kitty în patul ei de la Maternitate şi se îndreptă sprinten spre biroul lui Charles Burdum, cu mintea tot la Kitty. Ei doi nu se vedeau prea des, iar Edda era într-o situație similară, dar asta nu însemna că legătura dintre ei era mai slabă, şi ştia că în săptămânile şi lunile care urmau Kitty avea să caute alinare mai ales la ea şi la Edda. Nota aceea de dezaprobare față de Charlie din vocea lui Kitty! Asta era una din situațiile acelea când să fii un englez imperturbabil şi distant constituia un handicap îngrozitor.

Dincolo de îngrijorarea ei pentru căsnicia lui Kitty, mai era ceva ce nu-i dădea pace: de ce naiba voia Charlie să o

vadă? Nu avea legătură cu Kitty; era prea pedant ca să discute despre soție cu sora ei în spațiul public al biroului lui. Aşadar, care să fie problema?

„Are aerul unui bărbat a cărui lume s-a sfârşit”, reflectă Tufts în timp ce el o ajuta grijuliu să se aşeze. „Într-un fel, chiar se sfârşise; ieri, a văzut cum sicriul micuț al fiului său născut mort este aşezat într-un mormânt, iar singurii care îl jeleau au fost mătuşile lui Henry Burdum, bunicul şi tatăl lui. Şi Kitty se plângea de lipsa lacrimilor din partea lui? Ce porcărie!”

— Vreau să vorbim despre cariera ta viitoare, spuse Charles.

Surprinsă, Tufts clipi.

— Ce este de vorbit? Am în grijă opt practicante, în aprilie anul viitor alte cinci vor mări numărul la treisprezece, iar peste doi ani, dacă statistica va continua în aceeaşi direcție, vom avea zece practicante noi. Asta înseamnă că în 1934, sau cam pe acolo, Şcoala de Infirmiere din Corunda va fi căpătat importanță, şi treptat, femeile necalificate vor dispărea pentru totdeauna. Sigur, este în contextul crizei, continuă ea, la care se adaugă lipsa bărbaților tineri – încă resimțim efectele Marelui Război, iar bărbații tineri şomeri nu pot să se căsătorească. Ca soră coordonatoare a programului educațional, voi fi din ce în ce mai ocupată.

— E drept, dar bineînțeles că vei avea parte de ajutorul unor asistente eficiente alese de tine, spuse Charles cu blândețe.

— Nu ar trebui să am nevoie de nicio asistentă până când cifrele nu vor trece de 50, spuse Tufts înfuriată.

— Aşa este, şi de fapt în afirmația ta rezidă unul dintre motivele principale pentru care vreau să-ți schimb oarecum cariera.

Tufts încremeni, agățându-se doar de un singur cuvânt. „Schimb?”

— Ataşamentul tău emoţional faţă de Spitalul Regional Corunda te face foarte potrivită pentru ceea ce vreau eu, totodată însă eşti şi tu însăţi – cine eşti, ce eşti – şi cine şi ce ai putea deveni.

Ea îi susţinea privirea stăruitor.

— Nu sună prea promiţător.

— Dar este. Nu intenţionez să-ţi stric cariera, nici pe departe. De fapt, vreau să o impulsionez. Suferinţa personală se evaporase din ochii şi de pe faţa lui, şi ca din senin îşi făcu apariţia charisma de stea de cinema; Tufts simţea cum o învăluie farmecul lui.

— În ciuda crizei, situaţia arată bine pentru Spitalul Corunda, spuse Charles, pregătit de atac. Ştiu că spitalele erau odinioară locul unde se duceau oamenii bolnavi cât timp Dumnezeu se hotăra dacă să le ia viaţa sau să-i lase să o păstreze. Cât despre tratament, era insuficient. Dar toate astea se schimbă rapid. Astăzi, chiar putem să intervenim şi să salvăm numeroşi pacienţi care chiar şi cu zece ani în urmă ar fi murit. Putem să facem radiografii la membre fracturate, să extirpăm unele organe bolnave din abdomen – ei, ba chiar în scurt timp vom putea face transfuzii de sânge de la o persoană la alta! Eu văd spitalul modern ca pe un loc uncie oamenii se duc nu numai ca să li se salveze viaţa, ci şi ca să fie ajutati să-şi păstreze sănătatea. Şi ştiu că şi tu crezi la fel, Tufts.

Nu e toată lumea de aceeaşi părere? întrebă ea. Hai, Charlie, dă-i drumul, spune! Nu e nevoie să mă vrăjeşti cu discursuri patriotice, îi predici unuia care e deja convertit.

Chipul lui se lumină şi mai mult, privirea îi deveni mai intensă.

— Tufts, am nevoie de un director adjunct, şi vreau ca acea persoană să fii tu. *Tu!*

Scaunul se rostogoli când Tufts sări fulgerător în picioare, şocată; el fu imediat lângă ea, ajutând-o să se aşeze din

nou.

— Charlie Burdum, eşti nebun! Nu am nici măcar calificarea să fiu soră-şefă, darămite director sau orice altceva în afară de infirmieră responsabilă cu instruirea şi serviciile administrative ale spitalului, spuse ea, cu gura uscată, elocventă, căci elocința era singura cale de a-l reduce la tăcere pe acest bărbat cu o formidabilă forță de convingere. Te înşeli profund!

— Poți să spui orice, dar nu că mă înşel, replică el din spatele biroului său. Gândeşte-te, te rog! Ştii la fel de bine ca toți ceilalți membri ai familiei noastre că am aspirații politice. Intenționez să candidez la alegerile parlamentare federale ca reprezentant pentru Corunda, dar nu înainte de cel puțin 1933 sau 1934, ceea ce-mi oferă suficient timp. Intrarea în parlament înseamnă că va trebui să renunț la spital. La fel ca orice bărbat priceput, voi putea să-mi păstrez averea şi interesele comerciale intacte dacă procedez cum se cuvine, dar nu pot să păstrez două slujbe.

— Se găsesc peste tot bărbați calificați, spuse ea tăios. Alege unul acum şi pregăteşte-l.

— Aleg pe cineva acum – pe tine. În acest moment – şi prevăd că pentru mulți ani de acum înainte – nu se stipulează nicăieri că este necesară educație academică pentru ca o persoană să poată conduce un spital general – sau orice alt tip de spital, de fapt. Cei mai mulți dintre noi avem o diplomă de medic, fiindcă după ce am absolvit am aflat destul de repede că priceperea noastră nu era îndreptată spre vindecarea oamenilor, ci spre jonglerii cu bani, funcții şi personal. Ca şi priceperea ta, Tufts, cu toate că eşti în mod evident în acelaşi timp o infirmieră strălucită, activ implicată. Mi te vei alătura de îndată în calitate de director adjunct, şi mă angajez să te învăț tot ce ştiu. Pot să mai spun că vei putea să continui să te ocupi de programul de instruire, cu condiția să ai cel puțin o persoană să te

ajute.

Complet derutată, Tufts ridică brațele – cum să convingi un încăpățânat?

— Charlie, te implor, ascultă-mă! întâi de toate, sunt femeie. În afară de sora-şefă, prin tradiție femeie, femeile nu administrează niciun fel de organizație, începând cu afacerile şi terminând cu sănătatea. Opoziția va fi uriaşă! Sexul meu va fi folosit împotriva mea pe holurile puterii atât la Sydney, cât şi la Canberra, iar funcționarii publici nealeşi îmi vor fi cei mai răi şi mai aprigi duşmani. Nu am o diplomă universitară – *de niciun fel!* Guvernul statal mă va concedia.

El o ascultase, dar era limpede că nu auzea.

— Tufts, crede-mă, sunt cu mult înaintea tuturor celor interesați. Sunt de acord că ai nevoie de calificări suplimentare, de aceea am aranjat cu bunul meu prieten, profesorul Sawley Hartford-Smythe de la Facultatea de Ştiințe să aibă grijă să obții acele calificări. Vei trece printr-un curs intensiv şi condensat pe subiecte medicale şi ştiințifice, şi vei absolvi după doi ani de la începerea cursurilor universitare, în februarie anul viitor. Asta înseamnă 1931, urmând să termini în noiembrie 1933. De asemenea, vei urma un curs intensiv de instruire în contabilitate, care te va pregăti mai bine pentru această funcție decât o diplomă de medic, după cum ştii prea bine. Te *copleşesc* cu sarcini, dar nu este atât de rău precum pare, fiindcă multe din cele pe care trebuie să le înveți, sunt deja învățate. Ştiința o să fie floare la ureche pentru tine! Contabilitatea o să ți se pară mai puțin familiară, şi prin urmare, mai dificilă. Tu, Heather Scobie-Latimer, eşti investiția mea pentru viitor.

Lui Tufts i se tăiase respirația; se holba uluită la cumnatul ei. Oare chiar ar putea să meargă? Şi de ce bărbatul ăsta practic şi excepțional de bine pregătit presupune că o să *meargă*? Deşi sufletul îi era rănit şi

sângera din cauza pierderii copilului, mergea înainte, trudind în fiecare clipă pentru Corunda şi bunăstarea oraşului. O diplomă universitară! Ea, o femeie, va avea o diplomă universitară în ştiințe şi o licență în contabilitate! Să participe la conferințe în calitate de directoare. Erau multe bucuriile legate de instruirea infirmierelor, dar Tufts trebuia să recunoască faptul că provocarea uriaşă pe care i-o propunea Charlie era infinit mai incitantă.

— Charlie, spune sincer, te-ai gândit bine la toate astea?

— Am analizat cu atenție totul până în cele mai mici detalii, Tufts, ai cuvântul meu de onoare, spuse el. Hai, acceptă! chicoti la un gând doar de el ştiut. Imaginează-ți, cum o să fie să fii şefa lui Liam!

— Bătrân conservator şi refractar! Dar chiar şi aşa, ar fi mai potrivit.

— Dacă ar fi aşa, i-aş fi dat lui funcția. Nu, draga mea, Liam este cu 20 de ani prea bătrân. Eu am nevoie de cineva tânăr.

— Înțeleg. Lui Liam nu-i plac pacienții vii, de aceea a ales patologia. Scoase o exclamație de entuziasm şi îi întinse mâna lui Charles, peste birou. Foarte bine,

Charlie. Dacă eşti hotărât să ai o femeie ca adjunct, accept. N-o să mă părăseşti prea curând, nu?

— Nu te voi părăsi niciodată, Tufts.

Porni în grabă înapoi pe platformă până la Patologie şi intră furtunos în biroul lui Liam Finucan pe care îl găsi cufundat în studiul unui proiect al noii sale secții, o clădire cu două etaje. Aşa cum vedea Charlie lucrurile, serviciile medicale auxiliare erau mai importante decât, de exemplu, refacerea saloanelor sau punerea în funcțiune a noului bloc operator, pur şi simplu pentru că în prezent în Spitalul Corunda erau în mare măsură pe un plan secundar, deşi importanța lor ca instrumente de diagnostic şi tratament era în plină expansiune.

Aşa încât, noua secţie de radiologie a fost prima care a fost refăcută; şeful acesteia, dr. Edison Malvie, ales cu grijă, fusese angajat înainte să fie pusă prima cărămidă destinată Secţiei de Radiologie şi să fie achiziţionată cea mai modernă aparatură pentru diagnostic, împreună cu ultimele tehnici privind protecţia împotriva radiaţiilor. Zilele filmelor neclare şi ale interpretărilor incerte rămăseseră în urmă; când totul a fost gata şi lucrurile au început să funcţioneze, povestea doctorul Malvie, neurochirurgi prestigioşi, precum cei de la Queens Square[23], făceau aceleaşi examene radiologice pe care le făceau şi cei de la Spitalul Corunda.

Ceea ce a dus la euforia unei întregi clădiri destinate în întregime Secţiei de Patologie, fragmentată în diferitele ei discipline. Dacă doctorul Malvie era fericit, mulţumirea lui era nimic pe lângă cea a doctorului Liam Finucan. Transfuzia de sânge de la pacient la pacient, atât de aproape, a deschis drumul spre hematologie ca segment deosebit de important – de fapt, fiecare segment al patologiei se extindea şi devenea din ce în ce mai important. De aici, faptul că era absorbit de schiţele pentru noua Secţie de Patologie şi că era orb la tot ceea ce în mod obişnuit ar fi fost atât de evident: Tufts ardea să-i spună veştile. Totuşi, se forţă să asculte ideile strălucite din acea zi până când el se opri, uimit de reacţia oarecum lipsită de entuziasm a lui Tufts.

După ce i-a spus noutăţile, Liam s-a lăsat pe speteaza scaunului, uitând de planuri, şi a ţintuit-o cu privirea.

— Necazul cu Charlie este că nu lasă niciodată lucrurile aşa cum sunt, spuse el. Statu-quo-ul este un concept care îi este străin.

— Asta înseamnă că părerea ta este că ar trebui să refuz? întrebă ea.

---

[23] Spital din Londra (n.tr).

— Nu! Nu poți să refuzi, chiar este o ocazie formidabilă – sper că ai acceptat, da?

— Da, dar pot să mă răzgândesc în orice moment. Sunt femeie!

— Încă eşti îndrăgostită de o carieră pe viață în munca de spital, Heather? Nu intenționezi să te căsătoreşti? întrebă el.

— Categoric nu, răspunse Tufts apăsat. De fiecare dată când o văd pe Grace sau pe Kitty, îmi dau seama o dată în plus că nu mi se potriveşte căsătoria. Şi de fiecare dată când o văd pe Edda îmi dau seama că nu sunt croită nici pentru aventuri amoroase. Prea riscant, mai ales pentru o directoare.

— În cazul ăsta, ai două posibilități, Heather. Să rămâi soră responsabilă cu instruirea, în noroiul bine-cunoscut, sau să te avânți în mlaştina total necunoscută a funcției de conducere în administrația spitalului. Ai o minte strălucită – prea strălucită ca să fii soră responsabilă cu instruirea, cred eu – dar nu sunt eu cel care decide – şi nu pot să-mi iau libertatea să-ți dau sfaturi, spuse Liam pe un ton bizar de oficial.

Dar gândurile lui erau cu totul altele. Privindu-i chipul dulce, se întreba ce s-ar fi putut întâmpla dacă Gertie Newdigate nu şi-ar fi dat cu părerea, neîntrebată, şi dacă el nu ar fi avut o nevastă de care voia să scape? Şaisprezece luni de separare, exact când începea să încolțească sămânța. Oh, Heather, ne-am ratat şansa!

Nu erau gânduri care să-i treacă prin minte şi lui Tufts, aşa cum stătea şi-l privea țintă, deşi o parte din ea chiar înțelegea momentul nepotrivit ales de sora-şefă Newdigate. Dar, cum nu cunoscuse niciun moment de intimitate cu Liam înainte de lungul exil al divorțului, nu avea idee care ar fi fost consecințele dacă nu ar fi existat Eris Finucan. Erau foarte buni prieteni, şi erau şi colegi. Dacă avea să fie promovată profesional, Tufts pătrundea şi mai mult în

lumea lui Liam. Iar ăsta era un gând minunat, nimic mai mult.

Capitolul 19

Bear Olsen îşi găsise o rutină care îl ținea deoparte din calea soției şi a băieților lui cât mai mult posibil; după ce încerca să mănânce două felii de pâine prăjită la micul dejun, îşi punea pălăria, îşi trăgea sacoul pe el cu un gest smucit, ieşea pe uşă şi traversa aleea ieşind în stradă pe poarta din față. Odată ajuns în stradă, cotea şi cobora pe Trelawney Road spre Wallace Road, pe care o traversa, continuând să meargă până ajungea pe George Street, principala arteră care tăia în două Corunda City.

Deşi magazinul general al lui Maboud era pe colț, trecea de el şi continua în jos pe George Street, târându-şi picioarele până la principalul centru comercial, unde unele ferestre erau sparte şi acoperite cu fâşii de hârtie cafenie lipite peste sticlă, semn clar că magazinele sunt definitiv închise. Nu avea importanță; se oprea să se uite pe fereastra fiecărui magazin, deschis sau scos din uz, pe toată aripa de nord, până la ultima prăvălie, după care o lua înapoi în sus pe aripa de sud. În cele din urmă ajungea din nou la magazinul lui Maboud, cu ziare, reviste cu benzi desenate, reviste, pachețele cu ceai şi cutii cu praf de copt, zahăr, unt şi făină, haine pentru femei, bărbați şi copii, ibrice şi ceainice şi castroane. Bashir Maboud, care îl plăcea, încerca mereu să lege o conversație, dar Bear nu răspundea sau abia reacționa;

apoi, în cele din urmă, o lua înapoi în sus pe Trelawney Road şi intra din nou în curtea lui, după ce umblase şaisprezece kilometri şi îşi petrecuse cea mai mare parte din zi făcând asta.

Slăbise mult, dar încă nu era emaciat; mâncarea nu-l interesa mai mult decât îl interesa soția sau copiii. Din momentul în care se întorcea din această mişcare lentă, mecanică, se aşeza în grădină, pe o bancă veche de parc pe

care o adusese Jack Thurlow în vremuri mai fericite, cu pălăria alături, pe şipcile băncii, cu bărbia înfiptă în piept. Neştiind ce ar putea să însemne această acțiune, din momentul în care începuse să stea acolo, Grace se întrebase de ce întorsese banca astfel încât să stea cu spatele la casă şi la familie.

După nenumărate încercări eşuate de a-l face pe Bear să se arate interesat să facă ceva – *orice!* – Jack încetase să mai vină în vizită când acesta era acasă; era pur şi simplu prea dureros să vadă cum întâmplări exterioare îl distrug pe un om atât de cumsecade, decent şi afectuos. Jack trecea pe acolo când Bear îşi făcea plimbarea.

Din ce trăia familia? Strângând din dinți, Grace acceptase minimum de ajutor de la Charles pentru ca familia să supraviețuiască. Oricât ar fi implorat-o, Charles nu reuşise să o convingă să primească mai mult, iar ea spusese răspicat că ceea ce accepta era de dragul băieților ei. În schimbul acestui ajutor, insistase să facă pentru cămara lui Kitty ceea ce un bucătar francez ar fi disprețuit, cum ar fi biscuiți Anzac, şarlotă de lămâie şi jeleuri roşii, verzi şi portocalii.

Mintea lui Bear nu lâncezea letargică într-o stare de autocompătimire; dacă ar fi fost aşa, oameni ca Grace, Edda, Jack şi Charles ar fi putut să se mobilizeze să-l vindece. Dar ceea ce se petrecea în mintea lui Bear era lipsit de scop, de logică sau de vreun fel de suferință; era literalmente un talmeş-balmeş de gânduri aiurea, mici frânturi incoerente de cântece sau clinchete de clopoței şi toate se învolburau haotic, că nici chiar Bear, posesorul gândurilor, nu avea idee ce înseamnă sau în ce fel sunt relevante pentru existența lui. Părerea lui despre sine – sau chiar despre corpul lui – se deteriora dureros, astfel încât, atunci când Grace – terifiată şi în egală măsură exasperată – îi striga tot felul de lucruri cum ar fi „Adună-te!”, nu avea

habar ce voia să spună sau de ce era aşa de supărată. Vitrinele magazinelor acoperite cu fâşiile de hârtie cafenie erau ceva la care să te uiţi, aşa cum şi Bashir Maboud era cineva care rostea nişte cuvinte; această ultimă rămăşiţă vagă din el însuşi părea o maşinărie care trebuia epuizată şi vlăguită prin plimbări şi privit, plimbări şi privit… Când se aşeza, cu spatele la casă, pe banca lui din grădină, era atât de extenuat, că gândurile se evaporau cu totul.

Charles Burdum şi doctorul Dave Harper, medicul familiei Latimer, au venit de mai multe ori să-l vadă pe Bear; la fiecare vizită, disperată, Grace le asculta cu aviditate opiniile.

— Mă tem că nu avem ce face, îi mărturisi Charles. Totuşi, starea lui nu pare să se înrăutăţească. Sunt trei săptămâni de la ultima noastră vizită aici, dar Bear nu este schimbat.

— A renunţat la responsabilităţile lui de bărbat, de soţ şi de tată, spuse Grace cu amărăciune.

— „Renunţat” este doar un cuvânt. Dacă îl învinovăţeşti pe el nu va îmbunătăţi lucrurile; ştii bine asta. Draga mea, eşti atât de curajoasă, atât de loială! Nimeni nu poate să te acuze pe tine, chiar şi pentru că din când în când îl mai cerţi pe Bear. Charles o bătu pe braţ. Fruntea sus, Grace!

— Mâncăm pastă de peşte şi gem făcut în casă, dar e mult mai mult decât mănâncă majoritatea familiilor, şi pentru asta îţi mulţumesc, Charlie, spuse Grace, detestând uşoara condescendenţă, dar înţelegând că nu avea niciun drept să o spună cu voce tare. Mai ştiu şi că, dacă ar fi după tine, am mânca jambon şi friptură. Ei bine, nu le accept. Sunt recunoscătoare că plăteşti facturile lui Bashir Maboud, dar dacă Bear ar fi cu mintea întreagă, ar fi împotriva *oricărei* manifestări de milă. Nu mă milogesc.

— Îţi admir independenţa, spuse Charles cu sinceritate.

— Nemernic arogant, mormăi Grace în barbă. Toată

lumea suferă, dar nu şi Charlie Burdum, marele grangur. Un sentiment pe care i-l repeta Eddei, care o readucea cu picioarele pe pământ amintindu-i că Charles îl văzuse pe fiul *lui* născut mort.

— Poate că ai tăi nu mănâncă sandviciuri cu jambon, dar sunt sănătoşi ca nişte cai de tracțiune hrăniți cu cel mai bun ovăz, aşa că las-o mai moale, Grace!

Edda arăta absolut superb, reflecta Grace care era profund nefericită şi frustrată. Acum aveau 25 de ani, o vârstă considerată altădată trecută de apogeul farmecului feminin – dar aceasta era o gândire demodată. Veşmintele mai lungi, mai strânse pe trup de la sfârşitul anului 1930 i se potriveau Eddei şi cădeau bine pe ea, înaltă şi suplă fiind: era atât de *elegantă!* Roşul îi venea mereu bine, chiar şi roşul ruginiu destul de pretențios pe care îl purta astăzi, o rochie dintr-un crep fin, mulat. Nu avea nici jupon, şi cu toate astea găsea o cale să nu dea nici cea mai mică impresie de vampă. Şi îşi lăsase părul negru şi des să crească – de ce făcea chestia asta?

— Dincolo de atitudinea pe care o afişează, Charlie are dreptate, îi spuse lui Grace, netezindu-şi ciorapul de mătase care îi îmbrăca piciorul ca să fie sigură că dunga este dreaptă. Este bine intenționat, numai că nu reuşeşte cu niciun chip să uite că e englez. Pentru noi, atitudinea lui este arogantă, dar el habar nu are că aşa pare. Uite ce face pentru Tufts – trebuie să te bucuri pentru asta, şi este numai opera lui.

— Da, da, sunt foarte fericită pentru Tufts!

Plasa de sfoară a Eddei ateriză cu o bufnitură pe masă.

— Ştii foarte bine că nu te tratez de sus, surioară, aşa că foloseşte ce este în ea fără să te enervezi. Nişte jambon feliat, felii de parizer, cotlete de miel şi nişte pulpă de vită în saramură. Din când în când trebuie să mănânci carne mai bună decât cârnații.

Grace roşi, dar îşi păstră cumpătul.

— Mulțumesc, scumpo, eşti foarte amabilă. Căută prin plasă şi scoase carnea pe care o puse în răcitor. Închipuieşte-ți, o femeie ca director adjunct!

— Ai fi putut să fii tu dacă te țineai de meseria de infirmieră, spuse Edda cu un pic de cruzime în glas. Că are sau nu sexul nepotrivit, Tufts se va descurca foarte bine. Charlie o ajută să obțină o diplomă în ştiințe şi un certificat de competență în contabilitate, aşa încât Lorzii Creației să nu poată să o atace din cauza educației. Scoase un râs gâlgâit din fundul gâtului. Şi vai de capul oricărui bărbat care s-ar gândi să-i calce mândria în picioare lui Tufts! Ar sfârşi cu voce de soprană.

Grace chicoti.

— Ai dreptate. Dar nu ți-ar fi plăcut să ai tu postul de director adjunct, Edda?

— Nici dacă ar fi vorba de Bart's sau Guy's. Vreau să călătoresc.

— Tot spui asta, dar când?

— Când o să fiu pregătită.

Pe 25 octombrie 1930 statul New South Wales a organizat alegeri pentru un nou guvern. Oamenii l-au votat pe Jack Lang în procesul electoral; Acum New South Wales avea un guvern laburist al cărui premier credea, se înțelege, că programul drastic de tăieri de cheltuieli al lui Sir Otto Niemeyer era greşit, totalmente greşit. Jack Lang voia de fapt să crească cheltuielile publice şi să readucă la lucru cât de mulți oameni era omeneşte posibil. Dintr-odată, la Sydney fuseseră reluate lucrările la Harbour Bridge şi la sistemul de cale ferată al metroului pe pod, iar Lang se opunea cu înverşunare să plătească înapoi dobândă pentru împrumuturile făcute de stat în City-ul londonez în timp ce atât de mulți australieni sufereau din cauza acelor rate ale dobânzilor la împrumuturi.

Până şi irascibila Grace a uitat de veşnicele ei necazuri când a citit cu mare atenție ziarele pe care i le punea deoparte Bashir Maboud, vorbind, aşa cum deprinsese obiceiul, cu Bear care şedea pe banca lui, complet apatic, după plimbare.

— Jack Lang are sigur dreptate, spuse ea, fluturând foaia mare de ziar spre el, aproape de Crăciunul lui 1930. Uită-te la Corunda! exclamă ea. Aproape toată lumea are un loc de muncă, aşa că Depresiunea nu a produs aici efectele negative pe care le-a produs în toate celelalte părți. Datorită construirii spitalului cel nou! Dragul meu Bear, ghinionul tău a fost că ți-ai canalizat capacitățile într-un domeniu care a fost primul şi cel mai greu lovit. Iar după aceea, ai fost prea mândru ca să accepți ajutor social fiindcă nu poți să faci munca pe care o cere acest lucru. În fine, mulți îl iau oricum!

El nu răspunse nimic, dar de fapt nu răspundea niciodată; nici nu asculta şi nici nu părea să-şi dea seama că ea era aşezată lângă el foşnind ziarele şi turuind fără încetare, vorbind întruna, vorbind…

După ce a terminat cu primele două pagini din *Corunda Post,* un jurnal cu mari pretenții, Grace a trecut la pagina trei, mai distractivă.

— Închipuieşte-ți! Rata sinuciderilor creşte în Corunda!, spuse ea tot cu glas vesel şi relaxat. De ce se spânzură oamenii? Probabil că este o moarte oribilă, să atârni de capătul unei frânghii sufocându-te lent, ceea ce se întâmplă când oamenii se spânzură. Când legea spânzură un criminal, scrie reporterul de la *Post,* el sau ea cade printr-o trapă, iar când se opreşte, smucitura bruscă îi rupe pur şi simplu gâtul. Nu, n-aş alege să mă spânzur, şi sper să nu fac vreodată ceva care să oblige legea să mă spânzure… Vocea ei deveni un murmur, apoi se înălță din nou, spontan. Femeilor le place să-şi bage capul în cuptorul cu

gaz, dar bărbaților, nu. Mă întreb de ce? Gazul miroase oribil, şi te sufocă şi el, nu? Nu e prea popular să iei otravă, bănuiesc că e din cauză că întotdeauna se face o mizerie îngrozitoare când mori, şi în mod cert nu e cinstit față de cei care rămân după tine să trebuiască să curețe mizeria. Nu, rămâne că bărbații se spânzură, iar femeile îşi bagă capul în cuptorul cu gaz. Se ridică chicotind. Interesant, chiar dacă e macabru! E timpul să mă apuc să pregătesc ceaiul. Mă tem că avem tot cârnați, dar o să fac un sos de curry, ca să mai schimb. Edda mi-a adus o pungă cu stafide.

Ocupată în bucătărie să taie fin câteva din prețioasele stafide ca să adauge o tentă de dulceață la curry – oricum, nu era picant, căci băieților nu le plăcea mâncarea prea picantă – Grace a fiert cârnații ca să scoată sarea din ei înainte de a-i tăia în bucăți groase şi de a-i aşeza pe fundul unei cratițe. A făcut o pastă din untură topită amestecată cu făină şi pudră de curry, a adăugat apă până când s-a transformat într-un sos subțire, a turnat peste cârnați apoi a pus stafidele tăiate. Totul se fierbe la foc mic... Aşa! Lui Brian şi lui John le va plăcea la nebunie, şi poate chiar şi Bear va mânca puțin, în special dacă va prăji un pic de pâine ca bază peste care să pună curry-ul. Orezul era o chestie oribilă dacă-l lăsai sărat, însă pâinea uscată tăiată bucăți şi prăjită pe amândouă părțile, mergea unsă întotdeauna. Singurul mod în care orezul era comestibil era sub formă de budincă.

— Ceaiul e gata, băieți! strigă ea la copiii de la uşa din spate.

Brian şi John veniră de îndată, Brian aproape târându-l pe fratele lui mai mic; chipurile lor străluceau fiindcă mureau de foame mereu şi adorau tot ce gătea mama lor. Le plăceau până şi pasta de peşte, şi sandviciurile cu

Marmite[24], fie binecuvântați! Oh, unde erau zilele când ar fi putut folosi unt în loc de untură, şi supă de legume în loc de apă!

— Bear! Gata ceaiul! strigă pe fereastra din veranda plină cu flori.

Bear stătea cu spinarea foarte dreaptă pe banca lui din grădină, cu jacheta aruncată pe pământ – neobişnuit pentru el să fie dezordonat, chiar şi în starea de spirit în care era. Mânecile cămăşii erau ridicate, şi aparent ținea mâinile în poală – căci tot ce putea ea să vadă erau umerii lui – ca nişte piramide osoase acoperite cu piele bătătorită.

— Bear! Ceaiul e gata! strigă din nou.

Văzând că el nu se mişcă, gura i se încordă; voia să spună că trecea într-o nouă fază a psihozei lui, nu? Nu înțelegea ce efect avea asupra băieților? Ieşi din casă pe uşa din spate şi se apropie de el dintr-o parte; era cu mâinile apropiate în poală, unde se adunase o pată mare roşu-închis, care trecuse prin stofa pantalonilor şi prin bumbacul cămăşii pe care le îmbibase, iar acum picura între picioarele lui pe pământul ruginiu. Briceagul pe care îl ținea în mână i se lipise de degete de la sângele uscat, fața îi era senină, ochii pe jumătate închişi, iar gura schița un zâmbet slab.

Grace nu a țipat. Mai întâi s-a aventurat suficient de aproape ca să vadă tăieturile adânci de pe partea interioară a brațelor, care se întindeau de la încheieturi centimetri buni în sus. Cu toată meticulozitatea lui ratase arterele, cel puțin cât mai era destul sânge în ele ca să țâşnească; avusese hemoragie venoasă lentă, care nu se oprise şi probabil că moartea fusese şi ea lentă, cât durase ca să facă ea curry-ul.

Mulțumită că acum ştia ce se întâmplase, s-a răsucit pe călcâie şi a pornit înapoi spre casă. Înăuntru, s-a ținut de

---

[24] Pastă de drojdie (n.tr.).

rutina ei: le-a dat băieţilor să mănânce cârnaţii în sos de curry. Când ei mâncau, s-a dus şi a telefonat la spital.

— Faceţi-mi legătura cu dr. Charles Burdum şi să nu îndrăzniţi să-mi spuneţi că nu este acolo.

— Da? se auzi vocea lui grăbită.

— Charlie, la telefon e Grace. Te rog să trimiţi o ambulanţă la mine acasă. Bear şi-a tăiat venele.

— Trăieşte?

— Nu. Dar trimite pe cineva pentru Brian şi John.

— Faci faţă până vine ajutorul?

— Ce întrebare prostească! Dacă nu m-aş descurca, în clipa asta altcineva ar vorbi cu tine. Nu tărăgăna, Charlie! Dacă Liam este acolo, trimite-l – el este legistul, şi este vorba de sinucidere.

Închise telefonul, lăsându-l pe Charles perplex.

De această dată pe Trelawney Way nu au fost perdele trase pe furiş; oamenii ieşiseră afară din case şi se uitau cum ambulanţa s-a apropiat încet de casa familiei Olsen şi a intrat în curte. Charles venea în urma ei în Packardul lui, cu Edda şi Tufts; Liam era în ambulanţă.

Tufts a preluat copiii, pregătindu-i de culcare. Cine ar fi crezut în vremurile de demult că Grace poate să fie aşa de raţională, de dinamică? Băieţii nu erau tulburaţi, ea se purtase atât de normal, iar ei habar nu aveau de ambulanţe, de vecini curioşi; s-au bălăcit şi s-au stropit cât au făcut baie, apoi au aterizat direct în pat, unul dublu pe care îl împărţeau.

Liam Finucan şi cei doi ambulanţieri s-au ocupat cum se cuvine de Bear Olson, iar unul dintre ei a mers până acolo încât a spălat cu furtunul peluza, ca să o scutească pe Grace de corvoada de a curăţa sângele soţului ei. Ambulanţa a plecat la fel de discret cum venise. Numai nişte corzi vocale ocupate au povestit în dreapta şi în stânga la telefonul cuplat diferite versiuni trunchiate despre ceea ce i

se întâmplase bietului, inofensivului Bear Olsen.

Charles şi Edda s-au ocupat de Grace, al cărei extraordinar suflu de simț practic a început să se domolească curând după plecarea ambulanței; îi auzea pe băieții ei sporovăind cu Tufts din pat. Ce era mai rău trecuse.

— Ce a fost mai rău a trecut, spuse.

— Te-ai descurcat absolut minunat, spuse Edda ținându-i mâinile lui Grace. Sunt aşa de mândră de tine că nu-mi mai încap în piele.

— Am încercat să nu mă gândesc la asta, spuse Grace cu chipul schimonosit, palid, îngrozit. Cum aş putea să-mi las copiii să-l vadă aşa pe tatăl lor? Acum nu mai au tată, dar măcar nici nu vor avea coşmaruri. Când ai copii, totul se schimbă, Edda. Ochii i se umplură de lacrimi. Oh, şi de data asta pregătisem altceva pentru ceai. Cârnați cu sos de curry şi stafide de la tine. Băieții au mâncat până la ultima bucățică, aşa că le-am dat şi porția lui Bear, şi au mâncat-o. Iar asta înseamnă că nu pot să țin pasul cu ritmul lor de creştere sau cu pofta lor de mâncare. Va trebui să continui să gătesc şi porția lui Bear. Se auzi un chicotit sinistru. Acolo unde s-a dus nu-i trebuie mâncare!

— A fost vreun avertisment? întrebă Charles.

— Absolut nimic, deşi i-am citit câteva fragmente din articolul despre sinucideri din ediția de azi din *Post.* Dar nici măcar nu auzea vreodată ce spuneam, zău! strigă luând batista care i se oferi şi folosind-o. Oare eu i-am dat ideea asta, Edda? Nu făceam decât să încerc să-i suscit interesul pentru ceva, orice! îi citeam ziarele în *fiecare* zi, zău!

— Nu trebuie să te învinovățeşti, Grace, spuse Charles apăsat.

Grace întoarse spre el ochii mari, şi în adâncul lor se citea uimirea:

— Nu mă învinovățesc, Charlie. De ce aş face-o? Dacă i-

am dat ideea, nu înseamnă că mă învinovățesc pe mine. E ca şi cum ai zice că singurul mod ca să nu fii înțepat de o albină este să nu te dai cu parfum. Zău, voi, englezii, sunteți o specie ciudată! Despicați prea mult firul în patru; Nu, singurul de vină este Bear. Îl iubesc atât de mult! îl iubeam chiar şi atunci când mândria lui prostească mă făcea să vreau să-i tai gâtul. Oh, copiii! Am nevoie de ajutorul tatei cu ei.

— Mâine, Grace, nu în seara asta, spuse Charles. Datorită felului splendid în care te-ai descurcat cu situația asta, nu vor avea de suferit repercusiuni de genul celor pe care ar fi putut să le sufere, şi sunt şi mult prea mici pentru şcoală ca să fie chinuiți de alți copii.

— La ce lucruri te gândeşti! exclamă Edda. Grace, important este că îl vor plânge în mod firesc pe tăticul lor care nu mai este aici. Tu ai făcut asta pentru băieții tăi, nimeni altcineva.

— Dar cum o să trăiesc? întrebă Grace. O să fiu nevoită să depind de mila altora. Gândul acesta o distrugea mai mult decât orice până acum; se încovoie şi plânse amar.

Nu prea îmi cunosc sora geamănă, medita Edda: cel mai bizar amestec de pragmatism, încăpățânare şi lipsă totală de prevedere! În timp ce eu am existat izolată de realitate, sora mea s-a confruntat cu o realitate cu efecte tot mai grave. Când viața era uşoară, era egoistă, nepăsătoare, Micuța Năzuroasă. De când erau vremuri grele, devenise o eroină în toată puterea cuvântului, în rând cu alte femei. Cele două Grace se schimbă şi se transformă dintr-una în cealaltă, la fel ca nişte luptători închişi în aceeaşi celulă. Dar această Grace nouă, dură, a câştigat.

Charles îşi deschise servieta neagră şi scoase o fiolă şi o seringă hipodermică, apoi îi înfipse lui Grace un ac în braț înainte ca ea să poată obiecta.

— Grace, înainte de orice ai nevoie de un somn fără vise,

şi tocmai m-am asigurat că aşa se va întâmpla. Edda, du-o în pat!

— A fost înțelept ce-ai făcut, Charlie, spuse Edda care se întorsese. Tufts le citeşte o poveste băieților, a zis să începem fără ea.

— Păi, singurul lucru despre care trebuie să discutăm este Grace, spuse Charles cu un oftat care deveni grimasă. Trebuie să-i spun lui Kitty – probabil este țintuită în pat. Şi trebuie să-i spun şi tatălui vostru.

— Nu pot să te împiedic să-i spui lui Kitty, dar *eu* o să-i spun lui tati, replică Edda, cu un ton mârâit. Nici tu nu ar trebui să-i spui lui Kitty singur. Sigur o să aibă nevoie de Tufts.

Chiar şi în momente ca acesta, Charles simțea că se înfurie; se năpusti cu un potop de vorbe asupra Eddei.

— La naiba cu surorile! Kitty nu are nevoie de o soră lângă ea. Este soția mea, o femeie matură, nu surorile îi lipsesc!

Se auzi uşa din spate trântindu-se, şi intră Jack Thurlow.

— E adevărat ce am auzit? întrebă el cu glas poruncitor. S-au încins firele telefoanelor cu ştirea asta.

Salvată de un străin de o luptă gargantuescă cu dictatorul ăla mic şi egoist Charlie Burdum! reflecta Edda făcând un ibric cu ceai în timp ce Charlie explica – accentuând propria lui importanță, desigur.

Numai că Jack nu avea la fel de multă răbdare ca Edda, şi nici nu era pregătit să-şi asume un loc secundar, lipsit de importanță sau relevanță. Pumnul lui izbi masa.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru Grace, Charlie. Intenționez să am eu grijă de ea şi de băieți. Imediat ce vor putea să-şi strângă lucrurile, îi mut cu mine la *Corundoobar*. Oh, o să mă însor cu ea, dar nu ca să le fac pe plac cotoroanțelor care fac pe şefele moravurilor în Corunda – are nevoie de un soț chiar acum, altfel nu se va descurca

cu băieții care cresc. Când a murit tata, neroada de maică-mea ne-a distrus viețile, deşi era din familia Burdum şi aşa mai departe. Preotul era un habotnic în toată regula, cu totul diferit de Tom Latimer. Şi a bătut-o la cap, a tiranizat-o să-şi trăiască viața după cum spuneau alții. De unde şi până unde clevetitorii trebuie să dicteze cum să-şi trăiască viața o femeie singură cu copii? Aşa că Grace vine cu mine *acum,* ai înțeles? Nu vreau să văd că mai duce lipsă de ceva nicio clipă! Şi o să mă ocup de educația băieților lui Bear, aveți cuvântul unui Thurlow! Poate că taică-meu n-o fi fost soțul pe care îl voia bătrânul Tom Burdum pentru fiică-sa, dar a fost un soț şi un tată bun. O să închid locul ăsta până vor veni zile mai bune, după care Grace o să-l poată vinde ca să aibă ceva bani ai ei...

Suspină din rărunchi, apoi tăcu, uluit de potopul de vorbe turuite, ca şi când bărbatul care le rostise era o persoană pe care nu o cunoştea. Brusc privirea lui se îndreptă spre Charles, apoi iute spre Edda; umerii i se gârboviseră de parcă ar fi purtat o povară reală pe ei.

Charles era atât de stupefiat încât rămăsese în picioare holbându-se.

Edda se simțea invadată de o armată devastatoare în continuă mişcare care se țâra prin maxilarele şi prin obrajii ei: ăsta era adevăratul Jack Thurlow, bărbatul de dragul căruia am tot amânat să plec din oraşul ăsta atâția ani? Dacă aş fi fost eu în locul lui Grace, ar fi alergat să mă salveze precum Sir Galahad care visa să găsească Sfântul Graal? Jack nu mă iubeşte pe mine *sau* pe Grace, este îndrăgostit de datorie, şi în momentul acesta îşi vede datoria ca şi când Dumnezeu o scris-o pe cer cu litere de foc. De luni bune tânjeşte să preia poverile lui Bear şi să se ocupe de responsabilitățile lui Bear ca şi când ar fi fost ale lui. Încearcă să pună mâna pe Grace aşa cum un nebun vrea să apuce reflexia lunii într-un lac.

— Dragă prietene, începu să turuie Charles redevenind englez sadea, chiar sunt necesare toate acestea acum? Te asigur că sunt foarte fericit să-i întrețin pe Grace şi pe copiii ei. Este de *datoria* mea să o fac, Jack, nu a ta.

— Bear şi eu am fost prieteni, buni prieteni, răspunse Jack pe un ton aspru. Se pare că tu ți-ai asumat responsabilitatea pentru tot oraşul Corunda – nu e de ajuns? Am timp şi spațiu pentru Grace.

Când intră în bucătărie, Tufts descoperi un Charles Burdum bolborosind derutat; Edda era absorbită total de pregătitul ceaiului, ca şi când bucățica ei de bucătărie era pe un alt continent.

— Stai jos, Edda, termin eu, spuse Tufts.

— Jack zice că îi ia pe Grace şi pe băieți la *Corundoobar.*

— Interesant! Stai jos, Edda, stai jos! Charlie, vin cu tine să-i dăm vestea lui Kitty, spuse Tufts. Edda, bănuiesc că tu o să-i spui lui tati, da? Bun! Şi închide gura, Charlie, că-ți intră musca! Şi muştele sunt pline de microbi, ştii şi tu.

Au mai fost alte cazuri de sinucideri şi în Corunda; lucrurile nu mergeau mai bine, se înrăutățeau continuu în toată Australia, şi acest lucru era valabil şi pentru Corunda, ca parte a națiunii. Când 1930 s-a scurs, la şomajul din ce în ce mai mare s-au adăugat salariile din ce în ce mai mici pentru cei care aveau un loc de muncă. Dacă într-un fel sau altul directorii de bănci şi preşedinții consiliilor de administrație reuşeau să nu sufere de pe urma depresiunii, se întâmpla pur şi simplu pentru că aşa mergea lumea, iar guvernele de pretutindeni îi protejau pe bogătaşi, chiar şi în URSS-ul lui Stalin. Deşi la început rezistase bine, prosperitatea oraşului Corunda era într-un declin rapid, în ciuda spitalului cel nou. Spectrul austerității devenea din ce în ce mai vizibil în contextul în care toți factorii care contribuiau la o bună sănătate economică ocupau tot mai mult spațiu în ziare şi reviste; Marea Depresiune continua

să se facă din ce în ce mai simțită, iar termeni pe care un muncitor probabil că nu i-ar fi cunoscut înainte de 29 octombrie 1929 erau acum auziți în puburi şi în cantinele săracilor.

Fiindcă avea legături cu familiile Burdum şi Treadby, moartea lui Bear Olsen a dat naştere mai multor discuții publice în care să se dezbată o problemă tot mai mare, chiar şi în Corunda: înmormântarea în pământ sfânt a celor care se sinuciseseră. O minoritate vocală dintre locuitorii din Corunda voiau să ducă mai departe blestemul sinuciderii efectiv în mormânt contestând dreptul sinucigaşilor la o rugăciune de înmormântare sau la pământ sfânt. Te puteai aştepta ca bătrânul monsenior O'Flaherty să se opună, să vocifereze, deşi vicarii săi susțineau o interpretare mai blândă a legilor lui Dumnezeu, dar nu era nici pe departe singurul preot creştin cu o astfel de opinie. Unii dintre preoții protestanți erau la fel de intransigenți în legătură cu acest subiect. Disputele erau încinse şi josnice şi au produs o mulțime de noi fisuri în instituțiile creştine: sinuciderea a doi membri ai familiei Corrigan din West End a dus la un exod masiv de la Biserica Catolică St. Anthony când reverendul Thomas Latimer i-a încredințat pe cei din familia Corrigan că Dumnezeul lui Henric al VIII-lea nu era tot atât de inflexibil ca Vaticanul în ce priveşte iertarea păcatelor celor morți, deşi unul dintre vicarii reverendului era ferm convins ca şi monseniorul O'Flaherty că sinuciderea era singurul păcat pe care Dumnezeu nu-l ierta. În general, oamenii credeau despre Thomas Latimer – o forță redutabilă în Corunda – că era îndreptățit atunci când tuna din amvon într-o predică memorabilă că niciun bărbat, femeie sau copil care îşi lua viața în condiții precum cele din timpurile de acum nu putea fi socotit în toate mințile: şi nebunia era un dar de la Dumnezeu, şi avea în ea germenele sinuciderii. Opinia lui erudită, deşi extrem de emoțională, părea

acceptabilă, logică, şi, pe măsură ce se apropia 1931, una cu care oamenii să poată să trăiască, dacă nu să o accepte cu inima deschisă.

Mergând în urma lui Grace şi a băieţilor ei, îmbrăcată în negru, Edda a întors capul ca să vadă cât de mare era mulţimea care venea în urma sicriului la ieşirea din biserica St. Mark spre cimitirul mic din apropiere, unde erau îngropate familiile reverenzilor alături de familiile Burdum şi Treadby. Negru, negru, negru, o curgere unduitoare de negru. În aceste vremuri grele, nimeni nu ducea lipsă de veşminte negre pentru înmormântări.

Mult mai mulţi oameni mor decât se nasc, căci forţa vieţii abia pâlpâie, şi dacă oamenii nu cunosc altă cale de a evita conceperea unui copil decât abţinându-se total de la actul sexual, exact asta făceau. Cine şi-ar dori ca un copil să trăiască în lumea asta? Lucrurile mergeau din rău în mai rău.

„Ce se întâmplă cu noi, surorile Latimer? Ce mai trebuie să se întâmple?

Idiotul ăla, Jack Thurlow! Din cauza promisiunilor lui indiscrete şi repetate de a-i oferi un adăpost lui Grace, oamenii bârfesc deja că sora mea geamănă şi-a ales viitorul soţ înainte să-l vadă pe ăsta îngropat. Ce armă crudă este limba! Priviţi-o, proştilor! Este devastată de pierderea ei! *Nimeni nu o poate ajuta,* nici măcar nemernicul ăla de Jack Thurlow! Un om fără niciun ţel, care crede că a găsit unul. Dar dacă noi trei nu o susţinem şi nu o încurajăm, i se va supune lui Jack şi va face ce spune el. Este o femeie docilă care nu ştie să trăiască altfel decât depinzând de cineva. Moarte în viaţă, teamă în iubire, consolare în altcineva.

Suntem o legiune de ciori negre. A venit Kitty. Ştiam că va veni. Suntem un tot şi ne completăm una pe alta de minune. Fiecare din noi este necesară, cu Tufts care e pământul şi Grace, apa.

E greu să o prinzi pe Kitty singură de când s-a măritat cu Charlie Burdum – un bărbat foarte posesiv. Dar, la urma urmelor, toți bărbații sunt posesivi; este în natura animalului. Izolarea ei sus, pe Catholic Hill, este intenționată. Fără maşină, este un loc în care se ajunge greu, iar eu, una, nu-mi permit o maşină. Şi nici nu a învățat-o pe Kitty să conducă. Cât de mult schimbă căsătoria lucrurile! Un bărbat necunoscut intră în ecuație şi cele patru surori sunt despărțite – îmi este *dor* de Kitty!

Bietul Brian! Doi ani. Prichindelul se târăşte cât îl duc picioruşele – cu pantalonii până la genunchi fiindcă sunt răsfrânți până la fund, cu paltonul încheiat în nasturi ca să-l țină – e atât de mare – cu cravata înnodată. Banderolă neagră, Edda, banderolă neagră! Şoseta stângă i s-a lăsat în jos, în nara dreaptă are un ditamai mucul pe care arde să şi-l scoată, iar părul blond-argintiu îi stă ridicat pe creştet ca o creastă de cocoş. Oh, *adorabil!* Un strop din sângele lor sunt şi eu, sunt în Brian şi în John, chiar dacă nu am propriii copii. Mirosul de vite şi garoafe! Dulce-amărui. O să leg întotdeauna parfumul de garoafe şi vite de această înmormântare îngrozitoare".

Deşi priveghiul era considerat un obicei catolic, reverendul Thomas Latimer fusese mânat de un instinct pe care nu-l înțelegea defel să organizeze o reuniune după ce s-a terminat ceremonia de înmormântare; cam o sută de persoane s-au strâns în salonul parohiei St. Mark ca să se înfrupte din numeroasele gustări şi să bea după pofta inimii. Charles Burdum insistase să achite el nota de plată.

Tufts primise sarcina să-l țină de vorbă pe Charles în timp ce Edda a profitat de ocazie ca să o ducă pe Kitty pe furiş într-o mică încăpere despre care ştiau doar cei din parohie. Moartea lui Bear o îndurerase pe Kitty, dar nu avusese un impact nimicitor în ciuda propriei ei pierderi relativ recente; Edda a remarcat cu profundă uşurare că nu

se lăsa doborâtă şi mai mult din această cauză. Fizic, arăta foarte bine.

— Gustul tău în alegerea hainelor s-a îmbunătăţit, Kits, spuse Edda alegând un scaun faţă în faţă cu al surorii ei. Pălăria este splendidă – unde ai găsit-o?

— Nu eu, răspunse Kitty cu vocea ei joasă şi plăcută. Lui Charlie îi place să bată magazinele elegante în căutare de lucruri cu care i-ar plăcea lui să mă vadă îmbrăcată. Vocea ei scăzu şi mai mult. Are o înclinaţie feminină pentru cumpărături, Edda, iar gusturile lui sunt mult mai rafinate decât ale mele. Eu am prea mult din trivialitatea lui Maude în mine. Oftă, chicoti – chicotitul acela tipic pentru Kitty – ce minunat era să-l audă! Este posesiv, atât de posesiv, încât îi este greu să accepte dragostea pe care o simt pentru surorile mele. Ridică din umeri. În fine, cum ar putea să o înţeleagă? Este copil singur la părinţi şi, deşi a crescut în familie, nu şi-a cunoscut nici mama, nici tatăl. Rezultatul este că este tentat să creadă că dragostea pentru surorile mele fură din dragostea pentru el, şi nu reuşesc să-l fac să înţeleagă că sunt două feluri diferite de iubire, fără legătură una cu alta. Urăsc din suflet să fiu acolo, sus, pe dealul ăla nenorocit! Cum criza se agravează, în Corunda nu mai sunt taxiuri, şi trebuie să dau o sumă de bani cuiva care are maşină, iar asta este, de fapt, o tranzacţie ilegală.

— Îmi pare rău, spuse Edda, atentă să nu vorbească printre dinţi. Nemernicul, *nemernicul!* Aveţi mai multe automobile.

— Dar eu nu ştiu să conduc.

— Ştiu, dar poţi să înveţi, şi o să înveţi – de ce? Fiindcă în fiecare miercuri ai să vii la spital să luăm prânzul împreună, cu mine şi cu Tufts. Ochii cu privirea tristă o sfredeleau intens pe Kitty. Sper că nu îţi este *frică* de Charlie, da?

— Nu, nu! strigă Kitty îmbujorându-se. Mai degrabă este vorba despre faptul că are idei fixe în ce mă priveşte, şi una

dintre ele este legată de locul pe care trebuie să-l aibă soția în viața lui. Mă protejează. Ba este prea solicitant pentru mine, ba nu merită efortul, ba că surorile trebuie împachetate împreună cu copilăria şi puse la păstrare. Ca şi când, măritându-mă cu el, aş fi făcut un pas atât de colosal pe scara socială, încât nimic din ce am făcut înainte de asta nu mai are nicio importanță. Un lucru însă am învățat în mod sigur, Edda – Charlie nu mă lasă să trăiesc în apropierea surorilor mele ca să nu mă influențeze.

Edda nu prea ştiuse ce avea să spună Kitty sau cum va reacționa la vestea despre incerta schimbare a destinului lui Grace, dar nicio clipă nu bănuise că ascunde *resentimente* atât de acute legate de soțul ei, încât până în acel moment nu ajunseseră la discuția despre Grace. Aşa că, atunci când Tufts s-a strecurat pe uşă, Edda a primit-o cu mare entuziasm.

După ce au luat sfârşit îmbrățişările şi sărutările, Kitty a continuat pur şi simplu pe aceeaşi temă.

— Oh, dacă ați şti cât urăsc casa aia de pe deal!

— Parcă-mi amintesc că te-ai distrat grozav decorând-o, fiindcă am fost cu tine în toate expedițiile tale.

— Da, atunci aveam ceva de făcut! Acum – cum ați putea vreuna din voi să înțelegeți? Voi sunteți ocupate, faceți o muncă admirabilă şi o faceți bine, sunteți lăudate şi vă remarcați.

— Oh, Kits! strigă Tufts, simțind cum o podidesc lacrimile, dar din cu totul alt motiv decât Grace şi cei doi băiețeii ai ei. Nu-mi spune că nu-l iubeşti pe Charlie, te rog!

— Probabil că-l iubesc, pentru că trec cu vederea multe lucruri. Vreau să zic că nu-mi trece prin cap să-l părăsesc şi nu mi-e frică să-l părăsesc... Se opri, cutremurându-se. Nu, nu-mi este frică în felul în care le este frică multora dintre femeile pe care le-am cunoscut noi – că ar putea să fie ucise sau atât de rău cotonogite, încât nu vor mai fi niciodată la

fel – nu este aşa, zău. Oricum, Charlie se aşteaptă să fiu la dispoziţia lui într-o clipită când ridică un deget, şi dacă sunt cu una dintre surori se... se *bosumflă* aşa de tare! E ca şi cum nu am dreptul să mă bucur deloc de alţi oameni dacă vede că îi iubesc. Nu ar ridica niciodată niciun deget asupra mea la supărare, dar totuşi mă face să sufăr. Tata nu se implică, fiindcă tata înseamnă Maude, iar pe Charlie nu poţi să-l fraiereşti – ştie cât de mult mă afectează Maude. Cât despre surorile mele – oh, este cu totul altceva!

Tufts o sărută pe sora ei geamănă cu mare tandreţe.

— Scumpa mea Kitty! Charlie este în mod limpede gelos. Unii oameni sunt geloşi, şi nu putem să facem nimic, este o trăsătură de caracter înnăscută. Trebuie să treci cu vederea, dar nici nu poţi să cedezi. Fă de la început cum intenţionezi să continui, şi asta înseamnă că trebuie să te întâlneşti cu Edda, Grace sau cu mine cât de des doreşti sau simţi nevoia. Când Charlie se plânge spune-i că e o prostie, că o să te întâlneşti cu noi, indiferent ce crede el. Hai, ştiu că poţi să faci asta!

Tufts se întreba cât din toate astea se datorau tragediei legate de un copil născut mort? „Nimeni nu ştie de ce s-a întâmplat, dar ignoranţa este cea mai rea dintre toate dilemele personale. Aşa că bănuiesc că vrea să o învinovăţească pe ea, şi în mod absolut clar ea vrea să dea vina pe el. Charlie, de ce nu i-ai arătat că suferi? Dacă ai fi făcut asta, nu ar mai fi preocupată să acumuleze resentimente. Iar el crede, desigur, că ea găseşte alinare numai la surorile ei. Ce belea!”

Brusc, starea de spirit a lui Kitty se schimbă. În ochii albastru-violet se furişă o strălucire şireată, şi pe chip i se aşternu o expresie conspirativă.

— Fetelor, spuneţi-mi ce se mai întâmplă sub aparenţa asta de calm de astăzi. Ceva se întâmplă! Jack Thurlow este implicat, iar Charlie se poartă ca un puritan care are un

secret îngrozitor. Nu mă simt deloc bine, bla, nu am voie să fiu supărată, bla, bla, nu e frumos să mă intereseze bârfele vulgare, bla, bla, bla. Spuneți-mi, vreau neapărat să ştiu!

Reacția Eddei a fost să țâşnească în picioare ca o pisică, să se repeadă la Kitty să o îmbrățişeze, să o sărute.

— Jack Thurlow este cheia problemei, şi nu ştiu cum altfel să descriu situația decât să spun că după părerea mea probabil s-a țicnit. Tipul este visul devenit realitate al oricărui psihiatru, măcinat de complexe şi impulsuri primare, bla, bla, bla...

Repetară toate în cor:

— Bla, bla, bla!

— Nu mai râde, Kitty! Ah, dar ce bine este să te aud râzând în hohote! Atât de bine! strigă Edda, ştergându-şi lacrimile deopotrivă de bucurie şi tristețe. Bărbații sunt posesivi, tocmai am discutat despre asta în legătură cu Charlie, şi principalul motiv pentru care eu nu o să mă mărit niciodată. Refuz să fiu proprietatea cuiva. Jack al nostru este o oaie în blană de lup, şi un melc într-o maşină de curse, şi un elefant care se ascunde după un grăunte de nisip. Tot ce vedeți este un ghem de contradicții. Ştiu ce spun, am fost iubiți ani în şir. Jack umblă printr-o ceață pe care singur şi-a creat-o.

În secunda în care Edda a rostit ultima propoziție, fața lui Kitty s-a luminat.

— Da, asta este! O ceață! Şi Charlie umblă într-o ceață pe care şi-a creat-o singur. Dar Jack nu este o problemă, fiindcă nu o să te măriți cu el. El scapă de treburile murdare fără să-şi pună inel în nas.

— Minunate metafore, fetelor, spuse Tufts cu un râs gâlgâit.

— Ce este Jack pe cale să facă, de Charlie este convins că o să mă prăbuşesc în neant disperată şi nefericită? întrebă Kitty, simțind un fior de afecțiune pentru aceste femei

preaiubite, care reuşeau chiar să risipească teribila durere a morţii.

— Mâine îi mută pe Grace şi pe copii la *Corundoobar* şi se va însura cu Grace cât de curând va putea, spuse Tufts întinzându-i lui Kitty un pahar cu vin spumant. Până la fund, Kitty!

— Nu e rău, spuse Kitty luând o gură, deşi bănuiesc că azi şi urina mi s-ar părea bună de băut.

— Oh, Kitty, te iubesc! veni de la Edda.

— Bineînţeles că mă iubeşti, şopti Kitty cu glas cald.

Edda, Jack Thurlow a fost scuza ta ca să tărăgănezi plecarea din Corunda încă de când eram adolescente. Crezi că Grace, Tufts şi eu nu ştim că e doar un pretext? Ceea ce te ţine de fapt aici este misterul celor patru gemene Latimer, şi nu vreun intrus cum ar fi un *bărbat.* Până când vei pleca – şi vei pleca! – ne vei îmbogăţi vieţile, ceea ce Charlie, bărbat fiind, nu înţelege. Fie că-i place sau nu lui Charlie, o să învăţ să conduc şi o să mă întâlnesc cu surorile mele după pofta inimii.

— Toate bune şi frumoase, dar nimic din asta nu desluşeşte enigma privitoare la Jack Thurlow, spuse Tufts pragmatică. Voi ce credeţi?

— Dar tu ce crezi? ripostă Kitty.

— Că e o nebunie. Biata Grace!

— Sunt de acord, se auzi dinspre Edda.

Se aşternu tăcerea; toate sorbeau din vinul spumant.

— Maude s-a cam evaporat din vieţile noastre, Kitty. Sau, în orice caz, din a mea, spuse Edda pe neaşteptate.

Oh, fiindcă are la dispoziţie maşina lui tati, din când în când mai dă o fugă pe la Burdum House, spuse Kitty cu nonşalanţă, punând paharul pe masă cu o bufnitură. Necazul este că mama şi-a pierdut bucuria de a trăi când m-am măritat cu Charlie, care i-a furat rolul. Sunt nişte Napoleoni amândoi, doar că el are şi un penis care se

asortează cu aroganța.

— Ține-o tot așa, cu picanterii, Kits! Chiar așa, penis! Nu este un cuvânt porcos, dar oamenii reacționează ca și când ar fi, spuse Edda, și în voce i se simțea râsul. Care mai sunt sentimentele tale pentru Maude, micuțo?

Kitty făcu o grimasă.

— Oh, Maude! Clitemnestra noastră, sau să zic Hecuba? Spaima mea față de ea s-a dus imediat după ce am plecat la cursurile de infirmieră, dar știți deja acest lucru. După căsătoria mea, Maude s-a evaporat, o parte din spectacolul absurd a pălit. Uneori Shakespeare spune lucrurile atât de măiestrit, încât nu mai poate exista vreodată un alt mod de a le exprima. Tati a pus lucrurile la punct în ce o privește de la început – ea este... pur și simplu *acolo.* Face parte din mobilierul parohiei.

Pe ușă se iți un cap blond, cu un aer poznaș pe chipul imobil.

— Aici sunteți! spuse Charles deschizând larg ușa. Ce este asta, o conversație secretă? Aveți secrete față de *mine*? Nu accept așa ceva, fetelor!

— Secrete între fete, spuse Edda, ridicându-se în picioare, și prin urmare nu te privesc pe tine, Charlie. Totuși, bagă bine la cap! Kitty o să vină să mâncăm de prânz împreună în căsuța noastră de la spital în fiecare miercuri, și tu nu ești invitat, nici măcar să-ți bagi nasul pe ușă. Traversă încăperea și se apropie de el dominându-l cu înălțimea ei; își punctă frazele împungându-l din când în când în piept cu arătătorul mâinii drepte. De când ai dus-o acolo, în Catholic Hill, nu prea o mai văd pe surioara mea, iar asta – împunsătură – se va schimba. Nu ai – împunsătură – organizat lecții de conducere pentru ea și – împunsătură – se va schimba și asta.

Charles roși și strânse buzele.

— Doar o scăpare, spuse ferm. O să încep de mâine să o

învăț.

— O, nu, niciodată soțul în calitate de instructor! spuse Edda iute. Bert, ambulanțierul, este cel mai bun instructor auto din Corunda.

— Atunci, Bert să fie, răspunse Charlie învins. E timpul să ne alăturăm celorlalți, *doamnelor.*

Reuniunea era în toi, iar participanții suficient de îmbibați în băuturile care circulau mai rapid decât mâncarea ca să fie pe o spirală descendentă spre o stare de confuzie ușoară care avea să permită ca ușile să fie pentru totdeauna închise pentru Bear Olsen. Maude îi luase pe Brian și pe John la casa parohială, unde stătea Grace, iar acum eliberată de ei, văduva părea să devină mai vizibilă ca persoană decât fusese când era legată de băieții ei.

Când s-a petrecut acest lucru, era cu reverendul, dr. Liam Finucan, dr. Charles Burdum, bătrânul Tom Burdum, Jack Thurlow și primarul Nicholas Middlewore; cele trei surori ale ei erau la câțiva pași mai încolo într-un grup din care făceau parte sora-șefă Newdigate, sora Meg Moulton, sora Marjorie Bainbridge și sora-șefă Lena Corrigan. Toate infirmiere.

Grace e văduva perfectă, reflecta Liam Finucan, de la faptul că era un pic cam prea subțire și până acum nu-i venise bine, până la ochii enormi, obosiți, care deveniseră aproape la fel de deschiși ca ai Eddei.

Mâinile ei, neînmănușate, erau strânse în jurul unui pahar cu vin alb, imagine a unei atitudini încremenite; linia feței, când a întors capul ca să urmărească discuția, ascuțită, pură. Și, remarcă Liam intrigat, brusc toți cei o sută de oameni prezenți în sală hotărâseră să o fixeze cu privirile ca și când ar fi fost o actriță pe scenă. Își dădu seama că Grace este gata să-și asume rolul de vedetă.

— *Jack!* Vorba țâșni ca un plesnet de bici.

El o țintuise cu privirea oricum, dar tonul ei îl făcu să tresară; clipi, îi zâmbi afectuos.

— Da, Grace?

Când vorbi, vocea ei era puternică şi clară, cu vocalele rotunjite, cu siflantele retezate şi consoanele rostite clar, o voce care îi spunea răspicat audienței ei incitate că reflectase mult ce să spună înainte de a vorbi.

— Circulă intens zvonuri care se răspândesc prin toată Corunda, Jack, şi mi-am frământat mintea să găsesc cea mai bună cale de a le pune capăt. Se zice că astăzi, când nici nu s-a uscat pământul pe mormântul iubitului meu soț, am ales deja un succesor pentru el şi sunt gata să trec la fapte. Numai că eu nu am făcut nimic ca să dau naştere la astfel de zvonuri, aşa că, acum, în public, în ziua înmormântării iubitului meu soț, am de gând să pun capăt şi zvonurilor.

— Grace, te rog, spuse Jack tulburat, nu ştiu ce te supără, dar nu este nici momentul, nici locul potrivit să vorbeşti.

— Dă-mi voie să nu fiu de acord, spuse ea şi se depărtă de grup rămânând singură, cu picioarele ferm fixate pe podea; îi dădu paharul cu vin lui Nick Middlemore, de parcă ar fi fost un chelner aflat la îndemână. Este exact adunarea potrivită pentru a-mi face cunoscute sentimentele, şi odată ştiute de toți, nu vor mai putea exista idei greşite despre viitorul meu sau al celor doi copii ai mei.

Ghicind ce urmează, surorile ei aşteptau încordate, dar nu făcură nicio mişcare să se ducă lângă ea; era un lucru pe care Grace trebuia să-l facă singură, fără ajutor.

— Deşi planurile pentru viitorul meu au fost făcute cu cele mai bune intenții, nu au fost făcute cu ştiința sau consimțământul meu. Îl țintui pe Jack, care era totalmente derutat, cu o privire aprinsă, apoi îi zâmbi. Eşti foarte amabil, Jack, şi te prețuiesc pentru asta, dar nu sunt singură în necazurile mele de acum. Am familie, am mulți prieteni, am vecini foarte loiali şi săritori. Mi-am iubit soțul

cu fiecare fibră a trupului, şi va trece mult timp până voi putea chiar şi să mă gândesc la alt bărbat – dacă va veni vreodată clipa aceea. Sunt o femeie respectabilă. Tatăl meu este reverendul bisericii St. Mark. Cum aş putea să desconsider convențiile sociale de dragul confortului material pe care nu l-am mai cunoscut de ani buni? Aş fi catalogată drept o femeie uşoară – şi pe drept cuvânt! întinse o mână delicată. Hai, Jack, să fim prieteni! Prieteni fără complicații, obişnuiți. Îți mulțumesc foarte sincer, dar să punem capăt zvonurilor că mă mut la *Corundoobar.* Căminul meu este pe Trelawney Way.

— Bravo, Grace spuse Edda în barbă, şi privirea ei o întâlni pe a lui Tufts şi pe a lui Kitty. Undeva, în adâncul sufletului, ştiuseră.

Jack Thurlow rămăsese încremenit. Îi luase aproape automat mâna lui Grace, cu o privire în ochii lui frumoşi pe care Liam Finucan o considera o reminiscență a momentului în care realizezi ceva cu o fracțiune de secundă înainte să cadă securea. Gura i se contorsiona, buzele i se mişcau tăcute; apoi scutură din cap.

— Eu... reuşi să articuleze, după care nu mai fu în stare să continue.

„Oh, bietul om!”, medita Kitty, văzându-l pe Jack Thurlow pentru prima oară ca pe altcineva decât tigrul îmblânzit al Eddei. Nu este suferința după o iubire frântă, fiindcă tu nu o iubeşti pe Grace; este umilința amară a faptului că ai fost respins în public, când tu nu meriți un asemenea tratament. Cum să înțelegi că ți-ai făcut-o cu mâna ta?

Charles interveni calm în pauza făcută de Jack.

— Da, Jack, eşti foarte amabil, mai ales că bârfele au transformat un lucru în cu totul altceva, complet diferit decât ar fi trebuit să însemne, nu? Puse o mână pe brațul lui Jack şi-l conduse afară.

— Am ştiut cu toții că Grace va refuza? întrebă sora-şefă

Newdigate.

— Nu ar fi fost ea însăşi dacă ar fi acceptat, spuse Meg Moulton. Lui Grace îi place o viață tolerabil de grea, îi oferă motive întemeiate să se plângă.

— Lui Grace nu i s-ar potrivi să trăiască viața lui Lady Muck la C*orundoobar* şi să-şi trimită băieții la internat la King's, spuse Tufts. Ei îi place în Trelawney.

— Dar de ce nu i-ar plăcea? întrebă Lena Corrigan râzând. Grace este Regina din Trelawney – de la strada principală până în ultimul cotlon – şi nu are de gând să abdice. A durat toți anii ei de căsnicie ca să fie în sfârşit încoronată, şi la fel ca Victoria, odată cu văduvia, a prins rădăcini adânci.

Edda ridică din sprâncene.

— Nu e cam exagerat, Lena?

— Pe naiba! Nu înțelegi fiindcă eşti sora ei geamănă, dar Grace are darul de a ajunge la sufletul oamenilor simpli, de a-i fermeca. Vreau să zic că eşti înclinat să nu o iei în seamă, considerând-o o ignorantă care nu-i bună de nimic, doar fiindcă nu a profesat mult ca infirmieră. Dar pentru femeile din Trelawney este o persoană educată şi inteligentă – a absolvit C.F.C, aşa că poate să turuie despre istorie, geografie, literatură, să facă referință la evenimente sau personaje din literatura clasică, algebră şi tot ce vrei. Şi cu toate acestea, niciodată, niciodată, dar *niciodată* nu scoate nimănui ochii că are mai puțină şcoală. Este mândră de gusturile ei, este o gospodină desăvârşită şi nu-şi priveşte vecinii cu dispreț. Este absolut minunat! Femeile din Trelawney nu sunt dure şi aspre ca noi, cele din West End, dar nu fac parte nici din categoria celor care locuiesc în Catholic Hill. Iar Grace este regina lor.

— Te aud, Lena, spuse Tufts. Eu sunt sora care o vizitează cel mai des acasă, şi întotdeauna este cufundată în ceva treburi legate de cartier. Ei bine, bravo lui Grace!

— Şi nici cele 16 luni cât a fost infirmieră nu înseamnă timp pierdut, spuse Kitty cu afecţiune. Orice femeie din Trelawney cu un copil bolnav se duce mai întâi la Grace, şi abia pe urmă la doctor. Sunt vremuri grele, iar doctorii cer banii pe loc. De obicei, nu au nevoie decât de Grace.

— De unde ştii toate astea, Kits? întrebă Edda surprinsă.

— Lumea bârfeşte chiar şi în Catholic Hill.

Edda era cu gândurile aiurea.

— Bietul Jack! Odată cuvintele rostite, se ridică şi se îndreptă spre locul unde Charles îl abandonase pe curtezanul respins.

— Fruntea sus! spuse ea cu voce calmă. Poate că acum nu pare aşa, dar hotărârea lui Grace te-a scutit de o viaţă plină de suferinţă. Tu şi ea nu vă potriviţi absolut deloc, Jack. Nu vreau să par sarcastică, dar jur că în momentul în care ar fi sosit Grace, pisica aia mare şi alintată a ta ar fi fugit, şi nu ar fi trecut mult până să arzi de nerăbdare să-i urmezi şi tu exemplul. Grace nu este slabă şi neajutorată. E făcută din oţel dur. Corunda va trage concluzia că intenţia ta de a avea grijă de Grace şi de băieţii ei a fost minunată. Grace însă ar fi atras asupra sa ranchiuna şi dispreţul. Nimeni nu a admirat vreodată pe cineva sărac care s-a căsătorit cu cineva bogat. În orice caz, instinctul de supravieţuire al lui Grace este grozav, aşa că a făcut ce trebuia – să refuze gestul tău în public.

— Şi în felul ăsta m-a făcut să par un idiot.

— Prostii! Ai aerul unui cavaler în armură strălucitoare. Nimeni nu consideră că ai greşit făcându-i această propunere, şi nici despre Grace nu crede nimeni că a greşit. Sunteţi amândoi nevinovaţi ca nişte prunci.

Jack se răsuci, şi trupul parcă i se chirci, o mişcare ce părea dureroasă.

— Adevărul este, Edda, că abia aşteptam să mă aşez la casa mea cu Grace. Am obţinut *Corundoobar,* o să trec cu

bine de criză, şi mi-ar plăcea să am câțiva moştenitori. Lui Brian şi lui John le-ar fi plăcut mult viața asta.

— Atunci, urmează aceeaşi cale, dar ia-o mai uşor, spuse Edda cu un sacrificiu de sine la care prefera să nu se gândească. Fă-i curte aşa cum trebuie, ca unei văduve. Tentativele ei de a te ține la distanță nu vor dura mai mult decât ai zice peşte sau decât ai bate din palme. Grace este deja obişnuită să-ți ceară ajutorul, Jack. Doar să ai grijă să o poată face mereu.

Gura lui deveni o linie subțire, din ochi îi țâşneau scântei.

— Poate la pastele cailor! spuse răstit. Din partea mea, Grace n-are decât să facă ce o taie capul şi să le dea băieților ei răbdări prăjite să mănânce! M-a făcut de râs!

— Mă dezamăgeşti, spuse Edda.

— O, surorile se coalizează, nu?

— Da, întotdeauna. Ochii de culoarea ambrei îl priveau batjocoritor. Ani buni ai fost o enigmă pentru mine, Jack Thurlow, dar s-a sfârşit. Sub înfățişarea de fermier arogant este un om de paie. Fără creier, fără chef de viață şi fără tărie de caracter, la naiba!

Se răsuci şi porni semeață spre grupul de femei, cu pieptul săltându-i de parcă ar fi alergat kilometri întregi urmărită de un criminal.

— Adio, Jack? întrebă Kitty.

— Mai degrabă m-aş culca cu o sperietoare de ciori! Ar fi mult mai interesant!

Capitolul 20

Începutul lui 1931 a adus cu sine o lecție crucială: că tulburările economice de o asemenea intensitate vor trage oamenii în jos ani în şir. Neînțelegerile ideologice din guvernul federal laburist au fost adâncite de deplasările în străinătate pe bani publici ale lui James Scullin; când în cele din urmă s-a întors în Australia, în ianuarie 1931, populația aflase destule despre cel care se îngrijea de ea, ministrul de finanțe, Joe Lyons, ca să-l placă mai tare decât pe Scullin, din ce în ce mai mult.

De dragul lui Charles, Kitty a încercat să păstreze interesul pentru nume – şi pentru personalitățile care le purtau – dar timpul o învăța că politica era departe de sufletul ei. Politicienii aceia pe care îi întâlnea i se păreau anosti, deloc diferiți de majoritatea bărbaților. În general, după părerea ei, nu aveau o grijă deosebită de înfățişarea lor şi nici nu dădeau dovadă de maniere alese; între mătreața, burdihanele umflate, dinții stricați, cheliile acoperite cu şuvițe de păr, nasurile împurpurate de rețele întregi de vinişoare de sânge şi de petele de supă de pe cravatele lor, erau o adunătură ternă şi plictisitoare.

— Ce păcat că aparatele de radio nu au ataşate un filmuleț! îi spuse lui Charles, pentru că aşa politicienii ar fi obligați să aibă mai multă grijă de înfățişarea lor, fiindcă oamenii care îi votează chiar i-ar vedea în acțiune, cum arată şi cum se poartă. După ce i-aş vedea, eu nu aş vota decât pentru vreo câțiva dintre ei – soțiile lor nu văd asta?

— *Eu* nu te dezamăgesc, replică Charles o idee cam îngâmfat.

— E adevărat, dar în altă parte decât în Corunda, câți alegători ştiu acest lucru?

Vai, o întrebare fără răspuns.

Charles îşi dădea perfect de bine seama că după pierderea

copilului, atitudinea ei față de el se schimbase; povestea cu şofatul – faptul că nu o învățase era o scăpare nevinovată din partea lui – era una dintre dovezi. Deşi ştia că este absurd, continua să dea vina pe surorile ei, oricât le-ar fi plăcut pe fiecare din ele, chiar şi pe Grace. Numai că nu şi în calitate de cumnate.

Cel mai greu de înțeles pentru el era reacția lui Kitty la dorința lui firească de a o proteja – de ce o irita atât de mult şi din ce în ce mai tare pe măsură ce trecea timpul? Pe la sfârşitul lui 1930 îl tot implora să rămână din nou însărcinată, dar când el a refuzat spunând că nu se odihnise suficient, motivele lui i s-au părut inacceptabile. Însă a început să se strecoare în patul lui temporar, unde bineînțeles că trupul lui perfid o primea cu bucurie, plin de patimă. Ea era fericită, el, temător.

— Charlie, vreau copii! îi spuse plină de entuziasm. Vreau familia mea, vreau un motiv pentru care să trăiesc! Şi să nu-mi zici că tu eşti rațiunea mea de a trăi, fiindcă nu eşti! Tu trăieşti pentru politică, pentru spital şi pentru mine, în această ordine. Dar unde este politica mea, unde este spitalul meu? Sunt ferecată într-un mausoleu gol, într-un vârf de deal, iar eu vreau o casă plină cu copii! Nu vitrina asta ca de expoziție, ci un cămin – auzi ce spun? Un *căminl*

— O să vină, Kitty, o să vină şi asta! Dar te rog ai răbdare, te implor, ai răbdare!

Spre Paşte, s-a dus să-şi viziteze tatăl şi şi-a vărsat necazurile în fața lui.

— Nu pot să mă duc la surorile mele, îi spuse în timp ce se plimbau împreună prin grădina parohiei, o splendoare văratică, fiindcă trebuie să vorbesc cu cineva mai în vârstă, mai înțelept, dar totuşi din familia mea. Tată, tu le-ai văzut pe toate la viața ta, deci tu eşti acela.

Se plimbau printre mulțimi de flori, trandafiri, tufe de margarete vesele, ochiul boului şi begonii, iar bărbatul mai

vârstnic încerca să analizeze atent şi să înțeleagă problemele celei mai nefericite dintre fiicele lui – oh, cum ar fi fost dacă Maude ar fi fost altfel de mamă! Sau copila ei mai puțin frumoasă?

— Sunt alături de tine, Kitty, spuse el. Povesteşte-mi!

— Am o idee pe care nu pot să mi-o scot din cap, tati, şi *ştiu* că este o idee proastă, dar asta nu mă împiedică să mă gândesc la ea. Ochii i se umpluseră de lacrimi care nu cădeau. Nu ar fi trebuit să mă mărit cu Charlie. Oh, îl iubesc, nu asta este. Dar nu-mi dă pace ideea că Charlie este motivul infertilității mele. Că Charlie şi eu nu putem avea copii.

Thomas Latimer o conduse spre o bancă, se aşezară comod amândoi, apoi se întoarse spre fiica lui, cu mâinile ei într-ale lui.

— Maude ți-a băgat ideea asta în cap, Kitty? întrebă.

— Nu! Zău, tati că nu. Nu prea am vorbit cu ea după ce m-am măritat, nici chiar când vine cu maşina să mă vadă. E confuză în gândire, nu ai remarcat?

— Ba da, scumpa mea copilă, am remarcat.

— Nu, este concluzia mea, spuse Kitty. Charlie şi eu nu putem avea copii împreună.

— Concluzia asta este periculoasă, dar falsă, Kitty, spuse reverendul cu glas grav. Soțul tău este un bărbat al cărui succes în viață este absolut garantat, care este foarte potrivit pentru a fi tatăl copiilor tăi. Orice i s-ar fi întâmplat micului Henry Burdum este un mister, dar unul care nu poate fi rezolvat prin concluzii inacceptabile ca a ta – e atât de nedrept! Hai, Kitty, ştii că nu este drept. Este neîntemeiată, neconvingătoare. Ideea asta ți-a fost sugerată de vreun doctor?

— Nu, spuse ea nefericită.

— Fiindcă nu este verosimilă, fata mea, absolut deloc. Actul de concepție a unui copil nu este ca tâmplăria, unde

se întâmplă ca două scânduri să nu se potrivească, sau un puzzle la care lipseşte o piesă. Este un dar de la Dumnezeu. Şi unde Dumnezeu dă, numai Dumnezeu poate lua. Atotputernicul poate să folosească vectori umani ca să-şi facă lucrarea, dar ei rămân ai Lui, numai ai Lui. Tu cauți o victimă, Kitty, dar greşeşti complet căutând una în soțul tău.

Kitty îl asculta, iar lacrimile deszăgăzuite îi curgeau pe obraji.

— Da, tati, înțeleg ce spui, şopti. Dar ce se întâmplă dacă tot pierd sarcinile?

— Înseamnă că e voința Domnului, dar nu pot să înțeleg de ce ar fi aşa. Îşi scoase batista, o tamponă cu ea pe față, apoi i-o dădu ei. Ia, suflă-ți nasul, copil prostuț!

Pusă la punct, dar consolată, Kitty îşi suflă nasul, îşi sterse şi ultimele lacrimi şi îl privi cu dragoste pe tatăl ei. Îmbătrâneşte, reflectă ea, şi îl supără ceva. Nu eu.

— Ce se întâmplă cu tine, tati? întrebă.

— Mama ta e problema. Nu numai că este confuză, dar îşi pierde mințile, răspunse el.

Kitty sări ca arsă.

— Oh, tati!

Reverendul îşi luă batista înapoi şi o folosi. Buzele lui care se mişcau întruna reuşiră în cele din urmă să articuleze:

— Are pierderi de memorie care devin din ce în ce mai frecvente şi mai evidente. Uită unde pune diverse lucruri, în special bani, pe care cred că-i ascunde plecând de la ideea că eu nu-i dau deloc. Vocea îi tremura şi făcu eforturi să şi-o stăpânească. Cel mai rău este evident că nu pot să mai am încredere în ea cu banii şi nu îndrăznesc să-i dau mai mult de câțiva şilingi dacă se duce în oraş.

Ce să zică, ce să facă?

— Atunci hai să mergem înapoi la casa parohială şi să bem o ceaşcă de ceai cu ea, spuse Kitty cu hotărâre. Vreau

să văd cu ochii mei.

Ce bine își ascunsese nebunia în timpul înmormântării lui Bear Olsen! Deși cât fusese infirmieră Kitty se ocupase mai ales de copii, văzuse destui pacienți cu demență presenilă ca să știe cu câtă șiretenie reușeau să-și ascundă tulburările de restul lumii, iar în această privință nici Maude nu era altfel. În mod evident, se îndopa cu mâncare; fața i se rotunjise ca un balon, iar trupul masiv încorsetat avea nevoie de o rochie mai mare decât cea pe care o purta – pocnise la subsuori, pieptii se căscaseră, iar pliurile se întinseseră. În decurs de trei luni de când murise Bear? Se prăbușise.

— Scumpa mea Kitty! strigă ea răsucindu-se ca pentru a da ochii cu o încăpere plină cu oameni. Nu este fiica mea cel mai minunat copil pe care l-ați văzut? strigă cu glas strident. Chipul acela! Ochii aceia violet! Elena din Troia! Superba, superba mea Kitty!

— Un pic cam bătrâioară pentru așa o descriere, mama, spuse Kitty simțind un nod în gât.

— Nu, niciodată! Nu și Kitty a mea!

Și a ținut-o tot așa, până când Kitty a reușit să scape și să plece, lăsându-l pe reverend să se ocupe de soția lui care continua să se extazieze de minunata, minunata ei fiică.

Prima pe care a găsit-o Kitty a fost Tufts, având un aer competent și ocupat într-o încăpere cu pereții încărcați cu cărți, în spatele unui birou pe care se înălțau teancuri ordonate de hârtie. Purta o uniformă după un model creat de ea, o rochie simplă, cu croială sobră de culoarea tutunului, și își prinsese părul auriu-închis într-un coc lejer pe ceafă. Rezultatul era un aspect în egală măsură agreabil și profesional, ceea ce nu era deloc de neglijat.

— Știai că mama își pierde mințile? întrebă Kitty pe un ton autoritar.

— Da.

— De când?
— De patru luni.
— Mie de ce nu mi-ați spus?
— Charlie ne-a interzis. Copilul etc.
Kitty scoase un scâncet slab.
— Ei bine, Tufts, gata cu astea, înțelegi? Nu sunt copil! Nu sunt retardată mintal! Mintea, trupul şi sufletul meu nu sunt proprietatea lui Charlie Burdum. Când mă gândesc că de trei luni vin în fiecare miercuri şi mănânc prânzul cu Edda şi cu tine şi nu am ştiut nimic! îmi vine să urlu de furie! Cum a îndrăznit Charlie să-mi facă asta? Maude este mama mea!
— Linişteşte-te, Kitty, sunt de partea ta, spuse Tufts calmă. Îl cunoşti pe Charlie – un autocrat. Ne-am ținut gura, dar împotriva voinței noastre.
— Necazul este că, într-un fel sau altul, Charlie ne ține pe toate în puterea lui, spuse Kitty prăbuşindu-se pe un scaun. Tu şi Edda îl suportați fiindcă e şeful vostru, Grace îl suportă pentru că-i dă o pensie. Iar eu, vai, sunt soția lui. Ei bine, este nefiresc ca noi, familia Latimer din Corunda, să fim la mila unui Burdum englez.
— Să nu faci nimic în pripă, Kitty, te rog.
— În pripă? În niciun caz. Intenționez doar să înfrunt leul chiar în bârlogul lui diseară într-un mod destul de civilizat.
— Nu sună prea liniştitor. Te rog din suflet să dai dovadă de toleranță atât cât se poate, spuse Tufts.
— Aşa o să fac. Tata m-a făcut să înțeleg că ceea ce ne dă Dumnezeu numai Dumnezeu ne poate lua. Kitty făcu un semn cu mâna în direcția cărților. Grămada aia e de învățat?
— Am început universitatea – interesant, deşi repetitiv. Lucrul care-mi place cel mai mult este să conduc eficient spitalul.
— Şi când mă gândesc că odată speram ca tu şi Liam să

faceți relația să meargă, spuse Kitty, iar gropițele din obraji ieşiră la iveală.

— Liam şi eu? Nici într-o mie de ani, spuse Tufts pufnind. Suntem buni prieteni, nu iubiți.

— Nu puteți fi şi una, şi alta?

— Unii, poate, dar nu şi noi.

— Şi de ce să adaugi o aromă nouă în amestec, dacă deja are un gust minunat? Ai perfectă dreptate, Tufty.

Charles Burdum era obosit. Cariera lui politică nu ducea nicăieri, deşi făcea exerciții fără răgaz. Dincolo de convingerile lui legate de cum să depăşească criza, nu avea nimic altceva în comun cu Jack Lang, căci deplângea refuzul lui Lang de a plăti dobânzile datorate pentru împrumuturile străine – tactică de copil al străzii, imatură şi iresponsabilă.

Când se însurase cu Kitty, fusese convins că o poate transforma în colegul şi asistentul politic apropiat de care avea atât de mult nevoie; politica era un mediu *vocal,* iar exponenții ei aproape invizibili. Totul depindea ele cât de seducător putea să *vorbească* un bărbat în public. Iar din cărțile pentru exerciții, cu conceptele lor solide, metodice, aflase că un bărbat cu aspirații politice trebuia să înceapă cu organizarea unui refugiu în familie. Abia după aceea putea să spere la colegi şi la arena publică. Totuşi, deşi începuse binişor 1931, el, Charles Burdum, nu avea un refugiu familial. Nu avea nici măcar o soție la curent cu politica sau cu înclinații politice. Fusese pedepsit cu o femeie care tânjea să aibă copii. Oh, copiii erau perfect acceptabili, un bărbat trebuia să-i aibă din variate motive, dar câte inimi bărbăteşti percepeau copiii ca fiind o prioritate în viață? Extrem de puțini, calculase Charles, fiind şi el din categoria aceea. Oh, dacă ar fi avut pe cineva acasă cu care să discute politică!

Atât de îngrozitor, îngrozitor de obosit… Ce avea de fapt

chef să facă, medita Charles după ce parcase Packardul pe alee şi urca cu greutate cele câteva trepte spre verandă, era să dea pe gât două scotch-uri tari şi pe urmă să se ducă direct la culcare, fără nevastă, fără cină, într-o hibernare. Nu o seară pentru Kitty, oricât de mult o iubea.

O singură privire la chipul acela încruntat a fost suficientă să-i risipească ambiția, devenită brusc deşartă. Charles trase aer în piept şi se pregăti mental pentru război. Ce naiba făcuse?

— Astăzi, spuse Kitty, urmându-l până la bufetul pe care stăteau carafele, am aflat că mama este cu nervii zdruncinați de luni bune, şi că tu le-ai interzis tuturor să-mi spună. Ce ți-a dat dreptul ăsta, Charlie?

El îşi turnă un scotch tare şi-i adăugă un strop de sifon. Nu răspunse până când prima înghițitură nu se duse pe gât, apoi, simțind cum se strecoară un strop de energie în trupul care îl durea tot, se încruntă.

— Dreptul unui soț de a-şi menaja soția, răspunse şi mai luă o înghițitură lacomă.

— Nu ai dreptul să hotărăşti ce poate să mi se spună şi ce nu poate să mi se spună, indiferent că e ca să mă menajezi sau nu, spuse ea printre dinți. O insultă inacceptabilă! Sunt femeie în toată firea şi iau singură decizii, mai ales atunci când este vorba despre rudele mele de sânge.

El se simțea mai bine şi îşi umplu paharul din nou.

— În realitate, draga mea, odată măritată, ceea ce spui tu nu mai este valabil. Se aşeză, întruchiparea stăpânirii de sine. Într-o oarecare măsură, în ochii legii din această țară eşti proprietatea mea. Banii tăi devin în mod automat ai mei, şi ai nevoie de consimțământul meu scris ca să faci datorii sau să te angajezi în orice fel de chestiuni de afaceri. În calitate de soție a mea, te pot obliga să trăieşti cu mine şi să coabitezi cu mine.

Kitty se albise la față, iar ochii aveau o lucire violet, parcă

erau de piatră; ridică o mână tremurândă şi şi-o apăsă pe gură.

— Înțeleg. Eşti un Soames Forsyte25! spuse.

— Sper că nu, răspunse el sorbind din pahar. Un bărbat care-şi violează soția este un bădăran demn de dispreț şi ar trebui împuşcat. Se apleacă înainte. Pentru numele lui Dumnezeu, Kitty, maturizează-te! De parcă m-aş purta vreodată tiranic cu tine, zău aşa! Te iubesc cu fiecare fibră a ființei mele. Dacă asta înseamnă uneori că am tendința să devin despotic, măcar este scuzabil. Dacă le-am spus oamenilor să nu-ți spună despre Maude a fost doar ca să te scutesc de griji inutile. Ce ai fi putut să faci decât să te frământi în legătură cu ceva inevitabil cum este demența? Odată ce s-a stabilit un diagnostic, nu poți să controlezi boala şi nici să-i schimbi evoluția. Crede-mă, niciun membru al familiei tale nu a obiectat când i-am rugat să păstreze tăcerea.

— Tot nu-ți dă dreptul să hotărăşti în locul meu! strigă ea. Sunt independentă şi responsabilă, sunt propriul meu stăpân. Poți să bați câmpii despre cum soțiile sunt „bunuri” până te doare gura, Charlie, dar din mine n-ai să faci proprietatea ta!

Starea de bine îi invada fiecare părticică din corp; Charles îşi sprijini capul de pernuțele fotoliului cu brațe şi-i zâmbi lui Kitty cuprins de un val uşor confuz de adorație.

— Întotdeauna mă gândesc la scotch ca la un pled scoțian călduros aruncat peste genunchii osoşi şi goi ai minții de bărbat, spuse el, prea obosit ca să se înfurie.

— Nu reuşesc să te fac să pricepi.

— Mă tem că nu.

— O să am alt copil, spuse ea.

El deschise brusc ochii.

---

[25] Personaj din romanul *Forsyte* Saga, scris de John Galsworthy (n.tr.).

— Oh, Kitty! A fost necugetat.
— Cel de-al doilea copil al lui Grace a fost mai aproape de primul decât este acesta faţă de prima mea încercare.
Ochii lui se închiseră din nou, peste lacrimi pe care ea nu le văzu.
— Necugetat.
— Du-te dracului, Charlie!
În aceeaşi noapte, Kitty a pierdut sarcina.
A fost cea mai amară, cea mai devastatoare suferinţă din viaţa ei, amplificată de ceea ce se petrecuse înainte de acest moment; nesocotise recomandările medicale pentru a rămâne însărcinată, inclusiv de la soţul-doctor care nu se obosise să-şi ascundă împotrivirea.
„Necugetat”, spusese.
Când au trezit-o crampele, primul ei gând a fost să-i mulţumească lui Dumnezeu că Charlie trăsese la măsea atâta scotch încât adormise jos pe sofa. Abia după aceea şi-a dat seama că sângerează şi de ce. A deschis gura cu un urlet mut – nu, nu, nu!
„Oh, Doamne, te rog, te rog, nu asta!” bolborosea ea întruna. Lacrimile au potopit-o, şiroaie, transformându-i faţa într-o imagine palidă a disperării totale – copilaşul meu, bietul meu copilaş!
Mai târziu, când era din nou bine, nu a reuşit să găsească niciun motiv, de niciun fel, nici cel mai neînsemnat, care să explice ceea ce se întâmplase după ce-şi dăduse seama că a pierdut sarcina; s-a panicat, spaima aceea vinovată a unui copil prins că a făcut un lucru atât de rău că nici nu se putea gândi la asta. Nu trebuia să ştie nimeni! Ce i-ar face oare pentru că nu ascultase de recomandări şi rămăsese însărcinată, deşi îi fusese interzis acest lucru?
Oh, ce probleme o să am dacă află Charlie!
Dându-se jos din pat în grabă, a alergat după prosoape, cârpe, o găleată, apă rece, săpun, toate lucrurile de care

urma să aibă nevoie ca să curețe mizeria înainte să descopere cineva ce lucru îngrozitor făcuse – un păcat, o crimă, o nesupunere *groaznică!*

Gălețile, făcute din metal galvanizat, erau aşezate una în alta; au căzut cu zgomot şi cu asemenea zăngănit că puteau să trezească şi morții. L-au trezit şi pe Charles.

A găsit-o plină de sânge şi împleticindu-se, dându-se înapoi cu teamă din fața lui parcă crezând că vrea să o omoare, când de fapt tot ce voia el era să o ia în brațe şi să-i aline suferința. Dar până au ajuns acolo Ned Mason şi Edda, tot ce a putut să facă pentru soția lui disperată care bolborosea întruna a fost o injecție care a adormit-o.

— Bănuiesc că în mod normal ar fi trebuit să o chem pe Tufts, îi spuse Charles Eddei după ce Kitty a fost băgată în alt pat, încă adormită, dar în afara oricărui pericol. Ned Mason se dusese acasă, scuturând din cap la încăpățânarea femeilor, dar nu excesiv de alarmat de ceea ce se întâmplase; continua să susțină că din punct de vedere fizic Kitty era sănătoasă şi că în viitor ar trebui să dea naştere unor copii vii.

— Nu, eu sunt sora potrivită pentru chestii din astea, spuse Edda. Eu ştiu despre râzătoare şi frânghia de spânzurat, despre toate suferințele lui Kitty. Tufts este prea tânără să aibă amintiri, aşa că ai făcut ce trebuia.

El plânsese, liber să facă asta acum că trecuse criza.

— De ce m-a privit de parcă chiar ar fi crezut că o să mă înfurii pe ea? întrebă el acum. Îți jur pe mormântul mamei mele, Edda, că nu i-am dat niciodată soției mele – cu vorba sau cu privirea, şi cu atât mai puțin cu fapta – vreun motiv să se teamă de mine!

Şi, privindu-l în ochi, Edda îl crezu.

Când s-a trezit dimineața, Kitty era epuizată şi distrusă, dar perfect conştientă de ceea ce se întâmplase, şi aparent înțelegea de ce se întâmplase.

— Am fost lacomă, îi spuse Eddei. Nu am vrut să aştept ca lucrurile să se aşeze şi să se vindece cum se cuvine. Nu se va mai întâmpla.

Cu o imensă uşurare, Charles a văzut cu ochii lui cum la sfârşitul săptămânii de după avort, Kitty revenise la normal. Dispăruseră furia şi agresivitatea, şi de asemenea tendința ei de a-l învinovăți pe el pentru toate nenorocirile ei.

— Răbdare, scumpa mea, o sfătui el. Mai aşteaptă încă şase luni, şi pe urmă o să încercăm din nou.

Partea a cincea
Zorii unui nou început

Capitolul 21

Când s-a ivit o ocazie neaşteptată de a-l cunoaşte pe Sir Rawson Schiller, avocat al Coroanei, Charles a profitat imediat de ea. Pentru un tip de doar 40 de ani, Schiller ajunsese foarte departe foarte repede, obținuse inclusiv un titlu nobiliar de cavaler la uimitoarea vârstă de 37 de ani, după o serie de victorii juridice strălucite la înalta Curte a Australiei şi la Curtea de Apel a Marii Britanii în chestiuni comerciale sau financiare. Avea toate avantajele pe care le oferă viața – naştere, avere, educație, o impresionantă istorie colonială de familie; dinspre tată era un *junker* prusac, dinspre mamă un gentleman englez; particula „von" fusese abandonată cu mult timp în urmă, fiind considerată nepotrivită într-o societate cum era cea din Australia, unde familia deținea o mare parte din Queensland, Teritoriul de Nord şi nordul Australiei de Vest. Ca păşune, mare parte din pământ era atât de sărac, încât nu puteau să pască decât câteva vite pe vreo patruzeci de hectare, dar o altă parte era extrem de bun pentru agricultură sau pentru păşunat, iar bogățiile minerale erau, pe alocuri, incredibile, inclusiv în zone despre care nu ştiau încă decât cei din familia Schiller. Familiile Schiller şi Rawson nu fuseseră întinate vreodată de zornăitul ianțurilor de la picioare ale vreunui deținut: toți se trăgeau din colonişti liberi.

Sir Rawson trăia şi muncea în Melbourne, unde erau concentrați banii familiei Schiller; nu era deci de mirare că acțiunile lui caritabile se limitau de obicei la Melbourne, inclusiv cina în cinstea Lordului Primar, de 50 £ tacâmul,

pentru copii cu paralizie cerebrală. În momentul în care a auzit, Charles a cumpărat două tacâmuri la Masa Invitatului (au costat 100 £ fiecare), căci Sir Rawson era invitatul de onoare şi atracția principală a serii, care se mândrea cu o orchestră care cânta muzică de dans pentru cei care rezistau să stea până în zori.

Urma să fie o poveste sclipitoare: frac şi papion alb pentru bărbați, rochii de bal pentru femei, şi cum Kitty detesta Melbourne, Charles a luat-o pe Edda în locul ei. Din întâmplare, în săptămâna aceea Edda participase la un seminar pentru infirmierele din sălile de operații în Melbourne, aşa că, atunci când Charles i-a oferit o cameră de hotel cu baie pentru întreaga ei vizită dacă accepta să-l însoțească la cină, Edda s-a grăbit să spună da. A avut mai mulți bani decât îi trebuiau când Charles i-a dat o sută de lire ca să cheltuiască pe o rochie de bal pentru cina caritabilă a Lordului Primar. Fiindcă îşi făcea singură toate hainele, Edda a putut să folosească banii ca să cumpere unsprezece lungimi de materiale diferite pentru a-şi face unsprezece ținute diferite. Nici măcar jurnaliştii de modă care dau târcoale la astfel de ceremonii nu au bănuit că rochia ei aparent simplă din mătase roşu burgund cu irizații negre era făcută în casă; erau prea preocupați să se întreacă în laude legate de originile ei evident pariziene. Singurul detaliu de extravaganță era o pereche de cercei cu diamante pe care i-i împrumutase Kitty.

S-a dus cu Charles într-un Rolls închiriat, ca de obicei fascinată de nonşalanța lui – de exemplu atitudinea pe care o adopta în legătură cu diferența de înălțime dintre ei, ca şi când asta era ordinea firească a lucrurilor. Charles a tolerat cu bine fulgerul albastru de la blițurile explozive ale aparatelor de fotografiat ale ziariştilor; auzul ascuțit al Eddei a surprins faptul că secretarul lui de presă o numea „Sora Edda Latimer” de fiecare dată când o prezenta. Îmi place! se

gândea Edda, mulțumită în sinea ei, dar afişând un aer indiferent. Charlie le spune tuturor că sunt o femeie care are o profesie, şi nu o păpuşă pe care o scoți în lume sau o târfă de lux, şi-i mulțumesc pentru considerație. Oh, ce păcat că titlul meu nu este „doctor”! Dar, cu tot liberalismul lui, Charlie nu m-ar trimite niciodată la Facultatea de Medicină, din acelaşi motiv pentru care nu a făcut-o nici tata, cu ani în urmă – nu este o carieră potrivită pentru o femeie. Cât tânjesc să fiu medic!

— Ar trebui să fie Kitty aici în seara aceasta, spuse Charles în timp ce urcau scările. E al naibii de stânjenitor să fiu nevoit să explic că eşti cumnata şi nu soția mea.

Deci de asta este aşa de prost dispus! Doar nemulțumiri şi priviri morocănoase de când am plecat. Oh, Kitty! N-ai fi murit dacă ai fi făcut acest mic sacrificiu pentru soțul tău – de ce nu ai vrut? Toate visurile şi energiile tale s-au canalizat doar într-o singură direcție – o casă plină de copii. Dar în cazul acesta ai partenerul de viață nepotrivit. Charlie nu are nimic împotriva copiilor, dar nu va trăi niciodată pentru ei. El trăieşte pentru activitățile publice.

Printr-un bizar concurs de împrejurări, nici Charles, nici Edda nu l-au văzut pe invitatul de onoare în cele 40 de minute pe care le-au petrecut înainte sorbind din paharele cu Xeres şi socializând în anticamere; printr-un alt bizar concurs de împrejurări au fost printre primii pe uşile ce dădeau în sala de bal unde urma să aibă loc banchetul. Edda îşi amintea că traversaseră o încăpere uriaşă cu mese mari şi rotunde către cea principală de la marginea ringului de dans spațios şi sub podiumul unde avea să vorbească invitatul de onoare. Locul era pustiu, cu excepția unui bărbat care stătea în picioare în spatele scaunului lui de la masă.

— Nu te mai plânge întruna, Charlie! mormăi ea sotto *voce,* cu privirea ațintită asupra lui – Sir Rawson Schiller,

avocat al Coroanei?

Da, acesta trebuia să fie Sir Rawson Schiller, avocat al Coroanei. Un Charlie de peste un metru optzeci? Nu, ar fi însemnat să compari un rubin cu un smarald, sau un Da Vinci cu un Velâsquez. Nu exista niciun fel de comparație posibilă. Nu că Edda s-ar fi îndrăgostit: nu se îndrăgostise. Mai degrabă era ca şi cum ar fi recunoscut singura persoană care lipsise întotdeauna din viața ei, şi în răstimpul acelei fracțiuni de secundă în care privirea lui o întâlnise pe a ei, a avut convingerea că şi lui îi trecea prin minte acelaşi gând. După care el a privit în altă parte, şi atât clipa, cât şi convingerea s-au evaporat.

Era un bărbat zvelt şi sprinten, cu cinci centimetri peste un metru optzeci, cu un trup mlădios, dar cu un cap uriaş rotunjit al cărui craniu adăpostea o mulțime de creier. Frapant, dar totuşi nu arătos: păr des cărunt cu reflexii metalice şi bucle mari, pieptănat pe spate descoperind fruntea lată, pomeții înalți, o gură frumoasă, sprâncene şi gene negre şi ochi de un albastru intens. Nasul era mare şi coroiat, maxilarul inferior şi bărbia, şi ele mari.

Ea şi Charles erau de partea cealaltă a mesei față de el, şi nu au avut loc strângeri de mâini; doar zâmbete şi înclinări de cap. Numai o pereche de cai sălbatici l-ar fi putut târî pe Charles suficient de aproape ca să fie nevoit să se uite atât de mult în sus. Edda şi-a dat seama în momentul în care s-a aşezat şi a trecut în revistă populația de la masă, unsprezece la număr: Sir Rawson venise neînsoțit.

— Dar aşa este întotdeauna, spuse vecina cea mai apropiată cu o voce îndurerată.

— De ce? întrebă Edda.

— Lucrează în seara asta, puiule.

Cum nu mai fusese niciodată numită „pui”, Edda tăcu. Oh, medita ea, de ce or insista bărbații australieni importanți să se însoare cu femei fără educație, cu înclinații

spre treburi casnice? La această masă numai bărbații vorbeau, iar femeile se rezumau la conversații între ele. Iar Charlie devenea cu fiecare clipă care trecea tot mai nemulțumit, probabil pentru că nu cunoştea pe nimeni, iar expresia hidoasă ştersese orice urmă a vedetei de cinema. De obicei nu era nimeni mai fermecător, dar când hidoşenia era stăpână absolută, era dezagreabil. Efectul lui Sir Rawson, desigur. Pentru prima oară în cariera lui, Charlie se simțea totalmente eclipsat.

Stare de spirit pe care discursul de o oră al lui Sir Rawson nu a făcut decât să o amplifice. Subiectul lui – ar fi putut fi altceva? – a fost criza, şi Eddei i-a tăiat de mai multe ori răsuflarea, căci Sir Rawson avea incomparabilul dar al elocinței, atât de perfect rafinată de la voce la frazeologie, încât acum şiroiau lacrimile pe toate chipurile, iar în momentul următor toate fețele se încrețeau de râs. În sinea ei Edda era de părere că mulți oameni care îl ascultau îşi vor aminti mereu ce spunea şi cum spunea.

Discursul a venit după o porție generoasă din felul întâi; după felul principal, invitatul a răspuns la întrebări de pe podium preț de o jumătate de oră. O treabă dificilă pentru seara aceea; a pus în joc tot ce se putea ca să-şi facă publicul să simtă că cele 50 de lire erau o afacere bună.

Cel puțin o persoană din auditoriu a avut sentimentul că nu meritase banii plătiți: Charles Burdum. Care a murmurat ceva în urechea Eddei, s-a ridicat de pe scaun şi a plecat când a venit desertul. Toată lumea de la masă a presupus că s-a dus să se uşureze, dar Edda ştia că nu avea să se întoarcă, aşa că a început să le explice mesenilor că treburi urgente îl presaseră să plece.

Mai mult de jumătate dintre invitații de la masă dansau când Sir Rawson s-a ridicat şi i-a uzurpat locul lui Charlie, întorcând scaunul cu fața spre Edda.

— Cine sunteți dumneavoastră? întrebă el surâzător.

— Sora Edda Latimer. Am venit cu Charles Burdum.

— Sora Latimer, dar nu călugăriță[26].

— Profesia mea este de infirmieră în sala de operații.

— S-au putut lipsi de tine, Edda? Pot să-ți spun aşa?

— Desigur, Sir Rawson.

— Să facem un târg: îmi spui şi tu Rawson. Se pot lipsi de tine?

— Fără probleme. De fapt, față de necesități, sunt în plus, aşa încât cochetez cu ideea de a-mi găsi o slujbă în Melbourne. Sunt extrem de bine pregătită şi experimentată, prin urmare chiar şi în timpul crizei ar trebui să reuşesc să-mi găsesc de lucru. Am cunoscut câteva persoane aici la un seminar.

— Sperasem să discut cu Charles Burdum. A plecat?

— A fost nevoit să plece din cauza unor probleme ce nu suportau amânare.

— Şi te-a lăsat să te descurci singură?

— Oh, suntem rude, este căsătorit cu sora mea. Nu s-a gândit. Ochii duşi în fundul capului, cu pleoape grele, străluciră. Eşti căsătorit? întrebă.

Îi răspunse, surprins de simplitatea întrebării:

— Cu 17 ani în urmă, o poveste de tinerețe. Am divorțat.

— Tu ai fost neprihănit sau partea vinovată?

— Pui întrebări personale directe ca şi când ai fi americancă. Am fost pur şi imaculat ca zăpada.

— Culoarea perfectă pentru un politician.

— *Singura* culoare, spuse el gânditor.

— Păcat! Nu ți se pare că cere prea mult de la un bărbat?

— Politicienii, aspiranți sau altminteri, nu ar trebui să aibă de-a face cu sentimentele. Doar cu realitățile. Iar realitățile pot fi sumbre.

---

[26] Joc de cuvinte; în limba engleză, sister înseamnă soră/soră medicală/călugăriță (n.tr.).

— Faci parte din Partidul Naționalist – eşti Tory?

— Un Tory radical, deşi numai Dumnezeu ştie cât va mai exista un Partid Naționalist. Laburiştii înclină tot mai mult spre dreapta, dar nu sunt atât de mult la dreapta ca mine.

— Când intenționezi să intri în parlament – federal, nu?

— Categoric, cel federal. Partidul a pregătit un loc sigur pentru mine în Melbourne, ceea ce înseamnă că nu va trebui să schimb locul unde trăiesc. Se strâmbă. Mutarea este o treabă îngrozitoare.

— Mai ales pentru ceva atât de efemer precum voturile, spuse ea.

Cu interesul stârnit, el se aplecă înainte.

— Eşti o femeie neobişnuită, soră Latimer. Foarte citită şi cu educație aleasă, bănuiesc. Poate că jonglezi cu instrumentele chirurgicale într-o sală unde suferința este anesteziată, dar nu asta ți-ai dorit să faci, şi nici viața ta nu a început acolo. De fapt, crezi că acolo s-a încheiat.

— Sunt tot ceea ce un bărbat ultraconservator detestă la o femeie, domnule avocat, spuse ea pe un ton egal, cu ochii strălucind la această intuiție uimitoare. Mă consider egala oricărui bărbat – ar fi trebuit să mi se permită să fac Medicina şi să-mi aleg ce specializare vreau – şi nu o să mă căsătoresc niciodată. Căsătoria înseamnă să mă subordonez prin lege soțului ca fiindu-mi superior.

— Oh, bravo! exclamă el, zâmbind şi sprijinindu-se din nou pe spătar. Ştiam eu că te plac enorm! Aşadar ai vrut să te faci doctor.

Brusc problemele personale ale Eddei se evaporară; prin minte îi alergau tot felul de idei – o învălmăşeală de sprâncene mobile, expresii faciale, ceva ce pândea chiar în spatele pleoapelor, degete delicate şi suple, gura frumoasă încrețită într-o oarecare doză de ironie. Imagini mentale încâlcite care se furişau şi se aşezau în ordine formând o anumită entitate masculină... Surprinse privirea ochilor lui

albaştri şi i-o susținu hotărât, pironindu-l aşa cum numai ochii ei stranii puteau să o facă. Iar el, deconcertat, în mod inexplicabil temător, aştepta.

— Eşti homosexual, spuse Edda încetişor.

— Asta este o prostie nefondată care te-ar putea duce la tribunal, spuse el, reuşind să-şi controleze fiecare parte a trupului, mai puțin respirația.

— Nu am de gând să răspândesc acest lucru. De ce naiba aş face-o? Ca să poată cumnatul meu să exulte? Are deja suficiente motive să exulte.

— Cine ți-a spus? Cine ştie? întrebă el foarte calm.

— Nu mi-a spus nimeni. De fapt, îți ascunzi secretul extrem de bine. Dar când te-am văzut prima oară m-ai uluit – a fost cumva ca şi când... oh, m-am luminat. Şi te-am perceput într-un mod diferit. Probabil că aşa este, spuse ea zâmbindu-i cu tandrețe.

Lui îi pierise puterea de a nega, aşa că o țintuia cu privirea, aidoma unui boxer epuizat căruia i se spune că trebuie să mai lupte încă o rundă, dar nu are nici cea mai vagă idee cum ar putea să o facă.

— Cât vrei? întrebă el cu oboseală în glas.

— *Şantaj*? întrebă Edda râzând. Nu, nu se pune problema şantajului, niciun moment. Nici nu pot să-mi imaginez prin ce ai trecut de-a lungul anilor – este un secret teribil, cel mai groaznic secret pe care poate să-l aibă un bărbat cu ambiții politice. Vreau să-ți fiu prietenă, asta este tot. Când ni s-au întâlnit privirile, *asta* am ştiut – că eram, că sunt prietena ta cea mai bună pentru totdeauna. Îşi înghiți un nod. Nu mă aştept să înțelegi, deşi am sperat oarecum că vei înțelege, pentru că am crezut că sentimentul este reciproc.

Orchestra de dans răsuna strident, alămurile înăbuşind sunetele mai dulci ale instrumentelor cu coarde şi ale celor de suflat, iar masa aceasta era afectată din plin de zgomotul puternic, deşi cupluri hotărâte țopăiau la numai câțiva paşi

depărtare.

Un saxofon se tânguia impresionant; el fu scuturat de un fior.

— Nu vrei să vii cu mine acasă să bem ceva şi să stăm în linişte de vorbă? întrebă.

Ea se ridică în picioare într-o clipă.

— Cu cât mai degrabă, cu atât mai bine.

— Burdum?

— El m-a părăsit primul.

„Acasă” pentru Sir Rawson Schiller, avocat al Coroanei, însemna întregul etaj de la ultimul nivel al unei clădiri de cincisprezece, una dintre cele mai înalte din Melbourne, şi avea în dotare o grădină spaţioasă pe acoperiş, adăpostită de zgomotul traficului şi de ochii curioşi de un gard viu înalt şi des. Interiorul de douăsprezece camere, toate cu spaţii generoase, fusese mobilat şi decorat de o celebră firmă de design, şi reflecta fără doar şi poate gusturile proprietarului: conservator, confortabil, în culori predominant autumnale, elegant.

— Ce ţi-ar plăcea să bei? întrebă Rawson, după ce o invită să se aşeze în bibliotecă, în mod evident încăperea pe care o folosea cel mai des.

— Cum remarc prezenţa discretă a servitorilor, o ceaşcă de cafea bună cu adevărat mi-ar face cea mai mare plăcere, dar dacă asta nu se poate, o ceaşcă din ceea ce Charles Burdum numeşte „ceai negru ca tăciunele” ar fi grozav, spuse ea instalându-se într-un fotoliu tapisat cu catifea creponată de culoarea ambrei. Mă bucur că nu ai ales piele. Este lipicioasă când se atinge de pielea goală transpirată.

— Fotoliile din piele pot fi o oroare lipicioasă şi pentru un bărbat, când se află în casa lui, spuse el. Cafea să fie.

O studia atent, pe îndelete, cu o plăcere tacticoasă. O creatură atât de elegantă şi de sofisticată! Un trup perfect, o piele fără cusur, trăsături splendide şi mâini absolut

seducătoare, graţioase şi expresive în ciuda faptului că unghiile erau tăiate scurt. Numai ochii vorbeau despre o minte strălucită dezavantajată de sexul ei, o sete de cunoaştere, o foame pentru lucruri mai mărețe pe care voia să le facă şi care îi erau mereu interzise. Şi ce ochi! De lup alb, inabordabili şi misterioşi, încadrați de gene lungi şi dese.

Au vorbit despre nimicuri până când au terminat cafeaua.

— A fost cea mai bună cafea pe care am băut-o vreodată, a spus ea după aceea.

— Nu e ceva prea greu de obținut, răspunse el zâmbind. Întâmplător îmi place cafeaua bună.

După care se aşternu o tăcere atât de confortabilă şi familiară, încât Edda sfârşi gândind că-l cunoştea de când lumea; de ce era aşa nu avea nici cea mai vagă idee. Înțelegea cu fiecare fibră de ce fugise Charlie de compania acestui bărbat în clipa în care bunele maniere i-au permis să plece; în ochii lui Charlie, acest cavaler relativ tânăr era un bigot care nu avea timp pentru cei care muncesc. Edda interpreta acest sentiment ca fiind invidia, pentru că Sir Rawson era înalt şi un aristocrat tipic australian. Ultraconservatorismul lui sugera *într-adevăr* un bigot, dar Edda nu era convinsă că Rawson chiar era. Răspunsurile simple nu puteau rezolva misterul unui bărbat atât de complex, de asta era sigură.

Tăcerea a fost urmată de discuții despre o mulțime de lucruri, nimic însă despre politică, unele legate de filosofie, altele de sex. În mod limpede era foarte dornic de o prietenie sinceră cu o femeie în care putea să aibă încredere totală, şi la fel de limpede era că până acum nu avusese parte de acest lucru. În Edda începea să simtă un pic din încrederea aceea implicită; găsea întotdeauna curajul să spună ceea ce simțea.

— Ce te-a făcut să te căsătoreşti? întrebă ea.

— Panica, amestecată cu aşteptările familiei, răspunse el, şi preț de o clipă în ochii lui fulgeră panica. Închise gura, blocat.

— Nu, spune-mi, insistă ea pe ton apăsat.

Un zâmbet împăciuitor, apoi el reluă povestirea:

— Din punct de vedere fizic treceam prin cea mai confuză perioadă, iar pe Anne o cunoşteam din fragedă copilărie – eram vecini. Orice făceam, oriunde mă duceam, Anne era mereu prin apropiere. Şcolile noastre erau partenere la toate evenimentele sociale, şi am fost împreună la universitate. Eu am urmat Dreptul, ea, Arte, apoi un curs de secretară. Ne-am dus la aceeaşi firmă de avocatură, eu, avocat începător, ea, secretară particulară a unuia dintre partenerii vechi ai firmei. Apoi m-a cerut în căsătorie, bănuiesc pentru că se săturase să aştepte să o fac eu. Familiile noastre au fost încântate. De fapt, *eu* eram singura problemă! Totodată însă mi-am dat seama că, dacă voiam să păstrez secretul, trebuia să mă căsătoresc. Aşa că ne-am căsătorit. Amândoi aveam 23 de ani.

— Şi bineînțeles că a fost un dezastru, spuse Edda.

— Îngrozitor! Nu reuşeam să fac dragoste cu ea, şi singurul argument logic pe care am putut să-l găsesc a fost să insist că mă simțeam prea mult fratele ei ca să-i fiu soț. Târâş-grăpiş, am dus-o aşa doi ani. După care a cunoscut pe altcineva, şi i-am acordat divorțul fără să mă opun.

— Îmi pare atât de rău!

— Să nu-ți pară. Am păstrat secretul, chiar şi față de Anne.

— Ai un iubit?

De această dată zâmbetul lui fu trist.

— Nu îndrăznesc, Edda.

— Refuz să cred că te foloseşti de băieți închiriați.

— Băieți închiriați... de ce să nu fim sinceri şi să le spunem „târfe masculine”? Te-ai uitat vreodată în ochii

unuia? Morți – absolut *morți!* Te scufunzi ca într-un abis, apoi te întrebi cum de s-a apucat de aşa ceva... Nu, nu este pentru mine. Mă duc în străinătate o lună, de regulă iarna şi vara.

— Mi-ar plăcea să ai loc în viața ta pentru un prieten bun, spuse ea.

Ochii profund albaştri străluciră.

— Ai vrea să lucrezi aici în Melbourne şi să fii cea mai bună prietenă a mea?

— Într-o clipă, deşi nu mă pricep deloc la problemele juridice, ceea ce presupun că înseamnă că nu voi putea fi o bună prietenă satisfăcătoare.

Observație care îl făcu să râdă.

— Draga mea, ultimul lucru pe care ți-l doreşti de la cel mai bun prieten e să aibă mintea canalizată pe probleme de drept. Întinse mâinile şi le prinse pe ale ei, susținându-i privirea cu ceea ce ea îşi imagina că este un soi de dragoste. Timp de 30 de ani am dus o viață foarte singuratică, Soră Edda Latimer, dar acum cred că chiar am găsit în sfârşit o prietenă cu care pot să împărtăşesc *toate* secretele mele. O urmă firească de paranoia m-a protejat de prietenii apropiate, dar acum – ce straniu! nu mai simt asta.

— Mâine o să încep să fac nişte cercetări la spitalele mai mari, spuse Edda, care voia să plângă, dar ştia că nu va îndrăzni.

— Nu, nu încă! spuse el hotărât. Mă crezi că am atâta influență încât să amân acordarea oricărei funcții într-un spital pentru... să zicem, două sau trei săptămâni?

Ea se încruntă, tulburată.

— Da, suntem la Melbourne. Eşti influent aici, spuse ea.

— Atunci, acordă-mi două săptămâni din timpul tău, începând de luni dimineață devreme. Acordă-mi-le fără să ştii pentru ce am nevoie de tine, ai doar încredere că la sfârşitul perioadei, slujba de la spital te va aştepta, spuse

Rawson.

— Nu te grăbi, spuse Edda cu seriozitate.

El trase scurt şi iute aer în piept, izbi pumnii de genunchi, peste pantalonii cu croială elegantă şi îi strânse mâinile înainte de a le da drumul.

— Oh, bravo! Misterul trebuie să rămână, dar îți voi explica suficient cât să poți să faci planuri. Cu un etaj mai jos am un apartament pentru oaspeți. Este mult mai mic decât acesta, dar destul de spațios pentru cineva care nu-şi face din el un cămin. Te vei muta acolo mâine după-amiază, iar luni vei începe cele două săptămâni de viață în el făcând exact ce-ți voi cere. Pedeapsa ta se va termina duminică seară, de mâine în două săptămâni.

— Ei, Doamne! spuse ea cu sentimentul că se cere o exclamație oarecare. Urmează două săptămâni de muncă misterioasă pentru Sir Rawson Schiller. Mă întreb ce-ar putea să fie?

— Timpul ne va spune, replică el, chicotind încetişor. Nu voi spune decât că am fost brusc lovit de inspirație. În seara aceasta am vorbit despre pantofi, vapoare, ceară pentru sigiliu, medicină, spitale, tribunale, cărți, muzică şi Dumnezeu ştie mai ce, şi din toată harababura a apărut această idee minunată, splendidă. *Nu* cred că toți bărbații au fost creați egali, altminteri de ce sunt atâția idioți în jurul nostru? Dar cred cu tărie că în lumea asta există la fel de multe femei inteligente ca şi bărbați inteligenți.

— Ce-i spun lui Charles Burdum? întrebă ea.

El ridică din umeri.

— Orice vrei, câtă vreme îți convine ție. Presupun că ştie că vrei să te angajezi în Melbourne?

— La drept vorbind, nu ştie. Am venit aici să particip la un seminar, şi tot ascultând sporovăielile celorlalți la o ceaşcă de ceai, mi-a venit ideea cu Melbourne. O să-i spun ceva care să-i dea speranțe.

— Speranțe? Speranțe pentru ce?

— Că cea mai detestată, incomodă cumnată a lui se va hotărî să locuiască la peste 600 de kilometri depărtare, în Melbourne. Ceea ce ar însemna că ar avea şanse mai mari să-şi descurajeze soția să caute compania surorilor ei, spuse pe un ton răstit.

— Aha, înțeleg. Un soț posesiv.

— Extrem de posesiv. Iar eu sunt cea care pune paie pe foc.

— Uneori poate fi mai eficient să pui paie pe foc de la mare depărtare, spuse el cu şiretenie.

Ea râse.

— Din când în când o străfulgerare mă face să înțeleg de ce ai câştigat atât de multe procese la tribunal. Spune-mi pentru ce ai nevoie de mine două săptămâni!

— Nu, şi nu rezolvi nimic nici dacă mă bați la cap. Schimbă subiectul! Interesant că Burdum şi cu mine ne detestăm aşa de tare unul pe altul. Ca şi cum ai turna apă peste fosfor. În orice caz, sentimentele noastre nu ne vor împiedica să colaborăm în parlamentul federal. Mai mult ca sigur că este membru al Partidului Naționalist.

Edda ridică dintr-o sprânceană.

— Charlie, Tory? Nici în ruptul capului! Nu zic că va intra în Partidul Laburist, dar va fi aliatul lor în multe chestiuni. Pentru un socialist poate că e de dreapta, dar pentru un conservator este în mod limpede de stânga.

Schiller avea un aer uimit, apoi pufni exasperat.

— Deci instinctele mele au fost corecte. Este unul dintre tipii aceia deplorabili care ard de dorința de a se juca cu statu-quo-ul. Probabil crede că politica fiscală a lui Jack Lang este răspunsul.

— O mulțime de oameni din toate categoriile sociale îl admiră pe Jack Lang, spuse ea.

— Atunci sunt şi mai proşti! Când împrumuți bani,

onoarea te obligă să plăteşti împrumutul cu dobânda care a fost stabilită de părţi.

— Nu ştiu suficient ca să te contrazic, Rawson, aşa că hai să cădem de acord că avem păreri diferite, spuse ea. În ciuda nemulţumirilor mele legate de Charlie, îi datorez loialitate şi sprijin pentru motive care nu au nimic de-a face cu tine, sau cu Melbourne, sau cu politica. Totul are legătură doar cu dragostea pe care şi-o poartă surorile – tu ai surori?

— Nu. Am un frate mai mare şi unul mai mic.

Ea fu nevoită să-şi reprime un căscat.

— Oh, mi-e somn. Pot să mă întorc la hotel acum, te rog?

— Dacă-mi spui ce-ţi place la Charles Burdum.

— Asta este uşor. Pasiunea lui faţă de oameni ca fiinţe umane înzestrate cu raţiune mai degrabă decât simple coduri pe hârtie, răspunse ea imediat. A transformat spitalul nostru regional dintr-unul jalnic în cel mai bun din stat, nu prin reduceri masive de cheltuieli şi schimbări radicale, ci punând oamenii potriviţi la locul potrivit. Pentru el discriminarea pe motive rasiale, sau sexuale, sau religioase, sau de gen este un lucru abominabil, aşa încât chinezii şi catolicii, femeile şi homosexualii pot să-şi găsească de lucru ca egali ai lui. Este arogant şi autocratic, şi totuşi miopia lui se limitează doar la viaţa personală, de exemplu cu soţia lui, cu care este ultraposesiv. Are o dihotomie intelectuală bizară – mintea unui agent de bursă şi a unui vindecător.

— Ai fi un bun avocat.

— Vai, mulţumesc, dar spitalele sunt aproape de inima mea. Se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere, studiind titlurile cărţilor, în timp ce Schiller o urmărea cu atenţie. Silueta ei era splendidă – nimic în exces, totul se contopea în graţia mişcării care nu conţinea nimic artificial – asta se datora desigur experienţei de infirmieră. Şi de unde-şi cumpărase rochia? Niciun creator de modă nu ar fi croit

mătasea aceea bogată cu irizații în felul acela, dar era extrem de ingenioasă şi îi venea foarte bine.

— Biblioteca ta este ticsită cu cărți preponderent de drept, spuse ea, luându-şi şalul şi întinzându-i-l lui, şi nu ai romane. Păcat! Aproape toate marile cărți ale lumii sunt romane, de la Crimă *şi pedeapsă* până la *Bâlciul deşertăciunilor.* Cu siguranță citeşti câțiva dintre scriitorii noi ca William Faulkner şi nu atât de noul Henry James, nu?

— Mințile avocățeşti sunt înguste, recunosc de bunăvoie, spuse el luând şalul şi studiindu-l. Niciun bărbat nu ți-a oferit o blană?

— Nu accept cadouri de la bărbați.

— Şalul tău este foarte frumos lucrat. Cine l-a făcut?

— Eu. Sunt prea săracă pentru a-mi cumpăra hainele care îmi plac, aşa încât mi le fac. Îi dădu voie să-i pună şalul pe umeri.

— Şi nu mi-ai da voie să ți le cumpăr eu?

— Nu, deşi îți mulțumesc dacă a fost o ofertă. Detest ideea de a fi întreținută de un bărbat, chiar şi în cadrul unei căsnicii.

El oftă.

— În acest caz, o să te conduc acasă, soră Latimer.

Când s-a mutat în apartamentul de oaspeți al lui Sir Rawson Schiller, Edda şi-a descoperit destinul, care era departe de tot ceea ce-şi imaginase ea. Printre posibilitățile care îi trecuseră prin minte erau felurite tipuri de activități legate de sănătate, spitale, îngrijirea bolnavilor, procese referitoare la chestiuni medicale; se gândise că poate el este în vreun comitet filantropic preocupat de o nouă abordare a chirurgiei şi voia punctul de vedere al unei asistente din sala de operații; i-au venit brusc în minte cursuri şi programe de învățământ, proiecte de suflet cu care ar putea să o ajute el; mintea ei lucra cu febrilitate, dar fără niciun folos.

Duminică seară s-a mutat şi a luat cina sus, cu el; la sfârşitul mesei a luminat-o.

— Nu ne vom vedea deloc până când nu termini, spuse el ca introducere în subiect, fiindcă începând de mâine-dimineață la ora nouă vei fi ocupată până peste urechi, studiind pe brânci timp de două săptămâni.

— *Studiind?*

— Studiind. Mai exact, studiind anatomie umană, fiziologie şi ştiința nouă a chimiei organice împreună cu biochimia. Aceste trei materii, nimic altceva. La ora nouă va suna la uşă şi îl vei primi pe meditatorul tău la toate cele trei discipline, un tip căruia îi vei spune John Smith. Nu este numele lui adevărat, dar asta nu contează. Am primit asigurări că este cel mai bun profesor în domeniu. În două săptămâni de azi, duminică, vei da un examen la fiecare disciplină. După aceea, mai vedem, spuse opresorul ei şi zâmbi, lăsându-se pe spătar cu paharul de coniac în mână.

— N-aş fi ghicit niciodată, spuse ea încet. Te-ai gândit la asta aseară, nu-i aşa?

— Da.

— Şi într-un interval mai scurt de 24 de ore ai pus la cale toate astea, şi ai găsit şi meditatorul, pe John Smith? – Da.

— Încep să înțeleg de ce te-au făcut cavaler. *Orice,* numai să scape de tine! Titlul de noblețe te face atât de costisitor, încât ți-au dat un şut şi te-au promovat spre o carieră parlamentară, la pachet cu un loc sigur în parlament şi în banca din față[27]. Edda puse jos paharul, râzând în hohote.

— Iar dumneata, doamnă, eşti extrem de inteligentă, spuse el. Oh, sper din suflet să treci examenele ca să poată începe Planul Schiller!

— Eu sunt Planul Schiller?

---

[27] În Marea Britanie, în Camera Comunelor, locurile unde stau miniştrii guvernului şi guvernul din umbră (n.tr.).

— Da.

Din gâtul ei se auzi un sunet ca un tors de pisică.

— Ce chestie, să ai un plan numit în onoarea ta! Sunt nerăbdătoare şi să mă apuc de învățat.

Ceea ce era foarte bine; volumul pe care trebuia să-l „absoarbă” Edda era uriaş, dar a fost uluită să descopere cât de multe cunoştea deja de la cursurile ei de infirmieră şi datorită curiozității avide de a şti mai mult decât era nevoie de fapt. John Smith era întruchiparea numelui lui, anonim şi nepretențios în ce priveşte atenția personală; dacă lucra ceea ce-i dădea el, nu cerea nimic altceva. Sosea la nouă şi se ducea acasă la cinci, deşi ea nu a aflat niciodată unde sau la cine se ducea acasă. Mesele Eddei erau trimise de la apartamentul lui Schiller, inclusiv prânzul pentru John Smith.

I s-au adus toate cărțile şi tabelele de care avea nevoie, table de scris şi pupitre, modele moleculare, de creiere şi de inimi, un schelet. Iar Edda a adorat fiecare clipă din aceste două săptămâni bizare, aparent lipsite de țel, în special ultimele câteva zile, când s-a simțit în stare să concureze în materie de cunoştințe cu John Smith.

Duminică, după cele două săptămâni, a dat trei examene scrise. Dimineața a fost dedicată biochimiei, după-amiaza, fiziologiei, iar seara, anatomiei. Unele dintre întrebări erau dificile, dar când a terminat cu anatomia la opt în acea seară, a avut sentimentul că a făcut bine la acelaşi fel de examen pe care probabil l-ar fi dat un student la Medicină în anul doi.

Cu cina târzie a venit şi o carte de vizită.

Te las în pace până mâine-seară, luni, când voi fi încântat să te văd la masa mea la cină. R.S.

Eddei i-au trebuit toate orele până luni seară ca să coboare de pe înălțimile pe care o ridicaseră acele două săptămâni atât de frenetice şi intense de studiu, deşi îi

scăpa de ce se hotărâse să poarte roşu foarte viu la cină. Era o culoare atât de triumfătoare, poate, şi se simțea ca şi când supraviețuise unui fel de test dincolo de nişte simple examene.

— Roşu foarte viu, spuse Rawson luându-i geanta şi mănuşile.

— După culoarea cutiilor poştale şi a cabinelor telefonice, presupun, spuse ea stăpână pe sine, acceptând un pahar de Xeres şi cufundându-se într-un fotoliu.

— Îți vine foarte bine, dar ştii deja acest lucru. Probabil că ai prea mult roşu în garderobă, iar acesta este un simptom când nu ai suficient de mulți bani ca să-ți îngădui lucruri pe care nu le vei purta atât de des pentru că nu sunt culoarea ta preferată. Se aşeză astfel încât să o poată privi în față. Mi-ar plăcea să te văd în albastru electric, verde jad sau smarald, chihlimbariu, violet şi vreo câteva imprimeuri interesante.

— Atunci când voi fi soră-şefă adjunctă şi-mi voi permite să arunc cu banii în dreapta şi în stânga.

— S-ar putea aranja să-ți permiți să arunci cu banii în dreapta şi în stânga, murmură el, dar cred că voi păstra ce am de spus până după cină. În felul acesta, dacă te ridici şi pleci, măcar vei fi cu burta plină.

— Aşa facem. Ce mâncăm?

— Langustă şi crab în sos oriental, pentru început, apoi pui fript.

Un meniu pe care Edda l-a onorat din plin, roasă de curiozitate fiind. După aceea, aşezați confortabil în bibliotecă, el a scos un teanc de hârtii şi i le-a fluturat în față.

— Felicitări, draga mea, spuse Rawson Schiller. Ai luat toate cele trei examene cu distincții.

— Poftim? a fost tot ceea ce a putut ea să spună, stupefiată.

— Am dat acele hârtii să fie evaluate şi apoi notate de aceiaşi tipi care evaluează şi notează examenele scrise ale studenților din anul doi de la Facultatea de Medicină a Universității din Melbourne, răspunse el, pe un ton mulțumit.

— Anul doi la Medicină?

— Da. M-am gândit că nu are rost să merg mai departe cu ideea mea până nu aflu exact care este standardul cunoştințelor pe care le ai deja din cariera de infirmieră, aşa că am intrat într-un soi de conspirație cu nişte prieteni de-ai mei de la universitate, Facultatea de Medicină. Melbourne deține un record admirabil când vine vorba despre admiterea femeilor ca studente la Medicină, în timp ce Sydney, constrâns de o facultate scoțiană, s-a opus întotdeauna în mod scandalos femeilor. E fascinant când te gândeşti că intoleranța irațională caracteristică celuilalt capăt al lumii a pătat reputația unei facultăți atât de importante din universitate, cum este Medicina, şi totuşi acest lucru s-a întâmplat. Dar divaghez.

Ecida părea transportată, fără să mai asculte cum trebuie, cu ochii fixați pe chipul lui Rawson, cu o privire pe care el nu o mai văzuse: de durere insuportabilă reînviată pe neaşteptate, o durere împotriva căreia nu avea niciun fel de apărare.

Aşa încât se grăbi să continue, nerăbdător să înlăture principala cauză a durerii aceleia, conştient că poate – dacă ea era de acord.

— În februarie anul viitor, Edda, când încep cursurile universitare, ai un loc ca studentă în anul trei la Medicină, care ți-a fost alocat pe baza acestor examene. Aici, în Melbourne. Începând ca studentă în anul trei, vei avea numai patru ani de Medicină până la absolvire, care ar fi în noiembrie 1935. După un an de internat, vei primi licența de practică la sfârşitul lui 1936. Gândeşte-te! Ai deveni

doctor cu diplomă la vârsta de 36 de ani, cu ani şi ani de muncă rodnică în faţă.

Tot trupul ei se contorsionă spasmodic, începu să se ridice în picioare, iar faţa îi era o mască de consternare, de groază.

— Nu, te rog! strigă el. Edda, ascultă-mă până la sfârşit, te rog!

— Nu pot să primesc nimic din milă, mai ales de la un prieten drag.

— Nu este pomană. Are un preţ considerabil.

Auzind asta, ea se linişti, urmele suferinţei dispărură.

— Are un preţ considerabil? Ce preţ?

— Am nevoie de o soţie, spuse el fără ocolişuri. Acesta este preţul meu. Mărită-te cu mine şi poţi urma Medicina, cumpăra rochii albastru electric sau verde jad, purta blănuri – nu există nicio limită, sunt un bărbat foarte bogat. Dar am nevoie de o soţie. Dacă aveam o soţie, eram deja în parlament. Bărbaţii de vârsta mea care sunt necăsătoriţi sunt suspecţi, chiar dacă reputaţiile lor sunt nepătate. Dar eu nu am putut să găsesc una, Edda, pur şi simplu nu am putut. Până te-am întâlnit pe tine. Sofisticată, inteligentă, educată, înţelegătoare – ba chiar plină de compasiune! Nu ştiu cu ce te încălzeşte, dar ai fi Lady Schiller. Cele mai multe femei ar face orice pentru asta, dar pe tine nu te impresionează, nu?

La început se auziră mici triluri de râs, un şuvoi de scurte gâlgâituri din ce în ce mai iuţi şi mai ample până când în cele din urmă Edda hohoti de râs – sau poate plângea? Nici chiar ea nu era sigură.

— M-a mai frapat faptul, continuă Rawson, hotărât să dea glas tuturor ideilor lui înainte de a-l părăsi curajul, că te găsesc foarte atrăgătoare. Poate cândva în viitor, am putea încerca să facem un copil. Nu ştiu dacă aş reuşi, dar mai încolo, când ne vom simţi în largul nostru unul cu altul – şi

doar dacă vei dori şi tu – mi-ar plăcea să încercăm. Bonele şi ajutoarele pentru îngrijire ar simplifica lucrurile... Se lovi cu pumnul peste frunte. Mă las dus de val, aceste lucruri sunt pentru viitor, nu pentru momentul de față! Edda, te rog, căsătoreşte-te cu mine!

Ce era de gândit aici, în ce privea copilul şi inclusiv acest aspect?

— Da, Rawson, mă mărit cu tine, spuse ea cu glas răguşit.

El se apropie, îi ridică mâna şi i-o sărută reverențios.

— O căsătorie de conveniență, spuse ea, strângându-i degetele şi ridicând spre el o privire surâzătoare. Rawson, nu pot să neg că accept cererea ta în căsătorie doar dintr-un singur motiv – îmi dă ceea ce-mi doresc cel mai mult, o diplomă de doctor.

— Sunt perfect conştient de acest lucru; dar nu ai accepta dacă aş fi genul de bărbat care-ți provoacă repulsie.

Prietenia noastră care înfloreşte contează mult, nu poți să negi acest lucru, spuse el pe un ton afectat şi rigid.

— Ce ciudat! Deja ne simțim stânjeniți, spuse Edda.

— Păi, nu este tocmai o cerere în căsătorie tradițională. Foarte sobră şi lipsită de strălucire!

— Atunci hai să discutăm detaliile, spuse ea, şi te rog, aşază-te din nou! Facem o nuntă grandioasă, o nuntă liniştită sau una secretă?

— Înclin spre una secretă, din mai multe motive. În cele din urmă el se aşeză. Nu vrei să le auzi?

— Te rog.

— Zău, fiindcă mă îndoiesc că o nuntă liniştită ar fi posibilă. Am părinți în viață, doi frați, două cumnate, trei nepoate şi trei nepoți, plus pletora obişnuită de mătuşi, unchi şi veri. Toți aceştia ar trebui să vină la o nuntă *liniştită.*

— Şi la mine e aproape la fel de rău – trei surori, un

cumnat, un părinte întreg la minte şi un părinte cu demență presenilă, doi bărbați care nu sunt cumnați, dar care *vor trebui* să fie invitați, şi cel puțin o jumătate de duzină de femei care nu pot fi în ruptul capului ignorate. Asta ar însemna pentru mine *liniştită,* la care se adaugă faptul că tatăl meu ar insista să ne cunune el în persoană în biserica lui, se tângui ea.

Două perechi de ochi se fixau uimiți.

— Scumpă Edda, acest lucru este îngrozitor! Tatăl tău este preot?

— Biserica Anglicană, o parohie rurală importantă din New South Wales, cu o suprafață uriaşă, şi până când a venit criza, foarte prosperă, din perspectiva Bisericii Anglicane. Chicoti. Arhiepiscopi? Episcopi? Cunosc o mulțime, şi pot spune cu mâna pe inimă că, atunci când eram mică, m-au săltat deseori pe genunchii lor acoperiți cu sutanele de culoare violet.

— Dumnezeule, Edda, ştiam că eşti potrivită, dar nu *atât* de potrivită!

— Singurul lucru la care familia ta ar putea să obiecteze în ceea ce mă priveşte, Rawson, este lipsa de bani.

Strămoşii mei şi familia sunt exact ceea ce trebuie să fie. Avea un aer stânjenit. Cât despre o nuntă grandioasă, dragă Rawson, tata nu-şi *poate* permite costurile.

— O nuntă grandioasă nu este şi nu va fi nicio clipă luată în considerație, spuse Rawson, dând deoparte până şi cel mai intim gând legat de o nuntă grandioasă. Nu, scumpa mea Edda, date fiind vârstele noastre mature, cred că vom alege o nuntă secretă. Poate că familiile noastre se vor simți repudiate, dar tăişul sabiei loveşte la fel de dur şi de o parte, şi de alta. Să lăsăm prezentările, părerile şi discuțiile să aibă loc după căsătoria noastră, care îți propun să aibă loc într-o lună la starea civilă de aici, din Melbourne.

— Mordialloc?[28] întrebă ea.
Privirea lui era lipsită de expresie.
— Mordialloc? De ce acolo?
— Îmi place numele.
— Ai dreptul să reacționezi la câte nume îți încântă urechea, draga mea prietenă neconvențională, însă ne vom căsători tot într-un birou obscur chiar aici, în inima orașului Melbourne, spuse Rawson ferm. După aceea ne vom îmbarca pe un pachebot din Sydney până în California, şi în acel loc legendar ne vom petrece luna de miere până la Anul Nou 1932. Şi cât timp suntem plecați, n-are decât să izbucnească furtuna – familială, dar şi publică. Rudele de sânge, prietenii, colegii şi duşmanii vor auzi cu toții în aceeaşi zi. Şocul, oroarea şi consternarea vor pune stăpânire peste tot. Dar nouă – răsfățați de aceleaşi mâini care dezmiardă şi stelele de cinema – ne va păsa? Nu! Realitatea va fi amânată până la întoarcerea noastră. Deodată, chipul lui căpătă un aer băiețesc obraznic. Atunci, o să fie momentul adevărului! Nu vom avea alt sprijin în afară de muncă – tu, la universitate, eu, în politică.
— Câte înțelesuri dai unui singur cuvânt, politică! Sper că voi fi o soție satisfăcătoare, spuse ea asaltată de îndoieli.
— Draga mea Edda, cu tine intenționez să arăt acestei țări ce *ar trebui* să fie – şi nu este – soția unui politician. Nu eşti timidă, ai o conversație bogată, înfățişarea ta este uluitoare, şi când vor descoperi că ai şi o carieră profesională, colegii mei vor fi absolut terifiați. Când un ziarist îți va cere părerea, o va avea – şi va fi impresionat. Trase aer în piept. Amândoi frații mei au făcut căsătorii potrivite în ce priveşte descendența şi averea soțiilor, dar numitele soții sunt terne, needucate şi uneori, în funcție de situație, un adevărat handicap pentru soții lor. Tu nu vei fi

[28] Suburbie a Melbourne-ului la ocean (n.tr.).

aşa *niciodată*! Chiar şi de pe margine, vei savura agitaţia şi emulaţia vieţii politice. Nu voi sta în calea carierei tale medicale, dar îţi voi cere ajutorul.

— Pe care ţi-l voi da cu bucurie, spuse ea cu căldură, şi îi zâmbi. Oh, când mă gândesc că în cinci ani voi avea diplomă de medic şi voi putea profesa! Dar sub numele meu. Îl plâng pe bietul pacient care are programare la Lady Schiller! Acest titlu îl voi păstra pentru lumea ta. Ridică privirea. Cât durează să aranjezi o căsătorie secretă?

— O lună. Vei continua să locuieşti jos până când vei avea inelul meu pe deget – un rubin pentru inelul de logodnă?

— Ştii, cred că prefer un smarald. Toată lumea din Corunda e de părere că rubinele sunt demodate.

— Atunci, smarald să fie. Mâine-dimineaţă îţi voi face cunoştinţă cu George Winyates şi Karl Einmann, secretarii mei, pe a căror discreţie mă pot bizui în totalitate. Ei vor cunoaşte planurile noastre, dar nimeni altcineva. Ei îţi vor deschide conturi pe numele tău la toate magazinele unde ai putea să faci cumpărături în mod regulat, inclusiv librării. Conturile vor fi temporar pe numele tău, dar după ce ne căsătorim, vor fi pentru Lady Schiller.

— Lady Edda, spuse ea pe un ton visător, apoi râse. Sună – ah nu ştiu – ireal.

— Aşa şi este. Tu nu eşti Lady Edda, eşti Lady Schiller. Femeile care-şi ataşează prenumele la titlul de „Lady” sunt fiice de duci şi de marchizi. Soţiile de cavaleri nu au acest privilegiu.

— Ce extraordinar! Deja învăţ!

— Trebuie să ai blănuri de vulpe şi de samur, dar niciodată de vizon, spuse el făcând o grimasă. Vizonul este aspru la atingere şi prea hollywoodian.

— Medicină! exclamă ea arătându-i astfel unde îi era de fapt sufletul, şi cât de puţin aveau să însemne blănurile pe

lângă profesia ei. Rawson, nu-ți pot mulțumi destul pentru această ocazie, şi o spun din adâncul inimii. Voi alege chirurgia abdominală şi generală. Mi-ar plăcea neurochirurgia, dar sunt puțin prea în vârstă şi este un domeniu prea solicitant. Prin minte îi trecu un alt gând. Vom locui în acest apartament?

— Ai vreo obiecție?

— Absolut niciuna. Voiam doar să ştiu.

— Deasupra dormitorului meu este un apartament de patru camere pe care m-am gândit să ți-l dau ție. Nasul mare şi bărbia care îl scuteau de un aspect seducător se chinuiau să se întâlnească peste gură; strânse buzele, apoi zâmbi. Sforăi îngrozitor, aşa că nu-ți voi cere să împărți patul cu mine. Ai avea un dormitor, un dressing, baie şi living, şi te-aş ruga să vorbeşti cu decoratorii de interior care fac treabă pentru mine, spune-le ce vrei. Îți vor asculta absolut toate cerințele. M-am gândit că s-ar putea să vrei să foloseşti apartamentul de oaspeți de jos ca refugiu „medical”, ținând astfel studiile tale separat de viața noastră împreună.

— Ceilalți locatari nu ar obiecta?

— Nu ar fi o idee bună, spuse el cu vioiciune în glas. Eu dețin imobilul.

Ei i se învârtea capul, un amestec de oboseală – petrecuse o mare parte din zi umblând – şi şoc.

— Jos, în pat, ordonă el, trăgând-o din fotoliu. Vino la micul dejun la opt, după care ne vom apuca cu adevărat de treabă. Şi… Edda?

— Da? răspunse ea, ridicând privirea şi surâzându-i năucită.

— Te ador. Poate că nu în felul în care un bărbat îşi adoră soția aleasă, dar este un sentiment sincer şi înflăcărat. Te ador.

„Măcar de m-ar iubi”, medita Edda suindu-se în pat, „aşa

cum un bărbat îşi iubeşte soţia! Ei bine, asta nu se poate. Dar în schimb atât de multe compensaţii! O diplomă de Medicină, şi Lady Schiller, gazda politicienilor. Ce straniu şi ce minunat!”

Părea un basm, şi aşa avea să considere toată lumea, de la familia ei până la a lui, şi între cele două, toţi ceilalţi. Aşa cum e Kitty, o altă iubire de poveste încheiată prin căsătoria cu un bărbat bogat, frumos, ocupat şi de succes. Şi acum, uită-te la ea – o casă uriaşă şi goală şi două sarcini pierdute, cu atât s-a ales în aproape doi ani de fericire conjugală. Oh, Kitty!

Ce-mi va aduce mie căsătoria? se întrebă Edda, convinsă că suferinţele provocate de aceasta vor întrece plăcerile. Exceptând Medicina. Asta merita orice preţ i-ar fi putut cere zeii să plătească. Cel puţin cunoştea secretul lui Rawson, aşa avea o oarecare putere de negociere; cumva Kitty sfârşise prin a nu avea niciun pic de putere, iar Edda era prea modernă în gândire ca să considere că este un lucru bun, chiar dacă aşa era tradiţia. Nici nu se punea problema ca ea, Edda, să folosească vreodată secretul lui Rawson împotriva lui pentru a-şi îndeplini vreo dorinţă proprie. Nu şi-ar retrage oferta de a o ajuta să facă Medicina, singurul factor care ar fi putut să o tenteze.

Rotiţele i se învârteau necontenit în minte, aşa că Edda nu s-a potolit; brusc i-a venit în cap dorinţa explicită a lui Rawson de a face un copil – dar când i-ar fi ei cel mai uşor să treacă printr-o sarcină? Niciodată, a conchis ea oftând – ceea ce însemna totodată oricând. Dacă chiar o grăbea, avea să poarte sarcina, continuând să muncească până avea să i se rupă apa, apoi urma să revină la muncă peste câteva zile. De ce nu? Aşa era obiceiul, oamenii se aşteptau ca femeia să facă asta – ce se schimbase cu excepţia atitudinilor sociale? Da, reflecta Edda, o să-mi fac griji când o să fie cazul şi o să iau lucrurile cu calm. Trebuie! Sunt o femeie a secolului XX,

am şansele la care înaintaşele mele doar au visat. Şi am să fac totul cum se cuvine, cu calm, fiindcă voi fi măritată cu un bărbat minunat care poartă o povară teribilă.

Ce frumos ar fi să le spună surorilor ei! Sau măcar uneia, dacă ar fi posibil, i-ar spune lui Grace. Ce ciudat! Grace, care ducea o existență foarte strâmtorată, asaltată de toate grijile unei văduve, de la copiii fără tată, la lipsa unui venit, şi totuşi era exact aceeaşi Grace căreia tânjea să-i povestească? Soră bună, da, dar şi geamănă în acelaşi timp. Kitty s-ar împotrivi căsătoriei, ştiind suferința pe care urma să o aducă; Tufts ar fi de acord, dar nu i-ar ierta-o niciodată, văzând aspectul de tranzacție din ea, iar Grace ar deplânge-o din gelozie şi îngustime de minte. Şi totuşi ea, Edda; era dornică să le înfrunte *înainte* să aibă loc căsătoria. Într-un fel i se părea o trădare să le arunce în față povestea după aceea.

Chiar şi luând în considerație reacțiile lor, Edda îşi dorea ca Grace, Kitty şi Tufts să fie prezente la nunta ei. Că nu era posibil înțelegea. Grace avea să umble cu bârfe în toate părțile, Kitty avea să-i spună lui Charlie, pe care avea să-l ia gura pe dinainte şi va povesti peste tot, iar Tufts... ei bine, Tufts era Tufts, greu de imitat.

Sir Rawson Schiller, avocat al Coroanei, a ales varianta unui elegant comunicat de presă referitor la subiectul căsătoriei sale, cronometrat astfel încât să ajungă la destinatari când vaporul lor era în largul oceanului în drum spre California, lăsând câteva sute de persoane stupefiate, care nu aveau cu cine să vorbească. Comunicatul includea şi o fotografie alb-negru cu mirele şi mireasa, prima întâlnire „vizuală” cu sora Edda Latimer pentru cei mai mulți. Îți trezea curiozitatea, ca să nu spunem decât atât. Cuplul stătea în picioare unul lângă celălalt, el într-un costum cu trei piese, ea în haine de după-amiază, nu se uitau unul la celălalt, ci direct în obiectivul aparatului de fotografiat. Cel

mai bun colorist de fotografii din Melbourne adăugase manual culoare unor versiuni sepia mate, potrivit instrucțiunilor primite, dezvăluind că mireasa alesese să poarte o ținută roşu-închis de o eleganță fără pereche. Chic întru totul, până la mănuşile roşu-închis din piele de ied, cu şapte butoni. O frumusețe severă, uşor arogantă, era părerea generală; membrilor Partidului Naționalist li se părea că Lady Schiller va fi o consoartă excelentă pentru bărbatul considerat viitorul lor lider.

Exista deja o Lady Schiller, desigur. Tatăl lui Rawson era Cavaler Comandor al Ordinului Sf. Mihail şi Sf. Gheorghe[29] mulțumită carierei lui în agricultură şi afaceri. Sir Martin şi Lady Schiller, soția lui, se holbau la exemplarul lor din comunicatul de presă, îndulcit de
0 scrisoare personală de la fiul lor mijlociu.

— Nu este strălucită din punct de vedere social, dar este acceptabilă, spuse Lady Schiller. O ținută impecabilă, deşi poate culoarea este puțin prea îndrăzneață pentru o rochie de mireasă. 26 de ani – oricum, nu este o blondă artificială de 18 ani – şi pentru asta trebuie să fim recunoscători. Tatăl – reverend al Bisericii Anglicane... Mama, înrudită cu Adelaide Faulding – o familie bună, dacă este vorba despre cea la care mă gândesc eu. Mă îndoiesc că Rawson s-ar însura mai prejos de poziția lui.

— Are nişte ochi minunați, spuse Sir Martin. Foarte neobişnuiți.

— Din scrisoarea lui Rawson înțeleg că este studentă la Medicină – nu mă deranjează acest lucru, spuse mama lui Rawson.

— Înseamnă că este inteligentă, spuse tatăl lui Rawson, a

---

[29] În limba engleză, *Knight Commander of the OrJer of* St. *Michael and* St. *George* – ordin instituit în 1818 pentru a-i recompensa pe cavalerii Ordinului Ioaniților după includerea Insulei Malta în Imperiul Britanic (n.tr.).

cărui soție nu era.

— Nu inteligență ar trebui să caute un bărbat la soția lui. Medicina nu este potrivită, cu nuditatea aceea vulgară şi pericolul contractării unor boli.

Martin Junior, fiul cel mai mare, un tip blând şi manierat care fusese desemnat să preia conducerea întreprinderilor comerciale Schiller, s-a declarat încântat.

— E timpul ca Rawson să o uite pe Anne, spuse. Recunoaşte, mamă, el este fiul care va avea cea mai strălucită carieră, iar soția lui pare perechea ideală. Inteligență *şi* inteligență.

— Sunt de acord, spuse Rolf, fiul cel mic, desemnat să administreze imperiul agrar. Prea neobişnuită ca să spui că este o frumusețe răpitoare, dar pe mine mă cam sperie.

— Este o scorpie arogantă! spuse tăios Gillian. Soția lui Martin Junior împlinise 40 de ani şi ştia că nu se descurcase prea elegant în viață. Patru copii şi o extraordinară slăbiciune pentru dulciuri îi făcuseră praf silueta, iar Martin Junior îi făcuse praf dispoziția.

— Sunt de aceeaşi părere ca Gilly, spuse Constance, care era soția lui Rolf. I-a întins o capcană bietului, prostuțului de Rawson, ştiu bine.

Cei trei bărbați râseră cu poftă. Lady Schiller Senior zâmbi. Limitele fuseseră stabilite exact acolo unde îşi închipuise că vor fi.

Nici Gilly şi nici Connie nu aveau niciun dram de gust la îmbrăcat, iar un roşu-închis le-ar face să arate ca şi când ar suferi de o boală în stadiu terminal. Exact cum Rawson, copilul mijlociu de la care nu se aşteptaseră la prea mult, îi eclipsase totalmente pe frații lui, noua şi tânăra Lady Schiller a doua avea să le pună pe cele două cumnate ale ei într-un con de umbră pentru totdeauna. În ceea ce o priveşte pe prima Lady Schiller, timpul va oferi răspunsul corect.

În Corunda, unde comunicatul de presă fusese atenuat de patru scrisori de la Edda către tatăl ei şi cele trei surori, veştile au creat senzaţie. Dar pentru nimeni nu atât de profund cum s-a întâmplat cu Charles Burdum. Când Kitty, fluturând scrisoarea şi comunicatul de presă, i-a spus la întoarcerea lui la Burdum House în acea fatidică seară de decembrie 1931, Charles părea că este gata să leşine. Se îndreptă clătinându-se spre un fotoliu şi se prăbuşi anevoios pe el şi, întinzând mâna după comunicatul de presă, împinse deoparte scrisoarea Eddei.

— *Edda!* Edda s-a măritat cu Rawson Schiller?

Kitty făcu ochii mari şi, înţelegându-i şocul, îi turnă un pahar.

— Charlie, arăţi de parcă ar fi un dezastru! De ce, pentru numele lui Dumnezeu? Este o veste minunată! Citeşte şi scrisoarea, te rog! în februarie începe cursurile la Medicină în anul trei, în Melbourne – cel mai mare vis al ei, dorinţa inimii ei, şi acum este realitate.

— Cu ce preţ? întrebă el cu înverşunare şi furie.

— Asta este treaba ei, Charlie, nu a ta. Cum am putea noi să ştim? Atât doar că Edda nu poate fi cumpărată, şi contrazic cu tărie aluzia ta că ar fi aşa.

— Dacă aş fi ştiut că tânjea atât de tare după o diplomă în Medicină, *eu* aş fi plătit ca să facă facultatea, i-o reteză el scurt.

— Prostii! explodă Kitty pierzându-şi răbdarea şi toleranţa. Ai ştiut întotdeauna, şi Dumnezeu ştie că ai bani, dar Edda nu se numără printre persoanele tale preferate, sunt conştientă de acest lucru. Îţi spune mereu ce gândeşte, de la chestiuni mărunte cum ar fi că nu am un mijloc de transport din vârful dealului ăstuia, până la felul în care construieşti tu noul spital. Te-ai bucurat ştiind că Edda nu poate să aibă ce-şi doreşte şi nu te obosi să negi. Tu, Charlie, te prevalezi de conştiinţă în orice faci, ca să-ţi poţi

spune ce tip grozav eşti! Charles Burdum, stânca pe care se sprijină Corunda. Ai alimentat-o pe Edda cu tot felul de prostii, cum ar fi promisiunea unei săli de operații pentru ea, când ştiai bine că una este de ajuns, şi asta îi aparține doctorului Dot Marshall. Ei bine, făcuse cerere la un spital din

Melbourne ca să conducă o sală de operații acolo, zice ea, când l-a cunoscut pe Rawson Schiller.

Alcoolul începea să-şi facă efectul; Charles se îndreptă puțin în fotoliu.

— O, da! L-a cunoscut pe Rawson Schiller prin intermediul meu, nu al altcuiva! Cum dumneata, doamnă, nu ai vrut să vii la Melbourne, am luat-o pe sora dumitale la cina caritabilă a Lordului Primar. M-a costat o sută de lire ca să-i cumpăr un loc la cina aceea, şi ăsta este felul în care sunt răsplătit – hop, se mărită cu un bigot ultraconservator care ar vrea să-i vadă pe muncitori cu salarii de subzistență, pe chinezi deportați, pe melanezieni înapoi pe plantațiile de zahăr şi pe femei excluse de la orice fel de slujbe. Dacă prețioasa dumitale soră s-a măritat cu un bărbat ca Rawson Schiller, atunci nu este mai bună decât o târfă obişnuită!

Trosc-pleosc! Trosc-pleosc! Palmele lui Kitty – câte una pe fiecare obraz – s-au abătut asupra lui mai iute ca fulgerul. Acum stătea în fotoliu certându-se cu el – oh, poate că aprig, dar civilizat – iar în momentul următor lui îi țiuiau urechile şi îi bubuia capul. Cu ochii scăpărându-i flăcări violet, stătea aplecată deasupra lui şi continua să-l plesnească peste urechi, peste ochi, peste obraji, peste gură.

— Să nu îndrăzneşti să o faci pe sora mea târfă, fanfaron meschin, închipuit şi egoist! Eşti un eunuc pămpălău, lipsit de boaşe!

El reuşi să pareze loviturile, se răsuci ridicându-se de pe fotoliu şi porni spre uşă.

— Târfă! Curvă! Paraşută! Iar dumneata, doamnă, du-te

să-ți speli gura cu leşie! Eşti de o vulgaritate dezgustătoare!

— Du-te dracului! țipă ea. Nu-ți pasă de muncitori, în realitate nu-ți pasă decât de tine. Tu ai părăsit-o pe Edda la cina aceea, ai lăsat-o singură la o masă plină de oameni străini – mi-a povestit! Rawson Schiller *a salvat-o.*

Şi ce crezi? Este înalt! *Lui* nu va putea să-i spună nimeni că e un Napoleon, ei, ce zici, Boney?[30]

Apoi îl împinse, alergă spre uşa din spate şi ieşi. Se auzi zgomotul unei rable care porneşte, după care, linişte.

Charles s-a dus mai întâi la bufet, apoi s-a întors la fotoliul lui şi s-a aşezat, tremurând atât de tare, că i-au trebuit cinci minute până să poată duce paharul la gură fără să verse băutura. Fusese atât de neaşteptat, de frenetic, de impulsiv. Nu avusese timp să gândească şi nu avusese timp să se rețină să spună cu voce tare ceea ce ar fi trebuit să țină pentru el. Edda *era* o târfă, dar nicio soră nu putea să suporte o insultă atât de directă. Încă era stăpânit de furie, în plus alimentată de un acces nestăpânit de enervare față de soția lui, a cărei dragoste pentru el era veşnic terfelită şi bagatelizată de ceea ce simțea pentru mizerabilele alea de surori ale ei. Kitty era soția lui – din punct de vedere legal, emoțional, *totalmente* a lui! Şi cu toate acestea, păstra o parte din ea pentru a le răsfăța pe surorile ei. Nu era corect!

Edda era o curvă – o femeie uşoară, o depravată care îşi oferea favorurile sexuale unor bărbați în afara căsătoriei, bărbați ca Jack Thurlow. Iar Kitty *ştia!* Cum putea să treacă cu vederea fără să recunoască că Edda era o târfă? însemna că Kitty era virgină doar din întâmplare când se măritase? Era experimentată în toate chestiunile legate de sex, mai puțin actul suprem?

Douăzeci de minute mai târziu a sunat reverendul: Kitty

---

[30] Boney, ironic, de la Bonaparte (n.tr.).

era cu el şi va veni acasă mai târziu, nu trebuie să se îngrijoreze.

— Nu mă duc înapoi! strigă ea la taică-său. Tati, a făcut-o pe Edda târfă pentru că s-a căsătorit cu Rawson Schiller! De parcă ar fi pus la cale un complot!

— Da, da, scumpa mea, şi absolut nefondat, ştiu. Dar din ce a spus Charlie când s-a întors de la Melbourne, am înțeles că, atunci când s-a întâlnit cu Schiller, s-a purtat ca un câine mic şi agresiv care a pus ochii pe o pisică mare şi deosebit de mulțumită. În realitate, seamănă atât de mult, în ciuda divergențelor politice – şi pe acelea le poți accepta sau respinge într-o clipită – vedem exemple în fiecare zi. Politica trebuie jucată ca un joc, iar cei care se aruncă în acest joc din toată inima vor fi cu siguranță crâncen dezamăgiți. Căci nu este un joc cinstit sau curat. Este o țesătură de minciuni – înşelăciuni – ambiții personale – false speranțe. Este lipsită de moralitate şi concepută să ofere victoria celor fără principii. Un bărbat cu reale aspirații de a servi Omenirea lucrează sigur în domeniul social sau în medicină ori în ceva cu realizări pozitive vizibile. Inspiră adânc, cu un aer confuz. Vai de mine! Vai de mine! Ar trebui să scot în evidență asemănările dintre ei, nu? Ascultă un om bătrân, sunt frați veritabili, dar nu au nimic în comun.

Uimită, Kitty îl țintuia cu privirea pe tatăl ei.

— Tati, eşti un cinic! Habar nu aveam.

Reverendul se indignă.

— Nu sunt cinic. Sunt realist!

— Da, sigur că da. Scuză-mă!

— Kitty, creierul este cel mai remarcabil instrument cu care Dumnezeu a înzestrat creaturile vii. Înfloreşte şi ajunge la apogeu în ființele umane, şi noi ar trebui să-l *folosinij,* nu să-l sufocăm cu frivolități şi prostii. Gândeşte-te! între Charlie şi noul meu ginere sunt puține diferențe adevărate în comparație cu ceea ce au în comun. Instinctul îmi spune

că Charlie nu este chiar atât de mult de stânga cum crede Rawson, iar Rawson nu este atât de mult de dreapta cum crede Charlie. Dar există o *singură* diferență.

— Iar eu am o altă diferență, mai importantă, spuse Kitty calmându-se. Rawson este cu aproape 30 de centimetri mai înalt decât Charlie. Oftă. Complexul de inferioritate privind înălțimea o să-l distrugă pe Charlie.

— Fă-l să intre în parlament! Este o carieră ideală pentru bărbații scunzi.

— Nimic nu-i scuză atitudinea față de Edda, mormăi Kitty.

— Oh, Kitty, a fost spusă ca să te rănească pe tine, nu pe Edda! Nu o consideră o târfă, chiar dacă şi-a exprimat sentimentele cu voce tare. Thomas Latimer puse ibricul pe foc pentru ceai. Bea şi tu o ceaşcă!

Ea îşi reprimă un chicotit.

— Mă tem că i-am învinețit amândoi ochii.

— Dumnezeule! Cineva *chiar* a fost supărat! Sunt foarte fericit că fetele mele nutresc atâta dragoste şi loialitate una pentru cealaltă, dar nu uita că prima ta îndatorire în ce priveşte iubirea şi loialitatea este față de soțul tău.

Uşa cu plasă din spate se trânti, şi Grace intră vijelios în vechea bucătărie, strângând în mână scrisoarea ei şi comunicatul de presă.

— Oh, Kitty, de data asta m-ai întrecut! Regina din Trelawney se aşeză. Ar fi minunată o ceaşcă, tati. Ce şoc, nu? Sora mea geamănă este acum Lady Schiller.

— Ofensată, Grace? întrebă Kitty cu un rictus în colțul gurii.

— *Ofensată*? De ce să fiu ofensată? întrebă Grace uluită, înțeleg însă perfect de ce au făcut-o în secret – închipuie-ți cum e să încerci să planifici o nuntă de o asemenea amploare! Jumătate din aristocrația din Melbourne ar fi trebuit invitată, iar tati nu ar fi putut să-şi permită

cheltuielile în veci. Am zis întotdeauna că este de prost gust să plătească mirele. Lady Schiller! Bravo pentru Edda! *Şi,* în sfârşit o să urmeze Medicina!

— Da, este minunat, spuse Kitty cu căldură. Sunt foarte fericită.

— Fac pariu că Charlie nu este, spuse Grace cu viclenie. Pus în umbră.

— Dacă nu poți să spui ceva agreabil, Grace, ai bunătatea te rog să nu spui nimic, interveni reverendul ferm.

— Oh, pfui, tati! El chiar este ofensat, nu-i aşa, Kits?

— Nu chiar ofensat, Grace, doar un pic trist că Edda pleacă, şi Corunda rămâne fără cunoştințele ei. Cele două fețe care se uitau la Kitty exprimau dezamăgirea.

— Oh, nu-mi trecuse prin cap asta, spuse Grace.

— Nici mie, adăugă reverendul.

Dar lui Tufts îi trecuse, după cum i-a mărturisit lui Liam Finucan a doua zi dimineață la ceai, în biroul ei.

— Edda nu poate fi înlocuită, asta este partea cea mai tristă. Atât de lucidă şi rațională, atât de... oh, nu ştiu, *onestă.* Înțeleg de ce s-a căsătorit cu el, înseamnă o diplomă de doctor, şi probabil că în acelaşi timp îl place mult.

— Insinuezi că dragostea nu intră în această ecuație? întrebă Liam.

— Oh, da. Nu cred că Edda *poate* să iubească. Cel puțin nu în felul în care iubesc Kitty şi Grace. Este om de ştiință, nu o romantică.

— E destul de cuprinzător. Dar ce ştii despre el, Heather?

Ea se încruntă.

— Bună întrebare, bătrân mizantrop ce eşti. Aş îndrăzni să zic că probabil o iubeşte la nebunie dacă s-a însurat cu ea. La urma urmelor, este un bărbat de 40 de ani, mult mai bogat decât Charlie, semnificativ mai înalt decât Edda şi celebru în tot Imperiul Britanic. Oh, sper din suflet să le meargă căsnicia! Mă rog să fie aşa! Fiindcă nu s-a măritat

cu el ca să fie Lady Schiller sau o obişnuită a saloanelor. Edda este Edda, independentă şi neconvenţională. Trebuie să-l cunosc, Liam! Nu voi avea odihnă până când nu-l voi cunoaşte.

Reverendul avea aceleaşi sentimente ca Tufts, deşi cei doi nu discutaseră despre acest lucru între ei. În toată copilăria nefericită a lui Kitty, Edda fusese cea care observa semnalele de alarmă, Edda o salva pe sărmana fată de tâmpeniile maică-sii, Edda era cea care îi insufla forţă; şi toate acestea spuneau despre Edda că este extrem de perspicace, sensibilă, iubitoare şi grijulie. Dar cum avea să se descurce cu un Rawson Schiller? De ce se legase de steaua lui într-un mod atât de irevocabil? Bineînţeles, domnul Latimer ştia despre Jack Thurlow; nu era orb şi în mod categoric nu era surd la bârfe. Poate că era contrar preceptelor lui Dumnezeu, dar pentru domnul Latimer relaţia aceasta era de departe preferabilă unei căsnicii nefericite, care nu se putea destrăma. Iată, ajunsese aici, devenise lady, iar într-o bună zi avea să fie doctor. Însă oricât s-ar fi străduit el, nu putea să-şi înăbuşe îndoielile.

Pentru Maude Latimer vestea a venit prea târziu. De trei ori uitase ibricul pe foc până se evaporase toată apa şi dăduse foc bucătăriei, ultima oară rău de tot. După
0 luptă amară cu el însuşi, reverendul fusese obligat să o interneze la azilul de bătrâni, un loc în care se învârtea confuză, fericită în aparenţă, amuzând pe toată lumea cu poveştile despre minunata Kitty, fiica ei cea mică. Când
1 s-a spus despre căsătoria Eddei, pur şi simplu nu a avut niciun impact asupra ei. Kitty avea să crească şi să facă o căsătorie strălucită. *Edda*? O nimeni bună de nimic.

S-a dovedit că Charles Burdum nu avea de gând nicio clipă să recunoască că a greşit. Ţinându-se de cuvânt, reverendul a trimis-o pe Kitty acasă la două ore după ce plecase, dar ea era cu nasul pe sus şi nu ştia dacă poate să-

l ierte, deşi de dragul tatălui ei era gata să încerce. A găsit însă un soț glacial, care a refuzat cina, după care s-a dus să se culce în dressingul lui, unde îi dăduse ordin lui Coates să-i facă patul. Cu un chip impasibil, omul a făcut cum i s-a cerut, dar Kitty ştia că mâine povestea avea să facă înconjurul Corundei – valetul lui Charlie era foarte bun în meseria lui şi un bârfitor înnăscut. Şi chiar dacă erau închise cârciumile şi mai toată lumea dormea, Coates găsea el o cale. Fuseseră situații când Kitty dormise singură, din „motive de sănătate", dar întotdeauna ea fusese aceea care plecase din patul stăpânului. Acum lucrurile stăteau cu totul altfel – stăpânul făcuse mişcarea. Veşti senzaționale!

Kitty a interpretat situația ca fiind o dovadă că prostituarea era contagioasă şi o luase de la Edda. Era şi în aer, şi în sânge. Fără îndoială, reflecta Kitty furibundă, Tufts şi Grace erau şi ele însemnate pe frunte cu litera stacojie[31]. Cum îndrăznea Charlie să continue să se poarte ca un evanghelist burghez! Gând pe care a adormit buştean.

Dimineața s-a trezit şi şi-a dat seama că avusese cel mai liniştit somn după multe luni, şi s-a dat jos din pat vibrând de energie. S-a grăbit spre micul dejun. Ca să descopere că nu era nici urmă de Charlie. Era deja la spital, i-a spus ajutorul ei de nădejde în gospodărie, doamna Simmons.

— Splendid! spuse Kitty veselă. El şi cu mine am avut cea mai prostească ceartă, doamnă Simmons, aşa că mă mut din dormitorul nostru. V-aş ruga pe dumneata şi pe Beatrix – oh, şi pe Coates! – să-mi mutați lucrurile în apartamentul liliachiu. Charlie *detestă* apartamentul liliachiu!

Doamna Simmons a închis ostentativ gura, punând mâna pe maxilarul inferior căzut şi împingându-l în sus.

— Doamne, Kitty, e un pic cam prea dur, nu? întrebă ea

---

[31] Aluzie la romanul lui Nathaniel Hawthorne, *Litera stacojie,* în care eroina era obligată să poarte pe rochie litera A, de la adulterină (n.tr.).

cu atitudinea tipică a unuia din Corunda față de şeful său – nici vorbă ca doamna Simmons să i se adreseze ca unei stăpâne!

Considerând reacția doamnei Simmons normală, Kitty a continuat imperturbabilă.

— Da, e dur, dar măcar nu e plictisitor, spuse ea. Ştii ce a făcut javra mică? A făcut-o pe sora mea Edda târfă fiindcă s-a căsătorit cu un bărbat bogat cu un titlu de noblețe!

— Aoleo, la naiba, zău, atunci aşa merită! Zici de camerele mov, Kitty?

— Da, camerele mov.

Lăsând mutarea ei în mâinile capabile ale doamnei Simmons, Kitty s-a dus la orfelinat şi s-a oferit voluntară – să facă muncă de infirmieră acolo.

— Kitty, eşti mană cerească, spuse sora-şefă, Ida Dervish, directoarea unei instituții care numai în doi ani proliferase precum ciupercile după ploaie. Infirmieră calificată, specializată în pediatrie! Draga mea, avem de lucru pentru tine în tura de noapte până la epuizare, dar ai timp liber? Probabil că doctorul Burdum îți ocupă tot timpul.

— Timp am cu nemiluita, spuse Kitty, şi niciun guvern nenorocit nu mă lasă să-mi folosesc educația oferindu-mi o slujbă, fiindcă sunt căsătorită. În fine, asta din urmă este discutabilă. Am avut o ceartă pe cinste cu dr. Charles Burdum, care găseşte că sunt în plus pentru nevoile lui. O privire în jur când am ajuns aici, Ida, mi-a fost suficientă ca să-mi dau seama că măcar aici este nevoie de mine. Charlie n-are decât să se ducă dracului!

— *Kitty!* exclamă sora-şefă Dervish. Mai spune tu lucruri de felul ăsta şi o să se umple oraşul într-o clipită.

— Deja s-a umplut. Coates, Ida, nu-l uita pe Coates, spuse soția indignată cu un zâmbet larg. Oh, m-a rănit, şi o să-l pedepsesc exemplar!

— Cine, Coates?

— Nu, prostuțo! Charlie. Ai ceva să-mi dai să port până când o să-mi comand nişte uniforme de la Sydney? Păcat că magazinele noastre locale şi-au închis porțile în număr atât de mare. Oftă, trezindu-se la realitate, şi veselia începu să i se risipească. În adâncul inimii sunt foarte tare rănită, dar mai degrabă aş muri decât să-l las pe Charlie să vadă asta. Să o facă târfă tocmai pe Edda!

— *Asta* a făcut?

— Da.

— Omul ăsta e dus cu capul. Ca să nu mai zic că e gelos.

Opinie pe care şi-au format-o mulți locuitori din Corunda când veştile s-au răspândit cu repeziciune prin oraş, dar în niciun caz nu a fost o părere universală. Charles Burdum avea simpatizanți devotați şi loiali în toate categoriile sociale, aşa că aceştia nu s-au sfiit să creadă că Charlie are dreptate în comentariul despre Edda Latimer, care o fi fost ea o ticăloasă cu nasul pe sus, dar în mod clar când venea vorba despre moravuri era foarte dubioasă. Totuşi, cauza disputei din familia Burdum era irelevantă; povestea era picantă doar prin protagoniştii ei, considerați până atunci la fel de uniți ca, ei bine, ca gemenii.

Timp de o săptămână Charles a ignorat-o pe Kitty, natura publică a dilemei lui şi faptul că soția lui locuia acum într-o suită de încăperi urâte din celălalt capăt al casei *lui.* Ea ridicase cu un entuziasm indecent mănuşa pe care el o aruncase cu atâta nesăbuință, şi acum îl plesnea cu ea peste față neîncetat. Nu-l ajuta nici faptul că etala doi ochi vineți, şi nimeni n-ar fi crezut că dăduse cu capul într-o uşă.

La capătul unei săptămâni era pregătit să dea înapoi puțin, şi a prins momentul când a auzit uşa de la intrare închizându-se la ora şase seara: soția lui se întorcea de la slujba ei ridicolă de la orfelinat.

— Pot să-ți spun o vorbă, Kitty? întrebă curtenitor,

apărând în pragul uşii de la micul salon aflat lângă biroul lui.

În mod normal ar fi trebuit să arate obosită, căci munca ei nu era o joacă – grea, dură, aspră. Rețeaua lui de spioni îl informase că nu lăsa niciun fir de păr necontrolat ca să găsească păduchi şi lindini, că freca fiecare orificiu fără milă, făcând toate acele munci pe care personalul orfelinatului – cu prea puțini angajați şi supraaglomerat – nu avusese timp să le facă cum trebuie.

Şi cu toate acestea era înfloritoare, mai frumoasă decât fusese în luni întregi; ochii albaştri-liliachii străluceau plini de viață, gura superbă avea un aer de mulțumire, iar pielea îi lucea minunat emanând sănătate. Femeia aceasta să nască copii morți? Niciodată!

— Sigur că da, răspunse ea.

— Bei ceva?

— O bere rece ar fi grozavă, mulțumesc.

După ce a servit-o şi a aşteptat să se instaleze într-un fotoliu, s-a aşezat şi el.

— Povestea asta trebuie să înceteze, spuse el.

— Ce trebuie să înceteze? întrebă ea sorbind cu nesaț.

— Copilăriile astea. Faptul că facem public că ne certăm, că eşti plictisită, că deteşti atitudinea mea față de familia ta.

— Dumnezeule, ce litanie de mici păcate! spuse ea.

— Trebuie să înceteze.

— Fiindcă spui tu, la comanda ta?

— Da, bineînțeles. Sunt soțul tău.

— Şi ce se întâmplă dacă eu refuz să pun capăt acestor copilării ale mele?

— Atunci aş fi obligat să iau măsuri.

— Măsuri… Te rog explică.

— Pot să-ți tai alocația, să refuz să-ți onorez datoriile, să-mi folosesc influența ca să te împiedic să faci orice fel de muncă neplătită. Eşti *soția* mea, Kitty, spuse Charles

impetuos şi cu o fermitate de neclintit.

Dacă sperase să o vadă pierzându-şi cumpătul, era dezamăgit. Kitty îl țintuia cu privirea de parcă ar fi fost un tip nou de insectă, absolut respingătoare. Apoi îşi arcui buza de sus.

— Oh, Charlie, zău aşa! strigă exasperată, dar nu înfuriată. Nu fi mai idiot decât te-a lăsat Dumnezeu! Corunda este oraşul *meu* natal, nu al tău. Încearcă doar să mă împiedici să fac ce vreau în Corunda, şi o să suporți consecințele. Pot să te ruinez într-o clipită. Kitty Latimer, sora târfei ăleia de Edda, *amândouă* mult iubite de localnici? N-ai să vezi aşa ceva. În plus, ştii şi tu că nu se poate. Este o cacealma, ultima ta încercare disperată de a-ți asigura o nevastă supusă şi umilă. Ei bine, du-te dracului!

— Ai un vocabular de curvă, spuse el simțind nevoia să spună ceva, dar negăsind o replică nici în cele mai ascunse cotloane ale minții. O iubea atât de mult! De ce mergeau lucrurile atât de rău pentru el? Nenorocitele alea de surori ale ei, mereu surorile ei... Îi venea greu să-şi recunoască gelozia, caracterul posesiv, pentru că nu mai trăise asemenea sentimente înainte să intre Kitty în universul lui, iar acum îşi dădea seama că iubind-o nu se va elibera niciodată de surorile Latimer.

— Da, eu am fost întotdeauna geamăna cu limbaj mai vulgar, spuse ea cu un zâmbet, fiindcă-i plăcea ideea. Când creşti fiind lăudată că eşti cel mai frumos copil de pe pământ, devine absolut necesar să-ți dezvolți o calitate care poate să şocheze oamenii, să-i dezamăgească. Nu-mi cer scuze pentru acest lucru şi nu am de gând să-ți cer scuze nici ție, Charlie, că trebuie să înduri o insultă de nesuportat. Sora mea Edda este o femeie de o integritate absolută şi un caracter puternic, întotdeauna inteligentă, întotdeauna neclintită când e vorba de loialitate. O deteşti pentru că simți în ea o calitate: refuză să fie proprietatea

cuiva. Este o calitate pe care eu nu o am din nefericire. Dar ştiu atâta lucru: că Edda nu s-ar vinde niciodată, nici măcar pentru şansa de a deveni doctor. Ceea ce înseamnă că probabil Rawson Schiller a vrut de la Edda ceva ce a anulat orice aspect al unei vânzări. Este o uniune între egali, Charlie, în vreme ce mie biata noastră strădanie nu-mi oferă nimic.

Vreme îndelungată el nu a răspuns nimic, stătea în fotoliu şi se uita fix la soția lui, pe care o iubea, dar pe care nu reuşea să o înțeleagă. În cele din urmă a oftat.

— Te vei întoarce în patul meu? întrebă.

— Nu, nu cred.

Simți un gol imens în stomac.

— S-a *terminat7.*

— Nu am spus chiar asta. La fel ca țarina Alexandra, ador budoarul meu mov. Am descoperit că îmi place grozav să am micul meu regat în interiorul palatului tău. Sunt bucuroasă să te primesc în patul meu pentru sex, Charlie, dacă ceri şi vii tu la mine, dar nu voi dormi cu tine. Şi nu vreau nici influența ta asupra regatului meu. Este *al meu.* Am 24 de ani şi a venit timpul să mă bucur de o oarecare intimitate reală. Tânjesc să am copii. Dar insist să am propria mea viață, iar acest lucru înseamnă – pentru prezent, în orice caz – că voi continua munca la orfelinat.

— Eşti dură, foarte dură, mormăi el.

— Toate femeile sunt când situația o cere, spuse Kitty cu un calm neştirbit. Bărbații ne obligă să fim aşa. Facem un pact?

Neştiind dacă o iubeşte mai mult decât o urăşte, el dădu din cap că da.

— Când vreau contact sexual cu tine, îți spun, dar acest lucru nu înseamnă şi că dormim împreună. Pactul acesta câtă viață comună ne permite?

— Cât de multă sau de puțină vrei tu. Îți voi conduce

casa, voi juca rolul de gazdă, voi mânca cu tine, voi sta şi voi vorbi cu tine despre evenimentele zilei sau despre chestiuni de familie, voi fi o mamă bună pentru copiii tăi când va binevoi Dumnezeu să-i lase să trăiască. Am uitat ceva, Charlie? Dacă da, spune-mi te rog, spuse această nouă Kitty.

— E vreo şansă ca magia să se întoarcă?

Kitty râse, un sunet la fel de dur şi tăios precum cristalul.

— Charlie, nu cred că a existat vreodată pentru mine. Dar tu ai vrut-o – sau pe mine – şi m-ai presat atât până m-am prăbuşit. Cât priveşte să fi făcut ceva necugetat – nu! Nu am fost târfă. Chipul îi fu învăluit de o expresie de veselie, surâse. Ai face bine să speri, dragul meu soț, că voi continua să nu fiu târfă. După tine, e posibil să fie o trăsătură de familie.

Şi uite aşa, gata, adio remarci indiscrete, se gândi Charles Burdum, retrăgându-se în patul său solitar. Până la însurătoare, când intrase în Clanul Latimer, nu trăise niciodată emoțiile legate de frați sau surori, fiindcă nu avea. Cum ar fi putut un copil singur la părinți să cunoască forța şi profunzimea legăturilor dintre surori, mai ales gemene?

Şi insinuase că făcea presiuni prea mari asupra ei – ce zisese? Că s-a *prăbuşit*? Epuizată, măcinată, cu aripile frânte. Dar era ridicol! Dacă gândea aşa, însemna să se înjosească, să aibă o părere proastă despre ea însăşi. Apoi, din senin, i-au revenit în minte amintiri legate de discuția lui cu Edda când abia sosise în Corunda. Îi spusese că Kitty avea o părere proastă despre ea însăşi, că mama ei aproape că o distrusese. De ce astfel de confidențe păreau să aibă o importanță atât de mică la momentul când fuseseră făcute? El nu le „digerase” aşa cum ar fi trebuit – copleşit probabil de bogăția de informații pe care i le transmisese Edda la o singură întâlnire.

„Nu, fii sincer, Charles”, îşi spunea acum; „de fapt ai auzit

numai ce voiai să auzi, iar tu nu voiai decât să o câştigi pe Kitty. Nimic altceva. Kitty, partenera perfectă, pe care Edda se străduia să te facă să o vezi – corect – ca fiind imperfectă. *Nimeni* nu este perfect! Cel mai puţin din toţi, tu, Charles Henry Burdum. Acum ai dat-o în bară în stil mare. Soţia ta este rănită şi nu din vina ei, iar tu nu eşti persoana potrivită să o tratezi. De fapt, a închis uşa căsniciei fără să se eschiveze de la îndatoririle acesteia, dar atât vor rămâne pentru ea, îndatoriri. Acesta era motivul pentru care avorta?”

S-a nimerit ca Tufts şi Liam Finucan să fie primii din Corunda care să se întâlnească cu Sir Rawson şi Lady Schiller, când au debarcat în Sydney după ce călătoriseră cu vaporul de la San Francisco, la începutul lui 1932. Liam trebuia să participe la o conferinţă în Sydney, iar Tufts şi-a luat liber ca să meargă cu el; aveau camere alăturate la Hotel Metropole, nu departe de Circular Quay, îşi petreceau zilele separat, serile împreună, iar nopţile separaţi în mod cast de un perete de hotel. Ceea ce le convenea de minune. Apoi, chiar în ultima lor zi, Tufts a primit un telefon de la Edda.

— Rawson şi eu suntem la Hotel Australia, spuse ea, şi ne-ar face mare plăcere ca tu şi Liam să cinaţi cu noi în seara aceasta.

— Nu ne-ar putea ţine nimeni nici legaţi!

Cum zilele când era neîngrijit erau de domeniul trecutului, Liam era îmbrăcat cu un costum elegant şi o cravată tradiţională a Spitalului Guy’s, iar Tufts era frumoasă într-o rochie de seară din sifon de culoarea ambrei. Totuşi, cuplul care îi aştepta în hol atrăgea toate privirile; Tufts şi Liam au uitat bunele maniere şi s-au holbat. Bărbatul era impresionant, chiar dacă mai degrabă spre urât, dar Edda era magnifică în mătase verde smarald, exact de aceeaşi culoare ca smaraldul montat pe inelul de pe

al treilea deget de la mâna stângă, mare şi pătrat, înconjurat de mici diamante. În jurul gâtului purta un colier simplu cu diamante şi în fiecare lob un diamant de o calitate excepțională.

— Să dea naiba! spuse Tufts ridicându-se pe vârfuri ca să o sărute pe Edda pe obraz. Arăți de milioane!

— Te apropii de preț, spuse Edda râzând.

După care Tufts a întâlnit privirea ochilor albaştri ai noului ei cumnat şi l-a plăcut, ceea ce era aşa o uşurare, că aproape i s-au înmuiat genunchii.

„N-ai crede", reflecta Edda amuzată, ascultându-i pe Rawson şi pe Liam vorbind, „că un avocat şi un patolog ar putea avea prea multe în comun", şi poate că nu aveau, dar îşi găseau cuvintele, care curgeau de la unul la celălalt, într-o camaraderie firească, fapt care îi spunea Eddei că acest irlandez interiorizat şi meticulos era de acord cu soțul ei.

— Eşti fericită, Edda, spuse Tufts la toaleta doamnelor.

— Sunt, foarte, cu excepția cadourilor. Edda făcu o grimasă. Inelul de logodnă n-am putut să-l evit, dar m-am împotrivit la diamante cu toată puterea. Mi-am răcit gura de pomană.

— Sunt frumoase, Eds, şi de un bun-gust desăvârşit. Simple.

— Da, slavă Domnului că nu este cazul să-mi fac griji pentru gustul lui Rawson. Ne înțelegem extraordinar de bine.

— Şi începi anul trei la Medicină în februarie?

— Da, da, da! Bijuteriile vor fi depozitate la bancă atunci, refuz să le țin acasă. Se opri, apoi surâse. Acasă! Ultimul etaj, în întregime, într-o clădire înaltă din Melbourne, nu-i ciudat? Un etaj mai jos am un apartament numai al meu pentru studiu.

— Doamne! Trebuie să fie ca un vis.

— Da, aşa este, şi sunt îngrozită că o să mă trezesc din

vis.

— Omul ăsta te iubeşte.

— Crezi?

Ochii de culoarea chihlimbarului clipiră.

— Se citeşte pe el.

— A mutat munții din loc pentru mine.

— Bănuiesc, spuse Tufts strecurându-şi brațul pe sub al surorii ei, că omul este obişnuit să mute munții. Totuşi, la miezul nopții, când se întorcea pe jos cu Liam spre Metropole, a dat glas unor îndoieli.

— Oh, Liam, roagă-te pentru ea! strigă ea.

— Are nevoie de rugile tale, Heather? întrebă el surprins.

— Bănuiesc că da. Rawson Schiller este extrem de agreabil, şi îmi place... Dar este un tip cu mai multe fețe, şi nu ştiu sigur cât îl cunoaşte Edda.

— Păi, vor fi în acelaşi tren cu noi mâine-dimineață, aşa că fii cu ochii în patru şi urechile ciulite. Îți împărtăşesc părerea în ce-l priveşte.

— Cel puțin nu este zgârcit. Ce bijuterii!

El pufni, râzând.

— Nu mă păcăleşti, doamnă! Bijuteriile nu sunt importante pe lista ta de priorități.

— Din păcate, nici pe a Eddei. Asta este problema.

— Numai dacă el crede că ea le apreciază. Am sentimentul că *nu* crede că le apreciază. Pe de altă parte, fiind soția lui trebuie să le poarte când o cere situația.

Grace a hotărât că poziția ei de Regină din Trelawney se potrivea aşa cum se cuvine cu un cavaler al regatului, şi s-a purtat curtenitor când s-au întâlnit; acest lucru s-a petrecut în propria ei casă crem cu verde din Trelawney Way la ceaiul de dimineață, o masă pe care o văduvă cu copii mici o găsea mai uşor de onorat decât oricare alta, începând cu prânzul.

Cum era în toiul verii, băieții erau fără cămăşi şi în picioarele goale, îmbrăcați în pantaloni scurți de bumbac.

— Brian merge la şcoală anul viitor, la East Corunda Public, iar John va merge un an mai târziu – s-au născut destul de curând unul după altul, le spuse musafirilor, în mod evident neimpresionată de hainele Eddei sau de inelul ei cu smarald.

— Probabil că-ți este foarte greu, Grace, spuse Rawson cu căldură, dar nu e greu de observat că eşti o gospodină minunată.

— Mă descurc. Nu are rost să mă smiorcăi şi să mă vait, nu? Am spus întotdeauna că trebuie să acceptăm şi răul, şi binele în viață.

— Ai prefera să-ți vezi băieții într-o şcoală particulară?

La suprafață, nimic nu o tulbura pe Grace, iar şocul căsătoriei Eddei era deja destul de vechi ca să fi fost inclusă în filosofia ei de viață, considerată o posibilitate, dar apoi abandonată – doar dacă, ulterior, lucrurile nu se schimbau, desigur.

— Brian şi John nu cunosc decât o singură lume, Trelawney, îi spuse Grace lui Rawson, dând la iveală farmecul şi noblețea din ea. Sunt convinsă că la şcoala publică East Corunda vor căpăta cunoştințe la standarde satisfăcătoare pentru absolvire. Vreau ca băieții mei să termine studiile cu note foarte bune.

— Ce lucruri mărețe speri pentru ei, Grace?

— Ca victimă a Marii Depresiuni, Rawson, principala mea speranță este ca orice ar face, domeniul lor de activitate să fie mai sigur decât cel al vânzărilor. Tatăl lor a fost un comis-voiajor strălucit, dar în momentul în care ne-a lovit criza, oamenii au încetat pur şi simplu să mai cumpere. Băieții mei nu se pot ocupa de pământ pentru că nu avem pământ deloc, dar o carieră ca profesori, ofițeri de armată sau de marină ar fi sigură, spuse Grace cu glas hotărât.

Rawson o fixa cu privirea neputincios, dându-şi seama că este total deconcertat. Asta era sora geamănă a Eddei?

Semănau extrem de bine dacă te uitai la ele, dar nu aveau nimic în comun mental sau spiritual – absolut nimic!

— Dacă pot vreodată să fiu de ajutor, Grace, promite-mi că vii la mine, spuse el apăsat. Nu vreau să te jignesc insistând cu această chestiune, dar să nu uiți ce ți-am spus.

— Înțeleg, dar ne descurcăm, replică Grace. Poate că cea mai importantă lecție în viață este să nu ai aspirații înalte. Aşa nu vei fi dezamăgit.

— Prostii! i-o reteză Edda, care-şi recăpătase graiul. Dacă ai țeluri meschine, rămâi un nimeni! Ai doi băieți minunați şi sper că ai de gând să faci totul ca să urmeze o facultate, nu doar să absolve liceul.

Grace se întoarse spre Rawson cu un zâmbet tolerant.

— Draga mea Edda! strigă ea. O reacție tipică pentru Edda, să ştii. Dar de unde să ştii? *Eu sunt* sora ei geamănă, cunosc marfa. Ambițioasă! Oh, Doamne, are destulă ambiție chiar şi pentru vreo competiție internațională. Dar sunt foarte bucuroasă că în cele din urmă face Medicina. Nu că o să-i aducă vreo bucurie. Femeile medici duc o viață foarte grea.

— Edda o să reuşească, spuse el blând.

— Te rog mai ia o bucățică de pâine prăjită, Rawson. Marmelada de mere de deasupra este făcută în casă din merele noastre Granny Smith. E mult mai bună decât cea cumpărată. Noi, cei cu un buget de criză, mâncăm poate mai puțin variat, dar mâncăm mai sănătos. Făcută în casă!

— Marmelada de mere este delicioasă, spuse el cu sinceritate.

— Şi, spuse Edda printre dinți când plecau în maşina reverendului, Grace este absolut insuportabilă! Credeam că nimeni nu poate fi mai rău decât vechea Grace care se lamenta mereu, dar Grace cea victorioasă, Regina din Trelawney, este dincolo de orice imaginație. *Insuportabilă!*

— Dar o iubeşti la nebunie, spuse el zâmbind.

Ea scoase un sunet, pe jumătate suspin, pe jumătate râset.

— Da, aşa este.

— Cine se aseamănă se adună, Edda, şi Grace este iazul de la poalele cascadei. *Nu* superficială – profunzimi nebănuite. În timp ce tu eşti cascada, veşnic în mişcare, plină de energie, o privelişte magnifică de admirat.

Ea se îmbujora, încântată de compliment.

— Kitty este cascada – strălucitoare, veselă, o simfonie de sunete şi curcubeie.

— Dar Tufts?

— Oceanul Pacific, nici mai mult, nici mai puțin.

— Sunt multe asemănări fizice şi între ea şi Kitty, dar cu toate acestea între voi toate există mult mai multe diferențe decât asemănări, spuse el.

— Înțeleg ce vrei să spui. Pe toate ne-a schimbat viața. Oftă. Am greşit încurajând-o pe Kitty să se mărite cu Charlie – dar a ezitat atât de mult, Rawson! Tufts şi eu am ajuns să credem că singurul lucru care o reținea era ruşinea de a fi judecată ca oportunistă. Şi am crezut sincer că avea nevoie de un bărbat care să o idolatrizeze. Iar Charlie a făcut-o. Kitty l-a impresionat atât de tare, că parcă a fost electrocutat, şi a luat-o un pic razna din dragoste pentru ea. Ceea ce nu aveam cum să ştim s-a dovedit a fi distrugerea lor – gelozia şi caracterul posesiv al lui Charlie.

— Da, este genul căruia i-ar plăcea să-şi zăvorască femeile.

Edda a suportat chinul întâlnirii cu familia lui Rawson în seara de după întoarcerea lor la Melbourne. Singurul care a avut o seară plăcută a fost chiar Rawson, liber să stea deoparte relaxat şi să urmărească efectul proaspetei sale soții asupra unei familii coloniale tipice în care averea se transmitea de trei generații. „Familia Schiller”, medita el, „a uitat totul, mai puțin cum să-şi mențină poziția socială şi

să-şi sporească banii. Frații mei s-au căsătorit din dragoste pentru genealogie, cu femei care se chinuie să scrie un bilet; mama este o snoabă cu arborele genealogic impecabil al familiei ei; tata este un bărbat aspru care ar vrea să țină femeile acasă; nu există decât un singur membru al familiei Schiller care are studii universitare – eu; cele trei nepoate ale mele vor avea voie să părăsească şcoala înainte de absolvire, iar cei trei nepoți vor absolvi, apoi – aşa cum este de aşteptat – nu vor merge la universitate. Dar cei din familia Schiller sunt oameni importanți.

Şi aici, am rupt zăgazurile, ca un fulger roşu, şi am lăsat-o pe soția mea să le spulbere mulțumirea de sine, să le facă fărâme ignoranța. Uită-te la ea! *Sofisticată* este primul cuvânt la care mă gândesc întotdeauna, fiindcă frumusețea ei este impregnată de toate calitățile pe care le poate oferi experiența aliată cu inteligența; durerea i-a sporit sentimentul existenței, o nevoie înnăscută de a-şi asuma deplina responsabilitate a înzestrat-o cu forță, iar pasiunea de a cunoaşte o va stimula întotdeauna mai mult decât casa, bucătăria şi un copil mic. Are aşa un *stil!* Este un dar, nu poate fi dobândit.

Biata, proasta de Constance, să încerce să o umilească făcând comentarii despre unghiile ei fără manichiură, nevrednice de inelul cu smarald de la mine... Cât de fermecător i-a explicat Edda că mănuşile de cauciuc ale unei infirmiere din sala de operații nu ar accepta unghii lungi, nici simplitatea dintr-un spital nu ar trece cu vederea oja roşie pe ele. Iar Constance, Gillian şi poate chiar mama stau şi îşi amintesc despre acele femei oribile care cu vorbe mieroase le sileau să folosească o ploscă sau le arătau cum să facă față experiențelor umilitoare provocate de durere, care egalizează atât de drastic...

Tata este derutat, se zbate într-o mocirlă de neputință conversațională pentru că este suficient de isteț să înțeleagă

că soția *mea* îl depăşeşte, că ar putea chiar să-l depăşească la făcut bani dacă asta ar fi dorința ei. Slavă Domnului că nu este! Frățiorul Rolf este cel care aproape că o place – el este fermierul, mai aproape de pământ şi mai în armonie cu ciclurile naturii. Căci el îşi dă seama că Edda este Marea Zeiță care avea puterea înainte să-i fie smulsă cu forța de bărbați”.

— Cum s-a descurcat „musca de pe tavan”? l-a întrebat ea după ce s-au întors în apartamentul lor.

— „Musca” a remarcat că i-ai îngrozit pe toți, răspunse el zâmbind.

— În acest caz, dacă „musca” nu are nimic împotrivă, voi continua în acelaşi fel.

— *Împotrivă?* „Musca” adoră acest lucru!

Să ocupi un etaj întreg, inclusiv o grădină pe acoperiş, dintr-un imobil de birouri, însemna că Sir Rawson Schiller avea camere disponibile. Nu a constituit un inconvenient nici faptul că i-a cedat Eddei fostul apartament de oaspeți, căci ultimele trei etaje erau împărțite în apartamente pe care le păstra pentru membri ai familiei şi angajații pentru care ar fi fost greu să locuiască departe de el din cauza programului de lucru sau a sarcinilor.

Un cuplu spre 50 de ani, Ivan şi Sonia Petrov, avea grijă de Sir Rawson de doisprezece ani; împreună cu o bucătăreasă, Daphne, un ajutor de bucătar, Betty, şi o femeie pentru curățenie, cunoscută ca Wanda, alcătuiau personalul casei. Cei doi Petrov şi Daphne locuiau în imobil, în timp ce Betty şi Wanda veneau cu tramvaiul din altă parte a Melbourne-ului. Programul de lucru, mai ales pentru familia Petrov, părea să fie flexibil, dar Edda bănuia că Rawson nu era genul de şef care să se uite la bani când venea vorba despre salarii şi gratificații; în mod evident personalul îl iubea foarte mult, inclusiv secretarii lui de sex masculin, care locuiau în imobil. „Este ca o colonie în

miniatură aici”, sus, se gândea ea amuzată şi impresionată. Cât despre secretul lui – niciunul din ei nu-l cunoştea.

Daphne conducea bucătăria, iar familia Petrov, tot restul. La curent cu lupta lui Kitty cu Charlie legată de un bucătar, Edda a văzut imediat diferența de atitudine. Charlie nu concepea altceva în afară de omul cu „cordon bleu”; Rawson luase o femeie fără nicio pregătire în domeniu şi se bucura de o bucătăreasă de departe mai bună, mai talentată.

Ivan şi Sonia fugiseră de Revoluția Roşie din Rusia, dar nu pentru că erau nişte aristocrați bogați; îl urau pe Lenin şi tot ceea ce reprezenta acesta, dar pentru Edda motivele lor erau prea ruseşti ca să le înțeleagă. Ceea ce însă înțelegea era că Sir Rawson le oferea conceptul *lor* de paradis muncitoresc. La o săptămână după ce Edda s-a mutat acolo ca soție a lui Rawson, şi-a făcut apariția Nina ca să fie camerista ei. Era fiica de 19 ani a soților Petrov, care locuia cu ei, şi fusese educată cum se cuvine ca să fie cameristă încă de la 15 ani.

— Să vă servesc pe dumneavoastră este ideal! spuse Nina cu un puternic accent din zona Melbourne.

— Nu este genul de carieră demodată, Nina? întrebă Edda. Ai putea să fii profesoară, sau infirmieră, sau secretară – asta este *umilă.*

— Da, dar, spuse Nina țuguindu-şi buza de sus, o cameristă bună câştigă un salariu grozav. Mama m-a *instruit.* Am plecat de la Lady Maskell-Turvey ca să fiu camerista dumneavoastră, iar ea mi-ar fi dublat salariul ca să mă păstreze. Dar este minunat să vă servesc pe dumneavoastră, chiar dacă ați prefera să vă spun Edda.

Amintindu-şi cu ce sumă derizorie era plătită o infirmieră stagiară, Edda tăcu. Dacă pe această copilă de imigranți isteață, blondă şi cu ochi albaştri nu o deranja să spele lenjerie intimă şi să calce rochii pentru un salariu aparent uriaş, de ce s-ar fi plâns ea, Edda?

Totuşi a fost o uşurare imensă să descopere că tot personalul lui Rawson părea sincer să o placă. *Foarte* bucuroşi toți să-l vadă în sfârşit însurat cu femeia perfectă, căci aşa o considerau, asta se vedea cu ochiul liber.

Camerele Eddei erau la capătul celălalt al apartamentului, şi era ideal. Dar dintr-un motiv sau altul nu reuşea niciodată să le folosească deplin decât ca să doarmă, să facă baie şi să se îmbrace. Curând, timpul liber şi-l petrecea în „apartamentul medical”, pregătindu-l pentru studiu, dar având şi un pat mereu pregătit, precum şi prosoape în baie. Fără îndoială că personalul bârfea, dar măcar jumătate din el o făcea într-o rusă rapidă. Dinspre partea aceea nu era un mare pericol; familia Petrov ştia pe ce parte e unsă cu unt felia de pâine.

Cărți, cărți şi din nou cărți umpleau rafturile de pe pereți, şi mereu li se adăugau altele; Edda a cumpărat un microscop, un stetoscop, lame pentru microscop şi lamele pentru protecție, eprubete, instrumente chirurgicale de bază din oțel inoxidabil suedez, vrafuri de rochii simple din bumbac care puteau fi spălate şi călcate cu un efort minim, halate albe scurte şi pantofi solizi speciali pentru infirmiere. Când începea anul trei la Medicină, voia să aibă tot ce trebuia pentru orice situație, ca să nu fie nevoită să alerge să cumpere lucruri pe care le uitase. Mintea ei precisă, ordonată deținea controlul cieplin.

Îi făcea plăcere şi timpul petrecut cu Rawson, care se ținuse de cuvânt şi îi folosea serviciile sociale. Suna impresionant, dar adevărul era că-i făcea mare plăcere să o asculte povestind cu entuziasm despre „apartamentul ei medical”, cum îl numea, iar la sfârşitul zilei se simțea revigorat în compania ei. Îl fascinau tinerețea, frumusețea şi forța ei, şi avea puterea să regrete că înclinațiile lui sexuale aveau să o situeze pentru totdeauna pe o orbită exterioară a vieții lui. Căci nu-i era soție în sensul deplin al cuvântului,

şi nu simțea nicio chemare să schimbe situația; poate că ceea ce simțea pentru ea era în mod natural un sentiment patern?

Colegii lui avocați şi politicieni, sceptici în legătură cu subita lui căsătorie, au cedat treptat farmecului Eddei, deşi nevestele lor au rezistat mult mai mult timp, iar unele soții nu s-au dat pe brazdă niciodată. Era bine cunoscut faptul că Lady Schiller cea vârstnică o detesta, în special pentru că nu avea banii ei, se părea, dar se pricepea să-i cheltuiască pe ai lui Rawson. Toată lumea înțelegea că-şi poate permite o soție costisitoare; ceea ce nu înțelegea nimeni era că rochiile, bijuteriile, blănurile şi costurile tot mai ridicate ale stilului lui de viață erau rezultatul impulsurilor şi dorințelor lui, nu ale ei. Trebuia să laşi timpul să facă lumea lui Sir Rawson Schiller să priceapă că soția lui se mulțumea în realitate cu foarte puțin dincolo de o diplomă de doctor.

În ceea ce-l privea pe Rawson însuşi, căsătoria cu Edda i-a adus toate lucrurile care îi fuseseră atâta vreme refuzate din cauză că era neînsurat. Se căsătorise cu femeia potrivită, din toate punctele de vedere, şi din acest motiv nimeni nu s-a întrebat vreodată de ce un bărbat atâta vreme burlac se îndrăgostise de această femeie şi nu de alta. Era incredibil de stilată şi de frumoasă în acelaşi timp, în mod evident bine-crescută, avea o mare abilitate de a vorbi despre o mulțime de lucruri, se pricepea să-i flateze pe cei pe care voia Rawson să-i flateze, ştia să dea peste nas cuiva cu inteligență şi aplomb şi să rămână o doamnă în acelaşi timp – da, Edda era ideală, şi nimeni nu-l învinuia pentru că se căsătorise cu o femeie fascinantă şi neobişnuită. Studentă la Medicină, pentru Dumnezeu!

Dar nu şi-a făcut prieteni printre femeile din cercul lui Rawson, din nici un alt motiv decât că studiile nu-i lăsau timp. Din când în când se întâlnea cu câte cineva de care se simțea atrasă, dar cum putea să rupă două ore pentru

cafeaua de dimineață sau trei ore pentru prânz? Imposibil. Cărțile o chemau, precum cântecul de sirenă, iar ea era fermecată.

Partea a şasea
...Şi a luat taurul de coarne

Capitolul 22

Pe măsură ce se adâncea criza economică, se adâncea şi criza guvernamentală, mai ales a guvernului federal de la Canberra. Jack Lang, acum prim-ministru al statului New South Wales, a refuzat să plătească dobânzile la împrumuturile guvernamentale, obligând Canberra să plătească în locul lui. Apoi, când Canberra i-a cerut să-şi achite datoria, Lang a refuzat. Partidul Laburist era în pericol, divizat în facțiuni ireconciliabile; Prim-ministrul Scullin l-a numit din nou în funcție pe fostul său ministru de finanțe aparent corupt, iar asta l-a determinat pe Joe Lyons să demisioneze mai întâi din postul de ministru, apoi în martie 1931 din Partidul Laburist. Aflat oricum în derivă, conservatorul Partid Național şi-a dat în cele din urmă duhul şi s-a născut un nou partid politic, Partidul Australiei Unite, condus de nimeni altul decât Joe Lyons, care era în favoarea continuării austerității. La noile alegeri UAP a ieşit învingător, iar Joe Lyons a ajuns prim-ministru al Australiei.

Nu era o atmosferă în care să-ți lansezi o carieră politică nouă! Aşa că Charles Burdum a continuat cu caietele lui de exerciții şi cu schițarea constituirii unui partid politic cu totul nou. Căsătoria cumnatei lui cu Sir Rawson Schiller la cumpăna dintre noiembrie şi decembrie 1931 a părut un soi de lovitură de grație spirituală pentru Charles, care însă nu se hotărâse dacă pentru propriul său mariaj sau pentru că Schiller era mai important în toate privințele. Cine ar fi putut anticipa vreodată că Edda va prinde în laț un *Schiller?*

Cum arăta ca un raton (slavă Domnului că nu erau animale originare din Australia), Charles fusese silit să-şi ia concediu de la spital toată luna decembrie; s-a îngropat în bibliotecă şi a umplut caiete întregi cu filosofia lui politică. Aflată la jumătatea studiilor înainte de absolvire, Tufts era perfect capabilă să conducă spitalul fără niciun ajutor. Ceea ce refuza el să recunoască era faptul că balanța în favoarea autoexilării fusese înclinată de o insultă adevărată: îi venea să urle dacă îl mai auzea o dată pe Liam Finucan cântând „Doi ochi negri minunați”!

Cu mariajul făcut zdrențe din pricina mizerabilelor surori ale soției lui, mintea i se învârtea în cercuri tot mai mici care aveau în centru disputa nebunească legată de direcția în care trebuia să se îndrepte loialitatea unei soții, loialitate pe care soția lui nu i-o arăta. Bârfa întregului cartier îl înfuriase atât de tare, încât ajunsese în punctul în care considera că devenise preferabil să se furişeze în casă decât să iasă afară printr-o pădure de limbi gălăgioase şi clevetitoare. Bineînțeles că punea sursa bârfelor pe seama lui Grace şi a femeilor din personalul orfelinatului; nu-i trecuse nicio clipă prin minte că adevărata sursă era Coates, servitorul adus de el, a cărui limbă era straşnic de ascuțită. Ei, drăcie! El, Charles Burdum, trebuia să îngenuncheze în fața lui Kitty ca să cerşească de la ea o noapte în patul ei, ca şi când ea nu ar fi făcut legământul solemn să fie în patul lui absolut în toate nopțile. Şi cum considera că era dincolo de orice limită a imaginației ca el să fie un Soames Forsyte, tot ce putea face era să fiarbă, atent să nu dea în clocot şi să treacă lucruri noi pe lista lui neagră. Soția lui era *a lui,* iar prioritățile ei nu mai erau cele din copilărie.

Reverendul a încercat să-l îmbuneze.

— Charles, dragul meu băiat, tu eşti un prinț printre soți, îi spuse domnul Latimer când îi făcu o vizită la Burdum House, dar mă tem că priceperea ta în materie de femei în

general şi de soţii în particular nu se ridică la înălţimea prezentei sarcini. Trăim sub domnia lui George V, nu a Reginei Victoria, iar bărbaţii trebuie să-şi schimbe gândirea în privinţa soţiilor. Vechile legi fie au fost, fie vor fi abrogate pentru a le oferi femeilor o poziţie egală într-o căsătorie. Un simptom al acestei schimbări este uşurinţa tot mai mare cu care femeile pot cere şi obţine divorţul şi uneori primirea unor indemnizaţii după pronunţarea acestuia, deşi judecătorii opun rezistenţă. Oricare ar fi părerile tale personale, nu *le poţi* exprima faţă de toată lumea. Îmi dau seama că ce ai spus despre Edda a fost rezultatul nervilor, al unui acces de furie – Edda a fost un mijloc ca s-o răneşti pe Kitty. Cu toate astea, legăturile dintre fetele mele există încă de la naşterea lor. Ceea ce ai spus a fost o minciună, iar Kitty a reacţionat la o minciună.

Ochii lui, care deveniseră kaki, zăboviră asupra lui Thomas Latimer cu o afecţiune amestecată cu exasperare.

— Tom, tu dai o sentinţă ca şi când ai cântări şi analiza în mintea ta fiecare cuvânt înainte de a-l rosti, iar eu înţeleg ce spui. Dar asta nu va şterge nimic cu buretele. Kitty trebuie să înveţe cui trebuie să-i fie loială! Surorile ei ar trebui să fie... ei bine, dacă nu un aspect minor al vieţii ei, cel puţin unul secundar.

Reverendul renunţă să încerce să-l convingă.

— Charlie, dacă încă eşti orb în privinţa asta, nu vei câştiga această bătălie, pentru că nu poţi. Las-o pe Kitty să se bucure de surorile ei, şi nu aştepta de la ele să se poarte în aşa fel încât să-ţi placă ţie. Îşi puse pălăria pe cap şi îşi luă bastonul. Încearcă să nu uiţi că tu eşti intrusul! Şi nu vreau s-o spun în sens peiorativ, ci mă refer la o perioadă din viaţa ei. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le înţelegi pentru că nu ai fost aici.

Nu se putuse abţine; Charles mârâi.

— Cum ar fi faimosul şarpe de la ceaiul de după-amiază?

Poate că adevărata semnificație a acelui incident este că Edda are o afinitate pentru şerpi.

Reverendul Latimer porni spre uşă.

— Politica, spuse el deschizând-o, poate separa oamenii la fel de eficient ca religia. Intransigența ta, dragul meu ginere, se bazează pe ceva care este tot atât de fals pe cât este de dezgustător. Bună ziua.

Simțindu-se de parcă ar fi ieşit învins din această întrevedere, dar la fel de sigur că victoria ar fi trebuit să fie de drept a lui, Charles se întoarse prost dispus la munca lui.

Kitty le invitase pe Tufts şi pe Grace la ceai în apartamentul liliachiu, fără să aibă habar că tatăl ei dăduse buzna peste Charles în capătul de casă pe care îl ocupa.

Când intră Tufts, lui Kitty i se tăie respirația. În hainele ei obişnuite Tufts arăta extrem de elegantă, totuşi nu nemaipomenită, dar era imposibil să te înşeli în legătură cu perfecțiunea acestei siluete minione şi impresionante în rochia ei de tweed cu picățele, făcută pe comandă, cu părul ridicat într-un coc care atârna lejer, cu fiecare mişcare studiată şi calculată cu subtilitate. Gura ei ca o floare devenise fermă, dar încă mai păstra ceva din aerul unui boboc, iar ochii de culoarea ambrei erau neclintiți şi te priveau atât de serios şi direct. Lui Kitty îi venea să plângă – pentru ce, nu ştia, în afara faptului că geamăna ei ajunsese atât de departe.

Văduva Olsen intră cu dezinvoltură, Regina din Trelawneys, de la pălăria neagră cochetă, cu boruri uriaşe făcută de ea, până la singura pereche de ciorapi de mătase reparați cu măiestrie tot de ea. Îşi găsise vocația în văduvie, pentru că ceea ce altădată i se păruse prostesc acum i se părea nobil, iar frumusețea ei sporise. Părul negru avea câteva şuvițe albe şi îi cădea liber şi armonios; începuse să-şi dea cu rimei pe genele bogate, lucru care îi punea în

evidență ochii cenuşii, iar gura ei minunată era rujată cu un roşu intens care atrăgea toate privirile. Edda îi dăduse fardurile, iar ea nu fusese suficient de mândră să le refuze. Silueta ei zveltă era mai plină acolo unde trebuia, şi devenise o croitoreasă suficient de bună ca să facă haine care cădeau remarcabil de bine. Nu era de mirare că Jack Thurlow încă se mai învârtea pe acolo să-i repare poarta de la țarcul găinilor şi să-i sape cartofii!

— Decorul mov se asortează cu ochii tăi, Kits, spuse Tufts aşezându-se.

— Mă întreb pentru ce snobii insistă să spună movului liliachiu? se întrebă gânditoare Grace, care avea contact cu oameni obişnuiți. Movul este categoric o culoare a clasei muncitoare, în timp ce liliachiul este preferat de cei cu nasul mai pe sus. Ca şi capot şi neglijeu.

— Hai s-o lăsăm naibii! spuse Tufts, dovedind cu asta că directoratul o încurajase să folosească un limbaj ceva mai picant. Charlie a mai coborât de sus, Kits?

— Nu ştiu – şi mai mult, nici nu mă interesează.

— E bolnav de gelozie, spuse Grace, devorând o clătită cu gem de căpşuni şi frişcă. Oh, ce bună e!

— Mănâncă tot, scumpa mea. Da, mi-e teamă că Charlie e gelos.

— Îl iubeşti? o întrebă Tufts.

— Da – şi nu, răspunse Kitty.

— Eu ştiu care e problema, spuse Grace, luând încă o clătită.

— Care? întrebară în cor surorile ei.

— Ție ți-a intrat în cap că Charlie nu-ți poate face copii sănătoşi.

Nici Kitty, nici Tufts nu spuseră nimic; apoi Tufts mai turnă ceai, admirând serviciul de ceai din porțelan Rockingham.

În cele din urmă Kitty oftă.

— Da, asta cred, spuse ea.
— Ned Mason ce spune? întrebă Tufts.
— Acelaşi lucru ca şi până acum. Nu există nicio problemă *fizică.*
— Vrei să ți-l scoți pe Charlie din minte? o întrebă Grace. Arată groaznic, chiar şi fără ochii ăia înnegriți.
— Ştie că prefer să fiu cu orfanii decât să fiu cu el, aşa îmi închipui, spuse Kitty.
— Nu văd nici urmă de lacrimi în ochii tăi, Kitty.
— Nu ştiu exact ce s-a întâmplat, numai că este foarte greu să trăieşti cu un bărbat posesiv. Cum poate fi gelos pe surorile mele? Dar este gelos, şi din acest motiv începe să-mi displacă, spuse Kitty fără să lase să i se vadă nicio lacrimă în ochi, dar tulburată. Puținii prieteni căsătoriți pe care îi am îmi tot spun că ăsta este un coborâş, că o căsnicie înseamnă o grămadă de urcuşuri şi coborâşuri – şi aş vrea să cred asta, dacă la mijloc nu ar fi fost pierderea copiilor mei. Fetelor, sinceră să fiu nu pot explica acest lucru.
— Şi chiar cred că nu-l poate explica, îi spuse Grace lui Tufts în timp ce coborau cu maşina Catholic Hill. Cu toate astea, eu pot.
Tufts, care conducea Fordul T al spitalului, îi aruncă o scurtă privire piezişă surorii ei.
— Grace, eu sunt o femeie nemăritată care are ideile ei fixe, aşa că ai face bine să-mi explici ca unei ignorante.
— E simplu, spuse Grace, care acumulase experiență în privința căsătoriei. Kitty nu-l mai place pe Charlie.
— Nu-l mai place?
— Exact. Se mai întâmplă. Nu des, dar se întâmplă. Intimitatea e un lucru ciudat, continuă Grace făcându-se ecoul experienței acumulate, şi nici bărbații, nici femeile nu au habar ce se va întâmpla cu ei când îşi vor duce viața în intimitatea cuplului. Mă refer la lucruri cum ar fi obiceiurile

personale sau invadarea unei anumite intimități – să te lase să-l vezi când face pipi sau să-l laşi să-ți sugă sfârcul? Cum se simte fiecare când se dezbracă în fața celuilalt? Dacă el are hemoroizi, o să-ți dea voie să arunci o privire? Şi aşa mai departe! Iar astea sunt numai lucruri legate de trup. Ți-ai uitat sau ai lăsat prosopul pătat cu sânge aruncat pe jos? Dar cum stăm cu politica? Şi cu religia? Cu pasiunea pentru băutură? Bărbații le urăsc pe soțiile care îi fac praf în fața amicilor. Intimitatea e o chestie foarte delicată, Tufts. Şi uneori jumătatea unui cuplu se întoarce împotriva celeilalte jumătăți. Cei din afară nu vor şti niciodată pentru ce. Sinceră să fiu, habar nu am pentru ce Kitty s-a întors împotriva lui Charlie. Tot ce ştiu este că a făcut-o. Tonul ei coborî, devenind o şoaptă conspirativă. Un lucru pot să-ți spun, probabil că nici Kitty nu ştie cu adevărat. Nu te lăsa indusă în eroare de chestia cu Charlie-nu-poate-face-copii, e o prostie! Nu de asta s-a întors împotriva lui.

— Măi să fie! spuse Tufts încet. Mă surprinzi, Grace. Şi noi putem să facem ceva?

— Să stăm pe aproape şi să adunăm cioburile, Tufts, asta e tot.

Alegerile federale anunțate pentru 19 decembrie 1931 nu l-au afectat pe Charles, în sensul că nu avea de gând să candideze. Dacă ar fi făcut-o, Charles s-ar fi declarat independent, pentru a fi liber să voteze aşa cum credea de cuviință în orice problemă. Dar Kitty nu era chiar o soție de om politic în adevăratul sens al cuvântului, ci numai un ajutor loial; un ajutor educat şi *devotat* politic!

Aşa că singur şi învinuindu-se aspru, merse pe 19 decembrie la Şcoala Publică din estul Corundei pentru a vota.

— Doctorul Burdum?

Se opri la baza scărilor de la intrarea în şcoală şi se trezi privind o față prelungă, care aducea vag cu cea a unui cal.

Ochii decoloraţi erau atât de pătrunzători încât aproape că te sfredeleau, iar profilul feţei era regulat cu excepţia unui maxilar superior proeminent care îi împingea dinţii suficient de mult în afară ca să-ţi evoce imaginea cabalină atunci când o descriai. Purta haine îngrozitor de lipsite de gust, iar corpul ei slăbănog avea aerul unui semn de întrebare mut, lucru întărit şi de prezenţa unui carneţel şi a unui creion.

— Sunt Charles Burdum, spuse el zâmbind ca o vedetă de cinema.

— Numele meu este Dorcas Chandler şi fac parte din redacţia ziarului *Corunda Post.* Vă deranjează dacă vă pun câteva întrebări? întrebă ea cu o voce relaxată şi ritmată care i se potrivea la fel de ciudat ca şi numele şi acei ochi contradictorii.

— Sunteţi nouă la *Post,* domnişoară Chandler?

— Da, aceasta este prima mea însărcinare. Am lucrat la *Telegraph.*

— Pot să votez mai întâi? o întrebă el încă zâmbind. După aceea, vă pot acorda toată atenţia.

— Sigur. Ne întâlnim afară sub eucalipt?

— Sigur!

Eucaliptul era un copac nobil care timp de 50 de ani îi adăpostise pe copii de soare la umbra lui firavă şi pestriţă, aşa cum se întâmplă cu toţi copacii din Australia care nu pot face umbră deasă; hainele ei de un verde-închis ieşeau în evidenţă pe scoarţa de culoare crem netedă ca satinul asemenea unei cicatrice lăsată de un fulger. Să fie oare un semn? se întrebă el în timp ce se apropia de domnişoara Dorcas Chandler. Să fie o prevestire în privinţa viitorului meu? Pentru că ea urmează să conteze, pentru că o să arunce un fulger distrugător asupra unei părţi din viaţa mea – idealuri, speranţe, temeri, planuri – nu ştiu.

— Era de aşteptat ca dumneavoastră să candidaţi pentru acest loc, spuse ea.

— E adevărat că am avut aspirații, domnişoară Chandler, dar anul acesta a scos la iveală atât de multă confuzie politică în interiorul partidelor, încât am sfârşit prin a hotărî că nu era momentul potrivit, spuse el calm.

— Oh, nu cred că *acela* a fost motivul exact pentru care nu ați candidat, spuse ea, rezemându-şi fundul slab de trunchiul uriaş al copacului.

El o privi printre gene.

— Poftim?

— Dumneavoastră sunteți în căutarea unei noi filosofii politice care să fie potrivită pentru Australia, iar asta se dovedeşte mai greu de atins decât v-ați aşteptat, spuse ea tresărind. Oh, insectele astea blestemate!

— Atunci hai să găsim un loc unde să ne aşezăm, Dorcas, dar nu aici printre furnici zburătoare. Pot să-ți spun Dorcas? Vei fi prietena mea, nu-i aşa? întrebă el şi o prinse cu mâna de cot, dându-şi seama că pentru a face asta trebuia să-şi ridice mult brațul. Domnişoara Dorcas Chandler avea un metru optzeci în picioarele goale. O cafea la Parthenon?

Ea chicoti încântată.

— Cu plăcere, doctore Burdum.

— Charles! Numele meu este Charles! Nu Charlie, ci Charles.

— Domnule doctor Burdum, spuse ea cu un strigăt reținut, nu sunteți – şi nu veți fi niciodată – un Charlie.

Cafeaua s-a transformat în prânz; Charles nici nu a băgat de seamă, atât era de absorbit de ceea ce avea de spus această femeie extraordinară. În sfârşit! lat «în sfârşit pe consiliera lui politică, pe asistenta lui!

Când îşi exprimă cu glas tare temerile față de Sir Rawson Schiller, ea pufni.

— E tipul de funcționar public sau de diplomat, Charles, nu de politician. E prea bogat şi e de familie prea bună ca să

conducă vreun birou de servicii publice de orice fel, chiar şi în diplomaţie, aşa că trebuie să abordeze situaţia din altă direcţie, ca să zic aşa. Adică să devină ministru în guvern. Atunci va fi şeful funcţionarului public şi îşi va putea înfăptui schimbările. Dar pe de altă parte este pus în dificultate de această abordare – vreau să spun, în perioadele când un partid este în opoziţie şi lipsit de putere.

— Nu asta am sugerat şi eu? Că intenţionează să devină prim-ministru? întrebă Charles absent.

— Oh, vai de mine, nu, spuse domnişoara Chandler. Schiller este un om deosebit de inteligent şi înţelege toate capcanele. Lucru de fapt neobişnuit pentru un avocat. Omul pe care trebuie să fii cu ochii este un băiat tânăr – şi el din Melbourne – numit Robert Gordon Menzies. Un avocat exact de tipul celor predestinaţi să conducă un partid politic. Are tendinţe conservatoare, dar nu exagerate şi este interesat de legislaţia socială. La 25 de ani a câştigat la înalta Curte a Australiei procesul în favoarea Confederaţiei Societăţii Inginerilor – un caz de referinţă! De atunci a mers tot înainte, iar asta a fost în 1920. Şi un bărbat extrem de atrăgător, cu excepţia faptului că îi place prea mult să mănânce, iar asta se vede pe talia lui.

— Menzies, spuse Charles gânditor. Da, bineînţeles că am auzit de el, dar toată lumea spune de Schiller.

— Schiller are un călcâi al lui Ahile. Nu ştiu care este acela, dar are unul, spuse domnişoara Chandler vicleană.

În capul lui Charles lua naştere un plan, dar mai întâi trebuia să afle mai multe despre domnişoara Dorcas Chandler. În acest moment, îmbulzeala din timpul prânzului se terminase, iar Con Decopoulos avea suficient timp liber să-şi pună întrebări în legătură cu acest cuplu ciudat – Charlie Burdum împreună cu o femeie trecută de 30 de ani care ar fi putut face reclamă pentru vreo societate caritabilă pentru copii înfometaţi? Ce Dumnezeu găsiseră de discutat

atât de aprins şi atât de mult? Ea avea un carneţel, dar nu scrisese nimic în el, iar ochii ei albaştri spălăciţi stăteau fixaţi asupra lui Charlie ca şi când acesta ar fi fost Făt-Frumos. Ei bine, asta era de aşteptat! Un număr considerabil de femei mai puţin atrăgătoare din Corunda îl priveau la fel pe Charlie. Diferenţa era că de obicei Charlie le ocolea de la un kilometru, nu stătea la discuţii ore întregi.

Nu a durat prea mult timp ca să afle de ce avea nevoie şi Charles, pentru că Dorcas Chandler era mult prea nerăbdătoare să-i spună mica ei poveste. Provenită dintr-un mediu căruia lui Charles îi plăcea să-i spună „muncitoresc cu pretenţii de a urca pe scara socială”, avea exact 35 de ani şi se descurcase foarte bine la colegiu; fusese cea mai bună la engleză din întregul stat! spunea ea. Datorită faptului că bărbaţii plecaseră la Marele Război, îşi făcuse ucenicia în jurnalism la imperiul media în plină dezvoltare al lui Ezra Norton, dar la sfârşitul anilor 1920 norocul ei intrase în declin. Bărbaţii, care fuseseră demobilizaţi, o excluseseră de la rubricile mai interesante rezervându-i soarta inevitabilă a unei femei jurnalist – rubrica mondenă, cea rezervată vedetelor de teatru şi cinema, modă şi câte o poveste lacrimogenă ocazională. Apoi, la scurt timp după ce începuse să lucreze pentru *Daily Telegraph* din Sydney, Marea Criză i-a luat totul familiei Chandler. Dorcas a fost singura care şi-a păstrat slujba. *Telegraph* a trimis-o la expoziţii florale, baluri, parade de modă, expoziţii de câini şi pisici şi evenimente caritabile. Pentru că era foarte bună la relatarea acestor evenimente, începuse să fie luată în tărbacă: colegii îi spuneau „sperietoarea pricepută”. Atitudinea lui Charles era atât de înţelegătoare, încât ea i-a povestit chiar şi despre această poreclă îngrozitoare!

Deoarece femeile erau plătite mult mai prost decât bărbaţii, atunci când Tom Jenner a murit, *Corunda Post* a dat anunţ că era în căutarea unei femei care să-l

înlocuiască; nu conta cum arăta domnişoara Dorcas Chandler, de vreme ce reportajele ei erau excelente şi avea o experiență amplă. Observând pasiunea ei pentru politică, economie şi afaceri, redactorul-şef de la *Post* a decis că era ideală pentru Corunda şi a angajat-o cu puțin mai mult decât jumătatea salariului lui Tom Jenner. Dorcas era cu adevărat foarte versatilă şi putea acoperi orice domeniu – ştia chiar şi cine juca crichet pentru echipa New South Wales şi înțelegea diferența dintre cele două tipuri de rugby: Rugby Union şi Rugby League.

Prin urmare Charles o ascultase pe Dorcas ore întregi, fără să regrete niciun minut, aproape nevenindu-i să creadă ce noroc dăduse peste el.

— Te-ai hotărât definitiv să te dedici carierei de jurnalistă? o întrebă atunci când ea tăcu într-un târziu, încheindu-şi teoriile politice şi scurta schiță biografică.

— Doamne, nu! strigă ea, izbucnind în râs şi pufnind, ceea ce era un obicei la ea. Adevărata mea obsesie este politica, dar ca femeie îmi este interzisă.

— Ai vrea să lucrezi pentru mine permanent pe post de consilier politic cu normă întreagă?

În mod evident propunerea a venit ca un şoc; se lăsă pe spate, circumspectă ca o pisică față în față cu un cățel.

— Poftim?

— M-ai auzit. Eu şi Corunda avem nevoie şi de o persoană care să ne facă lobby.

În privirea ei se strecură o licărire de sălbăticiune.

— O să fie pe baza unui soi de contract? Pe o perioadă limitată? Mai există şi alte stimulente în afara salariului, de vreme ce este clar că nu-ți doreşti să angajezi pe cineva care să te linguşească? Doctore Burdum, ca femeie nemăritată care se întreține singură, va trebui să analizez ce înseamnă pentru mine o asemenea schimbare radicală de serviciu. Cum nu eşti proprietarul unei mari întreprinderi comerciale

sau industriale, ce compensaţii voi avea în afara unui salariu atractiv? Trebuie să cunosc toate detaliile înainte de a putea considera atractivă oferta ta, spuse ea cu o voce fermă.

„Ce femeie chibzuită şi raţională!” îşi spuse el – şi deloc predispusă să acţioneze sub imboldul unor impulsuri. Charles reacţionă rapid, având răspunsurile deja pregătite pentru ea.

— Salariul tău va fi de 520 de lire pe an – o sumă fabuloasă, ştiu. Biroul tău personal va fi în casa mea, la Burdum House, şi vei locui într-o căsuţă pentru oaspeţi de pe domeniu, dar bucurându-te de intimitate absolută. Vei avea permanent o maşină bună la dispoziţie şi îţi voi plăti toate cheltuielile de călătorie – cu condiţia să călătoreşti cu treburi pentru mine. În privinţa utilizării maşinii voi fi mai flexibil, sunt gata să fiu înţelegător. Dacă după cinci ani vei mai fi încă în serviciul meu, o să mă îngrijesc de finanţarea unui fond care îţi va asigura o pensie frumuşică, fond care va depinde de mărimea perioadei în care ai lucrat pentru mine, spuse Charles pe un ton alert, cu o expresie politicoasă şi interesată.

Cu o privire opacă, stătea cu urechea dreaptă îndreptată spre el şi îşi ţinea ceaşca cu ceai cu ambele mâini. La ce se gândea? Generozitatea lui era uimitoare, iar el ştia acest lucru, dar uitându-se la ea, nu putea fi sigur nici în ruptul capului dacă era copleşită de dărnicia lui sau era convinsă în sinea ei că merita fiecare bănuţ. Recunoştinţă sau drept cuvenit? Ea nu avea de gând să-i recunoască victoria asupra ei lăsându-l să vadă ce simte.

Aşa că se răzbună pe ea, ca un soi de revanşă asupra lui Kitty.

— Va trebui să te îmbraci mult mai bine.

— Dacă accept slujba, o să-mi permit.

— Şi o accepţi?

— Dacă avocatul tău redactează un contract de muncă.

— Minunat! exclamă el, afişând expresia de vedetă de cinema. Acum trebuie să plec, domnişoară Chandler. Ne vedem în biroul meu de la spital pe 2 ianuarie la ora zece. Semnăm acolo documentele, apoi te duc la Burdum House şi o să-ți arăt biroul tău gol şi unde vei locui. Căsuța este complet mobilată, dar interiorul este foarte tern, aşa că sunt sigur că o să reuşeşti să-ți pui amprenta asupra lui. Îți vei mobila singură biroul, inclusiv cu cărți.

Ea îşi deschise poşeta uzată, îşi puse carnețelul şi creionul în ea şi îşi trase pe mâini mănuşile din material textil, zdrențuite pe la margini.

— O să-mi folosesc timpul liber să fac o listă cu cărți, dar n-o să le comand până nu voi şti pe care dintre ele deja le ai.

— Nu, nu, comandă exemplarele tale, spuse el, întinzându-i mâna cu amabilitate. Mulțumesc, Dorcas. Pe data viitoare.

Restul zilei a fost într-o stare de spirit exuberantă, care nu s-a înrăutățit nici măcar la gândul unei seri petrecute acasă, singur cu o soție pe care nu mai reuşea să o mulțumească. Unde greşise? Pentru ce părea să-l învinuiască pe el pentru pierderea copiilor lor? Oricum, era o poveste veche, dar Dorcas Chandler era o persoană nouă şi diferită. Cineva cu care putea *discuta,* mai ales politică.

Intră în salon fredonând o melodie care se auzea adesea la radio şi o găsi pe Tufts împreună cu Kitty. Tipic!

— Ce bine îmi pare, draga mea, murmură el şi o sărută pe Tufts pe obraz.

— Şi mie îmi pare bine că te văd, Charlie, spuse Tufts rece.

— Liam n-a putut veni ca să fim la egalitate în seara asta?

— Dacă ai petrece mai mult timp pe la biroul tău de director, Charlie, ai şti că Liam este la Brisbane.

Kitty îi aduse un scotch.

— E o cină în trei, Tufts în dreapta ta, iar eu în stânga, spuse ea zâmbind. Arăți ca un motan care a pus laba pe canar – foarte mulțumit.

— Chiar sunt mulțumit. Astăzi am găsit pe cineva deosebit de important pentru succesul meu în viitor – un consilier politic. Băutura avea un gust plăcut. Tu eşti singura care ştii să îmi prepari o băutură, Kitty. E perfectă.

— Ştiu totul despre băuturile tale, dar nu ştiu nimic de vreun consilier, spuse Kitty, bucuroasă că era şi sora ei de față.

Îi era foarte greu în aceste zile, dar se părea că el nu-şi va retrage niciodată afirmațiile în privința Eddei, ceea ce însemna că războiul continua.

— Nu e niciun secret că nutresc aspirații politice, spuse el, sorbind cu delectare, şi cândva am sperat că îmi voi depune candidatura la alegerile de astăzi. Am renunțat la această idee din cauza lipsei unor sfaturi avizate – sau a entuziasmului celor mai apropiate persoane din jurul meu.

Kitty se încordă.

— De fapt nu e adevărat, spuse ea cu o voce stăpânită. Eu am fost entuziastă şi am încercat.

— Fără îndoială, spuse el, dorind să meargă mai departe. Oricare ar fi cauza, mi-a lipsit ajutorul entuziast. Şi nici nu am înțeles cât de diferită este politica în Australia față de cea britanică. Aveam nevoie de un consilier politic iscusit şi capabil şi îmi doream cu disperare să găsesc unul – asta e ceva rar, înțelegeți. Cei care au suficiente cunoştințe în domeniu au de obicei şi ei ambiții politice. Încerca să pară detaşat, dar bucuria lui era prea mare ca să reuşească. Pe fața lui se ivi un zâmbet strălucitor. Astăzi chiar am cunoscut persoana ideală – şi pe deasupra femeie, ceea ce cam ucide ambițiile personale. Numele ei e Dorcas Chandler, are 35 de ani, e nemăritată şi este jurnalistă. Voi n-o cunoaşteți – de-abia a sosit în Corunda. Dar dacă

întâlniți un schelet de un metru optzeci cu o față de cal, puteți paria că este Dorcas. O ființă tristă şi fără pretenții, recunosc, dar o inteligență politică rară, una pe care am angajat-o pentru a o păstra exclusiv în folosul meu.

— Îți faci un harem, Charlie, spuse Tufts.

El o privi fix.

— Un harem? Eu?

— Femei care să-ți satisfacă nevoile. Există Tufts – adică eu – care îți face munca neplăcută ca director adjunct la spital. Kitty, soția încântător de frumoasă pentru care te invidiază toți bărbații. Edda, care până să facă lucrul incalificabil de a se mărita cu cineva mult deasupra ei pe scara socială, era înlocuitoarea lui Kitty în călătoriile la mare distanță. Cynthia Norman, secretara ta particulară devotată ca o sclavă, care nici măcar nu încearcă vreo tentativă de separare a sarcinilor de la spital de celelalte sarcini. Iar acum Dorcas Chandler, care să te consilieze în privința politicilor federale ale Australiei. Tufts pufni în derâdere. Sinceră să fiu, Charlie, cred că ai depăşit cu mult măsura. Sunt tentată să-ți spun Paşa Burdum.

Cele două perechi de ochi îl fixau lipsite de simpatie, dar totuşi trebuia să le obțină consimțământul dacă voia ca lucrurile să funcționeze – avea nevoie de cooperarea lor! El propunea să o aducă acasă la el pe această nouă angajată şi chiar să o găzduiască pe domeniu, şi chiar dacă apartamentul liliachiu era la mare distanță de dormitorul matrimonial, situația privea totuşi toată familia. Vorbeşte, Charles Burdum, vorbeşte!

— Oh, haide Tufts, în ce fel sunt eu diferit de orice alt bărbat care are prea multe de făcut şi nu-i ajunge timpul să le facă? Poate că pentru un observator cinic chestia asta seamănă puțin cu un harem, dar acela este o colecție de trupuri care are drept scop satisfacția sexuală şi o mulțime de fii legitimi. Sigur că am ales să ridic mai degrabă femei

decât bărbați pur şi simplu pentru că eu cred că femeile sunt mai loiale, muncesc mai mult şi le prețuiesc mai mult importanța. Nu uitați că cea mai mare parte a slujbelor pe care le-am dat unor femei sunt deținute prin tradiție mai mult de bărbați, chiar şi munca de secretariat. Se opri să tragă adânc aer în piept şi să se asigure că încă îl mai ascultau – *a naibii să fie* Tufts! revenind la domnişoara Dorcas Chandler, mărturisesc că sexul ei este un accident. Majoritatea consilierilor politici sunt bărbați. Faptul că valoarea ei în acest domeniu n-a fost apreciată este numai un alt indiciu că eu, Charles Burdum, sunt un gânditor progresist a cărui atitudine față de femei este înaintea timpurilor lui. Un harem? Prostii! Pur şi simplu nucleul personalului meu este compus din femei. Ar trebui să-mi mulțumiți, nu să mă luați în derâdere.

Tufts îşi înclină capul.

— Îți mulțumesc, Charlie, şi ai dreptul la acest lucru. Un zâmbet malițios afectă înțelesul cuvintelor rostite, dar măcar ele fuseseră rostite. Un nucleu al personalului compus din femei, nu harem. De fapt eşti un politician înnăscut. Poți face ca o grămadă de rahat să pară un buchet de trandafiri. De-abia aştept s-o cunosc pe domnişoara Dorcas Chandler.

— Un schelet de un metru optzeci cu o față de cal, spuse Kitty. *Chestia asta* n-o să dureze.

— Cum adică, n-o să dureze? întrebă el în timp ce lua scotch-ul oferit de ea.

— Eu te cunosc, asta vreau să spun, replică Kitty zâmbind. Pentru început, un salariu bun o va face să se îngraşe şi îi va permite să se îmbrace mai bine. Tu n-ai tolera într-o poziție publică un obiect de batjocură, iar slujba ei indică faptul că va apărea destul în public în locuri cum sunt Canberra, Sydney şi Melbourne. Gâtul ei zvelt se arcui spre spate, iar ochii ei contemplară tavanul. Uită-te cum gusturile tale m-au transformat pe mine dintr-o frivolă

înzorzonată într-o femeie extrem de bine îmbrăcată. Şi vei proceda în acelaşi mod – vei sugera o pălărie, sau o rochie, sau o curea care crezi că i se potriveşte – şi nu, domnişoara Dorcas Chandler nu-şi va face o părere greşită, pentru că scheletele cabaline deşirate îşi cunosc limitele. Charlie, tu ai ochi la hainele pentru femei, iar ea va înțelege curând acest lucru. Dacă n-o va face, este moartă, indiferent cât de multe lucruri ştie despre politică.

— Bine, bine! Charles îşi ridică mâinile în semn că se predă. În cazul domnişoarei Chandler, mă tem că va trece ceva timp până când îmi voi putea folosi bagheta magică în materie de haine pentru femei. În viața mea nu am văzut o femeie mai prost îmbrăcată – de parcă şi-ar cumpăra hainele de la Armata Salvării.

— Poate că asta face, spuse Kitty gânditoare. Câți membri ai familiei ei susține?

— Habar n-am.

— Trebuie să ai vreo idee, spuse Tufts.

— Din cele spuse de ea au pierdut totul în 1929, dar se pare că în familie nu mai sunt alți copii prin preajma ei. Îşi sprijină părinții, care trăiesc amândoi. Locuiesc în... Lawson, cred că aşa mi-a spus.

— Într-o zonă săracă din Munții Albaştri, spuse Tufts clătinând din cap. Eu bănuiesc că sunt nişte profitori, ori cineva anonim este un profitor. Nu a rămas niciodată fără slujbă şi, deşi femeile sunt plătite mai prost, ea are o profesie şi în consecință câştigă destul de mult peste ce îi scot probabil din pungă părinții ei bătrâni. Chiriile în Lawson sunt mici, grădinile destul de mari pentru a creşte găini şi a cultiva legume – e o colonie de artişti.

— Fir-ar dracu' al dracu'! explodă Charles. Ştiam eu că e prea frumos ca să fie adevărat!

— Sunt numai speculații, spuse Tufts practică. Charlie, dacă ai nevoie de ea, ai nevoie de ea şi trebuie să te foloseşti

de ea din plin. Ce vreau să spun este că, dacă eşti avertizat, eşti pregătit. Dacă ea ajută rude neajutorate sau un iubit – dacă tu nu o consideri atractivă, cumnate, asta nu înseamnă că toți bărbații o consideră aşa – atunci nu va veni aşa, ca un fulger din senin.

— A cerut un contract, spuse el.

— Atunci asigură-te că e întocmit cu dibăcie. Dacă e atât de deşteaptă cum spui, o să detecteze clauzele relevante, dar nu prea poate să obiecteze, nu-i aşa? spuse Kitty, amuzându-se. Ignoranța ta şi priceperea ei îi dau posibilitatea să profite de slăbiciunea ta. Păcat că a trebuit să aştepți atât de mult ca să experimentezi ce efect au femeile în viața ta, dar acum, când femeile sunt prezente şi fac parte din ea, pregăteşte-te pentru şmecheriile lor. Râse. Poftim! Am vorbit cu sinceritate, Charlie. Învață!

„Şi cel mai ciudat lucru la sfatul ăsta”, îşi spuse Charles, „este că demonstrează că, în sufletul ei, Kitty a terminat-o cu mine. Ce *am* făcut? Nu e vorba doar de Edda, e vorba de mult mai mult”.

Se întoarse către Tufts.

— O iau pe Cynthia Norman de la spital, Tufts. De acum înainte va munci doar ca secretară particulară a domnului Charles Burdum, nu a doctorului Charles Burdum. O să fac mai mult spațiu pentru birouri în casa asta. Şi ai dreptate în privința faptului că tu faci munca grea pe care ar fi trebuit s-o fac eu. N-aş putea conduce Spitalul Corunda fără tine. De aceea tu o să alegi secretara care va veni în locul Cynthiei. O să fie mai mult secretara ta decât a mea. Până în 1934 nu voi mai fi legat cu nimic de spital. Tu termini facultatea la sfârşitul acestui an şi foarte repede după aceea vei termina şi cursurile de contabilitate.

— Mulțumesc, spuse Tufts, aproape cu respirația tăiată.

Charlie venise în seara asta cu toate aceste lucruri gata decise, sau ideile îi veniseră pe loc? „Lui Liam îi va părea rău

că îl pierde, dar eu nu simt nicio strângere de inimă”.

— Cina e gata, spuse Kitty şi se ridică. Extraordinar! Burdum House era un mausoleu ca o peşteră, dar trebuie să recunosc, Charlie, că ai găsit un mijloc de a-l umple.

Capitolul 23

Domeniul Burdum House era pe cale să devină cumva un sat; în fața clădirii principale şi cu un nivel mai jos, ca să spunem aşa, apăruse un rând de căsuțe. Toate aveau o suprafață destul de mare, aveau un etaj, trei dormitoare, o baie la etaj şi o a doua toaletă la parter, plus garaj propriu. Lui Kitty i se părea că era vorba de un proiect pe termen lung, pentru că existaseră patru căsuțe încă de pe vremea când primul ocupant, valetul Coates, era doar o dorință arzătoare. Următoarea care trebuia să se mute acolo era Cynthia Norman – doi pleacă, doi merg mai departe, se gândea Kitty.

Apoi, aproape imediat după Cynthia, a venit Dorcas Chandler. Una dintre aceste locuințe plăcute ar fi fost potrivită pentru doamna Mary Simmons, care era menajera lui Kitty, dar când Kitty îi ceruse acest favor cu mult înainte de apariția lui Coates, răspunsul lui Charles fusese un nu hotărât. Căsuțele erau pentru angajații lui. Doamnei Simmons i se dăduse o maşină care să o ia de la casa ei (închiriată) şi să o ducă înapoi acolo; era şi aşa destul de generos. Dacă ar fi stat puțin să se gândească, Charles ar fi înțeles că astfel de decizii au contribuit în mare măsură la faptul că soția sa se întorsese împotriva lui, pentru că ea vedea în ele acțiuni menite să ilustreze statutul ei inferior. Era atât de bogat! Ca englez, el mai ştia foarte bine şi că cei care lucrau în casă „trăiau acolo”. Aşadar valetul lui locuia acolo, secretara lui locuia acolo, dar menajera, de care era responsabilă soția lui, locuia în altă parte. Secretara lui avea o maşină dată cadou de Charlie; şi, aşa cum s-a dovedit, la fel avea şi domnişoara Dorcas Chandler.

— Trebuie să încetezi cu asta, Kitty, îi spuse reverendul Latimer într-una din vizite, după ce se săturase ascultând o mulțime de nemulțumiri legate de aceste probleme

domestice. Sunt de acord cu faptul că munceşti la orfelinat pentru că te mai desprinde de problemele tale, dar nu sunt de acord cu faptul că vezi lucruri rele acolo unde nu există. Ți s-a plâns ție doamna Simmons?

— Nu, răspunse Kitty nedumerită, dar asta nu înseamnă că discriminarea lui Charlie e mai demnă de laudă.

— Prostii! Tu eşti cea care se simte discriminată, nu doamna Simmons. Copila mea, nu ai nevoie de aşa ceva! Fie că îți convine, fie nu, Charles e liber să-şi cheltuiască banii aşa cum îi place. Eu consider că acțiunile lui sunt rezonabile – le oferă locuință aici celor de care ar putea avea nevoie urgent. Gândeşte-te, Kitty, gândeşte-te!

Ți-ar plăcea să fii aşa la dispoziția cuiva? Când erai infirmieră, locuiai la spital şi puteai fi chemată înapoi la muncă fără să fie nevoie să te caute prin tot cartierul. Bănuiesc că doamna Simmons este foarte mulțumită cu acest aranjament – nu locuieşte sub nasul angajatorului ei, dar pentru că nu există transport public, este dusă cu maşina la şi de la serviciu.

Pentru că era o persoană corectă şi dreaptă, asta exceptându-l pe Charlie, Kitty şi-a dat seama că tatăl ei avea dreptate şi s-a potolit. Pe deasupra, murea de nerăbdare să cunoască scheletul deşirat de cal.

Observase deja că domnişoarei Chandler i se dăduse cea mai bună dintre cele patru căsuțe; era situată în capătul îndepărtat al şirului, era singura cu intrare direct din stradă şi era ascunsă de căsuța vecină, care era încă goală, de un gard viu dintr-o plantă cu flori care creşte foarte repede, numită verbină. Interiorul era vopsit într-un bej anost, dar mobila era de calitate mai bună, iar rezervorul unde se aduna apa de ploaie de pe acoperiş era unul de 40.000 de litri, foarte mare pentru o singură persoană. De asemenea, avea şi fosă septică proprie, în timp ce celelalte căsuțe aveau una comună. Hmm... În mod sigur domnişoara Chandler

era foarte importantă pentru Charlie, nu exista nicio îndoială, îşi spuse Kitty.

Hotărî că era potrivit s-o invite pe noua locatară de pe domeniul Burdum la un ceai de dimineață atunci când aceasta va dori, aşa cum îi scrisese Kitty în scrisoarea ei politicoasă pe care domnişoara Chandler o ridică de jos de pe hol. Un răspuns la fel de politicos indică a doua zi după mutare, de vreme ce domnul Burdum nu avea nevoie de ea până la prânz.

Bineînțeles că Dorcas Chandler ştia că soția şefului ei era considerată de către majoritatea oamenilor cea mai frumoasă femeie pe care o puteai întâlni, dar totuşi fu luată prin surprindere de tenul uimitor al lui Kitty, de părul ei blond prea deschis ca să poată fi numit auriu, de sprâncenele şi genele ei blonzii, de trăsăturile cizelate ale feței, de gropițele din obraji, de ochii uimitori, de trupul ei zvelt şi totuşi voluptuos. *Bineînțeles* că trebuise să fie a lui! Şi ea contribuia la edificarea mitului lui, iar Charles Burdum era un om care îşi construia cu multă migală o istorie proprie pe care viitorii cronicari ai Australiei o vor transforma într-un mit. Era şi minunat îmbrăcată, într-un bumbac fin potrivit pentru această perioadă a zilei, cu părul tăiat puțin mai scurt decât era noua modă şi care îi dădea un aer ştrengăresc, fără nicio bijuterie în afara unei splendide verighete cu diamant – un indiciu foarte interesant, care i-a dat apă la moară domnişoarei Chandler, după atâția ani de participare la evenimente mondene. Singurul lucru care nu era în regulă la doamna Burdum era firea ei, înclinată spre izolare domestică, lucru valabil pentru atât de multe soții de oameni politici. Nu, doamna Burdum nu era o soție de politician perfectă.

De partea cealaltă, Kitty a descoperit că îi place domnişoara Chandler, care era departe de a fi o persoană demnă de milă. Kitty bănuia că aceasta era o femeie

strălucită şi ambiţioasă, suficient de raţională ca să nu se revolte împotriva constrângerilor pe care sexul ei le făcea inevitabile; ştiind că ea însăşi nu va putea fi niciodată prim-ministru, va munci cu mintea, inima şi sufletul ca să devină forţa din spatele unui prim-ministru. Iar în Charlie descoperise bărbatul potrivit.

Aveau o mulţime de lucruri de discutat.

— Dacă va fi să-l consiliez pe Charles aşa cum se cuvine, spuse Dorcas după ce depăşiseră stadiul de a-şi spune pe numele de familie şi politeţea de faţadă, atunci ar trebui să am date despre familia lui şi relaţiile personale din Corunda. Nu mă interesează lucrurile obscene, dar vor fi de folos şi astea.

— Lasă-le încolo de cercetări, spuse Kitty veselă, oferindu-i clătite, gem şi frişcă. Mănâncă, trebuie să punem ceva carne pe tine – nu multă, cam cât pe sora mea Edda, care este foarte înaltă, zveltă şi elegantă. Charles detestă femeile îmbrăcate fără gust, dar probabil că ţi-a spus deja acest lucru.

Pielea uşor smeadă a feţei se înroşi.

— Mi-a spus, într-adevăr. O să-mi fie mult mai uşor când o să câştig bine.

— Nu cumva îţi faci singură hainele?

Chipul lui Dorcas era impasibil.

— Nu.

— Edda şi le-a făcut întotdeauna singură, şi ieşeau minunat, aşa că a arătat întotdeauna splendid. Amintindu-şi de discuţia cu Tufts dacă această femeie era stoarsă de bani de cineva, şi dornică să o ajute, Kitty luă un carnet de pe o măsuţă şi scrise ceva pe el. Ai aici adresa croitoresei mele, Pauline O'Brien. E la fel de pricepută ca Edda, dar preţurile ei sunt destul de modeste – criza a făcut-o să piardă o mulţime de cliente şi este recunoscătoare să capete unele noi. Are gusturi bune şi n-o să te încarce la plată

pentru materialele pe care le va cumpăra pentru tine. Eu obişnuiam să-mi cumpăr hainele de la Sydney, dar de când m-am măritat nu mai am nevoie decât de Pauline.

Dorcas îşi spuse că soția lui Charles avea cele mai curate intenții; *vrea* să mă vadă reuşind în postul ăsta! Nicio urmă de gelozie sau interes personal – sau să fie vorba de faptul că expunându-se în public ar putea fi respinsă? Nu pot s-o întreb despre pierderile de sarcini, dar acestea au lăsat urme şi *a fost* infirmieră la pediatrie. Acum este voluntară la orfelinat. Pot scoate capital politic de aici, dar ei n-o să-i placă. Kitty Burdum este o persoană căreia îi place discreția.

— Mi-ar plăcea foarte mult s-o văd pe Lady Schiller, spuse Dorcas.

Kitty izbucni în râs.

— Nici vorbă de aşa ceva! E studentă la Medicină în Melbourne şi e cât se poate de fericită. Faptul că e femeie i-a îngrădit posibilitatea de a studia Medicina, dar acum o poate face grație lui Rawson.

— Îți place de el?

— Foarte mult. A făcut-o fericită pe sora mea. Asta e tot ce cer fetele reverendului, ca surorile lor să fie fericite.

— Crezi că Grace ar vrea să vorbească cu mine? Dar Heather?

— Grace ar vorbi cu oricine. Cu Tufts va fi mai greu, dar pentru Charlie o va face.

— Tufts? Asta e o poreclă?

— Da, aproape de când ne ştim.

— Cum s-a ales cu ea? întrebă Dorcas.

— De la o dădacă care era fascinată de precocitatea noastră când aveam cam un an. Cred că o parte din precocitate se datora lui Grace şi Eddei, care erau doar cu douăzeci de luni mai mari ca noi. Le idolatrizam! Dar era atât de greu să spui Heather! Limbile noastre de copii mici se împiedicau tot timpul. În orice caz, dădaca a avut ideea

strălucită de a veni cu o pisicuță – Kitty, de la Katherine – şi cu o rămurică de iarbă-neagră[32]. Încercând să ne explice, ne-a spus că iarba neagră creştea în smocuri[33] şi a continuat să descrie ce era un smoc. Am descoperit că era mult mai uşor să spun *tufts* decât *heather* şi am început să-i spun surorii mele Tufts. Imediat, toată lumea a început să-i spună Tufts, chiar şi tata.

— Neobişnuit, remarcă Dorcas.

— Extraordinar! exclamă Kitty şi oftă. Uitasem complet cum a început să fie numită sora mea Tufts.

— De obicei poreclele indică o trăsătură de caracter a purtătorilor lor, spuse Dorcas, îndreptând discuția spre politică. Bismarck era Cancelarul de Fier, ducele de Wellington era Bătrânul Nas Acvilin, Ludovic al XIV-lea era Regele Soare, regina Elisabeta era Regina Fecioară, iar nobilii romani îşi ataşau porecla numelui ca pe un semn de distincție, chiar dacă aceasta sugera ceva stupid sau corupt.

Ochii mari de un albastru-violet o fixau, uşor uimiți.

— Eşti ideală pentru Charlie, spuse Kitty. O să-i placă tare mult chestia asta. Căpătă brusc un aer imperativ şi insistent. Dorcas, ai făcut reportaje de modă pentru ziare, aşa că ai o grămadă de cunoştințe. Te rog să-mi promiți că te vei dichisi pentru Charlie.

— Un salariu bun o să mă ajute foarte mult în această privință, repetă Dorcas.

— Ai cheltuieli mari cu cineva?

— Cu părinții mei.

— Cu nimeni altcineva?

Vocea deveni mai tăioasă.

— Ce vrei să spui?

— Un frate şomer? Un iubit?

---

32 *Heather,* în limba engleză.

33 *Tufts,* în limba engleză.

Obrajii i se înroşiră puţin.

— Asta e treaba mea.

— Iar eu ar trebui să-mi văd de a mea? Draga mea, dar nu înţelegi că, intrând în echipa personală a lui Charlie, practic treaba ta e şi a lui? Eu îl cunosc şi pot să-ţi garantez că e foarte posesiv. Mărimea salariului şi beneficiile ar trebui să-ţi spună că ai fost cumpărată. Charlie e milionar. Astfel de oameni au tendinţa de a privi fiinţele umane ca pe un bun cumpărat pentru care au plătit. Nu vreau să-i umbresc nobleţea firii sau tăria de caracter – chiar şi în 1932, când au fost sute de mii de şomeri, a reuşit să menţină în Corunda un nivel de prosperitate mai mare decât în majoritatea locurilor, iar atunci când se apucă de ceva, pune multă pasiune şi mult suflet. Dar în compensaţie, în el există o mică părticică din Soames Forsyte – este un om care crede în proprietate, spuse Kitty.

Dorcas Chandler nu mai replică nimic.

„Iar asta”, cugetă Kitty, „este cam tot ce pot face pentru această biată femeie, care *chiar* ascunde un secret, secret care o costă bani”. Dacă nu i-l poate dezvălui lui Charlie, înseamnă că poartă în el sămânţa distrugerii ei, iar ea ştie prea bine acest lucru. Probabil că a aflat din clauzele contractului că el s-a pus la adăpost de dezvăluiri stânjenitoare, de datorii făcute fără consimţământul sau ştirea lui şi de o multitudine de implicaţii vagi care, dacă nu ar fi fost prevăzute în contract, ar fi putut duce la lucruri precum şantajul. Dar semnase contractul fără un murmur. Biata femeie!

Şi viaţa lui Kitty intrase într-o rutină care presupunea mersul la orfelinat în cele mai multe zile, de unde se întorcea acasă la timp pentru a petrece serile cu Charles, care nu-i ceruse să mai petreacă nicio noapte în patul ei. Poate că, îşi spunea ea pe măsură ce Dorcas Chandler îşi făcea loc în viaţa lui, şi el renunţase la fantomatica lor

căsătorie? Nu că l-ar fi crezut interesat de Dorcas, pe care o cumpărase şi pentru care plătise; doar că el se simţea mai confortabil să converseze cu Dorcas. Şi cum anul 1932 se scurgea, acest lucru l-a făcut s-o întrebe pe Kitty dacă n-o deranja prezenţa lui Dorcas la masă în unele seri.

— Excelentă idee! spuse numaidecât Kitty. Cine ştie? S-ar putea să învăţ şi eu ceva. Copiii sunt o desfătare, dar nu prea poţi discuta cine ştie ce cu ei.

Dorcas arăta din ce în ce mai bine; vechile haine negre care se înverziseră de atâta purtare dispăruseră, şi se mai şi îngrăşase puţin, sau hainele mai bune îi făceau silueta să arate mai bine. Îşi dădea cu pudră pe faţă şi cu o idee de fard roşu pe obraji, se ruja şi se dusese la coafor unde se tunsese şi îşi ondulase părul în stil franţuzesc. Niciun studio cinematografic de la Hollywood nu i-ar fi oferit vreodată un contract, dar acum afişa mai mult o eleganţă profesională.

Ceea ce o uluia pe Kitty era cât de pasionaţi de politică erau Dorcas şi Charlie. Deşi Charlie avea o mulţime de îndatoriri care îl purtau la spital sau prin alte locuri din Corunda, reuşea totuşi să petreacă multe zile cu Dorcas, şi cu toate acestea, în momentul când ea apărea să bea ceva împreună înainte de cină, el deschidea din nou discuţia despre politică şi nu mai voia să discute despre nimic altceva până când Dorcas se întorcea la locuinţa ei; uneori era atât de absorbit de o teorie, încât o conducea numai ca să continue discuţia.

Adevărul e că epoca stârnea pasiunile politice, alimentând nu numai partidele, ci şi facţiuni din fiecare partid, cu teorii contradictorii în privinţa refacerii economice. După victoria zdrobitoare a lui Joe Lyons şi a Partidului Australia Unită din acel Crăciun al anului 1931, ar fi fost de aşteptat ca disputele să înceteze, dar nu toţi parlamentarii P.A.U. Erau de acord cu insistenţa Londrei pentru un regim de

austeritate. Lyons şi echipa lui de conducere erau de acord, astfel încât nenorocirea a continuat. Atunci când Jack Lang a refuzat pentru a doua oară să plătească dobânzile pentru împrumuturile făcute de stat în aşteptarea unor vremuri mai bune, Lyons şi guvernul federal au plătit datoriile cu totul. Dar de această dată Canberra a insistat să-i fie returnați banii. Jack Lang a refuzat să plătească sau să permită să-i fie reținuți din fondurile alocate de guvernul federal. Spiritele s-au încins atât de tare, încât situația a culminat cu încercarea lui Lang de a baricada Trezoreria statului New South Wales – era vorba nici mai mult, nici mai puțin decât de drepturile statale împotriva puterii centrale.

Pe 13 mai 1932, lumea lui Lang s-a năruit atunci când guvernatorul statului New South Wales, Sir Philip Game, l-a demis pe J.T. Lang şi partidul său de la putere pentru incapacitatea de a guverna responsabil. Sătui de harababura creată, cetățenii statului au votat un guvern conservator, şi rezistența la austeritate s-a destrămat, deşi adversarii ei încă urau toate măsurile luate.

Kitty era obligată să asculte acest lucru şi multe altele de fiecare dată când Dorcas venea la cină, şi cum Charles se bizuia din ce în ce mai mult pe părerile ei, asta se întâmpla tot mai des. Kitty nu era indiferentă, sau neinteresată, sau superficială; pur şi simplu, de vreme ce nu nutrea nicio pasiune pentru aceste lucruri, asculta discuțiile aşa cum un om treaz ascultă doi bețivi – reveneau tot timpul pe acelaşi făgaş. Dacă se întâmpla ceva nou, se anima şi ea, dar nu în fiecare săptămână se întâmpla ceva nou; mai probabil se întâmpla o dată pe lună ceea ce însemna 29 sau 30 de zile de repetiție, repetiție, repetiție. Până la demiterea lui Jack Lang, Kitty se întreba cât de multe discuții politice mai putea suporta fără să sară în sus şi să strige „încetați! încetați! încetați!”

Şi iarna a sosit din nou, cu nori de ninsoare peste lanțul

muntos Great Divide, cu vânturile înghețate ale Antarcticii care dezgolea copacii cu frunze căzătoare şi cu o nefericire adâncă în sufletul lui Kitty care nu putea fi încălzit nici măcar un pic. Soțul ei era mulțumit, în ciuda lipsei plăcerilor conjugale, pentru că totuşi el era un bărbat care nu trăia pentru acele lucruri. El trăia pentru politică, şi nu exista nicio îndoială că, atunci când țara va merge la următoarele alegeri federale, va candida ca independent. Nu avusese nevoie cu adevărat decât de o persoană ca Dorcas.

Odată cu sosirea lui iunie, a început şi iarna calendaristică. În prima zi însorită şi fără nori Kitty a luat o maşină (pentru ce Dorcas avea propria ei maşină, iar Kitty trebuia să spere să prindă una liberă?) şi a condus pe malul râului în jos spre Doobar, acolo unde pământul mustea de viață şi încă exista o piață pentru mieii de carne. Nu toată lumea murea de foame – ci numai clasele inferioare, lucru care îi convenea de minune lui Sir Otto Niemeyer.

Kitty lăsă maşina şi o luă pe jos de-a lungul râului, liberă dintr-odată de tot ceea ce însemna Burdum, de la reşedință, până la şirul de căsuțe şi la Charlie. Ce vânt aspru, şi totuşi ce aer plăcut! Ce fascinante erau contradicțiile. Pe aici obişnuia Edda să călărească şi să aibă întâlnirile romantice cu Jack Thurlow.

De când fusese respins în văzul tuturor de Grace, Jack Thurlow nu se prea mai vedea în public în Corunda; zvonurile spuneau că nu se mişca de pe proprietatea sa. În ciuda vremurilor grele, continua să se descurce bine cu caii săi arabi; de fapt, el se făcea văzut mai mult în Dubbo şi în Toowoomba, unde îşi expunea caii extraordinar de frumoşi.

Dar iată-l venind călare spre ea pe cărarea de călărie, pe un armăsar sur uriaş al cărui bot curbat nu vădea niciun strop de sânge arab. Kitty se îndepărtă repede de cărare şi se ținu la distanță, sperând că va trece în galop pe lângă ea fără să încetinească, darămite să se oprească.

Slabe speranțe! El se opri şi descălecă imediat.

— Măi, măi, să nu-ți vină să crezi, Kitty Latimer! spuse el zâmbind.

Teribil de înalt; uitase, deşi Edda ar fi spus doar „rezonabil”, asta datorită propriei ei înălțimi. Avea exact un metru optzeci. Câți ani avea acum? Patruzeci şi ceva părea un pic cam mult. Vârsta bărbaților care trăiau la țară în aer liber era greu de ghicit; păreau mai în vârstă atunci când erau tineri şi mai tineri atunci când îmbătrâneau. Părul lui încă auriu, de culoarea porumbului, era ondulat şi des ca al celor din familia Burdum, pielea era foarte bronzată, iar ochii, foarte albaştri. Nu avea absolut nimic în el din Ianus cel cu două fețe! Frumos într-un mod cât se poate de masculin şi cu un zâmbet minunat.

O conduse la un buştean, verifică dacă prin apropiere nu era niciun cuib de furnici taur, apoi o ajută să se aşeze, dominând-o cu statura lui.

— Înfofolită aşa în hainele astea groase de lână, parcă ai avea zece ani. Cam pe acolo, nu mai mult, spuse el. Ce face Lady Schiller?

— Înfloreşte, cel puțin din câte ştiu eu. Studiază Medicina la Melbourne. Mie îmi place soțul ei.

— Eu tocmai mă duceam spre casă. Ce spui de o ceaşcă cu ceai şi o brioşă?

— Mulțumesc! Pot să-ți povestesc o grămadă de lucruri despre Edda. Eu o să vin cu maşina, dar pe unde să merg?

— Până la prima grilă pentru vite de pe drumul spre Doobar. Proprietatea este în vârful unui deal, nu poți să greşeşti – sunt prea mulți cai.

Se aruncă pe armăsarul sur şi plecă la trap. „Cineva deosebit în viața mea! Nu e o față nouă, dar ar putea prea bine să fie, pentru că nu e o față pe care am văzut-o des înainte”.

C*omndoobar* era o proprietate magnifică, cu casa ei de

piatră în stil pur georgian, înconjurată de o verandă susținută de coloane dorice. „Grădina de flori probabil că este o adevărată încântare în timpul primăverii şi al verii", îşi spuse ea. Panorama era superbă privind din vârful dealului spre râu. Pe munții din depărtare se vedea zăpadă.

În interior mirosea minunat, aşa cum ar trebui să miroasă o casă, cugetă Kitty: a ceară de albine, ierburi uscate şi flori, rufărie curată, apă de colonie, aer proaspăt. Ferestrele erau din podea până în tavan şi puteau fi folosite ca uşi, iar una era puțin deschisă pentru ca aerul să circule, iar sobele pântecoase şi şemineurile în care ardea focul păstrau camerele încălzite.

Interiorul era îngrijit cu minuțiozitate, deşi nu se simțea mâna nici unei femei. Existau nişte scăpări minore, dar nu-ți prea săreau în ochi.

— Cine îngrijeşte casa? întrebă ea, aşezându-se la masa din bucătărie şi urmărindu-l cum frământă untul rece prin făina sărată cu drojdie – îşi făcea brioşele singur! Un bărbat uimitor.

— Eu am grijă de casă, spuse el şi adăugă lapte rece. Numai o biată ființă neajutorată n-ar putea păstra o casă curată şi ordonată.

— Sau n-ar putea face brioşe.

— Mâinile mele sunt tot timpul reci, aşa că nu topesc untul – cerința de bază pentru a amesteca untul cu făina. După aceea adaug laptele, amestec cu două vârfuri de cuțit – vezi?

— Eu nu ştiu să fierb nici apă, spuse ea încet.

— Ai învăța repede dacă ai avea nevoie.

Puse coca şi o apăsă uşor pe o planşă acoperită cu făină, luă o bucată brobonită de brânză cheddar şi rase puțină deasupra, apoi tăie bucata de cocă în pătrate cu latura de cinci centimetri. Le puse pe o tavă pe care o băgă în cuptorul sobei cu lemne. După douăzeci de minute brioşele

erau gata – bine crescute, cu brânza topită şi rumenite deasupra.

Lui Kitty deja îi lăsa gura apă în timp ce el punea brioşele aburinde pe o farfurie; scoase apoi nişte vase din sticlă încrustată cu unt şi cu gem şi îi dădu un cuțit. Printre toate astea, făcuse şi un ceainic cu ceai şi scosese două ceşti Ainsley, farfurioare şi două farfurii.

— Ai lucruri frumoase, spuse ea, tăind brioşa în două şi ungând ambele bucăți cu unt. Fine ca fulgul! spuse ea cu gura plină. Mâncare bună şi porțelan bun – eşti o comoară.

El o scrută cu ochii întredeschişi.

— Bănuiesc că şi tu eşti o comoară, spuse el, dar problema ta e că nimeni nu doreşte soiul acesta de aur. Toată lumea presupune că este doar placat cu o foiță subțire.

Ei i se tăie respirația; trebui să tuşească ca să nu se înece.

— Ce observator fin eşti! De obicei oamenii mă resping considerându-mă o vânătoare de avere, deşi îmi închipui că Edda a avut grijă să nu se întâmple asta.

Un zâmbet uşor licări în ochii lui.

— Oh, Edda! Da, datorită ei ştiu o mulțime de lucruri despre surorile Latimer. În special despre tine şi despre fața ta. Mă întreb pentru ce atât de mulți oameni par să nu poată trece peste felul în care arată alți oameni? Charlie Burdum şi-a dorit o soție de pus în vitrină cu care să se mândrească şi să dovedească că bărbații foarte mici pot lua cele mai bune femei, iar apoi, ca să-i pună capac, s-a amorezat lulea de tine. Oh, a fost cinstit din partea lui, nici nu m-am gândit că n-a fost. *Trebuia* să fii a lui.

— Edda chiar a discutat cu tine, nu-i aşa? Mi-aş fi dorit să fi discutat şi cu mine măcar pe jumătate la fel de sincer. Poate că aş fi decis altfel.

— Mi-a spus atât cât a îndrăznit s-o facă o soră. Eu nu

eram implicat, nu conta ce gândeam sau cum aş fi reacţionat.

— Ai fost mult timp prin preajma noastră într-un fel sau altul, îi spuse Kitty zâmbind. Totuşi mă bucur că planurile tale cu Grace au eşuat. Ai avut norocul să scapi.

El dădu capul pe spate şi râse din toată inima.

— Să nu crezi că nu ştiam! Dar *Corundoobar* are nevoie de o soţie şi de o familie la fel de mult ca proprietarul. Mâine-poimâine împlinesc 40 de ani, spuse el serios.

— O să apară cineva, Jack, îl linişti ea.

— Ştiu, toate la timpul lor.

Ea privi în jur.

— Îmi place tare mult locul ăsta. Este un *cămin.*

— Asta pentru că în sufletul tău eşti o soţie de fermier, spuse el cu o voce absolut impersonală, deşi nu ştii ce înseamnă soţie de fermier. Ei bine, are o duzină de ţânci care i se încurcă printre picioare, umblă desculţă vara şi cu cizme de cauciuc iarna, n-are nicio rochie decentă, coşul ei cu ustensile de cusut dă pe afară de ciorapi – şi aş putea continua, dar e suficient ca să-ţi faci o idee.

Lui Kitty era gata-gata să-i dea lacrimile, dar fu suficient de inteligentă să şi le stăpânească. Jack nu-i spunea *ei* aceste lucruri, ci genului de persoană care era ea.

— Da, înţeleg ce vrei să spui, spuse ea veselă şi zâmbitoare. Nu e ciudat că iubirile noastre nu se îndreaptă într-acolo unde ne-ar dicta firile noastre?

— Cu cât îmbătrânesc mai mult, cu atât mi se pare mai ciudat, spuse el, zâmbind la rândul lui.

— Cum supravieţuieşti în criză? îl întrebă când el începu să strângă masa, întrebându-se dacă ăsta nu era semnalul pentru ca ea să plece.

Dar nu era aşa. După ce strânse masa, el îşi trase scaunul Windsor, se aşeză, se întoarse spre ea şi se rezemă comod de spătar.

— Am avut noroc, spuse el, zâmbind. Cu mieii de carne de-abia fac profit, în timp ce caii arabi, cum îi cresc, cum se şi vând. Banii care există s-au adunat la vârful societăţii, astfel încât bogaţii sunt singurii care cumpără.

În timp ce vorbea, un animal cenuşiu trecu iute ca fulgerul prin bucătărie intrând pe ceea ce ea bănui că era uşa din spate, se înălţă fără niciun efort în aer şi ateriză în poala lui Jack, pe care nu numai că o umplu, dar dădu şi pe afară. O pisică uriaşă! Jack termină ce avea de spus fără să-i acorde vreo atenţie, în afara faptului că se aşeză mai bine ca să-i dea voie pisicii să stea cu capul pe pieptul lui.

— Fă cunoştinţă cu Bert, spuse apoi Jack. În clipa în care termin de mâncat, e pe genunchii mei.

— Nu credeam că pisicile se fac atât de mari, spuse ea, urmărind cum mâna lui mângâie capul pisicii dându-i urechile pe spate; sunetul torsului umplea încăperea.

— Are aproape zece kilograme, spuse Jack mândru, şi e stăpânul gospodăriei – nu-i aşa, Bert?

Kitty întinse o mână şovăitoare.

— Hei, Bert.

O pereche de ochi verzi strălucitori o scrutară cu viclenie; ăsta nu era un animal prost!

— Ai fost acceptată, spuse Jack, zâmbind cu gura până la urechi.

— De unde ştii?

— E încă aici, nu s-a clintit. Dacă ar fi fost Edda în locul tău – ţuşti! Ar fi plecat.

— Întorcându-ne la caii arabi, presupun că vrei să spui că micile prinţese de la şcolile private încă au tătici care le fac cadou absolut tot ce-şi doresc. Inclusiv partide de călărie pentru cele pasionate de cai.

— Păi, şi tu ai fost o mică prinţesă de la o şcoală privată.

— Dar Edda a fost cea pasionată după cai. Pe mine, caii mă sperie.

— Am observat, dar fruntea sus! În zilele noastre maşinile sunt mai la îndemână.

A fost un ceai de dimineață îndelung; au depănat poveşti despre aproape toate, de la Edda şi demența lui Maude până la evoluția construcției noului spital; Kitty avea sentimentul că parcă erau doi vechi prieteni care se reîntâlniseră după zece ani petrecuți departe unul de altul. Jack o duse să viziteze casa şi îi prezentă cei doi câini ciobăneşti australieni, Alf şi Daisy, care nu aveau voie în casă. Refuză s-o lase să spele vasele.

— Mai vii să bem ceai şi să mâncăm brioşe? o întrebă în timp ce o conducea la maşină. N-o să duhnesc a cal dacă ştiu că vii, îți promit!

— Săptămâna viitoare pe vremea asta e prea devreme?

— Nu, e bine. Cel mai bine e s-o facem cât timp putem – uneori sunt plecat să vând cai.

— Atunci rămâne pe săptămâna viitoare, Jack. Şi... îți mulțumesc.

În clipa în care a plecat, el s-a întors în casă, a observat Kitty, simțind un fior de regret. Era ea nefericită, dar sufletul ei s-ar fi simțit mai bine dacă el ar fi urmărit-o până se pierdea din vedere. Ei bine, nu o făcuse, şi pentru ce ar fi făcut-o?

Lui Kitty îi trecuseră multe idei noi prin cap în timp ce vorbea cu Jack, care se ținuse la distanță de viața de la parohie încă din perioada Thumbelina, având lipită pe spate o etichetă: REZERVAT PENTRU EDDA. Dar Edda nu şi-l dorise, pur şi simplu doar avusese nevoie de el. La început pentru că i-o dăduse pe Fatima; apoi pentru că îi oferea satisfacție fizică. Şi ce harababură se produsese când se amestecase şi Grace! Nici Grace nu şi-l dorise. La fel ca Edda, şi ea avusese nevoie de el. Nu pentru plăceri carnale, ci ca să-i repare poarta de la țarcul găinilor sau să-i sape cartofii. Oh, bietul Jack! Distrus şi sfâşiat de gemenele mai

mari Latimer, niciuna din ele nefiind conştientă de ceea ce îi făcea.

„Nu am fost crescute să credem că bărbații se pot îndrăgosti de noi, iar acest lucru a fost valabil în special pentru Edda, care se credea o ființă rece şi nu i-ar fi venit să creadă dacă i s-ar fi spus că un bărbat o putea iubi. Dar Jack Thurlow o iubise – bineînțeles că o iubise! Era un Burdum, dar exact opusul lui Charlie al meu. Era un om legat de pământ, mulțumit de soarta lui, pe când Charlie nu va fi niciodată mulțumit”.

O năpădiră amintirile, şi auzea vocea distantă a Eddei deplângând lipsa de ambiție a lui Jack – un om care nu era avid după bogăție, ce raritate! Neştiind că Jack o iubea, Edda plecase în altă parte, mistuită de pasiunea ei pentru medicină. După două ore petrecute în compania lui Jack Thurlow, Kitty înțelesese că era un om care comunica cu spiritele vântului, ale apei, ale pământului şi chiar ale focului. Fără să se teamă de nimic, dar şi fără să ceară nimic.

Ce ciudat! Toată viața mea, şi-a spus Kitty, am fost înconjurată de oameni care şi-au dorit lucruri pe care nu le puteau avea şi au luptat cu disperare să pună mâna pe ele. Doborâți, s-au ridicat din nou în picioare şi au reluat lupta de la capăt. În timp ce Jack Thurlow nu s-ar umili niciodată în acest mod.

Edda ar fi spus că era greu de cap, adică nu prea deştept. Tufts ar fi spus că era un adevărat caracter, adică avea simțul onoarei şi al datoriei. Grace ar fi spus că era esența cumsecădeniei, adică se jertfise pe el însuşi pe altarul ei. Tata ar fi spus că era un om bun care nu mergea la biserică, adică era un candidat pentru un paradis mai puțin important. Şi ce-ar fi spus Charlie despre vărul lui? La început ar fi părut absolut nedumerit, pentru că trebuia chiar să se gândească înainte ca din noianul de gânduri din

cap să-i apară fața lui Jack. Apoi ar fi spus că Jack era un personaj admirabil, asta însemnând că nu văzuse strălucirea politicii şi a comerțului pentru că se mulțumea cu viața lui într-o văgăună mohorâtă, şi de aceea era un om neînsemnat.

„Sunt îndurerată pentru el”, îşi spuse Kitty, „soiul ăla de spasm răscolitor şi sec provocat de un eşec care vine din orbire; pentru că, la fel ca Edda şi Grace, şi eu am trecut pe lângă necazurile lui Jack Thurlow ca şi când acestea n-ar fi existat. Cât trebuie să fi sperat în timp ce a aşteptat toți aceşti ani lungi scurşi de la împlinirea celor 17 ani ai Eddei până la căsătoria ei. Iar atunci când şi-a dat seama că probabil nu o va avea niciodată pe Edda, a încercat s-o aibă pe geamăna ei. Dar nu s-a plâns, iar lumii i s-a părut că reacția lui la refuzul public al lui Grace a fost asemenea unei răni în mândria lui. Există diverse tipuri de milă; Jack l-a ales pe cel mai potrivit pentru Corunda.

Astăzi aproape că mi-au dat lacrimile, brusc mi s-a părut că am fost dăruită cu o putere de înțelegere complet neaşteptată. Oare şi necazurile mele să pară ceva mai neimportante decât mi-am imaginat? Acum nu mai suferă după Edda, fără a fi totuşi afectat după acei nouă ani, sau acrit, sau emasculat. Este ceea ce a fost dintotdeauna şi va fi întotdeauna – un bărbat strâns legat de pământ şi de creaturile lui.

De câte ori va fi în Corunda, o să beau ceai şi o să mănânc brioşe în bucătăria lui în diminețile de miercuri, o să-i salut pe Alf şi Daisy pe veranda din spate şi o să-l mângâi pe Bert în poala stăpânului său. Jack este o insulă de granit într-o mare de nisipuri mişcătoare.

Opri maşina să privească peste munții rotunjiți, mohorâți şi acoperiți cu zăpadă care se profilau pe un cer vânăt la fel de apăsător ca plumbul. Fulgii de zăpadă, mari şi umezi, pluteau la întâmplare în jurul ei, dansând nepăsători prin

neantul invizibil. Minunat!”

În seara aceea, când Charlie a intrat împreună cu Dorcas, s-a purtat la fel ca întotdeauna: a sărutat-o uşor pe obraz şi a întrebat-o ce făcuse în ziua aceea. În seara asta, fără să-şi dea seama ce făcea, Kitty s-a mişcat, aşa că sărutul lui nu şi-a atins ținta, şi nu i-a răspuns.

El s-a dus la bufet să prepare băuturile, şi după ce Dorcas s-a aşezat pe scaunul „ei”, Kitty i s-a adresat doar ei. Ochii aceia pătrunzători şi apoşi observaseră tot ce se întâmplase, dar trupul ei nu trădase prin nimic acest lucru; Dorcas era îngrozită să nu-l ofenseze pe Charlie, căruia nu-i plăcea ca ea să tragă concluzii din comportamentul lui Kitty.

— Arăți minunat în seara asta, Dorcas, spuse Kitty compătimind-o.

— Mulțumesc, Kitty.

Vocea lui Dorcas părea artificială, pentru că remarca o luase prin surprindere – *pentru ce îl ignora Kitty pe soțul ei?*

— Ai ghicit perfect nuanțele, continuă Kitty cu un zâmbet cald adresat lui Dorcas. O eleganță subtilă care va fi foarte apreciată la Melbourne, locul de care mi-a fost întotdeauna groază. Eu sunt prea înzorzonată şi mofturoasă ca să mă adaptez la gusturile feminine din Melbourne, dar tu eşti perfectă, Dorcas. Cred că nu va trece un an şi toți politicienii vor solicita cu insistență o doamnă consilier pe jumătate la fel de elegantă, inteligentă şi în acelaşi timp discretă ca inegalabila Dorcas Chandler a lui Charles Burdum.

În timp ce Kitty vorbea, prin ochii aceia contrariați a trecut cu viteza fulgerului o întreagă gamă de emoții, iar mintea din spatele lor lucra cu o viteză mai mare decât cea a unui meteorit care cade din cer, şi în tot acest timp Dorcas nu a îndrăznit să caute îndrumare la şeful ei, care stătea acolo abandonat şi cu spatele la ele – cum să reacționeze, cum să ghicească ce punea Kitty la cale? Iar el nu îi era de

niciun ajutor, refuza să se întoarcă spre cele două femei.

— Nu crezi că albastrul ăsta e prea închis? întrebă Dorcas neliniştită.

— Nu, e minunat – e ultramarin mai degrabă decât un albastru de Prusia sever sau un bleumarin, spuse Kitty. Poți să mă crezi pe cuvânt că am dreptate – am gusturi proaste numai în ceea ce mă priveşte. În privința celorlalți, sunt foarte exactă.

Charles se întoarse în cele din urmă.

— E foarte adevărat, spuse el, dându-i lui Dorcas un sherry. Da, Dorcas, ultramarinul îți vine perfect.

Kitty luă sherry-ul cu un zâmbet glacial.

„Ticăloaso!” îşi spuse el în gând. „Ce s-a întâmplat astăzi încât aversiunea ta față de mine se manifestă în sfârşit în fața unei audiențe? Cred că în seara asta s-ar putea să-mi cer drepturile conjugale”.

Dar Kitty to luă înainte. Pe la jumătatea felului principal se plânse că începuse s-o doară capul şi se duse la culcare. Fu lăsat să se ocupe singur de Dorcas.

— Mă întrebam ce se întâmplă cu ea, spuse el după plecarea lui Kitty. Unele dureri de cap par să se manifeste înainte ca simptomele lor să apară.

— Unii uită că eşti doctor, spuse Dorcas stăpână pe sine, punându-şi cu grijă cuțitul şi furculița deoparte. Nu, sincer, am mâncat destul. Uneori mă simt ca o gâscă îndopată.

— Una deosebit de fermecătoare, spuse el, ridicând paharul spre ea. Unii se tem de agresivitatea lor – a gâştelor – dar dincolo de asta, ele sunt verişoare primare cu lebedele.

Sosise timpul să rişte să apese pe rana care durea; dacă n-o făcea, situația cu Kitty va deveni explozivă.

— Poți să mă critici aspru şi o merit, Charles, dar am senzația că trebuie să-ți spun că soția ta e o femeie nefericită, spuse ea, fără nicio notă de regret în voce. De fapt, *foarte* nefericită.

Momentul fusese bine ales; umerii lui se încovoiară.

— Da, şi eu sunt foarte conştient de acest lucru. E o femeie care trăieşte pentru copii şi e disperată să îi aibă pe ai ei, dar nu poate duce sarcinile până la capăt.

— Ah! Orfelinatul.

— Şi nu uita că e infirmieră cu diplomă, specializată în pediatrie.

— E încă tânără.

— Obstetricianul n-a descoperit nimic în neregulă. Şi nici eu. Cel mai rău lucru e că mă învinuieşte pe mine.

Poftim! îi scăpase, o spusese.

Dorcas îşi păstră o faţă calmă şi impasibilă, deşi în privirea ei apăruse o licărire care te-ar fi putut duce cu gândul că i se umeziseră ochii.

— Charles, nu pretind că am înțelepciunea necesară, de vreme ce nu am fost căsătorită niciodată, dar bunul-simț îmi spune că timpul vindecă rănile, chiar şi pe cele mentale. În adâncul sufletului ei e o femeie rațională.

— Da, şi eu sper să o văd vindecată, dar există tratamente şi tratamente. Kitty este legată de casă, în timp ce eu sunt atras de viața publică – îmi place la nebunie! Asta e o situație care cu timpul se va înrăutăți, nu se va îmbunătăți.

— Atunci nu-ți face griji pentru asta, spuse Dorcas cu căldură. N-ai observat că în Australia nevestele politicienilor vorbesc foarte puțin sau nu au nimic de spus? Şi chiar foarte adesea nici măcar nu sunt văzute? Tu poți rămâne cu politica, iar ea cu Burdum House. Importanța ei în cercurile politice este neglijabilă. De două sau trei ori pe an atunci când trebuie să apari cu soția, ea îi va ului pe toți cu excepția lui Sir Rawson Schiller, care s-a însurat cu sora ei vitregă. Charles, o legendă este în curs de apariție, nu trebuie să uiți *niciodată* asta! Cele două perechi de gemene Latimer vor avea rolul lor în mitul australian, între Lady Schiller, viitoarea Lady Burdum – o să fii făcut cavaler,

Charles, nu încape nicio îndoială – directoarea de spital Latimer şi văduva Olsen din timpul Marii Crize. Între timp, nu te frământa pentru Kitty. Are orfelinatul ei, surorile ei, pe tatăl ei şi Corunda. Orizonturile tale sunt mult mai largi, tu ştii *asta* şi fără să-ţi spun eu.

El se însufleţise, iar ochii căpătaseră culoarea ochilor unui leu; Dorcas nu trebuia să uite să se asigure că frizerul lui n-o să-i taie niciodată din coama leonină sau să i-o ungă cu briantină – trebuia să-şi păstreze această imagine. Zâmbind în sinea ei, se gândi la prim-ministrul Joe Lyons; alt cap cu păr frumos care nu era uns şi lins ca pielea lăcuită aşa cum cerea moda. Şi la fel şi Jimmy Scullin. Femeile *adorau* un cap cu păr frumos! Lucrurile care le dezgustau erau dinţii stricaţi, burţile şi chelia.

— Dorcas, spuse el aproape cântând, ce m-aş face fără tine?

„Te-ai scufunda ca o piatră în adâncuri, răspunse ea în gând”.

Dorcas a observat prima acest lucru, dar a simţit că nu poate să spună nimic, aşa că Grace a fost cea care i-a vorbit lui Charles exact la începutul anului 1933. Chiar şi atunci, nu acesta fusese scopul ei când îi ceruse o întrevedere oficială: se afla acolo pentru băieţii ei.

Cei doi au venit cu ea. Charles a observat imediat că erau destul de maturi pentru vârsta lor, mai ales Brian, sortit să preia rolul bărbatului casei. Bineînţeles că ea îi făcuse *asta!* Nu, nu făcând pe plângăcioasa neajutorată şi amintindu-i mereu că el era bărbatul în acel moment – Grace era prea deşteaptă pentru a i-o spune direct. Pur şi simplu nu-i ascunsese nici lui situaţia ei disperată de văduvă. Unii ar fi putut considera acest lucru rezonabil; alţii, precum Charles, socoteau că la vârsta lor acest lucru nu era necesar. Brian va împlini curând cinci ani; John va împlini patru ani în ultima zi a lui mai. Semănau foarte bine. Îşi păstrau

culoarea blondă a genelor şi a părului şi trăsăturile scandinave ale feței. Acest lucru l-a făcut pe Charles să se gândească că familia Latimer avea mai mult sânge teuton şi viking decât briton sau celtic, pentru că în mod evident moştenirea mamei era strâns legată de cea a tatălui lor. Diferența se vedea doar la ochi. Amândoi aveau ochii albaştri precum cerul, nici urmă de cenuşiul mării sau de verdele pădurilor. Ah, dar mințile care ardeau în spatele fiecărei perechi de ochi erau atât de diferite! Ochii lui Brian nu clipeau şi erau greu de înfruntat – războinicul gânditor. Privirea lui John era mistică, puțin tristă – căutătorul adevărului. Bietul John, îi va fi foarte greu.

„Ar fi trebuit să am doi fii de vârsta lor”, cugetă Charles, „deşi, dacă i-aş fi avut pe ai mei, ar fi fost precum marmura de Carrara pe lângă marmura albă de Păros a celor doi. La ei totul este de un alb fără cusur, fără vinişoare şi vârtejuri într-o miriadă de culori. Şi totuşi ce rost are să mai tânjesc? Soarta mea a fost să am parte de două sarcini pierdute, una atât de târziu, încât am îngropat un *copil”.*

— Cu ce pot să te ajut, Grace? întrebă el, ascunzându-şi îngrijorarea şi nervozitatea; Grace nu era niciodată
0 sursă de bucurie, asta era.

— Ca să n-o mai lungesc mult şi fără folos, Charlie, vreau să mă mut la Sydney, îl anunță Grace.

Atunci se uită la *ea* pentru prima oară, conştient de faptul că mintea şi privirea lui se concentraseră numai asupra fiilor ei. Undeva, în străfundurile memoriei îi răsări Fecioara între stânci![34] – splendidă, îndepărtată, deasupra tuturor plăcerilor lumeşti, cu o tărie ca de granit devenită acum parte esențială din ea, concentrată cu fiecare părticică din viața ei asupra copiilor. Cele patru surori Latimer erau cu adevărat extraordinare!

---

[34] Pictură de Leonardo da Vinci (n.tr).

— O schimbare uriaşă! spuse el rezervat, apoi aşteptă.

— Acum este momentul potrivit. Brian va începe şcoala luna viitoare. Dar nu aici. Vocea i se schimbă, deveni mai mieroasă, stratagemă pe care ştia că el avea să o detecteze într-o secundă, dar pe care voia s-o folosească ca să-şi întărească poziția umilitoare de a fi ea cea care îi cerea un serviciu. M-am gândit să mă duc la Rawson Schiller, celălalt cumnat, dar el este din Melbourne şi în ceea ce mă priveşte Eddei îi prieşte la Melbourne. E prea cald vara şi prea frig iarna. Nu, Sydney este pentru mine. Vocea ei caldă şi mieroasă deveni glacială. Eşti atât de bogat, Charlie, încât nu am nicio remuşcare să-ți cer ceva bani care să-mi facă viața mai uşoară. Copiii lui Bear nu pot fi crescuți într-un loc unde toată lumea le cunoaşte povestea sau să meargă la aceeaşi şcoală cu copiii oamenilor care au fost martorii demenței şi ai sinuciderii tatălui lor.

Ochii lui se întoarseră instinctiv către băieței, fiecare de o parte şi de alta a mamei lor, asemenea leilor care străjuiesc o statuie reprezentând-o pe Magna Mater[35] – cum putea vorbi de astfel de lucruri în fața lor? Brian privea drept în față, în timp ce John părea că visează.

Vocea ei continuă inexorabilă:

— Ți-ai putea permite cu uşurință să mă aranjezi într-o casă decentă în Bellevue Hill, cu o maşină şi un venit potrivit pentru o văduvă respectabilă care nu are de gând să facă valuri în societate. Vreau ca băieții mei să fie educați în şcoli particulare, dar nu în aceeaşi şcoală. Lui Brian i s-ar potrivi la Scots, în timp ce lui John i-ar merge mai bine la Sydney Grammar. Înțelegi că m-am gândit la toate şi am făcut cercetări.

— Admirabil planificat, spuse el, fără să-i pară rău nici

[35] Denumirea zeiței frigiene Cybele, considerată „mama tuturor zeilor” (n.tr.).

măcar pentru un penny din suma considerabilă care ar fi urmat să-l coste. Cel puțin în privința lui Grace, o să i-o ia înainte lui Rawson Schiller. N-o să te simți singură, mutându-te într-un loc unde nu ai prieteni sau cunoştințe?

— O să-mi fac repede prieteni şi cunoştințe, răspunse ea zâmbind. La asta servesc asociațiile şcolare ale părinților. Într-o zi criza se va încheia şi vreau ca băieții mei să fie pregătiți să culeagă roadele care vor apărea în urma ei. Cele mai bune şcoli, universitate, puțină influență atunci când va sosi timpul să-şi caute serviciu. Ei nu vor avea nicio rezervă de capital dacă vor fi tentați să intre în afaceri, dar vor avea poziția şi educația pentru a dobândi acest capital.

— E timpul să vă duceți afară să vă jucați, băieți, spuse Charles glumeț. Aruncară o privire spre mama lor, care aprobă din cap, şi ieşiră. I-ai crescut minunat, Grace.

— Atât cât am putut în Corunda. La şcoala primară seara vor veni acasă, dar de la 12 ani vreau să rămână la internat – o chestie mai scumpă, dar neavând un bărbat acasă, trebuie să se obişnuiască mai mult cu lumea bărbaților. O femeie nu poate îndruma un băiat la pubertate şi în adolescență, m-aş poticni pe un teren necunoscut. Tata a avut numai fete.

— Nu încetezi să mă uluieşti, spuse Charles cu glas prefăcut.

— Pentru că înțeleg să pun nevoile copiilor mei înaintea nevoilor mele? râse Grace. Oh, nu zău, Charlie!

Aş fi o mamă proastă dacă n-aş fi în stare de aşa ceva. Lucrurile se întâmplă şi nu ştim niciodată de ce. Eu sigur nu ştiu. Ca mamă a copiilor lui Bear, vreau ca ei să-l depăşească, lucru pe care şi l-ar fi dorit şi el. El n-a fost niciodată un om invidios sau ranchiunos. Dă-mi doar suficienți bani să trăiesc aşa cum se aşteaptă să trăiesc prietenii fiilor mei şi părinții lor – mâncare bună dacă sunt obligată să-i primesc în vizită, o mulțime de haine bune

pentru ei – pentru mine le pot face singură, e ceva care o sămi dea de lucru de vreme ce nici la Sydney nu voi fi în stare să muncesc. Am propria mea mobilă, dar vreau să reuşesc să cumpăr cărți ca să fac o mică bibliotecă – va fi utilă pentru băieți.

El începu să scrie febril pe un carnet.

— Casă în Bellevue Hill, cu vedere spre Rose Bay – da, cred că trebuie să ai o panoramă, în acea zonă din Sydney doar casele amărâte nu au – şi pe numele tău, deşi eu voi plăti ratele şi impozitele. O maşină frumoasă, uşor de reparat – pe – numele – tău. Bine! O să-i pun pe avocații mei să adauge codicilele necesare la testamentul meu ca să fii protejată în cazul în care mor – nu vreau ca Rawson să se amestece aici! Douăzeci de lire pe săptămână, venit net – sumă care va creşte odată cu creşterea costului vieții – taxe şcolare, uniforme, cărți, rechizite şcolare şi altele într-un cont separat, aşa mă gândesc. Şi o rezervă de capital, investită aşa cum trebuie – cam 20.000 mi se pare corect – şi de care să nu se atingă nimeni decât în cazuri de urgențe grave. Lăsă stiloul jos, îi înşurubă capacul şi o privi. Asta e tot, Grace? Am uitat ceva?

— Nimic. Îți mulțumesc din adâncul sufletului, Charles. Îi adresă un zâmbet strălucitor. N-o să-ți mai spun niciodată Charlie.

— Asta îmi e de ajuns.

— Bănuiesc că Kitty e la orfelinat, nu?

Fața lui se transformă brusc, afişând expresia grotescă.

— Unde altundeva? Nu pare să-şi mai aparțină, îşi îngroapă durerea în copiii pe care alți oameni îi aduc atât de uşor pe lume.

— Oh, Charles, nu fi aşa de înverşunat, te rog! În realitate, se duce la vale.

El se încordă.

— Ce face?

— Se duce la vale. Probabil că ai observat şi tu.
— Eu... eu n-am prea văzut-o în ultima vreme.
„Da, eşti prea ocupat să stai nas în nas cu Dorcas Căloasa”, îşi spuse Grace posomorâtă. Dar completă cu voce tare:
— Nu-şi mai schimbă rochia în fiecare zi, nici chiar la două sau trei zile. Părul ei e nearanjat şi nu se mai rujează. Am avut o discuție cu ea, dar n-am ajuns la niciun rezultat. După spusele ei, copiilor nu le pasă ce poartă pe ea, şi urăsc rujul atunci când sunt sărutați. Charles, Kitty se duce la vale, iar tu, ca doctor, ar trebui să ştii ce vreau să spun.
— Că e în ton cu vremurile, deprimată.
— Exact.
Dar asta nu se întâmpla niciodată miercurea. Asta era piesa cea mai importantă din puzzle, dar Grace nu avea cum să o vadă.
Bineînțeles că Grace înțelesese greşit o mare parte din ceea ce văzuse, ținând cont de propria ei personalitate care era foarte diferită; în mintea ei, Kitty retrăia vechea depresie din copilărie, şi în combinație cu situația ei actuală, o făcuse să ajungă la concluzia că i se va alătura în scurt timp lui Maude la azil. Adevărul era însă că nu se afla nici pe departe în fața unei crize de spleen suferite la 25 de ani. Descoperise curând că munca ei la orfelinat era stânjenită de prezența oricărui tip de uniformă, iar hainele obişnuite trebuiau să semene măcar un pic cu rochiile pe care probabil că le purtaseră mamele acestor copii. Astfel încât „intra” în hainele ei într-o zi în care nu se ducea la orfelinat, şi dacă supraviețuiau destul de bine o zi la orfelinat, le purta din nou şi a doua zi. La urma urmei, nimeni nu putea spune că lipsa ei de eleganță o făcea să arate ca o gospodină de la fermă! Pur şi simplu hainele astea erau mai practice şi mult mai ieftin de întreținut. De ce să porți ciorapi de mătase de zece şilingi perechea doar ca să vezi cum li se duc

firele la câteva minute după sosirea la orfelinat?

Tufts a înțeles; Grace nu, după cum n-a înțeles nici Dorcas Chandler.

Modul în care arăta era ultimul lucru care o preocupa pe Kitty, a cărei minte s-a trezit în mod ciudat eliberată, fără să mai alerge în cerc ca până atunci, ci într-o linie dreaptă care se despărțea în ramificații lesne de urmat şi o ducea înapoi către un punct de intersecție luminat ca un brad de Crăciun. Viața ei, strălucitoare şi pompoasă, căpătase în sfârşit un sens. Era îngrozitor să te uiți înapoi peste ani şi să-ți vezi viața modelată şi susținută de o calitate atotstăpânitoare – înfățişarea. Şi surorile ei înțeleseseră dintotdeauna, dar şi ele erau prea limitate de ceea ce era fiecare în adâncul sufletului ei. Oh, şi cum le mai despărțise timpul!

Jack Thurlow a plutit ca un gând insesizabil undeva în adâncul minții lui Kitty tot timpul iernii şi primăverii conturându-se mai bine doar în diminețile de miercuri când era acasă, în cele două ore când beau ceai împreună, mâncau brioşe şi discutau. Nu era niciodată indiscret şi nici dezagreabil. Îi putea spune orice era acceptabil pentru mintea şi sentimentele lui de bărbat, iar el era atât de priceput în a impune nişte limite, încât nu avea nicio problemă să se oprească înainte de a spune prea multe. Despre sufletul ei făcut țăndări de pierderile de sarcină şi despre un soț posesiv de care Jack nu voia să audă, iar înțelepciunea ei nou descoperită o făcea să înțeleagă acest lucru. Existau lucruri bărbăteşti şi lucruri femeieşti; acestea mergeau de la diferențele anatomice evidente până pe tărâmurile intangibile ale sufletului.

Fără să spună vreodată un cuvânt, a învățat-o ceea ce Charlie era incapabil să conştientizeze: că avusese dreptate să se agate de iubirea surorilor şi a tatălui ei, că avusese dreptate să lupte să aibă propriii copii. Termenii relației pe

care el o construise între ei erau atât de delicați, de sensibili, încât nu putea decât să se minuneze de obtuzitatea Eddei de a nu înțelege ce îi oferise Jack – forță, siguranță, linişte, o iubire bărbătească adevărată încărcată de pasiune. Biata Edda! Veşnic consumată de alte lucruri.

De aceea Kitty nu-şi putea spune că Jack intrase în viața ei şi o învățase cum să şi-o refacă; refuzul lui de a face asta era subînțeles la fiecare întâlnire a lor. Nu, asta era lupta ei; trebuia să-şi lămurească singură lucrurile. În propriul ei mod. La momentul dorit de ea. Un conflict puternic pentru un războinic foarte mic.

Dar nu era singură. Cumva, fără un cuvânt, sau fără o privire ori un gest, el îi dădea de înțeles că era alături de ea. Şi că o iubea, o iubea mult mai mult decât o iubise vreodată pe sora ei. Dacă închidea ochii, Kitty simțea cum iubirea o învăluia ca o pătură pufoasă, minunat de caldă, care nici nu o sufoca, dar nu era nici lipsită de delicatețe.

— Ascultă ce-ți spun, Kits, i se adresă energic Grace cu o zi înainte ca ea şi băieții să părăsească Corunda pentru a începe o viață nouă la Sydney.

— Te ascult, răspunse Kitty cu bunăvoință.

— Cu mine şi cu Edda plecate, eşti mai singură decât mi-ar plăcea. Dacă Charles ar mai avea mintea cu care s-a născut – dar nu o are – ar avea mai multă grijă de tine, dar Dorcas Căloasa şi politica pur şi simplu îl obsedează. La sfârşitul acestui an vor fi alegeri parțiale, iar Charles se pregăteşte deja pentru asta – probabil că ştii că a închiriat un magazin şi îl foloseşte ca sediu. Oh, Kitty! *Nu* ai observat? Ce se întâmplă cu tine? George Ingersoll e bolnav de cancer şi imediat ce va da ortul popii locul lui va rămâne vacant. Mă auzi?

— Da, te aud, spuse Kitty cu oboseală în glas.

— Cu Charles la Canberra, lucrurile se vor schimba. Din fericire nu va fi nevoie să cumpere o casă acolo, se fac

numai două ore cu maşina, dar îşi va petrece cea mai mare parte din timp la Canberra. Dacă vrei să încerci să faci un alt copil, fă-o acum! Când o să fie membru al parlamentului o să fie prea istovit. Printre foşnete de fuste şi valuri de eşarfă, se aplecă asupra lui Kitty, o îmbrățişă şi o sărută. Oh, Kits, mi-e teamă pentru tine! Şi Eddei i-ar fi dacă ar şti ce se petrece. În casa mea din Bellevue Hill e un dormitor liber şi trebuie să-mi promiți că o să vii la mine dacă în Corunda nu o să mai ai pe nimeni la care să apelezi!

Irizațiile liliachii din ochii lui Kitty luciră ca o flacără.

— Nimeni din Corunda?

— Sau du-te la Edda! Cel puțin Rawson e un gentleman.

Kitty chicoti.

— Sincer, Grace eşti culmea! Mă simt perfect, nu sunt deloc în pericol.

— Numai să nu uiți de dormitorul liber, spuse Grace.

Cancerul lui George Ingersoll a fost diagnosticat în ianuarie 1933, când el arăta atât de groaznic încât i s-a mai dat cel mult o lună de trăit. Dar George se trăgea dintr-o spiță deosebit de încăpățânată şi nu-şi bătuse toți rivalii politici timp de 40 de ani numai ca să se înspăimânte şi să moară la cererea unui grup de doctori, aşa spunea el; ăsta era numai un obstacol temporar – şi nu, nu se va retrage nici din parlamentul federal. A murit la sfârşitul lui octombrie de un atac de cord masiv, aparent fără nicio legătură cu cancerul căruia reuşise să-i țină piept. Când a murit era încă membru al parlamentului federal din partea oraşului Corunda, ceea ce a însemnat că alegătorii din Corunda au fost chemați să voteze la sfârşitul lui noiembrie.

Charles Burdum a devenit conştient foarte repede de un aspect al vieții politice: delicatețea era de prisos. Aşa că, după ce a ieşit la iveală vestea despre cancerul lui George, Charles a închiriat pe George Street un magazin părăsit unde şi-a deschis centrul de campanie. I-a instalat aici pe

Dorcas Chandler, pe câțiva tineri partizani înflăcărați ai săi, toate cele necesare pentru servirea ceaiului cu fursecuri şi copii ale unor fragmente extrase din caietele care ilustrau vederile lui politice. Toate detaliile acestei operațiuni indicau în mod clar că, atunci când va intra în parlament, o va face ca independent şi că nu avea nicio legătură cu platformele politice uzate ale vechilor partide.

Suferința prelungită a lui George avusese repercusiuni. În primul rând, toată lumea a fost convinsă că, atunci când se va întâmpla nefericitul eveniment, înlocuitorul lui George va fi mai mult ca sigur doctorul Charles Burdum. Aşa că Partidul Național, care deținuse locul în parlament încă de la înființare, a decis să nu mai cheltuiască fonduri şi nu a mai desemnat niciun candidat. Dacă nu ar fi existat un candidat al laburiştilor de la atelierele de căi ferate, Charles nu ar fi avut contracandidat; şi după cum stătea situația, majoritatea voturilor laburiştilor se vor duce către Burdum, acest bărbat insolent, dar fără discuție remarcabil.

Lunile treceau, şi Kitty nu avusese parte de mai multă atenție din partea lui Charles; într-adevăr, între entuziasmul lui care creştea pe măsură ce Canberra se profila la orizont şi campania din ce în ce mai intensă desfăşurată împreună cu credincioasa lui asistentă Dorcas, Kitty se întreba dacă îşi mai aducea aminte de existența ei. Lăsată în incertitudine de neglijența lui, Kitty plutea, cu gândul la Jack Thurlow şi la situația ei imposibilă, legată în mod oficial de bărbatul nepotrivit. Cum s-o scoată la capăt? Care era răspunsul? Totuşi nu era extrem de nefericită. Undeva sub aparenta ei neputință se găsea o centură elastică de încredere care îi întărea puterea, încredere care îi spunea că pentru toate există un răspuns.

Bineînțeles că Charles era conştient că soția lui îşi pierduse interesul pentru activitățile lui, dar cât timp George Ingersoll trăia, Kitty nu merita ca el să-şi consume

prețioasa energie cu ea. Ca şi ea, Charles plutea şi el în incertitudine, deşi a lui era legată de înființarea unui Partid Australian.

Moartea lui George îl umpluse de energie. Brusc, a văzut Canberra care se afla la doar două ore distanță şi a renunțat la inerția din viața privată. Era timpul să se ocupe de Kitty, care arăta de parcă ar fi fost din cartierul Trelawneys; nu chiar o țață, dar în mod sigur îmbrăcată fără gust. Totul se putea remedia, dar avea el oare timp pentru asta? Să o bată la cap? Era prea ocupată la orfelinat ca să dea ceaiuri dimineața şi să intre în grațiile femeilor, asta era problema ei. De unde să-şi găsească timp să se lupte cu ea? Atunci i-a venit o idee strălucită – s-o lase pe Dorcas să-i spună lui Kitty! Da, s-o lase pe Dorcas s-o facă!

— Spune-i lui Kitty să se aranjeze, o instrui el. În comparație cu Kitty, Enid Lyons e absolut insipidă, dar vreau ca acest lucru să fie evidențiat cu claritate din momentul în care va fi văzută la Canberra. Soția mea trebuie să fie unică. Du-te şi fă cum îți spun, Dorcas!

— Charles, nu pot face asta! răspunse Dorcas dintr-o răsuflare, copleşită de o spaimă care o îngheța. Kitty e *soția* ta! Orice ar fi de spus, numai tu poți să-i spui. Eu sunt practic o străină, nici măcar prietena ei! Te rog, Charles, nu! Eu sunt doar o angajată!

Protestele ei nu au servit la nimic, el a rămas de neclintit. Rece şi inflexibil, a fixat-o cu o privire care ei i s-a părut că emană o aură de fulgere, şi şi-a dat seama fără să i se spună că, dacă nu-i urmează ordinele, el o să-şi găsească un nou consultant politic.

Kitty intuia cumva ce avea să urmeze. Când în acea dimineață de miercuri Dorcas o rugă să se vadă la o ceaşcă de ceai şi la o tacla, Kitty clătină din cap.

— Nu, astăzi nu, spuse ea. Mâine. Miercurea dimineața beau un ceai cu Jack Thurlow şi n-o să anulez acea

întâlnire pentru Charlie, sau pentru tine, sau pentru oricine altcineva.

Ochii albaştri spălăciţi o sfredelirǎ şi nu descoperiră nici vină, nici nesupunere: era pur şi simplu o afirmaţie.

Jack Thurlow? Cine era? Nu era prieten cu Charles, niciun om important din punct de vedere politic sau social. În mintea lui Dorcas amintirile au fost răscolite şi au scos la iveală o poveste veche despre tipul care fusese moştenitorul bătrânului Tom Burdum înainte de sosirea lui Charles. Un iubit al surorii vitrege a lui Kitty – da, sigur! în consecinţă, un bărbat pe care soţia lui Charles probabil că îl cunoştea cu mult înainte de a-l cunoaşte pe acesta. Un prieten vechi şi preţuit, a presupus Dorcas, în niciun caz iubit, nimic palpabil nici măcar pe departe. Astfel încât Dorcas, care se pregătea să bea o ceaşcă cu ceai în compania lui Kitty în dimineaţa zilei de joi, se găsea în aceeaşi situaţie ca până atunci, când planurile ei de a-şi îndeplini sarcina dată de Charles fuseseră zădărnicite de întâlnirile de miercuri ale soţiei lui.

Dar se ascunsese şi văzuse o Kitty extrem de dichisită pornind spre întâlnirea cu Jack Thurlow. O rochie albastră ca lavanda a cărei eleganţă mătăsoasă era pusă în valoare de nuanţe de culoarea caisei care se reflectau în pantofi şi geantă, o pălărie grozavă cu boruri uriaşe, faţa machiată cu discreţie, părul care îi cădea în onduleuri neglijente pe umeri. Oh, ce femeie *frumoasă!*

Pe Dorcas o rodea durerea aşa cum un câine bătrân şi cu dinţii tociţi roade un os împuţit; aş fi putut fi regina lumii dacă aş fi arătat aşa. Iar ei... ei nici că-i pasă. Dacă poveştile lui Charles sunt adevărate, frumuseţea chipului a împins-o către o râzătoare şi o frânghie de spânzurat din pricină că îşi ura faţa, şi totuşi în dimineţile de miercuri dă deoparte voalul de nori şi lasă soarele să strălucească pentru o ceaşcă de ceai cu un bărbat care îi amintea de trecut şi care

fusese iubitul *surorii ei* cu ani în urmă.

Lui Dorcas Chandler nu-i trebuise mai mult de o săptămână în serviciul lui Charles Burdum ca să fie scoasă din deşertul ei emoţional şi aşezată nu în mijlocul unei oaze, ci al *acelei* oaze, cea în care Alexandru cel Mare intrase om şi din care ieşise zeu. În interiorul ei şi dincolo de discrepanţele create de statura unei lungane deşirate şi slăbănoage cu o faţă cabalină, exista o femeie la fel ca oricare alta: care tânjea după iubire, avea nevoie de forţa unui bărbat şi care era avidă să fie înconjurată de o căldură care va dura veşnic. Pentru Dorcas Chandler, Charles Burdum reprezenta tot ceea ce îşi dorea, dar era totuşi conştientă că nu va avea niciodată. Nu avea nimic altceva să-i ofere decât sfaturi şi cunoştinţe într-un domeniu pe care îl înţelegea până în cele mai mici amănunte şi pe care i le oferea cu o sinceritate izvorâtă din adâncul inimii, pentru că inima avea şi ea rolul ei în această îndatorire. Dorcas îl iubea pe Charles Burdum, deşi el nu avea să afle niciodată. Câinele bătrân, osul vechi şi împuţit – dar era bine şi aşa, decât să nu fi existat niciun os.

Avea mândria ei şi nu uita niciodată că fiinţele nefericite ca ea nu trebuiau să fie mândre; aşa că s-a dus să bea ceaiul cu Kitty împovărată de sentimente contradictorii. Angajata urâtă căreia i se ordonase să-i spună frumoasei soţii că nu-şi îndeplinea îndatoririle, femeia mândră hotărâtă să-şi ţină iubirea secretă, păstrându-şi astfel intactă stima de sine.

Kitty trecu direct la subiect încă de la început.

— Dorcas, nu sta acolo cu o secure metaforică deasupra capului, spuse ea în timp ce turna ceai. Ia un biscuit Anzac, sunt o bunătate înmuiaţi în ceai fierbinte, nu se rup niciodată – nu există nimic mai rău decât să trebuiască să pescuieşti din ceaşca de ceai bucăţele de biscuit înmuiat – doar că asta nu se poate face cu eleganţă.

— Eu... ăăă... n-am înmuiat niciodată un biscuit, spuse Dorcas țeapănă.
— Oh, biata de tine! Ce distracție ai pierdut! Eu mi-am adus rețeta de biscuiți Anzac de la parohie – cu sirop auriu, nu cu zahăr, altfel nu iese un Anzac cum trebuie. Tu nu ai surori, altminteri ai fi învățat şi tu să-i înmoi.
— Nu am surori şi nici nu înmoi biscuiții, dar ăsta e un silogism.
— La fel ca „toate pisicile sunt gri pe întuneric”? Dar nu sunt.
— Ştii ce înseamnă un silogism, spuse Dorcas. Puțini oameni ştiu.
— Şi nu am de gând să mă abat de la subiect, Dorcas. Charlie te-a trimis să-mi ceri să nu mă mai îmbrac şi să mă port ca o gospodină de la țară, acum când şi-a făcut cunoscute public ambițiile politice. Ce proşti sunt bărbații! Până când nu i-a spus Grace, cred că nici măcar nu a observat schimbarea mea. Chicoti, apoi oftă. Ei bine, asta e Grace, şi nu e plecată decât de zece luni. Poți să-i spui lui Charlie că i-ai îndeplinit ordinele, dar că eu nu le-am comentat în niciun fel. O să vorbesc cu el când voi crede eu de cuviință, iar atunci când o voi face, va înțelege. Nu, mai bine zis, mă va asculta şi va pricepe. N-o să mă înțeleagă niciodată cu adevărat, nu-i stă în fire. Astăzi vreau să discut despre tine.
Dorcas făcu ochii mari.
— Despre mine?
— Despre tine. Vreau să-ți aflu secretul teribil, cel care îți afectează slujba asta de vis. Eşti îngrozită că ai putea să o pierzi.
Nu primi niciun răspuns; Dorcas sorbi din ceai şi ciuguli dintr-un biscuit.
Kitty o urmări, perfect stăpână pe sine. Dorcas purta un deux-pièces din tweed ruginiu cu picățele negre şi etala o

elegantă pălărie bărbătească neagră din fetru, cu borul întors, înclinată spre partea stângă a capului; părul ei castaniu de culoarea bronzului era tuns frumos şi ondulat şi învățase să se machieze mai bine, mai ales ochii. Ochi inteligenți, dar vulnerabili.

— Hai, Dorcas, în mod sigur ai un secret teribil, spuse Kitty zâmbind cu o amabilitate sinceră şi cu simpatie. Vreau să te ajut, dar nu pot până când nu vei avea suficientă încredere în mine ca să-ți dai seama că sunt prietena şi aliata ta. Aşa că lasă-mă să-ți spun ce cred eu că ascunzi.

— Doamnă Burdum, orice ați spune nu este decât pură imaginație.

— Oh, nu, dacă o s-o ții tot aşa n-o să-ți meargă cu mine! Formalismul nu este decât un alt paravan în spatele căruia să te ascunzi. Vocea lui Kitty deveni şi mai blândă. Când erai foarte tânără, o fată ignorantă de vreo 15 ani, un bărbat a profitat de tine cu cruzime şi cinism. Bănuiesc că nu ai surori, pentru că ele ar fi avut grijă de tine în felurite moduri în care mamele n-o fac. Oricare ar fi motivele lor, mamele pot fi înfiorător de distructive, iar în privința fiicelor lor – *atât de* oarbe!

— Până acum n-ai spus nimic care să mă impresioneze, Kitty.

— Cred că a existat un copil – un fiu, pe care îl iubeşti foarte mult. Dar cel care te suge cu adevărat de bani este tatăl lui, care te şantajează.

Lupta care se dădea în Dorcas cu o forță aproape explozivă deveni vizibilă, lăsând-o fără apărare. Era greu de privit, dar cât mai putea să îndure?

— Parazitul ăla mizerabil continuă s-o facă şi astăzi, spuse Kitty convinsă. Nu, continuă! Motivul pentru care te şantajează nu va mai exista, pentru că îi vei spune totul lui Charlie despre el. Dorcas, nu fi ca Grace şi nu începe să plângi! Fii ca Grace cea nouă, care a căpătat coloană

vertebrală peste noapte atunci când necazurile au început să bată la uşă. Părinţii te-au dezmoştenit? Bineînţeles că nu!

— Nu, l-au luat ei pe Andrew ca să-mi pot continua cariera jurnalistică. Aveam 20 de ani când s-a întâmplat, nu 15, dar eram atât de neştiutoare! Tatăl lui Andrew s-a făcut remarcat prin satele de la poalele Munţilor Albaştri – arătos, fermecător, un predicator strălucit plin de spirit evanghelic! Familia mea i-a dăruit şi ultimul bănuţ pe care îl avea – credincioşii sunt ţinte atât de uşoare. Eu i-am dăruit trupul meu – îi eram atât de recunoscătoare că mă găsea atrăgătoare, dar fiul lui nu însemna nimic pentru el, doar mai mulţi bani.

— Câţi copii a avut?

— Asta e lucrul cel mai ciudat, spuse Dorcas gânditoare. Doar pe Andrew.

— Câţi ani are acum Andrew?

— 14. Merge la şcoala publică din Katoomba.

— Aşa că aproape tot salariul tău consistent merge la părinţii tăi, la fiu şi la un rahat de şantajist. Probabil că croitoreasa mea ţi-a salvat pielea.

Dorcas îşi trecu limba peste buze.

— Cum ţi-ai dat seama?

Urmă un râs victorios, vesel.

— Draga mea, mergi ca o femeie care a născut un copil, şi eşti prea versată ca să fii virgină. Faptul că secretul tău era un copil nelegitim era evident. Ce altceva ţi-ar afecta aşa tare slujba vieţii tale? Violetul din ochii lui Kitty dispăru. Nu e prea târziu să-l salvezi pe Andrew. Adu-l imediat să locuiască cu tine în Corunda – decembrie încă n-a venit, iar atunci când va începe şcoala în februarie, va merge să înveţe la şcoala particulară Corunda Grammar. Până când o să termine şcoala, va fi unul de-ai noştri din Corunda, bine educat şi luat sub aripa protectoare a lui Charlie.

Dorcas tremura şi o fixa cu privirea, înspăimântată.

— Mi-e imposibil să-i spun lui Charles! strigă ea. M-ar da afară într-o clipă – ce *scandal!*

Kitty scoase un şuierat urât.

— Prostii! Femeie proastă, cum ai putut să lucrezi atât de mult şi atât de aproape de Charlie şi totuşi să-l cunoşti atât de puţin? Asta e floare la ureche pentru Charlie! Charlie, campionul cauzelor pierdute, să rămână neînduplecat în faţa necazului tău? Când tatăl băiatului tău e un parazit mizerabil care o suge pe mamă, secătuind-o de 14 ani? Soţul meu te stimează şi te place – ăsta e răspunsul lui! Andrew este un băiat atrăgător?

— E frumos, dar are ceva şi mai bun – *caracter.*

— Spune-i lui Charlie! o îndemnă Kitty. Spune-i chiar acum – astăzi, în clipa asta. E în celălalt capăt al acestei catedrale vaste, la câţiva metri distanţă. Trezeşte-te, trezeşte-te! *Trezeşte-te, femeie!* Du-te şi spune-i exact ce mi-ai spus mie şi roagă-l să ţi-l ia pe tatăl lui Andrew de pe cap. Oh, o să-i placă tare mult chestia asta! A trecut atât de mult de când Charlie nu şi-a mai pus armura, încât aceasta şi-a pierdut strălucirea, iar calul lui de luptă scârţâie din toate încheieturile. Asta o să-l înviorează din nou. Du-te, du-te!

Intimidată de agresivitatea lui Kitty, Dorcas plecă să-şi dezvăluie păcatele.

Kitty a purtat o convorbire telefonică la mare distanţă cu Lady Schiller a II-a din Melbourne. Hotărâse ca toate cele patru surori Latimer să se reunească la Corunda de Crăciunul anului 1933. Zece zile, de la Crăciun până după Anul Nou... Singurele probleme rămase nerezolvate erau ale ei.

Cu acest gând arzător, la fel cum sunt cărbunii aţâţaţi de un curent de aer, spre apusul soarelui Kitty s-a îndreptat cu maşina spre *Corundoobar* ca să-l găsească pe Jack întors în casă de la padocuri. A ştiut că e înăuntru, deoarece cutia

poştală făcută dintr-un butoi de benzină de lângă grilajul care împiedica vitele să treacă era goală. Îşi lăsă maşina la poalele colinei şi porni pe jos prin grădinile în floare, oprindu-se să admire câte un trandafir grozav, câte un tufiş plângător cu flori de ceară Geraldton şi măzăriche de grădină care se căţăra pe un spalier. *Când îşi găseşte timp?* Da, era acasă; Alf şi Daisy veniră să o întâmpine, cu rânjete de bucurie şi dat din cozi – câinii lui Jack erau prea bine-crescuţi ca să sară pe tine şi să te lingă. Atunci apăru şi el de pe veranda din faţă, cu părul încă ud de la duş, şi o aşteptă.

Când ajunse pe treapta de sus, părând şi mai mică în comparaţie cu el, îşi înălţă capul şi privi în sus.

— Mă mut cu tine, chiar din clipa asta, îi spuse ea.

— Era şi timpul, spuse el serios. Nu pot să spun că eram sătul de aşteptare, dar mi-au ieşit câţiva peri albi în nopţile fără lună. Făcu un cerc larg în aer cu mâna. Iată-ne ajunşi şi aici, Kitty. Eu şi tot ce am îţi aparţinem.

— O să fiu amanta ta, dar nu-ţi pot fi soţie. Charlie n-ar accepta niciodată să divorţeze.

— La *Corundoobar* trăim aşa cum ne place. Te primim în orice condiţii fără nicio umbră de regret.

Chiar dacă momentul devenise realitate, nu fu tulburată nici de cea mai mică urmă de îndoială. Vor veni şi îmbrăţişările, şi săruturile, vor face şi dragoste, dar pe moment Kitty nu simţea deloc nevoia lor, prea îmbătată de valul de linişte şi pace care îi copleşise spiritul.

Iar el, înţelegând ceea ce simţea, rămase cu ea să privească cum soarele purpuriu era înghiţit de mesagerii nopţii.

Apoi îşi strecură un braţ în jurul ei şi o întoarse spre uşă.

— Hai înăuntru, e răcoare!

— Am o valiză în maşină, dar maşina trebuie să-i fie înapoiată lui Charlie, spuse ea, cu o înţepătură sarcastică.

Nu vreau nimic de la el, absolut nimic!

— Ştiu. Nu-ți face griji şi nu mai vorbi de el.

Motanul Bert, care umplea fotoliul lui Jack, fu alungat de pe el atât de repede, încât căzu grămadă pe podea, pe jumătate adormit şi nemaipomenit de indignat. Jack se aşeză cu Kitty pe genunchi.

Când se lipi de el, simți ritmul regulat al bătăilor inimii lui, şi nimic altceva nu mai contă. Şi nu va mai conta niciodată. Oh, sfinte Dumnezeule, dăruieşte-i o viață lungă! Singura temere caje mă va urmări de acum este gândul de a trăi fără el. Îşi lăsă capul pe umărul lui şi închise ochii cu genele umede. Am ajuns în sfârşit acasă.

Capitolul 24

Ca director adjunct al unui spital al cărui director era ocupat să-i predea sarcinile lui, Tufts le-a oferit Eddei şi lui Rawson o căsuță pentru angajați de pe domeniul spitalului atunci când au venit pentru sărbătorile de Crăciun în 1933, apoi a procedat la fel cu Grace şi cu băieții ei. Ca membru al parlamentului, Charles Burdum nu putea conduce Spitalul Corunda; Tufts a fost asigurată şi confirmată în acest post. Ea şi Liam Finucan au cumpărat case vecine pe Ferguson Street şi au scos gardul care le despărțea; mâncau împreună şi împărțeau grădina, timpul liber, doi câini şi trei pisici, toate animalele fiind castrate. Reverendul îi considera singurul cuplu pe care îl întâlnise vreodată care trecuse, ca atitudine mentală, de la tinerețe direct la bătrânețe; erau exaltați de câteva lucruri, impresionați de toate lucrurile, şi nu se lăsau învinşi de nimic.

Tot oraşul Corunda era încă zdruncinat după şocul care făcuse țăndări cartierul atunci când Kitty Burdum, fără să lase un bilet în ultima clipă sau să se scuze, îl părăsise pe Charles Burdum şi numeroasele lui milioane pentru a se muta la *Corundoobar,* unde trăia în păcat, fără nicio ruşine, ca amantă a lui Jack Thurlow. Fără să se ascundă, fără să se furişeze şi fără să dea semne de slăbiciune față de nimeni. Nu luase cu ea nimic de la Burdum House – niciuna dintre bijuteriile, blănurile şi hainele ei – niciuna din mobilele sau decorațiunile ei – nici măcar (spunea ea în mod cam ciudat) o râzătoare. A luat cu ea cărțile, documentele, scrisorile şi albumele ei cu fotografii.

Ceea ce îi uimea pe toți era faptul că arăta atât de *neruşinat* de fericită! Cât despre Jack – ei bine, el nu era genul care să facă tam-tam pentru ceva, inclusiv pentru legătura lui cu soția altuia. Totuşi, lumea observase că pe fața lui erau ceva mai puține riduri decât altădată, iar

uneori, când nu-şi dădea seama că era studiat, avea o faţă care aducea uşor cu cea a unui motan mulţumit. Cam ca a faimosului lui motan mare şi cenuşiu, Bert.

Charles Burdum fusese cel dintâi care aflase. Kitty îi scrisese un bilet lui Dorcas în care îi ceruse să se asigure că va fi lăsat absolut singur până când el va spune că îşi doreşte companie. Instinctul îi spunea lui Dorcas că era de la sine înţeles că trebuia să respecte acest lucru.

Aşa că vineri a venit singur la micul dejun şi a găsit o scrisoare în farfurie, iar peste ea inelul de logodnă şi verigheta lui Kitty, ca un ornament strălucitor peste un pachet cu prăjituri. Prezenţa inelelor spunea totul; a rupt plicul cu frenezie, simţindu-se de parcă trupul i-ar fi fost plin cu plumb.

Dragul meu soţ, *Charles,*

Inelul şi verigheta te-au anunţat deja, dar ar fi nevoie şi de cuvinte care să le însoţească, iar eu descopăr că sunt mult prea laşă ca să ţi le spun personal. M-ai intimida şi mi-ai ţine predici aducându-mă în vechea stare de confuzie, iar lucrurile ar fi doar întârziate. Nu evitate, Charlie. Securea este în mâinile mele şi sunt hotărâtă să o las să cadă cu putere şi precizie.

Eu nu te iubesc. Nu cred că te-am iubit vreodată, dar tu m-ai păcălit s-o cred. Apoi, odată ce m-ai avut, nu te-ai gândit niciodată la mine altfel decât ca la o proprietate. Nu, nu e chiar adevărat. Te-ai gândit la mine ca la persoana pe care aveai tu nevoie să o întruchipez, dar nu te-ai întrebat niciodată dacă chiar eram acea persoană sau altcineva. Tu reuşeşti să duci la bun sfârşit fapte mărețe şi poţi să faci bani, dar nu poţi să citeşti caracterul şi nu înţelegi deloc sufletele oamenilor. Femeia cu care te-ai căsătorit nu am fost niciodată eu, Kitty. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că nu am făcut copii. Orice le-ar fi dictat firea lor, tu i-ai fi obligat să fie ceea ce doreai tu şi i-ai fi distrus. Deşi generos şi plin de

compasiune, în acelaşi timp eşti un autocrat.

Îţi spun astfel de lucruri crude pentru că ăsta e singurul mod în care m-ai crede vreodată că vorbesc serios atunci când spun că totul s-a sfârşit. S-a sfârşit. Femeia pe care ţi-o doreşti ar trebui să arate ca mine, dar să aibă mintea lui Dorcas. Tu te-ai lăsat păcălit de aspectul meu, habar nu ai avut ce se află sub el. Nu sunt o soţie potrivită pentru un politician. Politica mă plictiseşte atât de tare, încât îmi vine să urlu. Însoară-te cu jumătatea cu minte, cu Dorcas. Dar n-o *vei face. Eşti prea sensibil pentru a suporta amuzamentul pe care îl va stârni imaginea unui cuplu atât de nepotrivit.*

Voi trăi în adulter cu Jack Thurlow, care spune că sunt o gospodină de ţară. Cu Jack, pot să mă pierd în peisaj şi să decad mulţumită. Te rog să nu mă ierţi!

Kitty.

Pe măsură ce neîncrederea absolută făcea loc treptat certitudinii, primele gânduri ale lui Charles s-au îndreptat spre Sybil, fiica unui duce, şi umilinţa suferită atunci; numai că între acel eveniment şi cel de acum se scursese foarte mult timp şi era afectat mult mai mult. Fu copleşit de o furie devastatoare, îi venea să vomite, furculiţa de argint pe care o ţinea într-o mână era o glumă perversă, iar urletul care îi ieşi din gura căscată, prea ascuţit şi strident pentru orice ureche. El, Charles Burdum, fusese părăsit ca o bucată de carne uitată de prea mult timp într-un dulap pentru mâncare.

Era înnebunit şi tânjea să-i facă rău – să o rănească groaznic, dar fără s-o omoare, s-o facă aproape să trăiască iadul pe pământ, mai arzător decât focul şi totuşi mai rece ca gheaţa, să fie zdrobită şi mutilată de dinţi, ghimpi, gheare şi colţi, iar frumuseţea ei să rămână doar o amintire. O blestemă cu ură, întrebându-se pentru ce în străfundurile minţii lui nu exista vreun alt sentiment mai puternic decât ura care să-i alimenteze furia.

Filmul urii rula fără întrerupere în mintea lui, şuierând şi târându-se prin creierul lui până când nu mai fu capabil să imagineze noi orori care s-o facă să sufere. Acela a fost momentul în care a ajuns pe fundul prăpastiei, zăcând acolo nemişcat, fără nicio senzaţie, doar cu golul lăsat de o pierdere înspăimântătoare care nu se va vindeca niciodată, indiferent câte aţele şi bandaje i-ar fi aplicat.

A fost încă şi mai rău căţăratul anevoios ca să iasă din prăpastie, prin suferinţă şi disperare, spasme de durere, o tristeţe monstruoasă însoţită de lacrimile care curgeau până când a simţit că rămăsese secătuit de ele, părăsit de dorinţa de viaţă, el, pe care Kitty îl considerase nevrednic şi nepotrivit. Iubirea vieţii mele, Kitty a mea, Kitty a mea!

Deasupra prăpastiei, pe o câmpie pustie şi stearpă, aştepta să-şi revină la viaţă fără să aibă habar sub ce formă s-ar fi putut întâmpla acest lucru, întrebându-se dacă nu era mort şi se transfigurase, sau dacă era viu şi sufletul îi fusese făcut ţăndări. Dar apoi îşi aminti că fusese făcut praf şi murise, dar totuşi nu murise, se ridicase pur şi simplu din flăcări ca o pasăre Phoenix, nou-născut şi viu prin cenuşă.

Era Charles Burdum, deşi nu era bărbatul care existase până atunci. Spune-o, Charles! *Spune-o!* Dinainte de a te părăsi Kitty. Da, era un nou Charles Burdum. Un alt Charles Burdum. Care va purta povara prăpastiei în interiorul lui, marcat pe vecie; clar nimeni-nimenil nu va bănui acest lucru. Drumul lui era clar, descoperit printre furtunile care îl măcinaseră. Oh, Kitty, cum te iubesc! Iar tu m-ai părăsit. M-ai părăsit pe *mine!* Charles Burdum.

Tărie, înţelegere, iertare, blândeţe, generozitate – voi afişa toate aceste virtuţi şi multe altele, pentru că un Charles Burdum indulgent, vesel, veşnic nepreocupat de el însuşi va spune lumii că soţia lui curvă şi adulteră nu are puterea de a răni în niciun fel un astfel de om. Ce, *chestia aia?* Pfui! O

nimica toată, sincer – v-aş minţi *eu?*

Un divorţ imediat de Kitty, pe care influenţa lui îl va face cât se poate de liniştit şi de discret, îi va da libertatea să se ducă la acel Făt-Frumos al ei, înalt, puternic, prostănac şi cam ţărănoi cu care o să facă copii (o grămadă, nu mă îndoiesc) legitimi. Nu e prea mândră să ia ce a rămas de la sora ei – oare îşi compară observaţiile în privinţa performanţelor lui în pat? Că tot veni vorba, cu câte din cele patru s-o fi culcat?

În privinţa lui, lucrurile erau simple. Noul Charles Burdum era divorţat şi respectabil, un independent membru al parlamentului ale cărui relaţii cu femeile erau discrete şi care se folosea de consiliera lui politică cu faţă de cal atunci când avea nevoie de o amfitrioană – asta nu va isca nici măcar o umbră de scandal! Ce ciudat că s-a dovedit că ea avea un fiu! Ei bine, Burdum House era pe cale să sufere şi mai multe modificări – un apartament spaţios pentru el însuşi şi un altul pentru Dorcas şi Andrew Chandler. Poate că băiatul se va dovedi a fi o consolare mai mare chiar în comparaţie cu un posibil fiu al lui? Cu siguranţă mai bun decât un fiu făcut cu o femeie din neamul Latimer. Târfe vulgare şi ordinare – dar asta este părerea ta *intimă,* Charles! în public? Bietele făpturi, pur şi simplu lipsite de îndrumare!

„Am căzut pentru că am luat o târfă drept o lady”, îşi spuse el, „dar m-am ridicat din nou, ca pasărea Phoenix. Încă mai am o viaţă în faţă”.

Reverendul a avut mari frământări de conştiinţă, dar iubirea pentru copila lui şi un caracter suficient de puternic l-au făcut să-şi recunoască propriile greşeli şi să-şi arate public sprijinul pentru fapta condamnată de societate a lui Kitty. Viaţa în adulter făţiş i-a adus mulţi duşmani, deşi puţini îl condamnau pe Jack, socotind că el fusese cel păcălit. Simţindu-se în mod ciudat eliberat, reverendul

Thomas Latimer şi-a scos haina de preot şi s-a retras cu discreție; în două zile de la izbucnirea scandalului a împachetat tot ce avea nevoie din casa lui de la parohie şi s-a mutat în căsuța crem cu verde a lui Grace de pe Trelawney Way. Raționamentul lui a fost foarte onest: dacă Dumnezeu ar fi creat bărbatul şi femeia fără metehne, ale cărnii şi altele şi mai rele, n-ar mai fi fost nevoie de îndrumători religioşi, aşa cum n-ar mai fi nevoie nici de poliție. De aceea, să-i abandonezi atunci când strigau după ajutor era un păcat la fel de mare ca păcatele lor.

Chiar dacă acum nu mai erau oficiale, munca lui de la orfelinat, de la azil, de la spital şi alinarea celor care sufereau de pe urma Marii Crize continuau şi erau întâmpinate cu recunoştință. A descoperit curând că viața în Trelawney era plină, variată şi încărcată de păcate.

Exact locul potrivit pentru el, zău aşa. Bineînțeles că îi plătea chirie lui Grace, cultiva legume şi răsfăța găinile ca să facă ouă.

Fetele lui făceau acum parte din viața lui mai mult decât înainte, dar atunci când era în Corunda nu lăsa să treacă nicio zi fără să o viziteze pe Maude. Acest lucru îl făcea să rămână umil şi să se gândească cât de încurcate erau căile Domnului.

Surorile ei se bucurau din toată inima pentru Kitty. Vina de a o fi împins să se mărite cu Charlie le apăsase din ce în ce mai tare pe măsură ce trecea timpul. Astfel încât s-o vadă aşezată lângă bărbatul potrivit a fost o uşurare şi o plăcere în aceeaşi măsură. Poate că numai Edda a înțeles cât de lungă şi de dureroasă fusese călătoria lui Kitty, dar Edda era sora care ucidea demonii şi fusese acolo să omoare toți demonii lui Kitty cu excepția lui Charles, ultimul şi cel mai teribil. Pe el, Kitty trebuia să-l omoare singură.

Deşi trecuse puțin timp între fuga lui Kitty şi această întâlnire între cele patru surori şi bărbații lor, atitudinea lui

Charles Burdum a fost evidentă pentru toată lumea: el urma să fie un martir care îndura cu eroism stigmatul de a fi încornorat. „Ce, *chestia aia?* Pfui! O nimica toată, sincer – v-aş minţi *eu?*"

S-au adunat cu toţii pentru masa de Crăciun la *Carundoobar,* inclusiv reverendul, care intuise corect atitudinea lui Charles.

— Foarte abil, îi spuse el lui Rawson, pe care îl plăcea mult mai mult ca om decât îl plăcuse pe Charles. Niciun semn că strugurii sunt acri, şi sigur nimic care i-ar determina pe susţinătorii lui politici să se întoarcă împotriva lui. Eu, unul, mă bucur pentru Kitty. Unii bineînţeles că n-o vor ierta.

— Asta a însemnat şi că ziarele importante n-au putut dezgropa suficiente detalii sordide ca să scoată din asta un scandal larg mediatizat, spuse Rawson, care îl plăcea pe reverend, acesta fiind o persoană care nu i-ar fi întors spatele dezgustat dacă i-ar fi cunoscut secretul. Locuitorii din Corunda sunt reticenţi în a discuta această chestiune cu străinii.

Liam Finucan izbucni în râs.

— Îl iubesc ei pe Charlie, dar îl iubesc şi pe Jack Thurlow, oricât de puţin i-ar plăcea lui Charlie să audă acest lucru.

Jack nu auzi remarca lui, pentru că el pregătea mâncarea, cu capul aplecat deasupra unei tăvi în care se afla o pulpă magnifică de purcel, cu pielea perfect rumenită, înălţă capul şi zâmbi.

— Nu mai e mult până la masă, anunţă el.

— Îţi creşti singur porcii? îl întrebă Rawson.

Sprâncenele lui blonde se ridicară mirate.

— Eu nu mănânc carne de porc de la măcelărie. Porcii mei sunt liberi, pungaşii ăia mici aleargă peste tot. Au mai puţină grăsime, iar carnea este mai fragedă. Singurul lucru care îi reţine în ţarcul lor este balta. Zac în apă cu râtul

afară şi fac bule de aer. Iar atunci când se fac suficient de mari ca să devină o pacoste, este timpul pentru o friptură de porc cu diverse garnituri.

— Ai de gând s-o laşi pe Kitty să gătească? întrebă Liam.

— O învăț, dar este atât de mică, încât întotdeauna va trebui să mă ocup eu când este vorba de o pulpă de porc.

Tufts îşi bea vinul de Xeres şi se amuza ascultând-o pe Grace cum vorbea despre viața într-un cartier select din Sydney. Cine şi-ar fi închipuit vreodată că văduvei Olsen o să înceapă să-i placă acest lucru, de parcă ar fi fost o albină într-o mare de flori cu nectar?

— Nu fac niciun secret din necazurile pe care le-am avut în timpul crizei, spuse ea, învârtind paharul fără să verse un strop. Trebuie să ai un aer de distincție, iar un soț care s-a sinucis în timpul crizei este exact ce trebuie. Nu şi pentru băieți. Lor le place viața! Ochii ei cenuşii deveniră ceva mai închişi la culoare. Când Kitty a sărit gardul într-un padoc nou m-am temut un pic că Charlie se va supăra, ceea ce ar fi fost păcat. Cu toate astea,

Rawson era asul meu din mânecă, aşa că nu m-am agitat cum aş fi făcut dacă nu ar fi existat el.

— Ți-ai fi negociat noul stil de viață contra eliberării lui Kitty de către Charlie? o întrebă Tufts.

Grace o privi disprețuitoare.

— Este o întrebare nedemnă, iar tu ştii asta. Ca s-o văd pe Kitty fericită, m-aş întoarce bucuroasă la viața mea din Trelawney Way.

— Nu te zbârli aşa la mine, Grace, spuse Tufts, zâmbind cu gura până la urechi. Fac numai pe avocatul diavolului.

Edda şi Kitty stăteau împreună pe verandă şi priveau peste cotul râului care înconjura casa şi grădinile din trei părți. Din interior se auzea murmurul vocilor care se ridica şi cobora în timp ce Grace o punea la curent pe Tufts cu ultimele ei noutăți, iar bărbații asigurau un zgomot de fond

răsunător.

— Eşti fericită? o întrebă Kitty pe Edda, o întrebare sinceră.

Chipul ca de porțelan se întoarse spre ea cu admirație şi surprindere.

— A meritat să fii salvată, ca să mă întrebi asta.

— Da, îmi dau seama. Dar nu mi-ai răspuns.

— *Sunt* fericită. Doar că nu sunt extaziată de fericire ca tine, spuse Edda. Fac munca pentru care am fost predestinată, iar soțul meu mă iubeşte. Oftă, mai mult gânditoare decât tristă. Presupun că mi-aş fi dorit să mă iubească mai mult.

— Atunci e bine că ai munca ta. Nimic nu e atât de dulce încât să nu existe un strop de amar în el.

Edda râse.

— Vrei să spui că aşa e viața, Kitty. Dulce-amăruie.

